

தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு

(தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்)

Tamil, Pāli Marapilakkaṇaṅkaḷ - ōr Oppīṭu

(Tholkāppiyam, Vīracōliyam, Moggallāṇa Vyākaraṇam)

A Comparative Study of Tamil and Pali Traditional Grammars

(Tholkappiyam, Veerachozhiyam, Moggallana Vyakaranam)

*Thesis Submitted to Jawaharlal Nehru University in fulfillment of the
requirements for the award of the degree of*

DOCTOR OF PHILOSOPHY

By

RAMACHANDRAN R

Under the guidance and supervision of

Prof. R. THAMOTHARAN

Centre of Indian Languages

School of Language, Literature and Culture Studies

Jawaharlal Nehru University

New Delhi – 110067

2020

Dated: 09 /10 /2020

Declaration

I hereby declare that the Ph.D. thesis entitled “**Tamiḻ, Pāli Marapilakkaṇaṅkaḻ - ōr Oppiṭu (Tholkāppiyam, Vīracōliyam, Moggallāṇa Vyākaraṇam)**” (A COMPARATIVE STUDY OF TAMIL AND PALI TRADITIONAL GRAMMARS (THOLKAPPIYAM, VEERACHOZHİYAM, MOGGALLANA VYAKARANAM) submitted by me is the original research work. It has not been previously submitted for any other degree in this or any other University/ Institution to the best of my knowledge.

I further declare that no plagiarism has been committed in my work. If anything is found plagiarised in my Thesis, I will be solely responsible for the act.

RAMACHANDRAN R

Name of Students

जवाहरलाल नेहरू विश्वविद्यालय
JAWAHARLAL NEHRU UNIVERSITY

भारतीय भाषा केन्द्र

Centre of Indian Languages

भाषा, साहित्य एवं संस्कृति अध्ययन संस्थान

School of Language, Literature & Culture Studies

नई दिल्ली-110067, भारत NEW DELHI-110067, INDIA

Dated: 09 /10 /2020

Certificate

This is to certify that the Ms/Mr. RAMACHANDRAN R. a bona-fide Research Scholar of Centre of Indian Languages, SLL&CS has fulfilled all the requirements as per the University Ordinance for the submission of Ph.D. thesis entitled "Tamil. Pāli Marapilakkaṇaṅka] - ḍr Oppiṭu (Tholkāppiyam, Vīracōliyam, Moggallāṇa Vyākaraṇam)" (A COMPARATIVE STUDY OF TAMIL AND PALI TRADITIONAL GRAMMARS (THOLKAPPIYAM, VEERACHOZHİYAM, MOGGALLANA VYAKARANAM) This may be placed before the examiners for evaluation for the award of the degree of Ph.D.

Prof. R. Thamocharan
(Supervisor)
CIL/SLL&CS/JNU

Dr. R. Thamocharan
Professor
Centre of Indian Languages, SLL & CS
Jawaharlal Nehru University
New Delhi-110067

Prof. Omprakash Singh
(Chairperson)
CIL/SLL&CS/JNU

अध्यक्ष / Chairperson
भारतीय भाषा केन्द्र / CIL
भा. सा. एवं सं. अ. सं. / SLL & CS
ज. ने. वि. / J.N.U.
नई दिल्ली / New Delhi-110067

This PDF document was edited with Icecream PDF Editor
Upgrade to PRO to remove watermark.

நன்றியுரை

கடின உழைப்பால் என்னை முனைவராக்கிய என் பெற்றோர்களுக்கு முதல் நன்றி. ஆய்வேட்டின் நெறியாளர் பேரா. இரா. தாமோதரன் (அறவேந்தன்) அவர்களுக்கும் இந்திய மொழிகள் மையத் தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர். நா. சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன். இவ்வாய்வுத் தொடர்பாகக் கருத்துரை வழங்கிய உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர். த. சத்தியராஜ், புலமையாளர்கள் செ.வை. சண்முகம், செம்மொழி. அ. ராமசாமி, இரா. கோதண்டராமன், இ. அண்ணாமலை, சு. இராசாராம் ஆகியோர்களுக்கு நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன். பாலி மொக்கல்லான வியாகரண இந்தி மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழாக்கம் செய்துகொடுத்த மொழிபெயர்ப்பாளர், பேராசிரியர் எச்.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு என் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றி கடப்பாடுடையேன். என்னுடைய தமிழ் ஆய்வுச் சுருக்கத்தை ஆங்கில மொழியாக்கம் செய்துகொடுத்த மொழியியல் துறை முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் கார்த்திக் நாராயணன் அவர்களுக்கும் என் நன்றி. மேலும், இந்திய மொழிகள் மையத் தமிழ்த்துறை ஆய்வுத் தோழர்களுக்கும் என் நண்பர்களுக்கும் என் நன்றி உரித்தாகுக.

ராமச்சந்திரன். ரா

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அஷ்ட.	-	அஷ்டாத்யாயி
உ. ஆ.	-	உரையாசிரியர்
எச்.	-	எச்சவியல்
கச்.	-	கச்சாயனம்
கிளவி.	-	கிளவியாக்கம்
குற்றிய.	-	குற்றியலுகரப் புணரியல்
தத்தித.	-	தத்திதவியல்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
தொகை.	-	தொகையியல்
நன்.	-	நன்னூல்
மொக்.	-	மொக்கல்லான வியாகரணம்
மொ. ஆ.	-	மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்
வாழ்.	-	வாழ்த்துப் பாடல்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
பதி.	-	பதிப்பாசிரியர்
பெயர்.	-	பெயரியல்
பொது.	-	பொதுவியல்
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
வினை.	-	வினையியல்
வேற்.	-	வேற்றுமையியல்

உள்ளுறை

முன்னுரை	1 - 16
இயல் – 1. தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு	17 - 128
1.1. வேற்றுமை	17 - 24
1.1.1. தொல்காப்பியம்	
1.1.2. அஷ்டாத்யாயி	
1.1.3. கச்சாயனம்	
1.1.4. வீரசோழியம்	
1.1.5. மொக்கல்லானம்	
1.1.6. ஒப்பீடு	
1.2. முதலாம் வேற்றுமை	24 - 36
1.2.1. தொல்காப்பியம்	
1.2.2. அஷ்டாத்யாயி	
1.2.3. கச்சாயனம்	
1.2.4. வீரசோழியம்	
1.2.5. மொக்கல்லானம்	
1.2.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: முதலாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு	
1.2.7. தமிழ், பாலி: முதலாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு	
1.2.8. முதலாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	
1.3. இரண்டாம் வேற்றுமை	36 - 53
1.3.1. தொல்காப்பியம்	
1.3.2. அஷ்டாத்யாயி	
1.3.3. கச்சாயனம்	
1.3.4. வீரசோழியம்	
1.3.5. மொக்கல்லானம்	
1.3.7. சமஸ்கிருதம், பாலி: இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு	

1.3.8. தமிழ், பாலி: இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.3.9.இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

1.4. மூன்றாம் வேற்றுமை

54 - 67

1.4.1. தொல்காப்பியம்

1.4.2. அஷ்டாத்யாயி

1.4.3. கச்சாயனம்

1.4.4. வீரசோழியம்

1.4.5. மொக்கல்லானம்

1.4.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.4.7. தமிழ், பாலி: மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.4.8. மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

1.5. நான்காம் வேற்றுமை

67 - 75

1.5.1. தொல்காப்பியம்

1.5.2. அஷ்டாத்யாயி

1.5.3. கச்சாயனம்

1.5.4. வீரசோழியம்

1.5.5. மொக்கல்லானம்

1.5.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.5.7. தமிழ், பாலி: நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.5.8. நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

1.6. அய்ந்தாம் வேற்றுமை

75 - 94

1.6.1. தொல்காப்பியம்

1.6.2. அஷ்டாத்யாயி

- 1.6.3. கச்சாயனம்
- 1.6.4. வீரசோழியம்
- 1.6.5. மொக்கல்லானம்
- 1.6.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு
- 1.6.7. தமிழ், பாலி: அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு
- 1.6.8. அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும்

கருத்துக்கள்

1.7. ஆறாம் வேற்றுமை

94 - 103

- 1.7.1. தொல்காப்பியம்
- 1.7.2. அஷ்டாத்யாயி
- 1.7.3. கச்சாயனம்
- 1.7.4. வீரசோழியம்
- 1.7.5. மொக்கல்லானம்
- 1.7.6. ஆறாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு
- 1.7.7. ஆறாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

1.8. ஏழாம் வேற்றுமை

103 - 115

- 1.8.1. தொல்காப்பியம்
- 1.8.2. அஷ்டாத்யாயி
- 1.8.3. கச்சாயனம்
- 1.8.4. வீரசோழியம்
- 1.8.5. மொக்கல்லானம்
- 1.8.6. ஏழாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு
- 1.8.7. ஏழாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

1.9. எட்டாம் வேற்றுமை

115 - 122

1.9.1. தொல்காப்பியம்

1.9.2. அஷ்டாத்யாயி

1.9.3. கச்சாயனம்

1.9.4. வீரசோழியம்

1.9.5. மொக்கல்லானம்

1.9.6. விளி வேற்றுமை ஒப்பீடு

1.9.7. விளி வேற்றுமை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

இயல் – 2. தமிழ், பாலி தொகை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு

129 - 219

2.1. இடைச்சொல் தொகை

129 - 147

2.1.1. அஷ்டாத்யாயி

2.1.2. கச்சாயனம்

2.1.3. வீரசோழியம்

2.1.4. மொக்கல்லானம்

2.1.5. இடைச்சொல் தொகை ஒப்பீடு

2.1.6. இடைச்சொல் தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

2.2. வேற்றுமைத்தொகை

147 - 170

2.2.1. தொல்காப்பியம்

2.2.2. அஷ்டாத்யாயி

2.2.3. கச்சாயனம்

2.2.4. வீரசோழியம்

2.2.5. மொக்கல்லானம்

2.2.6. வேற்றுமைத்தொகை ஒப்பீடு

2.2.6.1. முதலாம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.2. இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.3. மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.4. நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.5. அய்ந்தாம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.6. ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை

2.2.6.7. எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை

2.2.7. வேற்றுமைத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

2.3. உம்மைத்தொகை

170 - 184

2.3.1. தொல்காப்பியம்

2.3.2. அஷ்டாத்யாயி

2.3.3. கச்சாயனம்

2.3.4. வீரசோழியம்

2.3.5. மொக்கல்லானம்

2.3.5.1. சமகார உம்மைத்தொகை

2.3.5.2. இதரேதர உம்மைத்தொகை

2.3.6. உம்மைத்தொகை ஒப்பீடு

2.3.7. உம்மைத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

2.4. அன்மொழித்தொகை

185 - 204

2.4.1. தொல்காப்பியம்

2.4.2. அஷ்டாத்யாயி

2.4.2.1. வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த

அன்மொழித்தொகை

2.4.2.2. இடைச்சொல் தொகை புறத்துப் பிறந்த

அன்மொழித்தொகை

2.4.2.3. உவமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

2.4.2.4. உம்மைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

2.4.2.5. பண்புத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

2.4.2.6. எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த

அன்மொழித்தொகை

2.4.2.7. வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

2.4.2.8. எண்ணுத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

2.4.3. கச்சாயனம்

2.4.4. வீரசோழியம்

2.4.5. மொக்கல்லானம்

2.4.6. அன்மொழித்தொகை ஒப்பீடு

2.4.7. அன்மொழித்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

2.5. பண்புத்தொகை

204 - 214

2.5.1. தொல்காப்பியம்

2.5.2. அஷ்டாத்யாயி

2.5.3. கச்சாயனம்

2.5.4. வீரசோழியம்

2.5.5. மொக்கல்லானம்

2.5.6. பண்புத்தொகை ஒப்பீடு

2.5.7. பண்புத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

2.6. எண்ணுத்தொகை

214 - 217

2.6.1. அஷ்டாத்யாயி

2.6.2. கச்சாயனம்

2.6.3. வீரசோழியம்

2.6.4. மொக்கல்லானம்

2.6.5. எண்ணுத்தொகை ஒப்பீடு

2.6.6. எண்ணுத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

இயல் - 3. தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு

220 - 279

3.1. எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி

221 - 236

3.1.1. தொல்காப்பியம்

221 - 224

3.1.2.1. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல்

3.1.2.2. பத்தும் இருபதும்

3.1.2.3. முப்பதும் அறுபதும்

3.1.2.4. நாற்பது, அயம்பது, எண்பது

3.1.2.5. எழுபது

3.1.2.6. தொண்ணூறு

3.1.2. அஷ்டாத்யாயி

224 - 225

3.1.3. கச்சாயனம்

225 - 228

3.1.3.1. பதினொன்று

3.1.3.2. பன்னிரண்டு

3.1.3.3. பதினான்கு

3.1.3.4. பதினாறு

3.1.3.5. பதினெட்டு

3.1.3.6. அரை எண்கள்	
3.1.3.7. பத்தின் மடங்குகள்	
3.1.3.8. எண்களும் பின்னொட்டுக்களும்	
3.1.4. வீரசோழியம்	228 - 229
3.1.5. மொக்கல்லானம்	229 - 236
3.1.5.1பதினொன்று	
3.1.5.2. பன்னிரண்டு	
3.1.5.3. பதிமூன்று	
3.1.5.4. பதினான்கு	
3.1.5.5. பதினைந்து	
3.1.5.6. பதினாறு	
3.1.5.7. பதினெட்டு	
3.1.5.8. அரை எண்ணுப்பெயர் இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆகியவற்றுடன் புணர்தல்	
3.1.5.9. எண்ணுப்பெயர்களும் பின்னொட்டுக்களும்	
3.2. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்: ஒப்பீடு	236 - 252
3.2.1. பதினொன்று	
3.2.2. பன்னிரண்டு	
3.2.3. பதிமூன்று	
3.2.4. பதினான்கு	
3.2.5. பதினைந்து	
3.2.6. பதினாறு	
3.2.7. பதினெட்டு	

3.2.8. அரை எண்கள்	
3.2.9. எண்களும் பின்னொட்டுக்களும்	
3.3. சமஸ்கிருதம், பாலி: ஒப்பீடு	252 - 254
3.4. தமிழ், பாலி: ஒப்பீடு	254 - 272
3.4.1. பதினொன்று, பன்னிரண்டு	
3.4.2. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல்	
3.4.3. பத்தும் இருபதும்	
3.4.4. முப்பதும் அறுபதும்	
3.4.5. நாற்பது, அயம்பது, எண்பது	
3.4.6. எழுபது	
3.4.7. தொண்ணூறு	
3.4.8. ஒன்பதின் புணர்ச்சி	
3.4.9. தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	
3.5. தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி முறைப்பெயர் ஒப்பீடு	272 - 274
3.6. தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி பெண்பால் ஒட்டுக்கள் ஒப்பீடு	274 - 277
3.7. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	277
இயல் - 4 . தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு	280 - 365
4.1. திணை – பால், காலம், இடம், எண்	280 - 292
4.1.1. தொல்காப்பியம்	
4.1.2. அஷ்டாத்யாயி	
4.1.3. கச்சாயனம்	
4.1.4. வீரசோழியம்	

4.1.5. மொக்கல்லானம்

4.1.6. திணை – பால், காலம், இடம், எண் ஒப்பீடு

4.1.7. திணை - பால், காலம், இடம், எண் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

4.2. நிகழ்கால விகுதிகள் **292 - 310**

4.2.1. அஷ்டாத்யாயி

4.2.2. கச்சாயனம்

4.2.3. வீரசோழியம்

4.2.4. மொக்கல்லானம்

4.2.5. நிகழ்கால விகுதிகள் ஒப்பீடு

4.2.6. நிகழ்கால விகுதிகளின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

4.3. இறந்தகால விகுதிகள் **310 - 332**

4.3.1. அஷ்டாத்யாயி

4.3.2. கச்சாயனம்

4.3.3. வீரசோழியம்

4.3.4. மொக்கல்லானம்

4.3.5. இறந்தகால விகுதிகள் ஒப்பீடு

4.3.6. இறந்தகால விகுதிகளின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும்

கருத்துக்கள்

4.4. எதிர்கால விகுதிகள் **332 - 344**

4.4.1. அஷ்டாத்யாயி

4.4.2. கச்சாயனம்

4.4.3. வீரசோழியம்

4.4.4. மொக்கல்லானம்

4.4.5. எதிர்கால விசுதிகள் ஒப்பீடு	
4.4.6. எதிர்கால விசுதிகளின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	
4.5. ஏவல், வியங்கோள்	344 - 360
4.5.1. அஷ்டாத்யாயி	
4.5.2. கச்சாயனம்	
4.5.3. மொக்கல்லானம்	
4.5.4. ஏவல் வினை ஒப்பீடு	
4.5.5. ஏவல் வினை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	
4.6.வியங்கோள் வினை ஒப்பீடு	360 - 362
4.6.1. வியங்கோள் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்	
நிறையுரை	366 - 383
துணை நூற்பட்டியல்	384 - 391
பின்னிணைப்புகள்	392 - 462
1. மொக்கல்லான வியாகரணத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு (எச்.பாலசுப்பிரமணியம்)	392 - 429
2. பாலி – தமிழ்க் கலைச்சொற்கள்	430 - 431
3. தமிழ் – பாலி பொதுச்சொற்கள்	432 - 439
4. ஆய்வுச் சுருக்கம் (ஆங்கிலம்)	440 - 462

முன்னுரை

ஒப்பிலக்கியத் துறையின் விளைவாகப் பலமொழிகளின் இலக்கிய இலக்கணங்களைத் தமிழ்மொழி இலக்கிய இலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும் போக்கு வளர்ந்து வருகின்றது. இத்தகைய சூழலில் தமிழ் - சமஸ்கிருதம், தமிழ் - பாலி, தமிழ் - பிராகிருதம் என்ற அடிப்படையில் இந்திய மொழிகளுக்கு இடையேயான ஒப்பாய்வுகளும் நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றன. அவ்வகையில் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளின் மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையே 'இந்திய பொதுமரபு' எனும் கோட்பாடு ஏ.சி.பர்னலால் (1975) உருவாக்கப்பட்டு, சு. இராசாராம் முதலானவர்களால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, சு. இராசாராமின் வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடு (1992) எனும் நூல் இந்திய பொதுமரபு என்ற கருத்தியல் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. இந்நூல் தமிழுக்கும் சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளுக்கும் இடையேயான உறவை 'வீரசோழியம்' என்ற தமிழ் மரபிலக்கணத்தின் வழி வெளிக்காட்டியுள்ளது. குறிப்பாக வீரசோழியத்திற்கும் பாலி கச்சாயனத்திற்கும் இடையேயான இயலமைப்பு முறையையும் இலக்கணக் கூறுகளையும் ஒப்பிட்டு இவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமைகளைக் காட்டியுள்ளது.

'வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு' எனும் நூலுக்கு அடுத்த நிலையில் குறிப்பிடத்தக்க நூலாகத் 'தமிழ், சிங்கள இலக்கண உறவு' (1999) எனும் நூல் திகழ்கிறது. இந்நூல் இலங்கையில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்பெறும் வீரசோழியத்தையும், சிங்கள முதல் மரபிலக்கண நூலான சித்தசங்கர்வாவையும் அரசியல், சமயம், பொருளாதாரம் ஆகிய தாக்கவியல் காரணிகளின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு, வீரசோழியத்தின் தாக்கம் சிங்கள மரபிலக்கண நூலான சித்தசங்கர்வாவில் உள்ளது என்று நிறுவியுள்ளது.

இதுபோன்ற ஆய்வுகளால் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி, சிங்கள மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான இலக்கண உறவு வெளிக்காட்டப்பெற்று வந்துள்ளது. இத்தகைய இலக்கண உறவு அடிப்படையிலும் தமிழ்நாடு, இலங்கை ஆகியவற்றிற்கு இடையேயான அரசியல் உறவு அடிப்படையிலும் இலங்கையில் கி.பி.12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பெற்ற 'பாலி மொக்கல்லான வியாகரணம்' என்ற பாலி மரபிலக்கண நூலைத் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகிய தமிழ் மரபிலக்கணங்களோடு ஒப்பிடும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பெறுகிறது. அதாவது, இலங்கையில் எழுதப்பெற்ற 'பாலி மொக்கல்லான வியாகரணம்' என்ற பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகிய தமிழ் மரபிலக்கணங்களின் இலக்கணக்கூறுகள் கவனப்படுத்தப்பெற்றுள்ளனவா என்ற நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு' (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) என்னும் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பெறுகிறது. குறிப்பாகத் 'தாக்கவியல் அணுகுமுறை' அடிப்படையில் தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களின் இலக்கணக் கூறுகள் அணுகப்பெறுகின்றன. பிரெஞ்சு அறிஞர்களால் உருவாக்கப்பெற்ற தாக்கக் கோட்பாடு ஒப்பிலக்கிய ஆய்வில் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. இத்தாக்கவியல் கோட்பாட்டின் மூலம் மொழிகளுக்கு இடையேயான வேறுபாடும், ஒற்றுமையும் படைப்புக்களுக்கு இடையேயான ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் தனித்தன்மையும் வெளிக்கொணரப்பெறுகின்றன. தாக்கம் என்பது ஒரே மொழிக்குள்ளே உள்ள இரண்டு படைப்புகளுக்கு இடையேயும் இரண்டு வேறுபட்ட மொழிகளுக்கிடையே உள்ள படைப்புகளுக்கு இடையேயும் நடைபெறவது. ஒரே மொழிக்குள்ளே ஏற்படக்கூடிய ஒரு படைப்பாளியின் படைப்பில் இதற்கு முன் தோன்றிய படைப்பின் தாக்கம் இயல்பாகவே அமைந்திருக்க வாய்ப்புகள் மிகுதி இருக்கக்கூடும். ஆனால், இரு வேறுபட்ட மொழிக் குடும்பங்களைச் சார்ந்த மொழிப்

படைப்புகளில் ஏற்படக்கூடிய தாக்கம் இயல்பாக ஏற்படுவதன்று, இதற்கு அடிப்படையாக இருவேறு நாடுகளுக்கு இடையே அரசியல், சமயம், பொருளாதரம் (வணிகம்) ஆகியவற்றின் தொடர்பு காரணியாக அமைகிறது. இதன் அடிப்படையில் திராவிடமொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தமிழ் மரபிலக்கணங்களாகிய தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவையும் இந்தோ ஆரிய மொழிகுடும்பத்தைச் சார்ந்த பாலி மரபிலக்கணமாகிய மொக்கல்லானமும் தாக்கவியல் கோட்பாட்டு அணுகுமுறை அடிப்படையில் ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பெறுகின்றன. இம்மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையே அமைந்திருக்கக் கூடிய தாக்கக் காரணி அரசியலாகும். இவற்றிற்கு இடையே உள்ள அரசியல் உறவை அறிந்துகொள்வதற்கு முதலில் மொக்கல்லானத்தின் தோற்றுவிடத்தை ஆராயவேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் மலாலாசேகரா மொக்கல்லானத்தின் தோற்றம் பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார். அது வருமாறு :

இந்நூல் இலங்கையில் எழுதப்பட்டது. இந்தச் செல்வாக்குள்ள இலக்கணம், பராக்கிரம பாகு (1153 - 1186) என்னும் அரசனின் ஆட்சியில் அனுராதபுரத்தில் தூபராம விகாரையிலிருந்த மொக்கல்லானர் அல்லது மொக்கல்யானர் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சிங்களத் துறவியால் இயற்றப்பட்டது என்று கே. ஆர். நார்மன் (1983: 165) குறிப்பிடுவதாக ஜி. பி. மலாலாசேகரா (1928: 186) கூறுகிறார் (2002, ப.29).

இக்கூற்றுவழிப் பாலி மொக்கல்லானம், பராக்கிரம பாகு (கி.பி.1153 - 1186) என்ற இலங்கை மன்னன் ஆட்சிக் காலத்தில் அவனின் தூண்டுதலால் அனுராதபுரத்தில் தூபராம விகாரையில் இருந்த மொக்கல்லானர் என்பவரால் எழுதப்பட்டது என்பதும் அவன் (பராக்கிரம பாகு) எல்லாப் பிக்குகளையும் ஒன்றிணைத்தப் பிறகு இதைச் செய்ய தூண்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் அதன் மூலம் மொக்கல்லானம் கி.பி.1165

காலகட்டத்தில் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்பதும் தெரிகிறது. வீரசோழியம் என்ற தமிழ் மரபிலக்கண நூலும் இலங்கையைத் தோற்றுவிடமாகக் கொண்டதாகக் கருதப்பெறுகிறது. ஆக, இலங்கை என்பது இலக்கணத் தோற்றுவிடக் களமாக உள்ளது. இதன் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டிற்கும், இலங்கைக்கும் இடையேயான அரசியல் உறவே இம்மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான தாக்க உறவை வெளிப்படுத்தும் கருவியாக அமைந்துள்ளது.

அரசியல் உறவு (தமிழ்நாடு, இலங்கை)

மொக்கல்லானம், எழுதவதற்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்த இலங்கை மன்னன் பராக்கிரம பாகுவிற்கும் தமிழ்நாட்டு மன்னர்களுக்கும் இடையே அரசியல் உறவு இருக்கக் கூடுமா என்று நோக்கின், தமிழ் மன்னர்களான பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் அரசரிமைப் போர் நடைபெற்றபோது பராக்கிரம பாண்டியன், சிங்கள மன்னனான பராக்கிரம பாகுவின் உதவியை நாடியுள்ளான். பராக்கிரம பாகு, பராக்கிரம பாண்டியனுக்குச் சிங்களப் படைகளை அனுப்பி உதவிப் புரிந்ததோடு, குலசேகரப் பாண்டியனோடும் நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளான். மட்டுமின்றி விஜயபாகு (1039 - 1110) என்ற மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்திற்கு முன்பு வரை சோழர்களின் 72 ஆண்டுகால ஆட்சி இலங்கையில் வேரூன்றி இருந்துள்ளது. எனவே, அரசியல் என்ற தாக்கக் காரணி, மொக்கல்லான வியாகரணம் தோன்ற தூண்டுகோலாய் இருந்த மன்னனுக்கும் தமிழ் மன்னர்களுக்கும் இலங்கைக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் பன்னெடுங்காலமாகவே நேரடியாக இருந்துள்ளது. இதுமட்டுமின்றி இலங்கையில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்பெறும் வீரசோழியத்தின் தாக்கம் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சிங்கள இலக்கண நூலான சித்தசங்கர்வாவில் உள்ளது என்பதாலும் வீரசோழியத்திற்குப் பின்பு கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் எழுதப்பெற்ற பாலி

மொக்கல்லான வியாகரணத்தில் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றின் இலக்கணக்கூறுகள் சென்றிருக்க வாய்ப்புண்டு எனக் கருதலாம்.

பாலி மொழியில் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம், சத்தநிதி ஆகிய மூன்றும் முதன்மையான இலக்கண மரபுகளாகும். இவற்றில் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இலங்கையில் எழுந்தவை. சத்தநிதி பர்மாவில் எழுதப்பெற்றது. இவை மகத மொழிக்கான இலக்கணங்கள் என்பதை அவ்வவற்றின் வாழ்த்துப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. கீழ்வரும் மொக்கல்லான வாழ்த்துப்பாடல், மொக்கல்லானம் மகத மொழிக்கான இலக்கணம் என்பதைக் காட்டுகிறது. அது வருமாறு:

“ஸித்⁴தமித்³ கு³ணங் ஸாது⁴ நமஸ்ஸித்வா த²தாக³தங்

ஸத⁴ம்மஸங்க⁴ங் பா⁴ஸிஸ்ஸங் மாக³த⁴ங் ஸத்³த³லக்க²ணங்” (மொக். வாழ்)

தூய நல்லறங்களையே குணமாகக் கொண்டுள்ள புத்தனை நன்கு வணங்கிவிட்டுத் தூய அறங்களைக் கொண்டுள்ள தொழும்பர் கூட்டத்தினர் பேசும் மகதியின் இலக்கணத்தைச் சொல்லுகிறேன்.

மொக்கல்லான வியாகரண அக, புற அமைப்பும் இலக்கணக் கூறுகளும்

மொக்கல்லான அக, புற அமைப்பு பற்றி *A Comparative Study of The Paninian Grammatical Tradition and Three Grammars of Pali* (2002) எனும் நூல் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

அட்டவணை:

இயல்கள்	மொத்த நூற்பாக்களின் எண்ணிக்கை	தலைப்பு	நூற்பாக்கள்
II. ஸ்யாதி ³ கண்ட ³	243	எழுவாய் வேற்றுமை உருபுகள்	1

		தொடரியல்	2 – 42
		வேற்றுமையின் உருபனியல் மாற்றங்கள்	43 - 243
III. சமாச கண்ட ³	110	தொகைச்சொல் விதிகள்	1-19
		தொகையில் பால் மற்றும் எண்ணுப்பெயர்கள்	20 – 23
		தொகைச்சொற்களின் சொல்வடிவ அமைப்பியல் (உருபனியல்)	23 – 25
		பெண்பாலுக்குரிய விசுதிகள்	26 – 39
		சமாசந்தஸ்	40 – 53
		தொகைச்சொற்களின் சொல்வடிவ அமைப்பியல் (உருபனியல்)	54 – 110
IV. நாதி ³ கண்ட ³	142	(பும்வத் ³ பா ⁴ வ உட்பட)	67- 69
		பல்வேறு வகையான இரண்டாம் நிலை ஒட்டுக்கள்.	1 – 123
		ஒட்டுநிலைச்சொற்களின் சொல்லாக்கமுறை, ஆக்கப்பெயர் ஒட்டுக்கள்	124 – 142
V. கா ² தி ³ கண்ட ³	172	வினைப் பின்னொட்டுகள்.	1 – 13
		கா ² தி ³ பின்னொட்டுகள். கிரியத்தா	14

		விகாரனங்கள்	15 – 26
		தொழிற்பெயர்கள்	27 – 32
		முதன்மை விசுவாசிகள்	33 – 68
		உருபனியலில் அடிச்சொற்கள் மற்றும் அதன் மாற்றுவடிவங்கள்	69 – 81
		முதன்மைச் சொல்லாக்க உருபுகள் மாற்றீடுகள் விசுவாச மாற்றீடுகள்	82 – 172
VI. த்யாதி ³ கண்ட ³	78	வினைமுற்று விசுவாசிகள்	1 -13
		தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை	14
		வினைச் சொற்களின் உருபனியல் மாற்றங்கள்	15 – 78

இவ்வட்டணையில் மொக்கல்லானத்தின் சொல்லிலக்கண இயல்களும் அவற்றின் இலக்கணப் பொருண்மைகளும் நூற்பா எண்களும் எண்ணிக்கையும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இங்கு மொக்கல்லானத்தின் சொல்லிலக்கணக் கூறுகள் மொக்கல்லான வியாகரணத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு வழி இயல் வரிசையின் அடிப்படையில் கீழ்வருமாறு காட்டப்பெறுகின்றன.

வேற்றுமை (ஸ்யாதி³ கண்டோ³)

வேற்றுமையியல் 243 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் வேற்றுமை பொருள், உருபுகளின் எண்ணிக்கை, வேற்றுமை உருபுகள், வேற்றுமைப் பொருண்மை,

வேற்றுமை மயக்கம், வேற்றுமைத் தொடரில் உருபுகளின் திரிபு, வேற்றுமையில் திசைப்பெயர்கள், அவன் முதலான தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்கள் ஆகியவை ஆகும் மாற்றங்கள், விளி வேற்றுமை ஏற்கும் உருபுகள் அவற்றின் மாற்றங்கள் ஆகியவை விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

தொகை (சமாச கண்டோ³)

தொகையியல் 110 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் தொகை வகை, ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக மாற்றும் ஈறுகள், தொகையில் பூமி, நதீ ஆகியவை எண்ணுப்பெயருடன் புணர்தல், எண்ணுத்தொகையில் ஆகும் மாற்றங்கள் அவை ஏற்கும் ஈறுகள், நீளம், அகலம், அளவு, அங்குலம் ஆகிய பெயர்கள் பெறும் ஈறுகள், அவற்றின் மாற்றங்கள் ஆகியவை விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

பெயர்ச்சொற்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் (நாதி கண்டோ³)

பெயர்ச்சொற்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் பற்றிய இயல் 142 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் உடைமைப்பெயர், கோத்ர, புத்ர, ராஜா, பிறப்பு, குழு, பிரதேசம், நட்சத்திரம் முதலான பெயர்கள் ஏற்கும் பின்னொட்டுக்கள், வேற்றுமைப் பொருண்மைகளின் அடிப்படையில் பெயர்கள் ஏற்கும் பின்னொட்டுக்கள், அளவு, உறுப்புகள் ஆகியவற்றின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் பின்னொட்டுக்கள், எண்களின் முழுமையைக் குறிக்க வரும் பின்னொட்டுக்கள், உறவு பெயர்கள் பெறும் பின்னொட்டுக்கள், எத்தனை, அத்தனை என்ற அளவுப்பெயர்கள், அங்கு, எங்கு, இங்கு, எப்பொழுது, எச்சமயம், யாதொரு சமயம் முதலான சுட்டு, வினா தன்மையிலான

பெயர்கள் பெறும் பின்னொட்டுக்கள், வியங்கோள் தன்மையில் வரக்கூடிய பெயர்கள் பெறும் பின்னொட்டுக்கள் ஆகிய இலக்கணக்கூறுகள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

வினைப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் (கா²தி³ கண்டோ³)

வினைப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் பற்றிய இயல் 172 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் இச்சை, ஒழுகுதல், நடத்தை, செய்தல், தொழில், தூண்டுதல், தடுத்தல், தொந்தரவு செய்தல், வெற்றி, கேட்டல், விரிவாக்குதல், வாழ்த்துதல் (வியங்கோள்), அறிதல், கொடுத்தல், அழிதல், பார்த்தல், சமைத்தல், துறத்தல், போதல், விழிப்போடு இருத்தல், விரும்புதல், கோப்படுதல், பாடுதல், அரசுபுரிதல், வளர்தல், இரட்சித்தல், கொல்லுதல் முதலிய பொருள்களை உணத்தும் வினையடிச்சொற்கள், வேற்றுமை மற்றும் முக்காலங்களில் இவை ஏற்கும் ஒட்டுக்களும் அவற்றின் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

வினையடி (த்யாதி கண்டோ³)

வினையடியியல் 78 நூற்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது. இதில் முக்காலங்கள் அவற்றின் விகுதிகள், வியங்கோள், வினா, ஏவல் ஆகியவை ஏற்கும் விகுதிகள், கர், பேதி, உத, புஜ, முஜ, விஸ, ஹர், கம், ஹீ, குஸ, ருஹ, புரு, அஸ், ஸக், ஸூ, ஹந, கயிர முதலிய தாதுக்கள் ஏற்கும் காலம் காட்டும் விகுதிகளும் அவற்றின் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நோக்கம்

மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பிய, வீரசோழியத் தமிழ் மரபிலக்கணக் கூறுகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளனவா? என்பது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

முன்னாய்வுகள்

தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) எனும் இவ்வாய்விற்கு, தமிழ் - சமஸ்கிருதம், தமிழ் - பாலி, தமிழ் - பிராகிருதம், தமிழ் - சிங்களம் என்ற அடிப்படையில் அமைந்த ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வேடுகள், கட்டுரைகள் ஆகியவை முன்னாய்வுகளாக அமைகின்றன.

நூல்கள்

அறவேந்தன், இரா. (1999). தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு. விழுப்புரம்: திருவரசு வெளியீடு.

இராசாராம், சு. (1992). வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடு. நாகர்கோவில்: இராகவேந்திரா.

சங்கரேஸ்வரி, பா. (2015). தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள். சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.

ஆய்வேடுகள்

ஜெயசங்கர், ம. (2011). தொல்காப்பியம் - கச்சாயனம் ஒலியனியியல் ஒப்பீட்டாய்வு (இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்.

ஜெயப்பிரகாஷ், ஏ. (2011). தொல்காப்பியம் - பிராகிருதப் பிரகாசம் ஒலியனியியல் ஒப்பீட்டாய்வு (இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்.

ராமச்சந்திரன், ரா. (2017). *தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களில் எழுத்துக்கள் அறிமுகம்: ஓர் ஒப்பாய்வு* (இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்.

கட்டுரைகள்

கார்த்திகேயன், ஆ. (1985). “பிராகிருத மொழிகளும் அவற்றின் இலக்கண மரபுகளும்” *தமிழ்க்கலை - 3*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

ராமச்சந்திரன், ரா. (செப்டம்பர் 23, 2018). “தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களில் வேற்றுமை” *வாரக் கருத்தரங்கு*. புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்.

ஆங்கில நூல்

Burnel, A.C. (1975). *On the Aindra School of Sanskrit Grammarians*. Madras: Pioneer Book Services.

Thesis

Deokar, Makesh Ashok. (2002). *A Comparative Study of The Paninian Grammatical Tradition and Three Grammars of Pali*. Pune: Savithribai Phule Pune University.

முதன்மைத் தரவுகள்

தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) எனும் இவ்வாய்விற்குக் கீழ்வரும் நூல்கள் முதன்மைத் தரவுகளாக அமைகின்றன.

கோவிந்தராஜ முதலியார், கா. ர. (பதி.). (2011). *வீரசோழியம்*. சென்னை: நியூசெஞ்சரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.

செயப்பிரகாசம், ந. (மொ. ஆ.). (...). *பாலி கச்சாயன வியாகரணம்* (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு). அச்சிடப்பெறாதது.

சேனாவரையர் (உ. ஆ.), (1956). *தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்*. சென்னை: திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

பாலசுப்பிரமணியம், எச். (மொ. ஆ.). (...). *பாலி மொக்கல்லான வியாகரணம்* (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு). அச்சிடப்பெறாதது.

ஆய்வு எல்லை

மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பிய, வீரசோழியத் தமிழ் மரபிலக்கணக் கூறுகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளனவா? என்ற இவ்வாய்வின் நோக்கத்திற்கு ஏற்ப தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் சொல்லிலக்கணப் பகுதிகள் இவ்வாய்வின் (தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) அடிப்படை ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன. பாலி மொக்கல்லான வியாகரணத்திற்கு முன்பு பாலிமொழியின் முதல் மரபிலக்கண நூலாகக் கச்சாயன வியாகரணம் திகழ்வதால் கச்சாயனத்தின் சொல்லிலக்கணப் பகுதிகளும் சமஸ்கிருதம், பாலி, பிராகிருதம் ஆகிய வடமொழி இலக்கணங்கள் சமஸ்கிருத அஷ்டாத்யாயியை முந்துநூல் மரபாகக் கொண்டுள்ள காரணத்தால் அஷ்டாத்யாயியின் சொல்லிலக்கணப் பகுதிகளும் இவ்வாய்விற்கு ஆய்வு எல்லைகளாக அமைகின்றன. குறிப்பாக, ஆய்வின் சுருக்கம் கருதி இம்மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமை, தொகை, ஒட்டு, வினை ஆகிய

அடிப்படை இலக்கணக்கூறுகள் மட்டும் ஆய்வுக்கு எல்லைகளாகக் கொள்ளப்பெறுகின்றன.

கருதுகோள்

'தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு' எனும் இவ்வாய்வு கீழ்வரும் கருதுகோளைக் கொண்டு அமைகிறது.

மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பிய, வீரசோழியத் தமிழ் மரபிலக்கணக் கூறுகளும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

நெறிமுறையும் அணுகுமுறையும்

மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பிய, வீரசோழியத் தமிழ் மரபிலக்கணக் கூறுகளும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்ற இவ்வாய்வின் கருதுகோளுக்கு அடிப்படையான தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள் (வீரசோழியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) இலங்கையில் தோன்றியவை. ஆகவே, இலங்கை இலக்கண உருவாக்கக் களமாக உள்ளது. தமிழ்நாடு, இலங்கை ஆகியவற்றிடையே அரசியல், மொழி அடிப்படையிலான உறவு பன்னெடுங்காலமாக இருந்துள்ளது. அவ்வகையில், 'ஒப்பிலக்கியத் தாக்கவியல்' கோட்பாட்டு அணுகுமுறை இங்குப் பின்பற்றப்படுகிறது.

இயல் பகுப்பு

'தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு' எனும் ஆய்வு முன்னுரை, நிறையுரை நீங்கலாக 1. தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு, 2. தமிழ், பாலி தொகை

இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு, 3. தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு, 4. தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு ஆகிய நான்கு இயல்களைக் கொண்டமைகிறது.

நான்கு இயல்களிலும் முறையே வேற்றுமை, தொகை, ஒட்டு, வினை பற்றிய தமிழ், பாலி மரபிலக்கணக் கருத்துக்கள் விளக்கப்பெற்றுப் பின், ஒப்பீட்டு மேற்கொள்ளப்பெறுகிறது. வினைச்சொல் ஒப்பீட்டில் நிகழ்கால, இறந்தகால, எதிர்கால, ஏவல், வியங்கோள் விசுதிகள் அடிப்படையில் ஒப்பீடு நிகழ்த்தப்பெறுகிறது.

முன்னுரை

இப்பகுதி ஆய்வேட்டின் அமைப்புமுறை குறித்ததாகும். இதில் ஆய்வு அறிமுகம், ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், முன்னாய்வுகள், முதன்மைத்தரவுகள், இயல் பகுப்புமுறை, பின்னிணைப்பு ஆகியவை விளக்கப்பெறுகின்றன.

இயல் ஒன்று: தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு

தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இந்த இயலில் தமிழ், பாலி வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் ஒப்பிடப்பெறுகின்றன. குறிப்பாக, மொக்கல்லான வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றின் வேற்றுமைக் கருத்துக்களோடு ஒப்பிடப்பெறுகின்றன. இறுதியாக ஒவ்வொரு வேற்றுமையின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் தொகுத்தளிக்கப் பெறுகின்றன.

இயல் இரண்டு: தமிழ், பாலி தொகை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு

தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இந்த இயலில் பாலி மொக்கல்லான வியாகரணம் காட்டும் இடைச்சொல்தொகை, வேற்றுமைத்தொகை, எண்ணுத்தொகை, அன்மொழித்தொகை, உம்மைத்தொகை, பண்புத்தொகை ஆகியவை

தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் ஆகியவை காட்டும் இடைச்சொல்தொகை, வேற்றுமைத்தொகை, எண்ணுத்தொகை, அன்மொழித்தொகை, உம்மைத்தொகை, பண்புத்தொகை ஆகிய தொகைகளோடு ஒப்பிட்டு விளக்கப்பெறுகின்றன.

இயல் மூன்று: தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு

தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இந்த இயலில் மொக்கல்லானம் காட்டும் எண்ணுப்பெயர் ஒட்டுக்கள், முறைப்பெயர் ஒட்டுக்கள், பெண்பால் ஒட்டுக்கள் ஆகியவை தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் காட்டும் எண்ணுப்பெயர், முறைப்பெயர், பெண்பால் ஒட்டுக்களோடு ஒப்பிடப்பெறுகின்றன.

இயல் நான்கு: தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு

தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இந்த இயலில் மொக்கல்லானம் காட்டும் காலம், இடம், எண் ஆகியவை தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் காட்டும் காலம், இடம், எண் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிடப்பெறுகின்றன. இவ்வியலில் நிகழ்கால, எதிர்கால, இறந்தகால, ஏவல், வியங்கோள் ஆகியவற்றின் விகுதிகள் அடிப்படையில் ஒப்பீடு நிகழ்த்தப்பெறுகிறது. ஒவ்வொரு மரபிலக்கணங்களும் கூறும் கால, இட, எண் பற்றிய கருத்துக்கள் முதலில் விவாதிக்கப்பெறுகின்றன. பின் மொக்கல்லான கால விகுதிகள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயன, தொல்காப்பிய, வீரசோழிய நிகழ்கால, எதிர்கால, இறந்தகால, ஏவல், வியங்கோள் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு

விளக்கப்பெற்று ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் தொகுத்தளிக்கப்பெறுகின்றன.

நிறையுரை

இப்பகுதியில் ஒப்பீட்டிலிருந்து பெறப்பெற்ற ஆய்வு முடிவுக் கருத்துக்கள் தொகுத்தளிக்கப் பெறுகின்றன.

துணை நூற்பட்டியல்

இப்பகுதியில் ஆய்விற்குத் துணைநின்ற நூல்களின் பட்டியல் தரப்பெறுகிறது.

பின்னிணைப்பு

இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பெறும் மொக்கல்லான வியாகரணத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூற்பாக்களும் தமிழ், பாலி கலைச்சொல் பட்டியலும், தமிழ்ச்சொற்களுக்கு இணையான பாலி பொதுச்சொற்களும், ஆய்வுச் சுருக்கத்தின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் பின்னிணைப்புகளாகக் கொடுக்கப்பெறுகின்றன.

இயல்: ஒன்று

தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு

முன்னுரை

தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இந்த இயல் தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகிய தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்துகிறது. இவ்வொப்பீட்டின்வழி 'வேற்றுமை இலக்கணம்' அடிப்படையில் தமிழுக்கும் பாலிக்கும் இடையேயான ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை அறிய விழைகிறது. தமிழுக்கும் பாலிக்கும் இடையேயான ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை வெளிக்கொணரப் பாலி மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமைச் சிந்தனையைச் சமஸ்கிருத அஷ்டாத்யாயியோடும் ஒப்பிட்டு நோக்குவது இன்றியமையாததாகிறது. இத்தகைய ஒப்பீடு தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளின் வேற்றுமைச் சிந்தனையை இனங்கண்டுகொள்ளத் துணையாக அமையும். இவ்வியலில் வடமொழி என்ற சொல் சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளை உள்ளடக்கிய சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது.

1.1. வேற்றுமை

தொல்காப்பியம் 'வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல், விளிமரபு' ஆகிய இயல்களில் வேற்றுமையைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, அத்தியாயம் ஒன்றில் காரகம் பற்றியும் அத்தியாயம் இரண்டில் வேற்றுமை உருபுகள் பற்றியும் கூறுகிறது. கச்சாயனம் 'பெயர்ப்படலம்' என்ற இயலின்கீழ் 'வேற்றுமையியல்' என்ற பகுதியில்

வேற்றுமையைப் பற்றிக் கூறுகிறது. வீரசோழியம் 'வேற்றுமைப் படலம், உபகாரகப் படலம்' ஆகிய இயல்களிலும் மொக்கல்லானம், வேற்றுமையியலிலும் வேற்றுமையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

1.1.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், வேற்றுமை ஏழு (வேற்.1) என்றும் விளியோடு வேற்றுமை எட்டு (வேற்.2) என்றும் கூறுகிறது. அய், ஒடு, கு, இன், அது, கண் ஆகியவற்றை வேற்றுமை உருபுகளாகக் (வேற்.3) காட்டியுள்ளது. வேற்றுமை உருபு மயக்கம், வேற்றுமைப் பொருள் மயக்கம் ஆகியவற்றைப் பற்றி வேற்றுமை மயங்கியலிலும் விளி வேற்றுமையைப் பற்றி விளிமரபிலும் கூறியுள்ளது. இத்தகைய தொல்காப்பிய வேற்றுமை பற்றி நிகழ்த்தப்பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க சில ஆய்வுகள் கீழ்வருமாறு:

'*தொல்காப்பிய மொழியியல்*' (1972) கட்டுரைத் தொகுப்பில் உள்ள செ.வை.சண்முகத்தின் 'வேற்றுமை பற்றித் தொல்காப்பியர்' எனும் கட்டுரை, *தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்* (1978) எனும் கட்டுரைத் தொகுப்பில் உள்ள 'வேற்றுமை உருபு தொல்காப்பியமும் பாணினியும்' என்ற இராமானுச்சாரியின் கட்டுரை (1978) ஆகியவை தொல்காப்பிய வேற்றுமை, தொல்காப்பியம் – பாணினியம்: வேற்றுமை என்ற அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. மருதூர் அரங்கராசனின் '*தமிழில் வேற்றுமைகள்*' (2000) எனும் நூல், தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் கூறும் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை அக ஒப்பீட்டளவில் விளக்கியுள்ளது. இராசாராமின் '*வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு*' (1992), தொல்காப்பிய, வீரசோழிய ஒப்பீட்டில் 'வேற்றுமை' பகுதியையும் ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது.

கு. மீனாட்சி 'Tholkappiyam and Ashtadhyayi' (1997) என்ற நூலில் தொல்காப்பிய வேற்றுமையையும் அஷ்டாத்யாயி வேற்றுமையையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டியுள்ளார். இதுபோன்ற பல ஆய்வுகள் தொல்காப்பிய வேற்றுமையை ஆய்விற்கு உட்படுத்தியுள்ளன.

1.1.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்ற பாகுபாட்டில் அமைந்த, முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான உருபுகளைப் பெயர்ச்சொற்களோடு இணைக்க வேண்டும் (4.1.2) என்கிறது. ஒருமை, இருமை, பன்மை பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த அஷ்டாத்யாயி காட்டும் வேற்றுமை உருபுகள் கீழ்வருமாறு:

அட்டவணை : 1

வேற்றுமை	ஒருமை	இருமை	பன்மை
முதலாம் வேற்.	ஸு (ஸ்)	ஓள	ஐஸ்
இரண்டாம் வேற்.	அம்	ஓளட்	ஸஸ்
மூன்றாம் வேற்.	டா	ப் ⁴ யாம்	பிஸ்
நான்காம் வேற்.	ஔ	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
அய்ந்தாம் வேற்.	ஙஸி	ப் ⁴ யாம்	ப் ⁴ யஸ்
ஆறாம் வேற்.	ஙஸ்	ஓஸ்	ஆம்
ஏழாம் வேற்.	ஙி	ஓஸ்	ஸுப்

அஷ்டாத்யாயி காட்டியுள்ள இவ்வேற்றுமை உருபுகளில் ஒருமை, பன்மை உருபுகளே மொழியில் பெரும்பான்மை பயன்படுகின்றன என்பதும் இருமை உருபுகள் மொழியில் பெரும்பான்மை பயன்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

1.1.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் வேற்றுமை, பெயர்ச்சொல்லின் ஈற்றில் நின்று இயலும் (54) என்கிறது. ஸி, யோ, அங், யோ, நா, ஹி, ஸ, நங், ஸ்மா, ஹி, ஸ, நங், ஸ்மிங், ஸு ஆகியவற்றை ஒருமை, பன்மையில் அமைந்த வேற்றுமை உருபுகளாகக் (55) காட்டுகிறது.

1.1.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், வேற்றுமைப் படலத்தில் வேற்றுமை எட்டு என்றும் காரகம் ஆறு (29) என்றும் கூறுகிறது. முதல் வேற்றுமையைப் 'பெயர் வேற்றுமை' என்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையைக் 'கருத்தாக் காரகம்' என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் 'கரணக் காரகம்' என்றும் நான்காம் வேற்றுமையைக் 'கோளிக் காரகம்' என்றும் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை 'அவதிக் காரகம்' என்றும் ஏழாம் வேற்றுமையை 'ஆதாரக் காரகம்' என்றும் கூறுகிறது. வீரசோழியம், ஆறாம் வேற்றுமையைக் காரக வேற்றுமையாகக் கொள்ளவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

1.1.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், பெயர்ச்சொல்லை அடுத்து ஒருமை, பன்மையில் வேற்றுமை உருபுகள் வரும் (வேற்.1) என்றும் பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமை என்றும் கூறுகிறது. முதல் வேற்றுமையைப் 'பெயர் வேற்றுமை' என்றும் இரண்டாம் வேற்றுமையைக் 'கர்ம காரகம்' (கம்மே) எனும் 'செயப்படுபொருள் வேற்றுமை' என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையைக் 'கர்த்தா, கரண வேற்றுமை' எனும் 'வினைமுதல், கருவி வேற்றுமை' என்றும் நான்காம் வேற்றுமையைச் 'சம்பிரதான்' எனும் 'கொடை, கொள்வோன் வேற்றுமை' என்றும் ஐந்தாம் வேற்றுமையை 'அபதானம்' எனும் 'நீங்கல்

வேற்றுமை' என்றும் ஆறாம் வேற்றுமையைச் 'சம்பந்த' எனும் 'உடைமை வேற்றுமை' என்றும் ஏழாம் வேற்றுமையை 'அதிகரண்' எனும் 'இட வேற்றுமை' என்றும் கூறுகிறது. ஸி, யோ, அங் (அம்), யோ, நா (னா), ஹி, ஸ்ஸ, நங் (நம்), ஸ்ம, ஹி, ஸ்ஸ, நங் (நம்), ஸ்மிம், ஸு ஆகியவற்றை முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமைகளின் ஒருமை, பன்மை உருபுகளாகக் கூறுகிறது.

1.1.6. ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், பெயர்ச்சொல்லை அடுத்து ஒருமை, பன்மையில் வேற்றுமை உருபுகள் வரும் என்றும் பொருளை வேறுபடுத்துவது வேற்றுமை என்றும் கூறுகிறது. ஸி, யோ, அங் (அம்), யோ, நா (னா), ஹி, ஸ்ஸ, நங் (நம்), ஸ்ம, ஹி, ஸ்ஸ, நங் (நம்), ஸ்மிம், ஸு ஆகியவற்றை முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமைகளின் ஒருமை, பன்மை உருபுகளாகக் கூறுகிறது. கச்சாயனமும் ஸி, யோ, அங், யோ, நா, ஹி, ஸ, நங், ஸ்மா, ஹி, ஸ, நங், ஸ்மிங், ஸு ஆகிய ஒருமை பன்மையில் அமைந்த முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச்சொல்லின் ஈற்றில் நின்று இயலும் என்று கூறுகின்றது. அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்ற பாகுபாட்டில் அமைந்த, முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான உருபுகளைப் பெயர்ச்சொற்களோடு இணைக்க வேண்டும் (4.1.2) என்று கூறுகிறது.

இங்கு கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் வேற்றுமை உருபுகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன. இவ்வொற்றுமை கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் பாலி மரபிலக்கணங்கள் என்பதால் அமைந்துள்ளதாகக் கருதலாம். கச்சாயனம் அம், நம் முதலான மகர ஈற்று உருபுகளை ஙகர ஈற்று வடிவங்களாகக் (அங், நங், ஸ்மிங்)

கொள்கிறது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒருமை, பன்மையில் வேற்றுமை உருபுகளை அமைத்துக்கொள்ள அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையில் உருபுகளை வகைப்படுத்தியுள்ளது. ஆனால், அஷ்டாத்யாயின் மொழிநிலையில் ஒருமை, பன்மை வேற்றுமை உருபுகளே பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன.

இத்தகைய சமஸ்கிருத, பாலி மொழி மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமைக் கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க தொல்காப்பியம், வேற்றுமை ஏழு என்றும் விளியோடு வேற்றுமை எட்டு என்றும் கூறுகிறது. முதல் வேற்றுமை பெயர் வேற்றுமை என்றும் அவ்வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை என்றும் கூறியுள்ளது. உருபுகளில்லாத முதலாம் வேற்றுமை, எட்டாம் வேற்றுமை தவிர்த்து அய், ஒடு, கு, இன், அது, கண் ஆகியவற்றை இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமை உருபுகளாகக் கூறியுள்ளது. மூன்றாம் வேற்றுமைக்கு ஒடு, இன், ஆன் / ஆல் ஆகிய உருபுகளையும் ஏழாம் வேற்றுமைக்குக் கண், கால், புறம், அகம் முதலான மாற்று உருபுகளையும் காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியம் இதுபோன்ற மாற்று உருபுகளைக் கூறியிருப்பினும் ஒருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையில் உருபுகளை அமைத்துக் காட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வேற்றுமை எட்டனுள் பெயரும் விளியும் உருபுகளை ஏற்காது என்ற தொல்காப்பியம் விளி வேற்றுமைக்கு விளியீறுகளைக் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம், வேற்றுமை எட்டு என்றும் காரகம் ஆறு என்றும் கூறியுள்ளது. எழுவாய் வேற்றுமைக்கு சு, அர், ஆர் முதலானவற்றை உருபுகளாகக் கருதியுள்ளது. விளிவேற்றுமைக்கான உருபுகளாகத் தொல்காப்பிய விளி ஈறுகளைக் கொள்கிறது. ஆறாம் வேற்றுமையைக் காரக வேற்றுமையாகக் கருதவில்லை.

தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி மரபிலக்கணங்களின் ஒப்பீட்டிலிருந்து பெறப்படும் வேற்றுமை பற்றிய பொதுக்கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்கப்படும் என்கின்றன. மொழிநிலையில் எல்லா மொழிகளிலும் வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச்சொற்களோடே இணைக்கப்படும் என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுவதாகும்.
- தொல்காப்பியம், வேற்றுமை எட்டு என்று எண்ணிக்கையைச் சுட்டிக் கூறியுள்ளது. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் அவ்வாறு வேற்றுமையின் எண்ணிக்கையைச் சுட்டிக் கூறவில்லை. இம்மரபிலக்கணங்கள் எண் அடிப்படையிலும் பொருளடிப்படையிலும் உருபுகளைப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளன. கூடுதலாகத் தொல்காப்பியம் உருபு அடிப்படையில் வேற்றுமைகளைப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளது. தொல்காப்பியம், முதல் வேற்றுமையை எழுவாய் வேற்றுமை என்கிறது. முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு கூறவில்லை. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம், வீரசோழியம் ஆகியவை முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு கூறியுள்ளன. தொல்காப்பியம், விளி வேற்றுமைக்கு உருபு வரையறுக்காமல் விளி ஏற்கும் ஈறுகளைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் விளி வேற்றுமைக்கென்று தனி உருபுகளைக் கொள்ளாமல் முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளை விளிவேற்றுமைக்கான உருபுகளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை விளி வேற்றுமையை 'ஆமந்த்ரணம்' என்ற கலைச்சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றன.

கச்சாயனம் விளி வேற்றுமையை 'ஆலபன்' என்ற கலைச்சொல்லால் குறிப்பிடுகிறது. அஷ்டாத்யாயில் சம்போதன என்ற கலைச்சொல்லாலும் விளி வேற்றுமை அழைக்கப்பெற்றுள்ளது.

- கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் வேற்றுமை உருபுகளை ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி, ஒரு வேற்றுமைக்கு முறையே இரண்டு வேற்றுமை உருபுகளைக் கொள்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையில் முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமென முறையே ஒரு வேற்றுமைக்கு மூன்று உருபுகளைக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியம் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்கும் என முறையே ஆறு வேற்றுமை உருபுகளையும் சில மாற்றுருபுகளையும் காட்டியுள்ளதே அன்றி ஒருமை, பன்மையில் உருபுகளைப் பாகுபடுத்தவில்லை. அஷ்டாத்யாயி, வீரசோழியம் ஆகியவை வேற்றுமையைக் காரக அடிப்படையில் அமைத்துள்ளன. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காரக அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கவில்லை. தமிழ், பாலி வேற்றுமை உருபுகள் அவ்வவ் மொழிக்குரியனவாக உள்ளன.

1.2. முதலாம் வேற்றுமை

1.2.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், முதலாம் வேற்றுமைக்கு உருபு கூறவில்லை. முதலாம் வேற்றுமையை 'எழுவாய் வேற்றுமை' என்கிறது. அத்தகைய எழுவாய் வேற்றுமை பயனிலை தோன்ற வாக்கியத்தில் நிற்கும் என்கிறது. தொடரில் எழுவாய் வேற்றுமை

பொருண்மைச் சுட்டல், வியங்கொள வருதல், வினைநிலை உரைத்தல், வினாவிற்கு ஏற்றல், பண்புகொள வருதல், பெயர்கொள வருதல் ஆகிய பயனிலைகளை ஏற்பதாகவும் கூறுகிறது. இவற்றிற்கான சான்றுகளாக முறையே ஆ உண்டு, ஆ செல்க, ஆ கிடந்தது, அஃது யாது, ஆ கரிது, ஆ பல ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.2.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயரடிச் சொல்லின் பொருள் (ப்ராதிபதி³ கார்த்²), பால் (லிங்கம்), அளவு (பரிமாண), எண் (வசனம்) ஆகிய பெயர்ச்சொற்களோடு இணைக்க வேண்டும் (2.3.46) என்கிறது. சான்றாக, உச்சை, நீசை, வ்ருஷு: - மரம் (ஆண்பால்), நதீ - நதி (பெண்பால்), குண்டம் (அஃறிணை), த்³ரோண - மரக்கால், கா²ரி: - படி (அளவு), ஏக - ஒன்று, த்³வேள - இரண்டு, பஹுவ: - பல (எண்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.2.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், முதல் வேற்றுமை பெயரைச் சுட்டி நிற்கும் (286) (முதல் வேற்றுமை பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்தாலும் பெயர்ச்சொல் இயல்பான வடிவத்தையே பெற்று இருக்கும்) என்கிறது. சான்றாக, புரிஸோ - பெண், புரிஸா - ஆண், ஏகோ - ஒன்று, த்³வே - இரண்டு முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.2.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், முதல் வேற்றுமையின் உருபுகளாக சு, அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், ஒருவனைக் கருதின சொல்லின் பின்னும் ஒருத்தியைக் கருதின சொல்லின் பின்னும் ஒன்றைக் கருதின சொல்லின்

பின்னும் 'சு' பிரத்தியம் வரும் என்றும் சாத்தன் - சு, சாத்தி - சு, மரம் - சு ஆகிய இவ்வெல்லா இடங்களிலும் 'சு' என்னும் பிரத்தியம் அழிந்து வரும் என்றும் கூறுகிறது.

1.2.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், ஒரு சொல் பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை மட்டும் உணர்த்துமானால் அது முதல் வேற்றுமையாகும் (வேற்.39) என்கிறது. குறிப்பாகப் பால், அளவு, எண் ஆகிய பெயர்களில் முதல் வேற்றுமை உருபுகள் அமையும் என்கிறது. சான்றாக, ருக்கோ² - மரம், இத்தி² - பெண், புமா - ஆண், தோ³ணோ - மரக்கால், கா²ரி - படி, ஆளஹ - ஆழாக்கு, ஏகோ - ஒன்று, த்³வே - இரண்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்கு மரம், பெண், ஆண் ஆகியவை பால் குறித்த பெயர்களாகவும் மரக்கால், படி, ஆழாக்கு ஆகியவை அளவு குறித்த பெயர்களாகவும் ஒன்று, இரண்டு ஆகியவை எண் குறித்த பெயர்களாகவும் பயின்று வந்துள்ளன.

1.2.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: முதலாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், ஒரு சொல் பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை மட்டும் உணர்த்துமானால் அது முதல் வேற்றுமையாகும் என்றும் பால், அளவு, எண் ஆகிய பெயர்களோடு முதல் வேற்றுமை அமையும் என்றும் கூறுகிறது. கச்சாயனம் முதல் வேற்றுமை, பெயரைச் சுட்டி நிற்கும் என்றும் முதல் வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்தாலும் பெயர்ச்சொல்லின் இயல்பான வடிவத்தையே பெற்று இருக்கும் என்றும் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி முதல் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயரடிச் சொல், பால், அளவு, எண் ஆகிய பெயர்ச் சொற்களோடு இணைக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றது.

இங்கு அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் இரண்டும் பால் முதலான பெயர்களில் முதலாம் வேற்றுமை வரும் என்று கூற, கச்சாயனம் பால், அளவு, எண் முதலான பெயர்ச்சொற்களோடு முதல் வேற்றுமை இணைக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுச் சுட்டவில்லை. எனினும் சான்றுகளில் பால், எண் பெயர்களில் வரும் சான்றுகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. அளவுப் பெயர்களுக்கான சான்றுகளைக் கச்சாயனம் காட்டவில்லை என்பது சுட்டப்பட வேண்டியதாகும். ஏனெனில், அஷ்டாத்யாயியும், மொக்கல்லானமும் பால், எண் ஆகியவற்றோடு அளவுப் பெயர்களையும் காட்டியுள்ளன. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கண முதலாம் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் முதலாம் வேற்றுமை, எழுவாய் பயனிலை வாக்கிய அமைப்பைக் கொண்டு அமைவதாகக் கூறாமல் பெயராகவே நிற்பதாகக் கூறுகின்றன. இதன் அடிப்படையிலே வீரசோழியமும் முதலாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'சு' பெயர்களுக்குப் பின் இட்டு அழிக்கப்படும் என்கிறது. குறிப்பாகக் கச்சாயனம் 'முதல் வேற்றுமை பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்தாலும் பெயர்ச்சொல்லின் இயல்பான வடிவத்தையே பெற்று இருக்கும்' என்று குறிப்பிட்டுச் சுட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை முதல் வேற்றுமையைப் பெயர் வேற்றுமை என்றும் அவ்வேற்றுமை பால், அளவு எண் ஆகிய பெயர்களோடு வரும் என்றும் கூறுகின்றன.
- மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றிப் பால், அளவு, எண் ஆகிய பெயர்ச்சொற்களைக் குறிப்பிட்டுச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. கச்சாயனம் பால், எண்

ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் கூறாமல் இவற்றிற்கான சான்றுகளை மட்டும் காட்டியுள்ளது. கச்சாயனம் அளவுப் பெயரக்கான சான்றுகளைக் காட்டவில்லை.

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கு இடையே மொழிநிலை வேறுபாடும் காணப்படுகிறது (அஷ்டாத்யாயி - ஏக, த்வள, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் - ஏகோ, த்³வே), (அஷ்டாத்யாயி - த்³ரோண (மரக்கால்), கா²ரி: (படி), மொக்கல்லானம் - தோ³னோ (மரக்கால்), கா²ரி (படி). கச்சாயனத்திற்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையே கலைச்சொல் பயன்பாட்டில் வேறுபாடுள்ளது (கச்சாயனம் - புரிஸோ (பெண்), புரிஸா (ஆண்), மொக்கல்லானம் - இத்தி (பெண்), புமா (ஆண்). ஒரே மொழிக்குரிய மரபிலக்கணங்களின் மொழிப் பயன்பாட்டில் ஏற்படக்கூடிய இத்தகைய வேறுபாட்டிற்கான காரணத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள சமஸ்கிருதம், பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான மொழியியல் மற்றும் கலைச்சொல் மேல் ஆய்வுகள் இன்றியமையாதவை.

1.2.7. தமிழ், பாலி: முதலாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

வீரசோழியம், முதல் வேற்றுமையின் உருபுகளாகச் 'சு, அர், ஆர், அர்கள், ஆர்கள், கள், மார்' ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய வீரசோழிய முதல் வேற்றுமை பற்றி 'வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு' எனும் நூல் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

ஒருவனைக் கருதின சொல்லின் பின்னும், ஒருத்தியைக் கருதின சொல்லின் பின்னும், ஒன்றைக் கருதின சொல்லின் பின்னும் 'சு' பிரத்தியம் வரும். சாத்தன் - சு, சாத்தி - சு, மரம் - சு இவ்வெல்லா இடத்திலும் 'சு' என்னும் பிரத்தியம் அழிந்து

வரும். இவ்வாறு இட்டு அழித்தல் அல்லாது முதல் வேற்றுமைப் பொருள் பயவாது. இது வடமொழிக்குரிய இலக்கணம் (2006, ப.171).

இக்கருத்திலிருந்து வீரசோழியம் கொண்டுள்ள முதலாம் வேற்றுமை உருபாகிய 'சு' என்பதன் தோற்றம் சமஸ்கிருதம் என்பதையும் இது பெயர்ச்சொல்லோடு இணையும்போது கெடுகிறது என்பதையும் பெறமுடியும். கச்சாயனம் கூறுவது போல முதல் வேற்றுமை, பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்தாலும் பெயர்ச்சொல் இயல்பான வடிவத்தையே பெறும் என்பது வீரசோழியத்திற்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது. வீரசோழியம் பயன்படுத்தியுள்ள 'சு' அஷ்டாத்யாயின் முதல் வேற்றுமை ஒருமை உருபு என்பதும் இங்குக் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியதாகும். பெயர்களுக்குப்பின் நிற்கும் 'சு' பிரத்தியம் அழிவதற்கு அடிப்படை வடமொழி என்று வீரசோழியமே கூறியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயிக்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான இத்தகைய ஒற்றுமையைத் தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள் (2015) எனும் நூல் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

தமிழில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு இல்லை என்பதே மரபாகும். சமஸ்கிருத மொழியில் பெயரே எழுவாயாக நிற்காது. அது வெறும் பிரகிருதியாகவே நிற்கும். அதனுடன் எழுவாய் வேற்றுமை உருபு சேர்ந்தால் மட்டுமே அது எழுவாயாக நிற்கும். இவர் (புத்தமித்திரர்) 'சு' போன்றவற்றை வேற்றுமை உருபுகளாகக் கூறுவதற்குச் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகளே காரணமாகும். *ஸ்வமோர்ன பும்ஸக்காத் நபும்ஸ* (அஷ்ட.4.2.23). பெயர்ச்சொல் ஏற்கும் முதல் மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபுகள் அழிவுபடும் என வேற்றுமை உருபு இட்டழிக்கப்படுகிறது (2015, ப.133).

இதிலிருந்து வீரசோழியத்தின் முதலாம் வேற்றுமை உருபு 'சு' வின் அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ளமுடிகிறது. வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு 'சு' வோடு, தொல்காப்பியம் காட்டும் 'அர்', 'ஆர்', 'ஆர்கள்', 'கள்', 'மார்' ஆகிய பலர்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகளையும் முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கூறியுள்ளது. இதற்கு வடமொழியில் வேற்றுமை உருபுகள் ஒருமை, (இருமை) பன்மை உருபுகளாக வகைப்படுத்தப் பெற்றிருப்பதைக் காரணமாகக் கருதலாம். ஆனால் ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் உருபுகளை வகைப்படுத்துவதாக வீரசோழியம் எங்கும் கூறவில்லை. அவ்வாறு ஒருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையிலும் உருபுகளை அமைக்கவில்லை. வீரசோழியம், பல உருபுகளை வேற்றுமை உருபுகளாகக் கொள்கிறது. இதனை எந்த அடிப்படையில் வைத்துக் கருதுவது என்பதற்கு விடை ஏதும் இல்லை. எனினும், 'சு' தவிர்த்து, வீரசோழியத்தால் முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கொள்ளப்பெற்றவை, அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தால் படர்க்கை பலர்பால் வினைமுற்று விகுதிகளாகவும், வினைக்குரியவையாகவும் உள்ளன. இத்தகைய வினைமுற்றுப் பால் ஈறுகளை வீரசோழியம், முதலாம் வேற்றுமைப் பன்மை உருபுகளாகக் காட்டியிருப்பது புடைமாற்றுத் தன்மையால் ஏற்பட்ட மாறுபட்ட விளைவாகும்.

இவற்றை நோக்கும்போது தொல்காப்பியத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட வேற்றுமை முறையை வீரசோழியம் கையாண்டிருப்பது தெளிவாகிறது. குறிப்பாகத் தொல்காப்பியம், எழுவாய் ஏற்கும் பொருண்மைகளாக, பயனிலைகளாகக் கூறியவற்றைப் பற்றி வீரசோழியம் கவனம் செலுத்தவில்லை என்பது, வீரசோழியம் வடமொழி வேற்றுமை முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதற்கு மேலும் ஒரு

சான்று. மேலும், வீரசோழியம் காட்டும் முதலாம் வேற்றுமைக் காரகப் பொருளையும் நோக்குவோமாயின் தொல்காப்பியத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும், வீரசோழியத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் இடையேயான உறவு வெளிப்படும். அவ்வகையில் 'வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு' வீரசோழியக் காரக உறவைப் பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

யாதொரு தொழிலைச் செய்வானெவன், அவன் கருத்தாக் காரகம் (38). எ.கா. 'அங்கொர் வேதியன் பூவைப் பறித்து' (39) என்பதில் மேதகு நற்றொழில் செய்வானெவன் அவன் கருத்தா (38) என்பதனால் வேதியன் கருத்தாக் காரகம். இது அய்ந்து வகைப்படும். காரணக் கருத்தா - சாத்தன் கொற்றனை அஞ்சிவித்தான், தான் தெரிக்கருத்தா - சாத்தனால் எறியப்பட்டது, தான் தெரியாக் கருத்தா - தேவதத்தன் சோற்றை அடுக்கின்றான், கருமக் கருத்தா - நன்மை தானே வெளிப்படும் விழுமியோர் பக்கல், தலைமைக் கருத்தா - விழுமியோர் நன்மை செய்வர் (2006, ப.174).

இக்கூற்றிலிருந்து வீரசோழியம் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி முதலாம் வேற்றுமையைக் காரகப் பொருளில் விளக்கியுள்ளது என்பது மேலும் தெளிவாகிறது. இவ்விடம் அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை வீரசோழியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் அஷ்டாத்யாயி, ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்கையில் பிற எதையும் சாராத, தனித்து இயங்குகின்ற ஒன்று கர்த்தா எனப்படும் (1.4.54) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, தேவதத்தன் சமைக்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி காட்டும் இச்சான்று வீரசோழியம் காட்டும் 'தேவதத்தன் சோற்றை அடுக்கிறான்' என்பதோடு ஒற்றுமை உடையதாக விளங்குகிறது.

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியப் புத்தமித்திரனார் மட்டுமின்றி வீரசோழிய உரைக்காரரும் அஷ்டாத்யாயின் சான்றைத் தமிழ்ப்படுத்திருக்கிறார் என்பதையும் சமஸ்கிருத அறிவு பெற்றவராக இருந்திருக்கிறார் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அஷ்டாத்யாயியின் இச்சான்றை மட்டுமின்றி யக்ஞதத்தன் தேவதத்தனைப் பிண்டத்தை உண்ண வைக்கிறான் (அஷ்ட.வா.1.4.52) என்ற அஷ்டாத்யாயியின் சான்றையும் வீரசோழியம் காரணக் கருத்தாவிற்கு சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதலாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை அமைத்திருப்பினும் அஷ்டாத்யாயின் பல்வேறு கருத்துக்களை மனதில் கொண்டு முதலாம் வேற்றுமைக் காரகத்தை அய்ந்து வகையாகப் பகுத்திருப்பது வீரசோழியக்காரரின் கூடுதல் இலக்கணச் செயல்பாடாக உள்ளது. இது ஒட்டுமொத்த வேற்றுமை பற்றிய வகைப்பாடுகளுக்கும் பொருந்தும். வீரசோழியத்தின் முதலாம் வேற்றுமைக் காரக உறவிற்கும் தொல்காப்பிய எழுவாய் வேற்றுமைக்கும் இடையேயான உறவு பற்றிய ஒப்பீடு, மொத்தமாகச் சமஸ்கிருத, பாலி முதலாம் வேற்றுமைக்கும் தமிழ் முதலாம் வேற்றுமைக்கும் இடையேயான உறவை வெளிக்காட்டுவதாக அமைந்துவிட்டது. முதலாம் வேற்றுமை அடிப்படையில் தமிழுக்கும் சமஸ்கிருத, பாலி மொழிகளுக்கும் இடையேயான வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்தத் துணைபுரியும் அரங்கராசனின் கூற்றுக் கீழ்வருமாறு:

தமிழில் எழுவாய் வேற்றுமைக்கு உருபு ஏதும் இல்லை. அவற்றுள் எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்று நிலையே (தொல். 549) என்றார் தொல்காப்பியர். பயனிலை தோன்ற வாக்கியத்தில் நின்ற பெயரே எழுவாய் என்று பொருள் கொண்டனர் இளம்பூரணர், தெய்வச்சிலையார் ஆகியோர். சேனாவரையரோ உருபும் விளியும் ஏலாது பிறிதொன்றனோடு தொகாது நின்ற பெயரே எழுவாய்

என்றார். முன்னோர் கருத்துப்படி ஆ வரும் என்றாற் போல் வாக்கியத்தில் பயனிலை தோன்ற நின்ற பெயரே எழுவாயாகும். சேனாவரையரின் கருத்துப்படி ஆ என்று தனித்து நின்ற பெயரும் எழுவாயாகும் (2000, ப.129).

இக்கூற்றிலிருந்து பயனிலையோடு வரும் பெயரும் பயனிலையில்லாமல் வெறும் பெயராகவே நிற்கும் பெயர் வடிவமும் எழுவாய் வேற்றுமையாகக் கருதப்பெறுகிறது என்பது பெறப்படும். முதலாம் வேற்றுமையின் எழுவாய் பயனிலை உறவை விளக்கும் செ.வை. சண்முகத்தின் கீழ்வரும் கூற்றும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. அது வருமாறு:

சொற்பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது தமிழில் வாக்கிய அமைப்பு பெயர் + பெயர் (அவன் கொற்றன்), பெயர் + வினை (அவன் வந்தான்) ஆகிய இருவகை அடிப்படையிலானது என்று கூறுவர். தொல்காப்பியர் அவ்வாறு விதந்து கூறாவிட்டாலும் பொருண்மை சுட்டல், வியங்கொள வருதல், வினைநிலை உரைத்தல், வினாவிற்கு ஏற்றல், பண்புகொள வருதல் என்ற அய்ந்தையும் வினையியலில் கூறியுள்ளதால் அவை பெயர் + வினை வாக்கிய அமைப்பிலும் பெயர்கொள வருதல் என்பது பெயர் + பெயர் வாக்கிய அமைப்பிலும் அடங்கும் என்பது தெளிவு (1972, ப.287).

இதிலிருந்து தொல்காப்பிய முதலாம் வேற்றுமை பெயர் + பெயர் என்ற எழுவாய் பயனிலை உறவையும் கொண்டது என்பது புலப்படுகிறது. இதனைச் சமஸ்கிருத முதலாம் வேற்றுமைக் காரகத் தன்மையோடு நோக்க, சமஸ்கிருதத்தைப் பொறுத்தவரை காரகப் பண்பு என்பது பெயருக்கும் வினைக்கும் இடையேயான வாக்கிய உறவு. ஆனால், முதலாம் வேற்றுமையில் காரக உறவு என்பது பெயருக்கும் வினைக்கும் இடையேயான

உறவை வெளிப்படுத்துவதாக இல்லை. இதனை, அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமை விளக்கத்திலிருந்தே அறியமுடியும். அதாவது, அஷ்டாத்யாயி, முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயரடிச் சொல்லின் பொருள் (ப்ராதிபதி³ கார்த²), பால் (லிங்கம்), அளவு (பரிமாண), எண் (வசனம்) ஆகிய பெயர்ச் சொற்களோடு மட்டும் இணைக்க வேண்டும் என்று, வ்ருக்ஷ: - மரம் (ஆண்பால்), நதீ (பெண்பால்) - நதி, குண்டம் (அஃறிணை), த்³ரோண - மரக்கால், கா²ரி: - படி, ஏக - ஒன்று, த்³வெள - இரண்டு, பஹுவ: - பல ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டுகிறது. இங்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளில் பெயருக்கும் வினைக்கும் இடையேயான வாக்கிய உறவு வெளிப்படுமாறு இல்லை. அஷ்டாத்யாயி காட்டும் முதலாம் வேற்றுமையின் தன்மை இவ்வாறு இருக்க, முதல் வேற்றுமையைக் காரக வேற்றுமை என்று அஷ்டாத்யாயி கொண்டதற்கான அடிப்படை மேலும் ஆராயப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. அடிப்படையில் அஷ்டாத்யாயியின்படி முதலாம் வேற்றுமை உருபுகள் இட்டு அழிக்கப்படுகின்றன. முதலாம் வேற்றுமை வெறும் பெயராகவே நிற்கும் தன்மை கொண்டது. ஆதலால், முதலாம் வேற்றுமையை உருபற்ற ஒரு வேற்றுமையாகவே கருதலாம். இதனை மனதிற்கொண்டே சேனாவரையர் தொல்காப்பிய முதலாம் வேற்றுமையும் வெறும் பெயராகவே நிற்கும் தன்மை கொண்டதாகக் காட்டியுள்ளார். ஆனால், தமிழில் முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்கும் வேற்றுமைத் தொடரில் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்குமான உறவு வெளிப்படுகிறது. அவ்வுறவு பெயருக்கும் பெயருக்குமானதாகவும் பெயருக்கும் வினைக்குமானதாகவும் அமைந்துள்ளது. அதாவது, தொல்காப்பியத்தின்படி எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் + வினை, பெயர் + பெயர் என்ற எழுவாய் பயனிலை அமைப்பைக் கொண்டதாகும். இதேபோன்றே ஆறாம் வேற்றுமையை, காரக வேற்றுமையாக

அஷ்டாத்யாயி கருதுவதில்லை. ஆனால், தமிழில் ஆறாம் வேற்றுமை, பெயர் + வினை என்ற வாக்கிய அமைப்பைப் புதைநிலையில் கொண்டிருப்பதாக மொழியியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவற்றிலிருந்து சமஸ்கிருத முதலாம் வேற்றுமையின் காரகத் தன்மை தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. தொல்காப்பியம் காரக அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கவில்லை என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் வேற்றுமைத்தொடர் விளக்கப்பெறவில்லை என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், பாலி மரபிலக்கணங்கள் முதல் வேற்றுமைக்கு உருபுகளை அமைத்துக் கொண்டு, முதல் வேற்றுமையிலிருந்தே வேற்றுமையைக் கணக்கில் கொள்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி விளக்கும் முறையிலே முதலாம் வேற்றுமையை விளக்கியுள்ளன.

1.2.8. ஒப்பீட்டின்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பிய முதலாம் வேற்றுமை விளக்க முறைக்கும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் முதலாம் வேற்றுமை விளக்க முறைக்கும் இடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது.
- எழுவாய் வேற்றுமை தொல்காப்பியத்தின்படி பெயர் + வினை அமைப்பை மட்டுமின்றி பெயர் + பெயர் என்ற வாக்கிய அமைப்பையும் கொண்டது. தொல்காப்பியம், வேற்றுமையைக் காரகப் பண்பு அடிப்படையில் அமைக்கவில்லை. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கவில்லை.

- வீரசோழிய முதலாம் வேற்றுமை விளக்கமுறை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளது. வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களிலிருந்து முதலாம் வேற்றுமை காரகப் பொருண்மையை அய்ந்தாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. இது வீரசோழியக்காரரின் கூடுதல் இலக்கணச் செயல்பாடாகக் கருதத்தக்கது. வீரசோழியம், காட்டும் முதலாம் வேற்றுமை உருபு (சு), அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகும். அர், ஆர், ஆர்கள் முதலானவை தொல்காப்பியத்தால் படர்க்கை பலர்பாலுக்கு உரியதாக வரையறுக்கப்பெற்றவை. இவற்றை வீரசோழியம் முதலாம் வேற்றுமைக்குரியவை எனக் காட்டியிருப்பது புடைமாற்று ஒப்பிலக்கணத்தால் அமைந்த விளைவாகும்.

1.3. இரண்டாம் வேற்றுமை

1.3.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் 'அய்' என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும் வினை, வினை குறிப்பு ஆகியவற்றை அதன் பொருள்களாகவும் காட்டுகிறது. சான்றாக, குடத்தை வனைந்தான், குழையையுடையவன் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதற்குப் பொருள் கூறும் சேனாவரையர் வினையே, வினைக்குறிப்பு என்றாயினும் அவற்றின் 'செயப்படுபொருளே' கொள்ளப்படும் என்கிறார். தொல்காப்பியம், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பயின்று வரக்கூடிய பொருள்களாகக் காப்பு, ஒப்பு, ஊர்தி, இழைப்பு, புகழ், பழி, பெறல், இழவு, காதல், செறல், உவத்தல், கற்பு, அறுத்தல், குறைத்தல், நிறுத்தல், அளவு, எண், ஆக்கல், சார்தல், செலவு, கன்றல், நோக்கல், அஞ்சல், சிதைப்பு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.3.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, செயப்படுபொருளைக் குறிக்க, பெயர்ச்சொல்லுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை மும்மை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் (2.3.2) என்கிறது. சான்றாக, க்³ராமம் க்³ச்ச²தி - கிராமத்திற்குப் போகிறான், கடம் கரோதி - பாயைச் செய்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. மேலும் காலம், தூரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் காலம், தூரம் முழுவதையும் உணர்த்தும் சூழலில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபுகளுடன் வரும் (2.3.5) என்கிறது. சான்றாக, மாஸம் அதீ⁴தே - மாதம் முழுதும் படிக்கிறான், க்ரோஸம் குடிலா நதீ³ - ஒரு கோச தூரம் வளைந்த நதி, மாஸஸ் த்³வி: அதீ⁴தே - மாதம் இருமுறை படிக்கிறான், க்ரோஸஸ்ய ஏக தே³ஸே பர்வத: - ஒரு கோச தூரத்தின் ஒரு இடத்தில் மலை இருக்கிறது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும் அஷ்டாத்யாயி, 'சாப்பிடுதல்' என்ற பொருட்களை உணர்த்தும் சொற்கள், ஒலி என்ற சொல்லைச் செயப்படுபொருளாகக் கொண்ட வினைச் சொற்கள், செயப்படுபொருள் குன்றிய இயக்கு வினையல்லாத தாதுக்களின் பொருட்களைக் கொண்டவை ஆகியவற்றின் கர்த்தாவை, இயக்குவினையாகப் பயன்படுத்தும்போது கர்மனாக மாறும் (1.4.52) என்றும் ஹ்ரு, க்ரு என்ற வினைகளின் கர்த்தா, அவற்றை இயக்குவினையாகப் பயன்படுத்தும்போது, விருப்பாகக் கர்மன் ஆகும் (1.4.53) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, க்³மயதி மாணவகம் க்³ராம - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், யாப்யதி மாணவகம் க்³ராம - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், போ³தயதி ஸிஷ்யம் ஸாஸ்த்ரம் - சீடனுக்குச் சாத்திரத்தை அறிவிக்கிறான், போ³ஜயதி விபரம் ஓதனம் - பிராமணனைச் சோறு உண்ண

வைக்கிறான் முதலானவற்றையும் ஹாரயதி பா⁴ரம் மாணவகம் மாணவகேன – மாணவன் பளுவைச் சுமக்கிறான் / மாணவனால் பளு சுமக்க வைக்கப்படுகிறது, தே³வத³த்தம் தே³வத³த்தேன கடம் காரயதி - தே³வத³த்தனை தே³வத³த்தனால் பானை செய்ய வைக்கிறான் ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது. மேலும், இரண்டாம் வேற்றுமை வரக்கூடிய பொருள்களை அஷ்டாத்யாயி பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

- ஆத், காத் ஆகிய வினைகள், இயக்கு வினைகளாக வரும்போது புறனடை கூறவேண்டும் (அஷ்ட. வா. 1.4.52) (அத³யதே மாணவக: ஓத³னம் / அத³யதே மாணவகேன ஓத³னம் – அவன் மாணவனைச் சோறு உண்ண வைக்கிறான், கா²த³யதி மாணவகேன ஓத³னம் – மாணவனால் சாப்பிடவைக்கப்படுகிறது).
- வஹ் என்ற வினை, இயக்கம் என்ற பொருளுடைத்தாயினும் இதற்குப் புறனடையாகும் (அஷ்ட. வா. 1.4.52) (நயதி பாரம் தே³வத³த்த: - கொண்டு போகிறான் பளுவைத் தே³வத³த்தன், நாயதி பா⁴ரம் தே³வத³த்தேன – கொண்டு போகவைக்கிறான் பளுவைத் தே³வத³த்தனால்).
- பசஷ் (உண்) ஒரு பிராணிக்குத் தீங்கு செய்தல் என்ற பொருளில் அல்லாமல் வரும்போது புறனடையாகும் (அஷ்ட. வா. 1.4.52) பசஷ்யதி பிண்டம் தே³வத³த்த: - உண்கிறான் பிண்டம் தே³வத³த்தன், பக்ஷதி பிண்டம் தே³வத³த்தேன யக்ருத³த்த - யக்ருத³த்தன் தே³வத³த்தனைப் பிண்டத்தை உண்ணவைக்கிறான்).
- ப்ரதி, பரி, அனு என்ற நிபாதங்கள் கீழ்க்கண்ட பொருட்களைச் சுட்டும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.90, 91) (ஸாது⁴ தே³வத³த்த: மாதரம் ப்ரதி/ பரி/ அனு - தேவதத்தன் தாயிடம் நல்லவன், ருக்ஷம் வருக்ஷம் ப்ரதி லிஞ்சதி (பரி/ அனு)

ஒவ்வொரு மரத்திலும் தெளிக்கிறான், அபா⁴கே - யத³த்ர மமபி⁴ஷ்யாத் தத்தீ³யதாம் - என் பங்குக்கு எது உண்டோ அதை எனக்குக் கொடுக்கவும்).

- அனு 'தாழ்ந்தவன்' என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.86) (அனு ஸாகடாயனம் வையாகரணா: - எல்லா இலக்கண ஆசிரியர்களும் ஸாகடாயனரை விடத் தாழ்ந்தவர்கள்).
- உப என்ற சொல் உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.87) (உப கார்யாம் த்³ரோண: - மரக்கால், படியை விடப் பெரியது, உப ஸாகடாயனம் வையாகரணா: - எல்லா இலக்கண ஆசிரியர்களும் ஸாகடாயனரைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள்).

1.3.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், நாம் எதைச் செய்கிறோமோ, பார்க்கிறோமோ அல்லது கேட்கிறோமோ அதுவே கருமம் எனப்படும் செயப்படுபொருள் ஆகும் (282) என்கிறது. சான்றாக, ச²த்தம் கரோதி - குடையை வனைந்தான், ரூபம் பஸ்ஸதி - (வடிவம்) உருவத்தைப் பார்க்கிறான், ரத²ம் கரோதி - தேரை வனைந்தான், சத்³த³ம் சுனதி - சத்தத்தைக் கேட்கிறான் முதலான சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. மேலும், காலம், இடம் ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியும் இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்கும் (300) என்றும் க³தி, பு³த்தி⁴ ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களோடும் பு⁴ஜ, பட², ஹர, ஸய ஆகிய வேர்ச்சொற்களுடனும் ஏதுப் பொருளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இணையும் (302) என்றும் ஹர் என்ற பொருளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறியுள்ளது. சான்றாக, மாஸம் சஜ்³ஜ⁴யாதி - மாதம் முழுவதும் படிக்கிறான், யோஜ்³னம் தீ³கோ⁴

பப்³ப³தோ - ஏழு மைல் தொலைவு வரை நீண்ட மலை, யோஜனம் வானராஜி³ - ஏழு மைல் தொலைவு வரை நீண்ட குரங்கு கூட்டம், கோசம் சஜ்³ஜா⁴யதி - ஆயிரம் கெஜம் தொலைவு சென்று படிக்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இதுபோன்று புரிஸோ புரிஸேன, புரிஸோ புரிஸஸ்ஸ ஆகியவற்றை போதயதி - கற்பிக்கிறான் / அறிவிக்கிறான், பாடயதி - படிக்கிறான் ஆகியவையோடு சேர்த்துக்கொள்க என்கிறது. சான்று: புரிஸோ புரிஸம் காரயதி - மனிதன் மனிதனைச் செய்விக்கிறான், புரிஸோ புரிஸம் ஆரயதி - மனிதன் மனிதனைச் சுமக்கச் செய்கிறான்.

1.3.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு 'அய்' என்றும் இது கருமக் காரகப் பொருளில் வரும் (34) என்றும் இரண்டாம் வேற்றுமை காரகப் பொருண்மை பற்றுக் கருமம், விட்டுக் கருமம், இருபுறக் கருமம், தான் தெரிக் கருமம், தான் தெரியாக் கருமம், கருத்தாக் கருமம், தீபக் கருமம் (41) என ஏழு வகைப்படும் என்றும் கூறியுள்ளது.

1.3.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம் இரண்டாம் வேற்றுமை, 'செயப்படுபொருள்' வேற்றுமையாகும் என்றும் இவ்வேற்றுமை எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையே தொடர்பை ஏற்படுத்தும் (வேற்.2) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, கடம் கரோதி - பாயைப் பின்னுகிறான், ஓத³னம் பசதி - சோற்றைச் சமைக்கிறான், ஆதி³ச்சம் பஸ்ஸதி - சூரியனைப் பார்க்கிறான் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. மேலும், இரண்டாம் வேற்றுமை காலம், தொலைவு ஆகிய பொருண்மையில் வரும் (வேற்.3) என்கிறது. சான்று: மாஸம் அதீ⁴தே - மாதம் முழுவதும் படிக்கிறான், மாஸம் கல்யாணி - மாதம்

முழுவதும் மங்களமாக இருக்கிறான், கோஸம் குடிலா நதீ - ஒரு காதம் அளவிற்கு வளைந்து போகிற நதி, கோஸம் அதீ⁴தே - ஒரு காதம் தாண்டி படிக்கிறான், கோஸ்ஸ ஏக தேஸ பப்³ப³தோ - ஒரு காதம் அளவுள்ள நிலத்தின் ஒரு பகுதியில் நிலம். மேலும், இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

- வேகம், அறிவு, உணவு, ஒலி, நடத்தல், பொறிக்கவைத்தல், கட்டுதல் முதலானவற்றின் பயன்முறையில் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும் (வேற்.4) (க³மயதி மாணவகம் கா³மம் - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், போ³தயதி மாணவகம் தம்மம் - தம்மத்தை மாணவனுக்குக் கற்பிக்கிறான், போ⁴ஜயதி மாணவகம் ஓதனம் - மாணவனைச் சோறு உண்பிக்க வைக்கிறான்).
- ஹர் முதலிய தாதுக்களின் பிரயோக கர்த்தா வரும்போது இரண்டாம், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள் சேரும் (வேற்.5) (ஹாரேதி பா⁴ரம் தே³வத³த்தம்/ தே³வத³த்தேன - பா⁴ரம் தேவதத்தன் பாரத்தைச் சுமக்கிறான், தேவதத்தனால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது, காரேதி தே³வத³த்தம் தே³வத³த்தேன - தேவதத்தன் பாணையைச் செய்கிறான், தேவதத்தனால் பாணை செய்விக்கப்படுகிறது).
- 'காத்' (உண்ணுதல்) முதலான வினைகள் இயக்குவினைகளாக வரும்போது இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது (வேற்.6) (கா²த³யதி தே³வத³த்தேன - தே³வத³த்தனால் சாப்பிட வைக்கப்படுகிறது).
- வஹ் 'சுமை' முதலான வினைகளில் கருத்தா மறைந்திருந்தால் அவை இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது, மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் (வேற்.7). சான்று: வாஹயதி பாரம் பாலி வதே - காளைகளால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது.

- பக் (உண்) என்ற வினை உயிரினங்களுத் தீங்கு செய்தல் என்ற பொருளில் அல்லாமல் வந்தால் அவ்வினையுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை வராது, மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் (வேற்.8). சான்று: காளைகளால் புல் சாப்பிடப்படுகிறது.
- தாழ்வு அல்லது உயர்வு என்ற பொருளில் அனு, உப ஆகிய முன்னொட்டுகளுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகள் வரும் (வேற்.9). சான்று: அனு சாரி புத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ – அறிவாளிகள் எல்லாம் சாரிபுத்தரை விடக் கீழானவர்கள், உப சாரி புத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ – அறிவுடைய பிராணிகள் எல்லாம் சாரிபுத்தரை விடக் கீழானவை, உப காரியம் தோனோ – மரக்கால், படியை விடப் பெரியது.

1.3.7. சமஸ்கிருதம், பாலி: இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருள் வேற்றுமையாகும் என்கிறது. சான்றாக, பாயைப் பின்னுகிறான் (கடம் கரோதி), சோற்றைச் சமைக்கிறான் (ஓதனம் பசதி), சூரியனைப் பார்க்கிறான் (ஆதிச்சம் பஸ்ஸதி) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனம், நாம் எதைச் செய்கிறோமோ, பார்க்கிறோமோ அல்லது கேட்கிறோமோ அதுவே கருமம் எனப்படும் செயப்படுபொருள் ஆகும் என்கிறது. சான்றாக, ச²த்தம் கரோதி – குடையை வனைந்தான், ரூபம் பஸ்ஸதி – (வடிவம்) உருவத்தைப் பார்க்கிறான், ரத²ம் கரோதி – தேரை வனைந்தான், சத்³த³ம் சுனதி – சத்தத்தைக் கேட்கிறான் முதலான சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானமும் கச்சாயனமும் காட்டிய சான்றுகளில் இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு 'அம்' பயின்று வந்துள்ளது. இத்தகைய கச்சாயன, மொக்கல்லான இரண்டாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி

செயப்படுபொருளைக் குறிக்க, பெயர்ச்சொல்லுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்கிறது. சான்று : க்³ராமம் க்³ச்ச²தி - கிராமத்திற்குப் போகிறான், கடம் கரோதி - பாயைச் செய்கிறான். அஷ்டாத்யாயியும், 'அம்' என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகப் பயன்படுத்தியுள்ளது.

இம்மூன்று மரபிலக்கணங்கள் கூறும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கான வரையறை ஒற்றுமையாக உள்ளது. இதுபோலவே இவற்றின் சான்றுகளில் காட்டப்பட்டுள்ள இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு 'அம்' என்பதும் ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது. கடம் கரோதி (பாயைச் செய்கிறான்) என்ற சான்று அஷ்டாத்யாயிலும், மொக்கல்லானத்திலும் காட்டப்பட்டுள்ளது. இச்சான்றை மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டுள்ளது என்று கூறலாம். ஏனெனில், கச்சாயனம் இச்சான்றைக் காட்டவில்லை. இரண்டாம் வேற்றுமையின் அடிப்படை வரையறையும் உருபும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. இவ்வொற்றுமையை வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கான ஒற்றுமையாகவும் கருதலாம்.

மேலும், மொக்கல்லானம் இரண்டாம் வேற்றுமை காலம், தொலைவு ஆகிய பொருண்மைகளில் வரும் என்கிறது. சான்று: மாஸம் அதீ⁴தே - மாதம் முழுவதும் படிக்கிறான், மாஸம் கல்யாணி - மாதம் முழுவதும் மங்களமாக இருக்கிறான், கோஸம் குடிலா நதீ - ஒரு காதம் அளவிற்கு வளைந்து போகிற நதி, கோஸம் அதீ⁴தே - ஒரு காதம் தாண்டி படிக்கிறான், கோஸ்ஸ ஏக தேஸ பப்³ப³தோ - ஒரு காதம் அளவுள்ள நிலத்தின் ஒரு பகுதியில் நிலம். இதனைக் கச்சாயனத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனமும் காலம்,

இடம் ஆகியவற்றின் தொடர்ச்சியும் இரண்டாம் வேற்றுமை ஏற்கும் என்று, மாஸம் சஜ்³ஜா⁴யதி - மாதம் முழுவதும் படிக்கிறான், யோஜ³னம் தீ³கோ⁴ பப்³ப³தோ - ஏழு மைல் தொலைவு வரை நீண்ட மலை, யோஜனம் வானராஜி³ - ஏழு மைல் தொலைவு வரை நீண்ட குரங்கு கூட்டம், கோசம் சஜ்³ஜா⁴யதி - ஆயிரம் கெஜம் தொலைவு சென்று படிக்கிறான் ஆகியவற்றைச் சான்றாகக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயியும் காலம், தூரம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் காலம், தூரம் முழுவதையும் உணர்த்தும் சூழலில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபுகளுடன் வரும் (2.3.5) என்கிறது. சான்று: மாஸம் அதீ⁴தே - மாதம் முழுதும் படிக்கிறான், க்ரோஸம் குடிலா நதீ³ - ஒரு கோச தூரம் வளைந்த நதி, மாஸஸ் தீ³வி: அதீ⁴தே - மாதம் இருமுறை படிக்கிறான், க்ரோஸஸ்ய ஏக தே³ஸே பர்வத: - கோச தூரத்தின் ஒரு இடத்தில் மலை இருக்கிறது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம், ஆகியவற்றில் காலம், தொலைவு ஆகிய பொருள்களில் இரண்டாம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பெறுகிறது என்பதை அறியமுடிகிறது. மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி இந்நூற்பாவை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகியவற்றால் காட்டப்படும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயில் காணப்படுகின்றன. இவைமட்டும் அல்லாமல், வேறு சில சான்றுகளையும் கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் காட்டியுள்ளன. கச்சாயனத்தைக் காட்டிலும் மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமை நிலையில் நெருக்கமாக உள்ளது.

மொக்கல்லானம் செல்லுதல், அறிவு, உணவு, ஒலி, நடத்தல், பொறிக்கவைத்தல், கட்டுதல் முதலானவற்றின் பயன்முறையில் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும் என்று

சான்றாக, க³மயதி மாணவகம் கா³மம் - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், போ³தயதி மாணவகம் தம்மம் - தம்மத்தை மாணவனுக்குக் கற்பிக்கிறான், போ⁴ஜயதி மாணவகம் ஓதனம் - மாணவனைச் சோறு உண்பிக்க வைக்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனைக் கச்சாயனத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனம், க³தி (செல்லுதல்), பு³த்தி⁴ (அறிவு) ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களோடும் பு⁴ஜ, பட² (படித்தல்), ஹர (சுமை), ஸய ஆகிய வேர்ச்சொற்களுடனும் ஏதுப் பொருளிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு இணையும் என்கிறது. சான்றாக, புரிஸோ புரிஸம் கா³மம் காமயதி - அவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய கச்சாயன, மொக்கல்லானக் கருத்துக்களை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, சாப்பிடுதல் என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள், ஒலி என்ற சொல்லைச் செயப்படுபொருளாகக் கொண்ட வினைச் சொற்கள், செயப்படுபொருள் குன்றிய இயக்கு வினையல்லாத தாதுக்களின் பொருட்களைக் கொண்டவை ஆகியவற்றின் கர்த்தாவை, இயக்குவினையாகப் பயன்படுத்தும்போது கர்மனாக மாறும் (1.4.52) என்கிறது. சான்று: க³மயதி மாணவகம் க்³ராம - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், யாப்யதி மாணவகம் க்³ராம - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், போ³தயதி ஸிஷ்யம் ஸாஸ்த்ரம் - சீடனுக்குச் சாத்திரத்தை அறிவிக்கிறான், போ³ஜயதி விபரம் ஓதனம் - பிராமணனைச் சோறு உண்ண வைக்கிறான்.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமை உடையவை என்பது தெரிகிறது. கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் இந்நூற்பாவை அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி அமைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகியவை காட்டும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயில் காணப்படுபவையே. ஆனாலும், வேறுபட்ட சில சான்றுகளையும் பாலி மரபிலக்கணங்கள் கொண்டுள்ளன. அச்சான்றுகள் சமய அடிப்படையிலான மாற்றத்தைக் கொண்டுள்ளன. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி 'சாஸ்திரத்தைக் கற்பிக்கிறான்' என்று கூற, கச்சாயனமும், மொக்கல்லானம் தம்மத்தைக் கற்பிக்கிறான் என்று கூறுகின்றன.

மொக்கல்லானம், ஹர் முதலிய தாதுக்களின் பிரயோக கர்த்தா வரும்போது இரண்டாம், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள் சேரும் என்கிறது. சான்றாக, ஹாரேதி பா⁴ரம் தே³வத³த்தம்/ தே³வத³த்தேன - தே³வத³த்தன் பாரத்தைச் சுமக்கிறான், தே³வத³த்தனால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது, காரேதி தே³வத³த்தம் தே³வத³த்தேன - தேவதத்தன் பாணையைச் செய்கிறான்/ தேவதத்தனால் பாணை செய்விக்கப்படுகிறது ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும் ஹர என்ற பொருளில் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. சான்றாக, புரிஸோ புரிஸம் காரயதி - மனிதன் மனிதனைச் செய்விக்கிறான், புரிஸோ புரிஸம் ஆரயதி - மனிதன் மனிதனைச் சுமக்கச் செய்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயியும் ஹரு, க்ரு என்ற வினைகளின் கர்த்தா, அவை இயக்குவினையாகப் பயன்படும்போது, விருப்பாகக் கர்மன் ஆகும் (1.4.53) என்கிறது. சான்றாக, ஹாரயதி பா⁴ரம் மாணவகம்/ மாணவகேன - மாணவன் பளுவைச் சுமக்கிறான், மாணவனால் பளு சுமக்க வைக்கப்படுகிறது, தே³வத³த்தம் தே³வத³த்தேன கடம் காரயதி - தேவதத்தனைத் தேவதத்தனால் பாணை செய்யவைக்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இந்நூற்பாவும் இம்மூன்று மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டிநிற்கிறது.

மொக்கல்லானம் 'காத்' முதலான வினைகள் இயக்குவினைகளாக வரும்போது இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது என்கிறது. சான்று: கா²த³யதி தே³வத³த்தேன - தே³வத³த்தனால் சாப்பிட வைக்கப்படுகிறது. கச்சாயனம் இத்தகைய கருத்தியலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அஷ்டாத்யாயி ஆத், காத் ஆகிய வினைகள் இயக்கு வினைகளாக வரும்போது புறனடை கூறவேண்டும் (1.4.52) என்கிறது. சான்றாக, அத³யதே மாணவக: ஓத³னம் / அத³யதே மாணவகேன ஓத³னம் - அவன் மாணவனை சோறு உண்ண வைக்கிறான், கா²த³யதி மாணவகேன ஓத³னம் - மாணவனால் சாப்பிட வைக்கப்படுகிறது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவ்விடம் மொக்கல்லானமும் அஷ்டாத்யாயியும் ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன.

அடுத்து மொக்கல்லானம் 'சுமை' (வஹ்) முதலான வினைகளில் கருத்தா மறைந்திருந்தால் அவை இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது, மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் என்றும் 'உண்' (பக்) என்ற வினை உயிரினங்களுக்குத் தீங்கு செய்தல் என்ற பொருளில் அல்லாமல் வந்தால் அவ்வினையுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை வராது, மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே வாஹயதி பாரம் பாலி வதே - காளைகளால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது, காளைகளால் புல் சாப்பிடப்படுகிறது ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. இதனை அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க அஷ்டாத்யாயி, வஹ் என்ற வினை இயக்கம் என்ற பொருளுடைத்தாயினும் இதற்குப் புறநடையாகும் (அஷ்ட.வா.1.4.52) என்றும் ஒரு பிராணிக்குத் தீங்கு செய்தல் என்ற பொருளில் அல்லாமல் வரும்போது புறநடையாகும் (அஷ்ட.வா.1.4.52) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: நயதி பா⁴ரம் தே³வத³த்த: - கொண்டு போகிறான் பளுவைத்

தே³வத³த்தன், நயதி பா⁴ரம் தே³வத³த்தேன - கொண்டு போக வைக்கிறான் பளுவைத் தே³வத³த்தனால், பசுஷயதி பிண்டம் தே³வத³த்த: - உண்கிறான் பிண்டம் தே³வத³த்தன், பக்ஷதி பிண்டம் தே³வத³த்தேன யக்ருத³த்த - யக்ரு த³த்தன் தே³வத³த்தனைப் பிண்டத்தை உண்ண வைக்கிறான். அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றால் காட்டப்பெறும் இச்சான்றுகளைக் கச்சாயனம் காட்டவில்லை. எனவே, இச்சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டிநிற்கின்றன.

அடுத்து மொக்கல்லானம், முன்னொட்டுக்களுடன் வரும் இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பற்றி விவரிக்கிறது. அவ்வகையில் மொக்கல்லான 10, 11, 12 ஆகிய நூற்பாக்கள் அபி, பதி, பரி, அனு ஆகிய முன்னொட்டுச் சொற்கள் 'மேல்' என்ற பொருளில் இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும் என்கின்றன. சான்றாக, ருக்கம் ருக்கம் அபி திட்டதி/ ருக்கம் ருக்கம் பதி திட்டதி/ ருக்கம் ருக்கம் பரி திட்டதி/ ருக்கம் ருக்கம் அனு திட்டதி - ஒவ்வொரு மரத்திலும் நிற்கிறான், ஸாது தே³வத³த்தோ மாதரம் அபி/ ஸாது தே³வத³த்தோ மாதரம் பரி/ ஸாது தே³வத³த்தோ மாதரம் பதி/ ஸாது தே³வத³த்தோ மாதரம் அனு - தே³வத³த்தன் அம்மாவிடம் நல்லவன்/ தாயைப் பொறுத்தவரையில் நல்லவன், யதே³த்தம் மம அனுஸியா - என்னுடைய பங்கு எதுவோ அதைக் கொடு முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனையே அஷ்டாத்யாயி, ப்ரதி, பரி, அனு என்ற நிபாதங்கள் கீழ்க்கண்ட பொருட்களைச் சுட்டும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.90, 91) என்கிறது. சான்றாக, ஸாது⁴ தே³வத³த்த: மாதரம் ப்ரதி/ பரி/ அனு - தே³வத³த்தன் தாயிடம் நல்லவன்/ தாயைப் பொறுத்தவரையில், ருக்ஷம் வருக்ஷம் ப்ரதி லிஞ்சதி (பரி/

அனு) ஒவ்வொரு மரத்திலும் தெளிக்கிறான், அபா⁴கே - யத³த்ர மம பி⁴ஷ்யாத் தத்தீ³யதாம் - என் பங்குக்கு எது உண்டோ அதை எனக்குக் கொடுக்கவும் முதலானவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

அடுத்துள்ள மொக்கல்லான 14, 15, 16 ஆகிய நூற்பாக்கள் தாழ்வு அல்லது உயர்வு என்ற பொருளில் அனு, உப ஆகிய முன்னொட்டுகள் இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும் என்கின்றன. சான்றாக, முறையே அனு சாரி புத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ - அறிவாளிகள் எல்லாம் சாரிபுத்தரை விடக் கீழானவர்கள், உப சாரி புத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ - அறிவுடைய பிராணிகள் எல்லாம் சாரிபுத்தரை விடக் கீழானவை, உப காரியம் தோணோ - மரக்கால், படியை விடப் பெரியது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனை அஷ்டாத்யாயி, அனு 'தாழ்ந்தவன்' என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.86) என்றும் உப என்ற சொல் உயர்ந்த அல்லது தாழ்ந்த என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.87) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, அனு ஸாகடாயனம் வையாகரணா: - எல்லா இலக்கண ஆசிரியர்களும் ஸாகடாயனரை விடத் தாழ்ந்தவர்கள், உப கார்யாம் த்ரோண: - மரக்கால், படியை விடப் பெரியது, உப ஸாகடாயனம் வையாகரணா: - எல்லா இலக்கண ஆசிரியர்களும் ஸாகடாயனரை விடத் தாழ்ந்தவர்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனம் இவற்றைப் பற்றிக் கூறவில்லை. இங்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்குமான ஒற்றுமை வெளிப்படையாகவே தெரிகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டிலிருந்து கீழ்வரும் கருத்துக்கள் பெறப்படுகின்றன.

- மொக்கல்லானத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமை பற்றிய நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயி இலக்கணக் கூறுகளைப் பாலி மொழி நடையில் மாற்றி அமைத்தாற் போன்ற

தோற்றத்தைத் தர வல்லவனவாக உள்ளன. தேவையான இடங்களில் தனக்குத் தேவையான சான்றுகளையும் மொக்கல்லானம் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. கச்சாயனத்தின் சில நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமையாக உள்ளன. சில நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய இம்மூன்றுக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றன.

- மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி இருப்பினும் புத்த சமயச் சார்பைப் புலப்படுத்த விரும்பும் இடங்களில் புலப்படுத்தியுள்ளது. சான்று: அஷ்டாத்யாயி - சாஸ்திரங்களைக் கற்பிக்கிறான், மொக்கல்லானம் - தம்மத்தைக் கற்பிக்கிறான், அஷ்டாத்யாயி - சாகடாயனாரை விடப் பிற இலக்கணிகள் கீழானவர்கள், மொக்கல்லானம் - சாரிபுத்தரை விடப் பிற அறிவாளிகள் கீழானவர்கள்.

1.3.8. தமிழ், பாலி: இரண்டாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றின் இரண்டாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, தொல்காப்பியம் 'அய்' என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும் வினை, வினைக் குறிப்பு ஆகியவற்றை அதன் பொருளாகவும் (வேற்.10) காட்டுகிறது. இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப் பொருள் கூறும் சேனாவரையர் வினையே வினைக்குறிப்பு என்றாயினும் அவற்றின் செயப்படுபொருளே கொள்ளப்படும் என்கிறார். மொக்கல்லானம் அம், யோ ஆகியவற்றை இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாகக் கூறுகிறது. இரண்டாம் வேற்றுமையைச் செயப்படுபொருள் (கம்ம (கர்ம)) வேற்றுமை என்கிறது.

இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இரண்டாம் வேற்றுமைக்கான அடிப்படைப் பொருண்மையாகச் செயப்படுபொருளைக் கொள்கின்றன எனலாம். ஆனால், மொக்கல்லானம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளை ஒருமை (அம்), பன்மை (யோ) அடிப்படையில் அமைத்துக்கொண்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் 'அய்' என்ற உருபை மட்டும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகக் கொள்கிறது. இம்முறை இவற்றிடையே உருபு அடிப்படையில் உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய உருபுகளின் வேறுபாடு என்பது தமிழ், பாலி ஆகிய மொழிகளுக்கு இடையேயான அடிப்படை வேறுபாடாகக் கருதத்தக்கதாகும். இவ்விடம் தொல்காப்பியமும், மொக்கல்லானமும் இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருண்மையாகச் செயப்படுபொருளைக் கொள்வதே இவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமைக்கூறாகக் கொள்ள வேண்டியதாகும். மொக்கல்லானத்தை வீரசோழியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம், 'அய்' என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகவும் இது கருமக் காரகப் பொருளில் வருவதாகவும் (34) கூறுகிறது. மேலும், இரண்டாம் வேற்றுமை பற்றுக் கருமம், விட்டுக் கருமம், இருபுறக் கருமம், தான்தெரிக் கருமம், தான்தெரியாக் கருமம், கருத்தாக் கருமம், தீபக் கருமம் என ஏழு வகைப்படும் (41) என்றும் கூறியுள்ளது. வீரசோழிய இரண்டாம் வேற்றுமை விளக்கமுறை பற்றிச் சங்கரேஸ்வரி கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்.

பாணினியின் *கர்தூர் ஈப்ஸிதமம் கர்ம* (அஷ். 1.4.49) என்ற சூத்திரத்தை ஒட்டி ஈப்ஸிதம் என்பதை ஈச்சிதம் என்றும் *ததாயுத்தம் ச அனீப்ஸிதம்* (அஷ்.1.4.50) என்ற சூத்திரத்தை யொட்டி, அனீச்சிதம் என்றும் தற்பவமாக்குகிறார். *அகதிகம் ச* (அஷ். 1.4.51) என்ற சூத்திரத்தையொட்டி அகதிதத்திற்கு இணையாகத் தீபக் கருமத்தைக் கையாளுகிறார் (2015, பக்.145 – 146).

இக்கூற்று வீரசோழியத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் இடையேயான உறவை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளது. இக்கூற்றில் வீரசோழியம் காட்டும் பற்றுக் கருமம், விட்டுக் கருமம், தீபக் கருமம் ஆகியவையே அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமையாக வைத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. மற்றைய கருத்தாக் கருமம், தான்தெரியாக் கருமம், தான்தெரிக் கருமம், இருபுறக் கருமம் ஆகியவற்றிற்கான அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்கள் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்பெறவில்லை. இத்தகையவற்றை அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, வீரசோழியம் கருத்தாக் கருமத்திற்குக் காட்டிய சான்றான 'கொற்றனை ஊருக்குப் போக்கினான் சாத்தன்' என்பதைத் தேவதத்தன் தேவதத்தனால் பாணையைச் செய்விக்கிறான் (1.4.53) என்ற அஷ்டாத்யாயி சான்றின் பின்புலத்தில் வைத்து நோக்கலாம். சங்கரேஸ்வரி, வீரசோழியமும் பிரயோகவிவேகமும் காட்டும் தான் தெரியாக் கருமத்திற்கு அஷ்டாத்யாயி காட்டும் பசுவிடமிருந்து பாலைக் கறக்கிறான் என்பதைச் சான்றாகக் காட்டுகிறார். இதற்கு வீரசோழியம் 'வீட்டைத் தச்சன் கட்டினான்' என்ற சான்றைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியம் காட்டும் இருபுறக் கருமம், தான் தெரிக் கருமம் என்பதற்கு ஒற்றுமையான நூற்பாக்களை அஷ்டாத்யாயின் வழி அறிவதற்கில்லை. இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பொறுத்தமட்டில் வீரசோழியம் 'அய்' எனும் தொல்காப்பிய வேற்றுமை உருபிற்கு அஷ்டாத்யாயி காரகப் பொருண்மையான கருமக் காரகம் எனும் செயப்படுபொருளைக் கொண்டுள்ளது. இக்கூறில் மொக்கல்லானத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் ஒற்றுமை இல்லை.

1.3.9. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'அய்' பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம்,

வீரசோழியம் ஆகியவற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக 'அய்' பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பயின்றுவரும் பொருண்மைகளாகக் காலம், தூரம், சாப்பிடுதல், இடித்தல், பொறித்தல், செல்லுதல், ஒலி, நடத்தல், அறிவு, சுமத்தல், மேல், நின்றல், இழிவு, அதிகம், மேலான, கீழான ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளன.
- தொல்காப்பியம் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு பயின்று வரக்கூடிய பொருள்களாகக் காப்பு, ஒப்பு, ஊர்தி, இழைப்பு, ஒப்பு, புகழ், பழி, பெறல், இழவு, காதல், செறல், உவத்தல், கற்பு, அறுத்தல், குறைத்தல், நிறுத்தல், அளவு, எண், ஆக்கம், சார்தல், செலவு, கன்றல், நோக்கல், அஞ்சல், சிதைப்பு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.
- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையாகச் செயப்படுபொருளைக் கொள்கின்றன. எனினும் மொழிக்கு ஏற்ப இவற்றின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளும் உருபுகளின் எண்ணிக்கையும் வேறுபடுகின்றன.
- வீரசோழியம், தொல்காப்பிய இரண்டாம் வேற்றுமை உருபைக் (அய்), காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளது; வீரசோழியம் காட்டும் இரண்டாம் வேற்றுமையின் வகைகளுள் பற்றுக் கருமம், விட்டுக் கருமம், தீபக் கருமம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன என்பது தெளிவாகியுள்ளது.

1.4. மூன்றாம் வேற்றுமை

1.4.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், (வேற்.12,13) மூன்றாம் வேற்றுமை வினைமுதல், கருவி ஆகிய பொருள்களில் வரும் என்று ஒரு, இன், ஆன் / ஆல் ஆகிய உருபுகளைக் காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியம் காட்டும் வினைமுதல், கருவி, உடனிகழ்ச்சி ஆகிய பொருண்மைக்களுக்கான சான்றுகளாக வினைமுதல் - கொடியோடு துவக்குண்டான், கருவி - ஊசியோடு குயின்ற தூசும் பட்டும், வேலால் எறிந்தான் ஆகியவை காட்டப்பெற்றுள்ளன. மேலும், அதனின் இயறல் - தச்சன் செய்த சிறுமாவையம், அதற்கு கிளவி - வாயால் தக்கது வாய்ச்சி, அறிவால் சான்றோன், அதன்வினைப்படுதல் - நாயால் கோட்பட்டான், அதனின் ஆதல் - வணிகத்தால் ஆயினான், அதனின் கோடல் - கானத்தால் கொண்ட அரிசி, அதனோடு மயங்கல் - எண்ணையோடு விரவிய அரிசி, அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக்கிளவி - சாத்தனோடு வந்தான், ஆசிரியரோடு வந்த மாணாக்கன், அதனோடு இயைந்த வேறுவினைக்கிளவி - மலையோடு பொருத மல்யானை, அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை - பொன்னோடு இரும்பனையர் நின்னோடு பிறரே ஆகிய மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள்களையும் காட்டியுள்ளது.

1.4.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, கர்த்தா, கரணம் (கருவி) ஆகியவற்றைக் குறிக்க மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொற்களுடன் இணைக்க வேண்டும் (2.3.18) என்றும் ஸஹ (உடன், கூட) என்ற அவயவத்தோடு வரும் பெயர்ச்சொல் முக்கியமான கர்த்தாவாக அமையாமல் இருந்தால் அத்துடன் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.19) என்றும் கூறுகிறது. மேலும், உடலின் குறையைக் குறிப்பிடும்போது

எந்த ஒரு அவயவத்தில் குறையுள்ளதோ அந்த அவயவத்தோடு மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.20) என்றும் ஒரு அடையாளத்தினால் உணர்த்தும் ஒரு நிலையைக் குறிக்க அந்த அடையாளத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லுடன் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.21) என்றும் காரணத்தைக் குறிப்பிடும் பெயரடிச்சொல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலமையும் (2.3.23) என்றும் பெண்பால் அல்லாத குணத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல் காரணமாக அமையும்போது அப்பெயர்ச்சொல் விருப்பாக அய்ந்து அல்லது மூன்றாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, தே³வத³த்தேன க்ருதம் - தே³வத³த்தனால் செய்யப்பட்டது, தா³த்ரேன லுனாதி - அரிவாளால் வெட்டுகிறான், புத்ரேன ஸஹ ஆக³த: பிதா - பிள்ளையோடு வந்தார் தகப்பன், அக்ஷனா காண: - கண்ணினால் குருடு, ஜடாபி தாபாஸ: - சடையினால் துறவி, வித்³யாயா யஸ: படிப்பினால் புகழ் அடைகிறான், ஜாட்³யாத் / ஜாட்³யேன ப⁴த்³த⁴: - மூடதனத்தினால் சிறைப்பட்டவன் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.4.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், எதன் துணையோடு நாம் ஒன்றைச் செய்கிறோமோ; ஒன்றைப் பார்க்கிறோமோ, ஒன்றைக் கேட்கிறோமோ அதுவே கருவியாகக் கூறப்படும் (281) என்றும் ஒரு செயலைச் செய்பவன் கருத்தா (283) என்றும் ஒருவனை ஒன்று செய்விப்பவன் ஏது (284) என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு பெயர்ச்சொல்லோடு சேர்ந்து கருவிப் பொருளைத் தரும் (288) என்றும் கூறுகிறது. மேலும், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு 'ஸஹ' முதலிய பொருள்படும் சொற்களுக்கும் (289), வினையைச் செய்பவனையும் குறிக்கவும் (290), ஏதுப் பொருளுக்கும் (291), உடற்குறைபாடுகளைக் குறிக்கும் இடங்களிலும் (293), ஒன்றை விசேடித்துக் கூறும் பொழுதும் பயன்படுத்தப்படும்

(294) என்று கூறுகிறது. சான்று: தத்தேன விஹிம் லுனாதி – வாளால் வெட்டுகிறான், புரிஸேன கம்மம் காரேதி – மனிதனால் கிராமம் செய்யப்பட்டது, அக்கினா குடிம் ஜாபேதி – நெருப்பால் குடிசையை எரிக்கிறான், மகதா பிக்கு சங்கேன சத்திம் – மகதப் பிக்குச் சங்கத்துடன் இருக்கிறான், விஜ்³ஜா³ய வசதி – கல்வியால் வாழ்கிறான்.

1.4.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் (34) ஓடு, ஓடு, ஆல் ஆகியவற்றை மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கூறுகிறது. இவை கருத்தா, கரணம் ஆகிய இரண்டு பொருளில் வரும் என்பதோடு தொழிலைச் செய்பவன் கருத்தாக் காரகம் என்றும் தொழிலினைச் செய்வதற்குக் கருவியாக உள்ள பொருள் கருவி காரகம் (38) என்றும் கூறுகிறது. மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்தா காரணக் கருத்தா, தான் தெரிக்கருத்தா, தான் தெரியாக் கருத்தா, கருமக் கருத்தா, தலைமைக் கருத்தா என அய்ந்து வகைப்படும் என்றும் கரணம் அகக்கரணம், புறக்கரணம் என இரண்டு வகைப்படும் (40) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, புத்தன் கண்ணனை உய்வித்தான், சாத்தனால் எறியப்பட்டது கல், தேவதத்தன் சோற்றை அடுக்கிறான், நன்மை தானே வெளிப்படும் விழுமியோர் பக்கல், ஊரினின்று போனான் தேவதத்தன், கோடாலியால் வெட்டினான், கண்ணினால் கண்டான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.4.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், எழுவாயுடன் சேர்ந்து மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி, கருத்தா, ஸஹ (உடன்), அடையாளம், ஏது ஆகிய பொருள்களில் வரும் என்றும் உடன் (சகித) என்ற பொருள் தரும் சொல் அநு என்ற முன் ஒட்டுடன் சேர்ந்து மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் எந்தச் சொல் செயலுக்குக் காரணமாக உள்ளதோ அச்சொல்லுடன்

மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, பப்³ப³த அனு திட்²த²தி – மலையுடன் நிற்கிறான், புரிலேன கதம் – மனிதனால் செய்யப்பட்டது, அஸிநா ஜிந்த³தி – வாளால் வெட்டுகிறான், புத்தேன ஸஹாகதோ – புத்திரனோடு வந்தார், தி தண்டகேன பரிப்பாஜக மாதக்கி – முக்கோலுடன் சந்நியாசி வந்தார், அக்கிநா கானோ – கண் இல்லாததால் குருடன், அன்னேன வஸதி – உணவினால் வாழ்கிறான், விஜ்³ஜா³ய யஸோ – கல்வியால் வாழ்கிறான், ஜளத்தா பத்தோ / ஜளத்தேன பத்தோ – சோம்பலினால் கட்டுண்டவன் முதலான சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது.

1.4.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், மூன்றாம் வேற்றுமை கருவி, கருத்தா என்று இரு வகைப்படும் என்கிறது. சான்று: புரிலேன கதம் – மனிதனால் செய்யப்பட்டது, அஸிநா ஜிந்த³தி – வாளால் வெட்டுகிறான். கச்சாயனமும் மூன்றாம் வேற்றுமை கருத்தா, கருவி ஆகிய பொருளில் வரும் என்கிறது. சான்று : புரிலேன கம்மம் காரேதி – மனிதனால் கிராமம் செய்யப்பட்டது, தத்தேன விஹிம் லுனாதி – வாளால் வெட்டுகிறான். அஷ்டாத்யாயியும் கர்த்தா, கரணம் (கருவி) ஆகியவற்றைக் குறிக்க மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொற்களுடன் இணைக்க வேண்டும் (2.3.18) என்கிறது. சான்று: தே³வத³த்தேன க்ருதம் – தே³வத³த்தனால் செய்யப்பட்டது, தா³த்ரேன லுனாதி – அரிவாளால் வெட்டுகிறான்.

இங்கு அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கருத்தா, கருவி ஆகியவற்றை மூன்றாம் வேற்றுமையின் அடிப்படை பொருண்மைகளாகக் கொள்கின்றன. மூன்றாம் வேற்றுமை கருவிப் பொருளில் வருவதற்குச் சான்றாக

மொக்கல்லானம், வாளால் வெட்டுகிறான் (அஸிநா ஜிந்த³தி) என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி தா³த்ரேன லுனாதி - அரிவாளால் வெட்டுகிறான் என்பதையும் கச்சாயனம் த³த்தேன விஹிம் லுனாதி - வாளால் வெட்டுகிறான் என்பதையும் காட்டுகின்றன. இதனை நோக்கும்போது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளதை அறியமுடியும். ஆனால், மொக்கல்லானம், அரிவாளைக் குறிக்க 'அஸி' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி (தா³த்ரேன), கச்சாயனம் (த³த்தேன) ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட சொல்லை மொக்கல்லானம் பயன்படுத்தியுள்ளது. கச்சாயனம், அஷ்டாத்யாயின் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளது.

கருத்தாவிற்குச் சான்றுகளாகக் மொக்கல்லானம், மனிதனால் செய்யப்பட்டது (புரிஸேன கதம்) என்பதையும் கச்சாயனம், மனிதனால் கிராமம் செய்யப்பட்டது (புரிஸேன கம்மம் காரேதி) என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி, தே³வத³த்தனால் செய்யப்பட்டது (தே³வத³த்தேன க்ருதம்) என்பதையும் காட்டியுள்ளன. இதில் கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் ஒற்றுமை நிலையில் கருத்தாவாகப் பொது நிலையில் மனிதனைக் கொள்ள இவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு அஷ்டாத்யாயி, தே³வத³த்தனைக் கருத்தாகவாகக் கொள்கிறது.

மேலும், மொக்கல்லானம் ஸஹ (உடன்) என்ற பொருளில் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் உடன் (சகித) என்ற பொருள் தரும் 'அனு' என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, புத்தேன ஸஹ ஆகதோ - புத்திரனோடு வந்தார், பப்³ப³த அனு திட்²ததி - மலையுடன் நிற்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு 'ஸஹ' என்ற பொருள்படும்

சொற்களுக்கும் பயன்படும் (289) என்கிறது. சான்றாக, மகதா பிக்குச் சங்கேன சத்திம் – மகதப் பிக்குச் சங்கத்துடன் இருக்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயியும், ஸஹ (உடன், கூட) என்ற அவயவத்தோடு வரும் பெயர்ச்சொல் முக்கியமான கர்த்தாவாக அமையாமல் இருந்தால் அத்துடன் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.19) என்கிறது. சான்றாக, புத்ரேன ஸஹ ஆக³த: பிதா – பிள்ளையோடு வந்தார் தகப்பன் என்பதைக் கூறுகிறது.

இங்கு இம்மூன்றும் பொருண்மை நிலையில் ஒற்றுமையுடன் உள்ளன. அதேசமயம் இவற்றின் சான்றுகளை நோக்கும்போது மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்று (புத்தேன ஸஹ ஆகதோ), அஷ்டாத்யாயியுடன் (புத்ரேன ஸஹ ஆக³த: பிதா) ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளது. கச்சாயனம், இவற்றிலிருந்து (அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம்) மாறுபட்டுப் புத்தச் சமயம் சார்ந்த சான்றை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.

மொக்கல்லானம் மூன்றாம் வேற்றுமை, அடையாளம் என்ற பொருளில் வரும் என்று, தி தண்டகேன பரிப்பாஜக மாதக்கி – முக்கோலுடன் சந்நியாசி வந்தார், அக்கி²னா கானோ – கண் இல்லாததால் குருடன் ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. கச்சாயனமும், உடற்குறைபாடுகளைக் குறிக்கும் இடங்களிலும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு பயன்படுத்தப்படும் (293) என்று, 'அக்கி²னா கானோ' என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயியும், ஒரு அடையாளத்தினால் உணர்த்தும் ஒரு நிலையைக் குறிக்க அந்த அடையாளத்தைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்லுடன் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.21) என்றும் உடலின் குறையைக் குறிப்பிடும்போது எந்த ஒரு அவயவத்தில் குறையுள்ளதோ அந்த அவயவத்தோடு மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை

இணைக்க வேண்டும் (2.3.20) என்றும் கூறுகிறது. சான்று : அக்ஷனா காண: - கண்ணினால் குருடு, ஜடாபி தாபாஸ: - சடையினால் துறவி.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமை நிலையில் 'கண் இல்லாததால் குருடன்' என்ற சான்றைக் காட்டியுள்ளன. ஆனால், மொழி நிலையில் பாலி மரபிலக்கணங்கள் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளன. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி காட்டும் சமஸ்கிருத 'ஷ'கர ஒலி கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் க²கரமாகியுள்ளது. இச்சான்றைத் தவிர்ந்துக் கூடுதலாக மொக்கல்லானம், முக்கோலுடன் சந்நியாசி வந்தார் என்பதையும், அஷ்டாத்யாயி சடையினால் துறவி என்பதையும் கச்சாயனம் பாதேனா க²ஞ்ஹோ - காலால் நொண்டி என்பதையும் காட்டுகின்றன. இங்குக் கச்சாயனமானது அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளதை அறிய முடியும்.

அடுத்து மொக்கல்லானம், எந்தச் சொல் ஒரு செயலுக்குக் காரணமாக உள்ளதோ அச்சொல்லுடன் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு வரும் என்றும் ஏது பொருளில் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, அன்னேன வஸதி - உணவினால் வாழ்கிறான், விஜ்³ஜா³ய யஸோ - கல்வியால் வாழ்கிறான், ஜளத்தா பத்தோ / ஜளத்தேன பத்தோ - சோம்பலினால் கட்டுண்டவன் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

கச்சாயனமும் ஒருவனை ஒன்று செய்விப்பவன் ஏது (284) என்றும் மூன்றாம் வேற்றுமை ஏதுப் பொருளுக்கும் வரும் (291) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, த⁴ம்மேன வஸதி - தம்மத்தால் வாழ்கிறான், அன்னேன வஸதி - உணவினால் வாழ்கிறான், விஜ்³ஜா³ய வஸதி - கல்வியால் வாழ்கிறான், சாக்கேன வஸதி - சாக்கியத்தால் வாழ்கிறான்

ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயியும் காரணத்தைக் குறிப்பிடும் பெயரடிச்சொல் மூன்றாம் வேற்றுமையிலமையும் (2.3.23) என்று வித்³யாயா யஸ: - படிப்பினால் புகழ் அடைகிறான், ஜாட்³யாத் / ஜாட்³யேன ப⁴த்³த⁴: - மூடதனத்தினால் சிறைப்பட்டவன் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இங்கு அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகிய மூன்றும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் அஷ்டாத்யாயி காட்டாத அன்னத்தால் வாழ்கிறான் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை கூறாத தம்மத்தால் வாழ்கிறான், சாக்கியத்தால் வாழ்கிறான் ஆகியவற்றைக் கச்சாயனம் காட்டியுள்ளது. சோம்பலினால் கட்டுண்டவன் என்பது அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது.

இதுவரை காட்டப்பெற்ற ஒப்பீட்டிலிருந்து மூன்றாம் வேற்றுமை பயின்று வரக்கூடிய பொருண்மைகளில் இவை மூன்றும் ஒற்றுமையுடன் விளங்குகின்றன என்பதையும் இவை காட்டியுள்ள மூன்றாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு ந (ன) இம்மூன்றிலும் பயின்று வந்துள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

கச்சாயனத்தின் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கான விளக்கங்கள் அஷ்டாத்யாயி விளக்கங்களுடன் ஒற்றுமை நிலையில் இருந்தாலும், சான்றுகளில் புத்த மதக் கருத்துக்களைக் கொண்டு பாலி மொழிக்குரியதாக விளங்குகிறது. மொக்கல்லானமும் புத்த மதக் கருத்துக்களைச் சான்றுகளில் கொண்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் மொக்கல்லானம், பெரும்பான்மை அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளை அப்படியே

எடுத்துக்கொண்டுள்ளது. கச்சாயனத்திலிருந்தும் சான்றுகளை மொக்கல்லானம் எடுத்துக்கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான இவ்வொற்றுமையைத் தொல்காப்பியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். அந்நோக்கு தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் (சமஸ்கிருதம், பாலி) மூன்றாம் வேற்றுமை அடிப்படையிலான ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை இனம் கண்டுகொள்ளத் துணை செய்யும்.

1.4.7. தமிழ், பாலி: மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

தொல்காப்பியம், 'ஒடு' எனும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு வினைமுதல், கருவி ஆகிய பொருள்களில் வரும் (தொல்.வேற்.12) என்கிறது. மேலும் அதனின் இயறல், அதற்கு கிளவி, அதன்வினைப்படுதல், அதனின் ஆதல், அதனின் கோடல், அதனோடு மயங்கல், அதனோடு இயைந்த ஒருவினைக்கிளவி, அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை ஆகிய பொருண்மைகள் ஒடு, இன், ஆன் / ஆல் ஆகிய மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெறும் (தொல்.வேற்.13) என்றும் கூறுகிறது. தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமையை விளக்கும் கல்லாடர் அதனின் இயறல், அதன் வினைப்படுதல் இரண்டும் வினைமுதற் பாகுபாடு என்றும் அதனின் கோடல் கருவியின் பாகுபாடு என்றும் அதற்கு கிளவி, அதனின் ஆதல் ஆகியவை ஏதுவின் பாகுபாடு என்றும் அதனோடு மயங்கல் முதலாக அதனோடு இயைந்த ஒப்பல் ஒப்புரை ஈறாகக் கூறியவை எல்லாம் 'ஒடு' உருபிற்கான பாகுபாடு என்றும் கூறுகிறார். சேனாவரையர், ஒடு உருபை உடனிகழ்ச்சி பொருளில் கூறுகிறார்.

இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருண்மைகள் வினைமுதல், கருவி, ஏது, உடனிகழ்ச்சி என்ற நான்கு பொருண்மைகளில் அடங்கத்தகுந்தவை என்பது பெறப்படுகிறது.

இத்தகைய தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் மூன்றாம் வேற்றுமை கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அவையும் கருத்தா (வினைமுதல்), கருவி (கரண), ஹேது (ஏது), ஸஹ (ஒடு - உடனிகழ்ச்சி) ஆகிய பொருள்களில் மூன்றாம் வேற்றுமை பயின்று வருவதாகக் கூறுகின்றன. இது தமிழுக்கும் சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளுக்கும் மூன்றாம் வேற்றுமை அடிப்படையிலான ஒற்றுமையைக் காட்டவல்லதாக உள்ளது.

மேலும், தொல்காப்பியத்தில் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளும் பொருண்மைகளுக்கு ஏற்ப ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன. அவ்வகையில் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை மனிதனால் செய்யப்பெற்றது (கருத்தா), வாளால் வெட்டுகிறான் (கருவி), மலையுடன் நிற்கிறான், சங்கத்துடன் இருக்கிறான், பிள்ளையோடு தந்தை வந்தார் (உடனிகழ்ச்சி), கண் இல்லாததால் குருடன், காலினால் நொண்டி (அடையாளம், உடல்குறை), கல்வியால் வாழ்கிறான், உணவினால் வாழ்கிறான், தம்மத்தால் வாழ்கிறான், கோத்திரத்தால் கௌதமன் (ஏது) ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளன. இவற்றிற்கு இணையாகத் தொல்காப்பியத்திலிருந்து அதனின் இயறல் - தச்சன் செய்த சிறுமாவையம் (வினைமுதல்), வேலால் எறிந்தான்,

அதனின் கோடல் - கானத்தால் கொண்ட அரிசி, (கருவி), அதந்தகு கிளவி - வாயால் தக்கது வாய்ச்சி, அதனின் ஆதல் - வணிகத்தால் ஆயினான், அறிவால் சான்றோன், அதன்வினைப்படுதல் - நாயால் கோடப்பட்டான், கல்வியால் சான்றோன், வணிகத்தால் ஆயினான் ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

சேனாவரையர், அதனின் இயறல் என்பதற்குத் தச்சன் செய்த சிறுமாவையம் என்பதையும் இன், ஆன் என்பதற்குக் கண்ணில்லாததால் குருடன், கால் இல்லாததால் முடவன் என்பதையும் காட்டிய உரையைப், 'போலி உரை' என்று கூறியுள்ளார்.

இக்கூற்றிலிருந்து ஒரு உரை மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருண்மை அதனின் இயறல் என்பதற்குத் தச்சன் செய்த சிறுமாவையம் என்பதையும் இன், ஆன் / ஆல் ஆகிய மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள் பயின்று வருவதற்குக் கண்ணில்லாததால் குருடன், கால் இல்லாததால் முடவன் ஆகிய சான்றுகளையும் காட்டியுள்ளது என்பது தெரிகிறது. ஆக அதனின் இயறல், இன், ஆன் / ஆல் என்பனவற்றுக்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளும் வடமொழிச் சான்றுகளாகிய கண்ணில்லாததால் குருடன், கால் இல்லாததால் முடவன் ஆகியவற்றோடு ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன. குறிப்பாகக் 'கால் இல்லாததால் முடவன்' என்பதைக் கச்சாயனம் காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியச் சான்றுகள் பிற்காலத்தில் காட்டப்பெற்றவையே ஆயினும் மூன்றாம் வேற்றுமையின் பொருண்மைகளும் உருபுகளும் இச்சான்றுகளுக்கு இடம் கொடுத்தே நிற்கின்றன.

இவற்றிலிருந்து மூன்றாம் வேற்றுமையைப் பொறுத்தமட்டில் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன எனலாம். சிறுபான்மை மொழிநிலையில் வேறுபாடுகளைக் கொண்டுள்ளன.

அவற்றில் ஒருமை, பன்மை உருபு பாகுபாடு, வேறுபட்ட வேற்றுமை உருபு வடிவங்கள் ஆகியவை சுட்டிக்காட்டத்தகுந்தவை. தொல்காப்பியத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் மூன்றாம் வேற்றுமை அடிப்படையிலான ஒற்றுமையைக் காட்டியது போன்றே வீரசோழியத்திற்கும் தொல்காப்பியம் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் இடையே ஒப்பீட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும். அந்த ஒப்பீடு வீரசோழியத்திற்கும் தொல்காப்பியம் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் இடையேயான ஒற்றுமை வேற்றுமை உறவைக் காட்டவல்லதாகவும் வீரசோழியத்தின் புடைமாற்றுத் தன்மையை வெளிக்காட்டுவதாகவும் அமையும். இத்தகைய வீரசோழிய வேற்றுமை விளக்க முறையைத் தொல்காப்பிய வேற்றுமை விளக்கமுறையோடு ஒப்பிட்டு நோக்கியுள்ளது வீரசோழிய இலக்கணக்கோட்பாடு.

வீரசோழியத்தை நேரடியாக நோக்கும்போது, வீரசோழியம் ஒடு, ஒடு, ஆல் ஆகியவற்றை மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் காட்டுகிறது (34). இவை கருத்தா, கரணம் ஆகிய இரண்டு பொருளில் வரும் என்பதோடு தொழிலைச் செய்பவன் கருத்தாக் காரகம் என்றும் தொழிலினைச் செய்வதற்குக் கருவியாக உள்ள பொருள், கருவி காரகம் (38) என்றும் கூறுகிறது.

மேலும் கருத்தா, காரணக் கருத்தா, தான் தெரிக்கருத்தா, தான் தெரியாக் கருத்தா, கருமக் கருத்தா, தலைமைக் கருத்தா என கருத்தா அய்ந்து வகைப்படும் என்றும் அகக்கரணம், புறக்கரணம் என கரணம் இரண்டு வகைப்படும் (40) என்றும் கூறுகிறது. வீரசோழியத்தின் இம்முறை அஷ்டாத்யாயி காட்டும் காரகப் பொருண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், வீரசோழியத்தால், தொல்காப்பிய மூன்றாம்

வேற்றுமை உருபுகள் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. அதாவது, தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாகிய ஒடு, ஆல் என்பவற்றோடு ஒடு என்பதையும் சேர்த்து ஒடு, ஆல், ஒடு ஆகிய உருபுகளை மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கொண்டு, காரகப் பொருண்மை விளக்கமுறையால் விளக்கிக் காட்டியுள்ளது. மேலும் கருத்தாவை அய்ந்தாகவும் கரணத்தை இரண்டாகவும் வீரசோழியம் வகைப்படுத்தியிருக்கும் முறை, வீரசோழியம் அஷ்டாத்யாயி காட்டும் விளக்கங்களிலிருந்து தானே அமைத்துக் கொண்ட முறையாகும். இதனை இவ்வகைப்பாட்டுக்கான சான்றுகளின் வழியே அறியமுடிகிறது. குறிப்பாக, தேவதத்தன் சோற்றை அடுக்கிறான், தேவதத்தன் ஊரிலிருந்து போனான், கோடாரியால் வெட்டினான், கண்ணினால் கண்டான் முதலானவை அஷ்டாத்யாயில் காட்டப்பெற்றிருக்கும் கோடாரியால் வெட்டினான் (1.4.42), தேவதத்தன் சமைக்கிறான் (1.4.54) முதலிய சான்றுகளின் நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பெற்றிருக்கின்றன (ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்க கருவியாக எது பயன்படுகிறதோ அது கரணம் என்ற காரகம் ஆகும் (1.4.42), ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்க பிற எதையும் சாராது தனித்து இயங்குகின்ற ஒன்று கர்த்தா எனப்படும் (1.4.54).

வீரசோழியம் கூறுகிற கர்த்தா, கரணம் இரண்டும் தொல்காப்பியத்தால் வினைமுதல், கருவி என்று கூறப்படுகிறது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் கர்த்தா, கரணம் (கருவி) ஆகியவற்றை மூன்றாம் வேற்றுமை பொருண்மைகளாகக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு ஒடு, உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வரும் என்று உரையாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

மூன்றாம் வேற்றுமையைப் பொறுத்தமட்டில் தொல்காப்பிய விளக்கமுறைக்கும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின்

விளக்கமுறைக்கும் சில வேறுபாடு இருப்பினும் மூன்றாம் வேற்றுமை தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களில் ஒற்றுமை உடையதாகவே விளங்குகிறது.

1.4.8. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- மொழிகளுக்கு இடையே உள்ள மொழி வேறுபாட்டாலும், காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப நிலவும் மொழியின் அல்லது இலக்கணத்தின் வேறுபட்ட விளக்க முறையாலும் மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளும், உருபுகளின் வகைப்பாடும், விளக்கமுறையும் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகியவற்றிடையே வேறுபட்டுள்ளன. ஆனால், தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வெளிப்படுத்தும் மூன்றாம் வேற்றுமையின் அடிப்படைப் பொருண்மைகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன.
- வீரசோழியம், தொல்காப்பிய விளக்க முறையிலிருந்து வேறுபட்டு, தொல்காப்பிய மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகளை எடுத்துக் கொண்டு வடமொழி காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளது. இது வீரசோழியத்தின் புடைமாற்றுத் தன்மையை வெளிக்காட்டுகிறது. வீரசோழியம் உருபு அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தோடும், காரக விளக்கமுறையால் அஷ்டாத்யாயியோடும் ஒற்றுமை உடையதாக விளங்குகிறது.

1.5. நான்காம் வேற்றுமை

1.5.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' என்றும் அது கொடைப் பொருளில் வரும் (வேற்.14) என்றும் கூறுகிறது. மேலும், அதற்கு வினை உடைமை, அதற்கு உடம்படுதல், அதற்குப் படுபொருள், அதுவாகு கிளவி, அதற்கு யாப்புடைமை,

அதன் பொருட்டு ஆதல், நட்பு, பகை, காதல், சிறப்பு ஆகிய பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (வேற்.15) என்றும் கூறுகிறது. சேனாவரையர், அதற்கு வினை உடைமை முதலாகச் சிறப்பு ஈறாகச் சொல்லப்பெற்ற நான்காம் வேற்றுமைப் பொருண்மைகளுக்கான சான்றுகளைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறார்.

அதற்கு வினை உடைமை – கரும்பிற்கு வேலி, அதற்கு உடம்படுதல் – கொலைக்கு உடம்பட்டார், அதற்குப் படுபொருள் – சாத்தனுக்குக் கூறு, அதுவாகு கிளவி – கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன், அதற்கு யாப்புடைமை – கைக்கு யாப்புடைத்துக் கடகம், அதன் பொருட்டு ஆதல் – கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும், நட்பு – அவனுக்கு நட்பான், பகை – அவற்குப் பகை, காதல் – நட்பார்க்குக் காதலன், சிறப்பு – வடுகார்க்குச் சிறந்தார் சோழிய அரசர் (வேற்.15).

1.5.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, ஸம்ப்ரதா³ன காரகத்தைக் குறிக்க, பெயர்ச்சொல்லுடன் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.13) என்கிறது. மேலும், 'அதன் பொருட்டு' என்ற பொருளை உணர்த்த நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்க வேண்டும் என்றும் கர்த்தா, கொடுத்தல் என்ற செயலின் மூலம் யாரைப் பெறுநராகக் கருதுகிறானோ அவனைக் குறிக்கும் சொல் 'ஸம்ப்ரதா³னம்' ஆகும் (1.4.32) என்றும் யாரைக் குறித்து ஒரு செயல் செய்யப்படுகிறதோ அவன் 'ஸம்ப்ரதா³னம்' ஆகும் என்றும் கூறுகிறது.

சான்று: உபாத்⁴யாய கா³ம் த³தா³தி – ஆசிரியருக்குப் பசுவைக் கொடுக்கிறான் யூபாய தா³ரு – யூபம் பண்ணுவதற்கான மரம், குண்டலாய ஹிரண்யம் –

குண்டலத்திற்காகப் பொன், தே³வத³த்தாய காம் த³தா³தி - தேவதத்தனுக்குப் பசுவைக் கொடுக்கிறான், யுத்தாய ஸன்னஹ்யதே - யுத்தத்துக்காகத் தயாராகிறான்.

1.5.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், நாம் யாருக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறோமோ அவருக்கும் அதைக் கொள்ள விரும்புவோருக்கும், நாம் யாருக்காக ஒன்றைப் பெறுகிறோமோ அவருக்கும் ஆகிய இடங்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (278) என்றும் கொள்வோனைக் குறிக்கும் சொல்லுடன் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (295) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: புத்தஸ்ஸ தானம் தேதி - புத்தத்துக்குத் தானம் கொடு, தம்மஸ்ஸ தானம் தேதி - தம்மத்திற்குத் தானம் கொடு, சங்கஸ்ஸ தானம் தேதி - சங்கத்திற்குத் தானம் கொடு, தா³தா ஹோதி சமணஸ்ஸ - சமணனுக்குக் கொடு, தா³தா ஹோதி ப்³ராஹ்மணஸ்ஸ - பிராமணனுக்குக் கொடு.

மேலும் புகழ்ச்சி, மறைத்தல், வழிபாடு, காத்திருத்தல், தூற்றல், கொடுத்தல், ஏக்கம், சினம் கொள்ளல், சாடல், பகைகொளல், பொறாமை முதலான பொருட்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (279) என்கிறது.

1.5.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கு, பொருட்டு ஆகிய உருபுகளைக் (34) காட்டுகிறது. நான்காம் வேற்றுமை கோளி காரகம் என்றும் அக்கோளிக் காரகம் ஆர்வக் கோளி, கிடப்புக் கோளி, இரப்புக் கோளி என மூவகைப்படும் (40, 41) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: ஆர்வக் கோளி - அருந்தவர்க்கு ஊண் கொடுத்தான், கிடப்புக்

கோளி - தேவர்க்குப் பூவிட்டான், இரப்புக் கோளி - அந்தணர்க்குப் பொன் கொடுத்தான் அரசன்.

1.5.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், நான்காம் வேற்றுமை கொள்வோன் பொருளில் வரும் (வேற்.26) என்றும் ஆக, வேண்டி, பொருட்டு ஆகிய பொருள்களில் நான்காம் வேற்றுமை வரும் (வேற்.27) என்றும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'ஸ்ஸ' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஆய' என்பதும் வரும் (வேற்.46) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: சங்கஸ்ஸ த³தா³தி - சங்கத்திற்குக் கொடு, ஸீதஸ்ஸா படிகாதாய - குளிரிலிருந்து காப்பதற்காக, யூபாய தா³ரு - யாகத்திற்கான மரம். இச்சான்றுகளில் ஸ்ஸ, ஆய ஆகிய இரண்டு உருபுகளும் நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபுகளாகப் பயின்றுவந்துள்ளன. ஸ்ஸ என்பதன் பதிலி உருபாக 'ஆய' என்பது பயின்றுவந்துள்ளது.

1.5.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், நான்காம் வேற்றுமை கொள்வோன் (வேற்.26), பொருட்டு (வேற்.27) பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. மொக்கல்லானம் நான்காம் வேற்றுமை உருபாக 'ஸ்ஸ' என்பதைக் கொள்கிறது. சில இடங்களில் 'ஸ்ஸ' என்பதற்குப் பதிலாக 'ஆய' என்பது வரும் (வேற்.46) என்றும் கூறுகிறது. கச்சாயனமும், நாம் யாருக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறோமோ அவருக்கும் அதைக் கொள்ள விரும்புவோருக்கும், நாம் யாருக்காக ஒன்றைப் பெறுகிறோமோ அவருக்கும் ஆகிய இடங்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (278) என்றும் கொள்வோனைக் குறிக்கும் சொல்லுடன் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (295) என்றும் கூறுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, ஸம்ப்ரதா³ன காரகத்தைக் குறிக்க, பெயர்ச்சொல்லுடன் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளை இணைக்க வேண்டும் (2.3.13) என்றும் அதன்பொருட்டு என்ற பொருளை உணர்த்த நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்க வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது. சமஸ்கிருதம், பாலி நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டிலிருந்து கீழ்வரும் கருத்துக்கள் பெறப்படுகின்றன.

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன.
- கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் புத்த மதச் சான்றுகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'ஆய' என்பதைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'ஸ்ஸ' என்பதோடு 'ஆய' என்பதையும் பயன்படுத்தியுள்ளன.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் நான்காம் வேற்றுமையைத் தொல்காப்பியத்தோடும், வீரசோழியத்தோடும் ஒப்பிட்டு நோக்க தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி மொழிகளுக்கு இடையேயான நான்காம் வேற்றுமை அடிப்படையிலான ஒற்றுமை, வேற்றுமை புலப்படும்.

1.5.7. தமிழ், பாலி: நான்காம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

தொல்காப்பியம், நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' என்றும் அது கொடைப் பொருளில் வரும் (தொல்.வேற்.14) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: அந்தணருக்கு ஆவைக் கொடுத்தான், மாணவர்களுக்கு நூற்பொருளை உரைத்தான். மேலும், அதற்கு வினை

உடைமை, அதற்கு உடம்படுதல், அதற்குப் படுபொருள் அதுவாகு கிளவி, அதற்கு யாப்புடைமை, அதன் பொருட்டு ஆதல், நட்பு, பகை, காதல், சிறப்பு ஆகிய பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் (தொல்.வேற்.15) என்று கூறுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை நான்காம் வேற்றுமையைக் 'கொள்வோன்' வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன. சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் வேற்றுமை உருபுகள் ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் கொள்ளப்பெறுகின்றன. குறிப்பாகக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் ஒருமை, பன்மை அடிப்படையிலும் அஷ்டாத்யாயியில் ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையிலும் வேற்றுமை உருபுகள் வகைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் நான்காம் வேற்றுமைக்கு ஒரு உருபே கொள்ளப்பெறுகிறது. குறிப்பாக, தொல்காப்பியத்தால் வேற்றுமை உருபுகள் ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பெறவில்லை.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை நான்காம் வேற்றுமை பயின்று வரக்கூடிய மற்றைய பொருண்மைகளைக் காட்டியுள்ளன. தொல்காப்பியமும் நான்காம் வேற்றுமை கொடை பொருள் அல்லாமல் மற்றைய பொருள்களில் வரும் பாங்கையும் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கொடை என்பதைவிட கொள்வோனை முதன்மையாகக் கொள்கின்றன. இது பொருண்மை அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபட்டு அமைந்துள்ளது. சான்றாக, அஷ்டாத்யாயி, 'விரும்புதல்' என்ற பொருளைக் குறிக்கும் வினையுடன் யார் அச்செயலினால் மகிழ்ச்சி அடைகிறானோ அவனைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல்

'ஸம்ப்ரதா³னம்' ஆகும் என்கிறது. இங்குக் கொடை முதன்மை பெறாமல், கொடையைப் பெறுபவன் அதாவது, கொள்வோனே முதன்மைபெறுகிறான். கச்சாயனத்திலும் மொக்கல்லானத்திலும் கூட கொள்வோன் என்பதே நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது.

தொல்காப்பியத்தில் அதன்வினைப்படுதல் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு பயன்படுத்தப்படும் என்று 'கரும்பிற்கு வேலி' முதலானவை காட்டப்பெற்றுள்ளன. கச்சாயனமும் புகழ்ச்சி, மறைத்தல், வழிபாடு, காத்திருத்தல், தூற்றல், கொடுத்தல், ஏக்கம், சினம் கொள்ளல், சாடல், பகைகொளல், பொறாமை முதலான பொருட்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் பாங்கை காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானம் இப்பொருண்மைகளைக் குறிப்பிடாது இவற்றிற்கான சான்றுகளை மட்டும் காட்டியுள்ளது. இம்மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையே விளக்கமுறை வேறுபட்டாலும் பல்வேறு பொருள்களில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு பயின்று வரும் முறைமையை இவை கொண்டிருப்பது ஒற்றுமையாகக் கருத வேண்டியுள்ளது.

தொல்காப்பியம் காட்டியுள்ள பொருண்மைகள் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களோடு பொருந்துவதாக உள்ளன. அதாவது, தொல்காப்பியம் அதன்பொருட்டு ஆதல் என்ற பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை உருபு வரும் என்று, 'கூழிற்குக் குற்றேவல் செய்யும்' என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

இது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் அதன் பொருட்டு, அதற்காக என்பதோடு ஒற்றுமையுடையதாய் உள்ளது.

மேலும், தொல்காப்பியம் காட்டும் அதற்கு வினை உடைமை - கரும்பிற்கு வேலி, அதுவாகு கிளவி - கடி சூத்திரத்திற்குப் பொன் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயி காட்டும் யூபத்திற்கான மரம், குண்டலத்திற்கான பொன் ஆகியவற்றோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளன. இவ்வொற்றுமையைச் செ.வை. சண்முகத்தின் கூற்றுவழி நின்றும் கூறலாம்.

வினை உடைமை என்பதைச் சேனாவரையர் உப கார உடைமை என்றும் நச்சினார்கினியர் ஒன்றற்கு ஒன்று படுதல் என்றும் விளக்கி, இருவரும் கரும்பிற்கு வேலி என்ற உதாரணத்தைத் தந்துள்ளனர். இது வினை உடைமை என்பதன் சரியான பொருளாகத் தோன்றவில்லை. கரும்பிற்கு வேலி என்பதைப் பொருட்டு என்ற பொருளில் அடக்குவதே பொருந்தும் (1972, ப.298).

ஆக தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் நான்காம் வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன எனலாம். அதேசமயம் தொல்காப்பியத்திற்கும் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இடையேயான மொழி நிலை வேறுபாடும் வேறுபட்ட விளக்கமுறையும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கனவாக உள்ளன.

1.5.8. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'ஸ்ஸ' என்பதோடு அஷ்டாத்யாயி காட்டும் 'ஆய' என்பதையும் பயன்படுத்தியுள்ளன. அடிப்படையில் 'ஆய' என்பது அஷ்டாத்யாயி காட்டும் நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகும்.

- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் கொடை, கொள்வோன், அதன் பொருட்டு ஆகிய பொருண்மைகள் நான்காம் வேற்றுமைக்கான பொருண்மைகளாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.
- வீரசோழியம், நான்காம் வேற்றுமையை வடமொழி இலக்கண மரபுப்படி கோளி எனும் கொள்வோன் வேற்றுமைக் காரகமாகக் கொள்கிறது. காரகத்தை ஆர்வக் கோளி, கிடப்புக் கோளி, இரப்புக் கோளி என மூன்றாகவும் வகைப்படுத்தியுள்ளது. நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கு, பொருட்டு ஆகியவற்றை வீரசோழியம் கொண்டுள்ளது. 'கு' என்பது தொல்காப்பியத்தையும், 'பொருட்டு' என்பது அஷ்டாத்யாயியையும் (ஆய) பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

1.6. அய்ந்தாம் வேற்றுமை

1.6.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையாக 'இதனின் இற்றது இது' எனும் ஒப்பு பொருளைக் கொள்கிறது. உரையாசிரியர்கள் நீங்கல், எல்லை, ஏது ஆகியவற்றிலும் அய்ந்தாம் வேற்றுமை பயின்று வரும் என்கின்றனர். மேலும், தொல்காப்பியம், வண்ணம், வடிவு முதலான பொருள்களில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதையும் காட்டியுள்ளது.

1.6.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, 'அபாதான' காரகத்தைக் குறிக்க, அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்க வேண்டும் (2.3.28) என்றும் ஒரு நிலையான

இடத்திலிருந்து நீக்கம் ஏற்படுவதாக ஒரு காரகம் அமைந்தால் அது 'அபாதான காரகம்' என்ற பெயர் பெறும் (1.4.24) என்றும் அச்சம், காப்பாற்றுதல் ஆகிய பொருட்களைக் கொண்ட வினைகளுடன் எது அச்சம் முதலானவற்றிற்குக் காரணமோ அது அபாதானம் ஆகும் (1.4.25) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: க்ராமாத் ஆகச்சதி - கிராமத்திலிருந்து வருகிறான், பர்வதாத் அவரோஹதி - மலையிலிருந்து இறங்குகிறான், சோரப்⁴யோ பி³பே⁴தி / உத்³விஜதே - திருடர்களிடமிருந்து பயப்படுகிறான், சோரப்⁴யோ த்ராயதே / ரக்ஷதி - திருடர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான்.

மேலும், தடுத்தல் (1.4.27), மறைத்தல் (1.4.28), கற்பித்தல் (உபயோகே) (1.4.29), பிறத்தல் (ஜன்) (1.4.30), ஆகு (பூ⁴) (1.4.31), தவிர (அன்ய), அருகில் (ஆராத்), மற்றது (இதர), தவிர (ருதே), திசை, தூரம், காலம், நேரம் ஆகிய பொருள்களில் அபாதான காரகம் வரும் (2.3.29) என்றும் கூறுகிறது.

சான்று: யவேப்யோ கா²ம் நிவர்தயதி / வாரயதி - பசுவை பார்லியிலிருந்து தடுக்கிறான், உபாத்⁴யாயாத் நிலீயதே / அந்தர்த்⁴த்தே - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளிந்து கொள்கிறான், உபாத்⁴யாயாத் அதீதே / ஆக³மயதி - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான், ஸருங்கா³த் ஸர: ஜாயதே - கொம்பிலிருந்து அம்பு உருவாகிறது, ஹிமவதோ க³ங்கா³ ப்ரப⁴வதி - இமயத்திலிருந்து கங்கை உற்பத்தியாகிறது, அன்ய: தே³வத³த்தாத் / பின்ன தே³வத³த்தாத் - தேவதத்தனைத் தவிர்த்து மற்றவர், இதர: தே³வத³த்தாத் - தேவதத்தனிடமிருந்து மற்றவை, உத்தராஹி - க்ராமாத் - கிராமத்தின் வடக்கு, தக்ஷிணதா க்ராமாத் - கிராமத்தின் தெற்கு, உபரி க்ராமஸ்ய கிராமத்தின் கிழக்கு, புரோ க்ராமாஸ்ய - கிராமத்தின் கிழக்கு, குதோ பவான் பாடலீபுத்ராத் - பாடலிபுத்திரத்தில் எங்கிருந்து

நீங்கள் வருகிறீர்கள், கவீதாமத: ஸாங்காஸ்யம் – கவீ தாமத்திலிருந்து ஸாங்காயம் நான்கு யோஜனைகள்.

அப, பரீ என்ற நிபாதங்கள் தவிர்த்தல் என்ற பொருளைச் சுட்டும்போதும் (1.4.88) 'எல்லை' (ஆங்) என்ற பொருளில் பயன்படுத்தும்போதும், ப்ரதி என்ற நிபாதம் ப்ரதிநிதி, ப்ரதிதானம் (பரிமாற்றம்) என்ற பொருளை உணர்த்தும்போதும் கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் (1.4.92) என்றும் கூறுகிறது. சான்று : அப / பரி த்ரிகர்தேப்யோ வருஷ்ட: தேவ: - த்ரிகர்த என்ற இடத்தைத் தவிர்த்து ஏனைய இடங்களில் மழை பெய்தது, ஆ பாடலிபுத்ராத் வருஷ்ட: தேவ: - பாடலிபுத்திரம் வரை மழை பெய்தது, அபிமன்யு: அர்ஜுனத: ப்ரதி - அபிமன்யு அர்ஜுனனுடைய பிரதிநிதி, மாஷான் அஸ்மை திலேப்ய: ப்ரதியச்சதி - உளுந்தை அவனுக்கு எள்ளுக்கு மாற்றாகக் கொடுத்தான்.

1.6.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் அய்ந்தாம் வேற்றுமை நீங்கல், அச்சம், பெறுதல் ஆகிய பொருண்மைகளில் வரும் (273) என்கிறது. சான்றாக, நீங்கல் பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்கு - நக³ரா நிக்³க³தோ ராஜா³ - ராஜா நகரத்திலிருந்து வெளியே சென்றார் என்பதையும் அச்சம் என்ற பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக - சோரா ப⁴யம் ஜா³யதே - திருடனிடமிருந்து பயப்படுகிறான் என்பதையும் பெறுதல் என்ற பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக - ஆசாரியு பஜ்³ஜா⁴யேஹி சிக்க²ம் கங்ஹாதி ஸிஸ்ஸோ - துக்கத்திலிருந்து விடுபடும் வழியை ஆசிரியரிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்கிறான் மாணவன் என்பதையும் காட்டுகிறது. மேலும், அய்ந்தாம் வேற்றுமை சில குறிப்பிட்ட வினையின் வேர்ச்சொற்களுடனும்

பெயர்ச்சொற்களுடனும் முன்னொட்டுச் சொற்களுடனும் பயன்படுத்தப்பெறும் என்கிறது. ஜி³ (பிறத்தல்), பு⁴ (ஆகு) என்ற வினைகளின் வேர்ச்சொற்களுடன் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக, ஹிமவதா பவந்தி பஞ்ச மஹா நதி³யோ – அய்ந்து மஹாநதிகள் இமயத்திலிருந்து உருவாகின்றன என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

கச்சாயனம், காப்புப் பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் (275) என்கிறது. சான்றாக, யவா படிசேதே⁴ந்தி கா³வோ – பசுவைப் பார்லியிலிருந்து தடுக்கிறான், கா³கே ரக்கந்தி தண்டு³லா – தானியங்களிலிருந்து காகத்தைத் தடுக்கிறான் (தானியங்களைக் காக்கையிடமிருந்து காக்கிறான்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மறைத்தல் பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பெறுவதற்குச் சான்றாக, உபஜ்³ஜா⁴யா அந்தரதா³யதி ஸிஸ்ஸோ – ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளித்துக் கொள்கிறான் (276) என்பதைக் காட்டுகிறது.

தொலைவு, அருகில், இடம், காலம், திசை, ஒப்பீடு, தவிர்த்தல், தூய்மை, விடுதலை, ஏது, பிரித்தல், பிராமணம், பிணைத்தல், தன்மை, வினா, குறைவு, கருவியைக் குறிக்காமை ஆகிய பொருண்மைகளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக, தொலைவு – இங்கிருந்து கூடை செய்பவர் வீடு எவ்வளவு தூரம்?, அருகில் – அந்திகம் க³ம்மம் / அந்திகம் க³மேன – கிராமத்தின் அருகில், இடம் – மதுராவிலிருந்து நான்கு யோஜனைத் தொலைவில் சங்கத்தினது நகரம் உள்ளது, திசை – உத்தரதோ அக்³கி³ பஜ்³ஜ்³லந்தி – வடக்கிலிருந்து நெருப்பு எரிகிறது, உத்³த⁴ம் பா³த³லா அதோ⁴ கேஸமத்தக - கீழ் நோக்கி உள்ளங்காலும் மேல் நோக்கி தலையும் உள்ளன, விடுதலை – பரிமுத்தோ துக்கஸ்மாதி வாதாமி – துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறான், ஏது – கமஸ்மா நு

தும்ஹம் த³ஹரா ந மியாரே - உன்னுடைய மகன் எதனால் இறந்தான் (277)
முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து கச்சாயனம் நீங்கல், அச்சம், பெறுதல், ஆகுதல், பிறத்தல், காத்தல் (தடுத்தல்), மறைத்தல், தூரம், அருகில், இடம், காலம், திசை, தவிர்த்தல், தூய்மை, விடுதலை, பிணைத்தல், ஒப்பீடு, ஏது, பிரித்தல் முதலான பொருட்களில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதைக் காட்டுகிறது எனலாம்.

1.6.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், அய்ந்தாம் வேற்றுமையை 'அவதிக் காரகமாகும்' என்றும் யாதொன்றினின்றும் ஒரு பொருள் நீங்குவது 'அவதிக் காரகமாகும்' என்றும் நின்று, இன் அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் உருபுகளாகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக வரை நின்று இழிந்த அங்கொர் வேதியன், சாத்தனுழை நின்றும் தீமை அகன்றது, பெரியோரிடை நின்றுஞ் சினம் நீங்கிற்று, மலையினின்றும் அருவி வீழ்ந்தது, மக்களின் கொற்றன் அல்லன், ஊரின் நீங்கினான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.6.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு 'ஸ்மா' என்றும் இது நீங்கல் பொருளில் இது பயன்படும் (வேற்.28) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, கா³மஸ்மா ஆகச்ச²தி - கிராமத்திலிருந்து வருகிறான், சோரஸ்மா பா⁴யதி / உத்தஸதி - திருடனிடமிருந்து பயப்பிடுகிறான், சோரஸ்மா தாயதி / ரக்க²தி - திருடனிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இதுமட்டுமின்றி மொக்கல்லானம் இந்நூற்பாவின் கீழ் விரிவான சான்றுகளைத் தந்துள்ளது. அவை வருமாறு:

யவேஹி காவோ வாரேதி - வயலிலிருந்து பசுவை நீக்குகிறான் / தடுக்கிறான்,
 உபஜ்³ஜாயா அதீதே - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான், பதுமம் தத்த² ஜா³யேத²தி -
 தாமரையிலிருந்து பிறந்த, ஹிமந்தா பப⁴வதி க³ங்கா³ - இமயத்திலிருந்து
 உருவானது கங்கை, அஞ்ஞோ தே³வத³த்தோ - தேவத்தனிலிருந்து வேறானவர்,
 பின்னோ தே³வத³த்தோ - தேவத்தனிலிருந்து மற்றவர், இதரோ தே³வத³த்தோ -
 தேவத்தனிடமிருந்து மற்றவர், புரதோ காமஸ்ஸ / காமஸ்மா - கிராமத்தின்
 கிழக்கில், உபரி பப்பதஸ்ஸ - மலையின் மேல், தஷிணதோ காமஸ்ஸ -
 கிராமத்தின் தெற்கு, தூரம் காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து தொலைவில், அந்திகம்
 காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து அருகில், தூரம் காமஸ்ஸ - கிராமத்திலிருந்து
 தொலைவில், அந்திகம் காமஸ்ஸ - கிராமத்திலிருந்து அருகில், குதோ பவம்
 பாடலிபுத்தஸ்மா - பாடலிபுத்திரத்தில் எங்கிருந்து நீங்கள் வருகிறீர்கள்,
 பாடலிபுத்தஸ்மா ராஜகஹம் ஸத்த யோஜநானி - பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து
 ராஜகஹம் ஏழு யோஜனை தூரம்.

மேலும், தவிர்த்தல் அல்லது நீங்கல் பொருளில் அப, பரி ஆகிய முன்னொட்டுக்களுடன்
 அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் (வேற்.29) என்கிறது. சான்றாக, அப ஸாலாய ஆயந்தி
 வாணிஜா - வணிகர்கள் சாலையிலிருந்து வருகின்றனர், ஆ பாடலிபுத்தஸ்மா வசி -
 பாடலிபுத்திரத்தின் எல்லை வரை மழை பெய்கிறது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லான வேற்றுமையியல் 30வது நூற்பா, பிரதிநிதி என்ற பொருளில்
 அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. சான்றாக, புத்தஸ்மா பதி சாரிபுத்தோ -

புத்தருக்குப் பதிலாகச் சாரிபுத்தர், கதமஸ்ஸதேஸ்மா பதி ததாதி – எண்ணெய்குப் பதிலாக நெய் கொடுத்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.6.6. சமஸ்கிருதம், பாலி: அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், 'ஸ்மா', ஹி ஆகியவற்றை அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாகக் கூறுகிறது. இவ்வுருபுகள் நீங்கல் பொருளில் பயன்படும் என்று கா³மஸ்மா ஆகச்ச²தி – கிராமத்திலிருந்து வருகிறான், சோரஸ்மா பா⁴யதி / உத்தஸதி – திருடனிடமிருந்து பயப்படுகிறான், சோரஸ்மா தாயதி / ரக்க²தி – திருடனிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனை அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, அபாதான காரகத்தைக் குறிக்க அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்க வேண்டும் (2.3.28) என்றும் ஒரு நிலையான இடத்திலிருந்து நீக்கம் ஏற்படுவதாக ஒரு காரகம் அமைந்தால் அது 'அபாதான காரகம்' என்று பெயர் பெறும் (1.4.24) என்றும் அச்சம், காப்பாற்றுதல் ஆகிய பொருட்களைக் கொண்ட வினைகளுடன் எது அச்சம் முதலானவற்றிற்குக் காரணமோ அது அபாதானம் ஆகும் (1.4.25) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, க்ராமாத் ஆகச்ச²தி – கிராமத்திலிருந்து வருகிறான், பர்வதாத் அவரோஹதி – மலையிலிருந்து இறங்குகிறான், சோரப்⁴யோ பி³பே⁴தி / உத்³விஜதே – திருடர்களிடமிருந்து பயப்படுகிறான், சோரப்⁴யோ த்ராயதே / ரஷதி – திருடர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

இவ்வொப்பீட்டிலிருந்து பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன (அஷ்ட: க்ராமாத் ஆகச்ச²தி (கிராமத்திலிருந்து வருகிறான்), சோரப்⁴யோ பி³பே⁴தி / உத்³விஜதே (திருடனிடமிருந்து பயப்படுகிறான்),

சோரப்⁴யோ த்ராயதே / ரக்ஷதி (திருடனிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான், மொக்: கா³மஸ்மா ஆகச்ச²தி, சோரஸ்மா பா⁴யதி / உத்தஸதி, சோரஸ்மா தாயதி / ரக்க²தி). அஷ்டாத்யாயி காட்டும் சான்றுகளின் மொழி சமஸ்கிருதத்தில் அமைந்திருப்பதும் மொக்கல்லானம் அச்சான்றுகளைப் பாலி மொழிநடையில் அமைத்திருப்பதும் இச்சான்றுகளில் அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான மொழிநிலை வேறுபாடு. குறிப்பாக அஷ்டாத்யாயில் உள்ள 'ஷ்' என்னும் எழுத்தை மொக்கல்லானம் 'க்²' எனும் எழுத்தாகப் பயன்படுத்தியுள்ளது.

- அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை பன்மை உருபுகளாக 'ஆத்' ப்⁴யா ஆகியவற்றைக் கொள்ள, மொக்கல்லானம் அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாக 'ஸ்மா', ஹி ஆகியவற்றைக் கொள்கிறது.

இதுமட்டுமின்றி மொக்கல்லானம், வேற்றுமையியல் 28வது நூற்பாவின் கீழ், யவேஹி காவோ வாரேதி – வயலிலிருந்து பசுவை நீக்குகிறான்/ தடுக்கிறான் என்ற சான்றைக் காட்டுகிறது. இதனை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, தடுத்தல் என்ற பொருளை உணர்த்தும் வினைச் சொற்களுடன் அபாதான காரகம் வரும் (1.4.27) என்கிறது.

சான்றாக, யவேப்யோ கா²ம் நிவர்தயதி / வாரயதி – பசுவை பார்லியிலிருந்து தடுக்கிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இங்கும் அஷ்டாத்யாயின் சான்றையே மொக்கல்லானம் எடுத்தாண்டுள்ளது என்பதை வெளிப்படையாகவே அறியமுடிகிறது. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகிய இரண்டும் இவ்விடத்திலும் வேற்றுமை உருபு அடிப்படையிலும் மொழி நிலையிலும் மாறுபட்டுள்ளன. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாக 'ப்⁴யா' என்பதையும் மொக்கல்லானம் அய்ந்தாம்

வேற்றுமை பன்மை உருபாக 'ஹி' என்பதையும் காட்டுகின்றன. அஷ்டாத்யாயி யவேப்யோ கா⁴ம் நிவர்தயதி / வாரயதி என்றதை மொக்கல்லானம், யவேஹி கா³வோ வாரேதி என்கிறது.

அடுத்து மொக்கல்லானம் காட்டும் உபஜ்³ஜாயா அந்தர தாயதி - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளிந்து கொள்கிறான் என்ற சான்றை அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, எந்த ஒரு ஆளைப் பார்க்கக் கூடாது என்று விரும்பி கர்த்தா அவனிடமிருந்து மறைத்துக் கொள்கிறானோ அந்த ஆளைக் குறிக்கும் சொல் அபாதானம் (1.4.28) ஆகும் என்கிறது. சான்றாக, உபாத்⁴யாயாத் நிலீயதே / அந்தர்த⁴த்தே - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளிந்து கொள்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இவற்றோடு உபஜ்³ஜாயா அதீதே - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான், பதுமம் தத்த² ஜா³யேத²தி - தாமரையிலிருந்து பிறந்த, ஹிமந்தா பப⁴வதி க³ங்கா³ - இமயத்திலிருந்து உருவானது கங்கை ஆகிய மொக்கல்லானத்தின் சான்றுகளையும் அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, கற்பித்தல் (உபயோகே) என்ற பொருளைக் குறிக்கும் வினைகளின் தொடர்பாக வரும் பெயர்ச்சொல் கற்பிப்பவர் / ஆசிரியர் (ஆக்²யாத) அபாதானம் (1.4.29) என்றும் பிறத்தல் (ஜன்) என்ற பொருளை உணர்த்தும் வினைக்கும் கர்த்தாவின் மூலகாரணம் எதுவோ அதைக் குறிக்கும் பெயர்ச்சொல் அபாதானம் (1.4.30) ஆகும் என்றும் ஆகு (பூ⁴) என்ற வினையின் மூலகாரணம் அபாதானம் (1.4.31) என்றும் கூறுகிறது. இவ்விளக்கங்களுக்கான சான்றுகளாக முறையே, உபாத்⁴யாயாத் அதீதே / ஆக்³மயதி - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான், ஸருங்கா³த் ஸர: ஜாயதே - கொம்பிலிருந்து அம்பு உருவாகிறது, ஹிமவதோ க³ங்கா³ ப்ரப⁴வதி - இமயத்திலிருந்து கங்கை உற்பத்தியாகிறது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயின் இவ்விளக்கங்கள் மொக்கல்லானத்தின் சான்றுகளுடன் ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன. மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயின் விளக்கங்களைக் கொள்ளாமல் அவ்விளக்கங்களுக்கான சான்றுகளை மட்டும் எடுத்தாண்டுள்ளது.

மேலும், மொக்கல்லானம் காட்டும் அஞ்ஞோ தே³வத³த்தோ - தேவதத்தனிலிருந்து வேறானவர், பின்னோ தே³வத³த்தோ - தேவதத்தனிலிருந்து மற்றவர், இதரோ தே³வத³த்தோ - தேவதத்தனிடமிருந்து மற்றவை என்பதற்கு அஷ்டாத்யாயி, தவிர (அன்ய), அருகில் (ஆராத்), மற்றது (இதர), தவிர (ருதே), திசையைக் குறிக்கும் சொற்கள், அஞ்சு என்ற சொல்லைக் கடை உறுப்பினராகக் கொண்ட சொற்கள் அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் வரும் (2.3.29) என்று அன்ய: தே³வத³த்தாத் / பின்ன தே³வத³த்தாத் - தேவதத்தனைத் தவிர்த்து மற்றவர், இதர: தே³வத³த்தாத் - தேவதத்தனிடமிருந்து மற்றவை ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானத்தின், புரதோ காமஸ்ஸ - கிராமத்தின் கிழக்கில், உபரி பப்பதஸ்ஸ - மலையின் மேல், தஷிணதோ காமஸ்ஸ - கிராமத்தின் தெற்கு, தூரம் காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து தொலைவில், அந்திகம் காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து அருகில், தூரம் காமஸ்ஸ - கிராமத்திலிருந்து தொலைவில், அந்திகம் காமஸ்ஸ - கிராமத்திலிருந்து அருகில் ஆகிய சான்றுகளை அஷ்டாத்யாயியோடு நோக்க, அதஸ் என்ற ஒட்டின் பொருளைக் கொண்ட ஒட்டுக்களோடு முடியும் சொற்களுடன் ஆறாம் வேற்றுமைச்சொல் வரும் (2.3.30) என்றும் தொலைவு (தூரம்), அருகில் (அந்திகம்) என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு நிற்கும் பெயர்ச்சொல் அய்ந்தாம், ஆறாம் வேற்றுமையில் விருப்பாக அமையலாம் (2.3.34) என்றும் அஷ்டாத்யாயி கூறுகிறது. இவ்விளக்கங்களுக்கான சான்றுகளாக முறையே, உத்தராஹி க்ராமாத் - கிராமத்தின் வடக்கு, தக்ஷிணதா

க்ராமாத் – கிராமத்தின் தெற்கு, உபரி க்ராமஸ்ய - கிராமத்தின் கிழக்கு, புரோ க்ராமாஸ்ய
– கிராமத்தின் கிழக்கு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், குதோ பவம் பாடலிபுத்தஸ்மா – பாடலிபுத்திரத்தில் எங்கிருந்து
நீங்கள் வருகிறீர்கள், பாடலிபுத்தஸ்மா ராஜகஹம் ஸத்த யோஜநானி –
பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து ராஜகஹம் ஏழு யோஜனை தூரம் ஆகிய சான்றுகளைக்
காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி அபதான காரகத்தைக் குறிக்க அய்ந்தாம் வேற்றுமை
உருபுகளைப் பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்க வேண்டும் (அஷ்ட.2.3.28.வா) என்றும் எந்த
இடத்திலிருந்து தூரம், காலம், நேரம் அளவிடப்படுகிறதோ அதைக் குறிக்கும் சொற்கள்
அய்ந்தாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும் கூறுகிறது. சான்று: குதோ பவான்
பாடலீபுத்ராத் – பாடலிபுத்திரத்தில் எங்கிருந்து நீங்கள் வருகிறீர்கள்.

மொக்கல்லான 29வது நூற்பா, தவிர்த்தல் அல்லது நீங்கல் பொருளில் அப, பரி ஆகிய
முன் ஒட்டுக்களுடன் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. சான்றாக, அப ஸாலாய
ஆயந்தி வாணிஜா – வணிகர்கள் சாலையிலிருந்து வருகின்றனர், ஆ பாடலிபுத்தஸ்மா வசி
– பாடலிபுத்திரத்தின் எல்லை வரை மழை பெய்கிறது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.
அஷ்டாத்யாயி, அப, பரி என்ற நிபாதங்கள் தவிர்த்தல் என்ற பொருளைச் சுட்டும்போது
கர்மப்ரவசனீயம் என்ற பெயர் பெறும் (1.4.88) என்கிறது. சான்றாக, அப / பரி
த்ரிகர்தேப்யோ வருஷ்ட: தேவ: - த்ரிகர்த என்ற இடத்தைத் தவிர்த்து ஏனைய இடங்களில்
மழை பெய்தது என்பதைக் காட்டுகிறது. மேலும், ஆங் 'வரம்பு' என்ற பொருளில்
பயன்படுத்தும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் என்கிறது. சான்றாக, ஆ பாடலிபுத்ராத்
வருஷ்ட: தேவ: - பாடலிபுத்திரம் வரை மழை பெய்தது என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

மொக்கல்லான 30வது நூற்பா, பிரதிநிதி என்ற பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. சான்றாக, புத்தஸ்ம பதி சாரிபுத்தோ - புத்தருக்குப் பதிலாகச் சாரிபுத்தர், கதமஸ்ஸதேஸ்மா பதி ததாதி - எண்ணெய்குப் பதிலாக நெய் கொடுத்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, (1.4.92) ப்ரதி என்ற நிபாதம் ப்ரதிநிதி, ப்ரதிதானம் (பரிமாற்றம்) என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது கர்மப்ரவசனீயம் ஆகும் என்கிறது. சான்றாக, அபிமன்யு: அர்ஜுனத: ப்ரதி - அபிமன்யு அர்ஜுனனுடைய பிரதி நிதி, மாஷான் அஸ்மை திலேப்ய: ப்ரதியச்சதி - உளுந்தை அவனுக்கு எள்ளுக்கு மாற்றாகக் கொடுத்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதுவரை காட்டப்பெற்ற ஒப்பீட்டிலிருந்து அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளதை அறியமுடிகிறது. மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள சான்றுகளும் விளக்கங்களும் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி பல நூற்பாக்களில் விளக்கியதை மொக்கல்லானம் ஒரு சில நூற்பாக்களில் விளக்கிவிட்டு விரிவான சான்றுகளைக் கொடுத்தளித்துள்ளது. அவ்வாறு மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள சான்றுகள் அனைத்தும் அஷ்டாத்யாயியில் விளக்கங்களுடன் அமைந்துள்ளன. அதாவது, மொக்கல்லானம் அவ்விளக்கங்களைக் கொள்ளாமல் விளக்கங்களுக்கான சான்றுகளை மட்டும் கொண்டுள்ளது. ஆனால், உருபு அடிப்படையிலும் மொழி அடிப்படையிலும் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாக 'ஆத்' (யாத்), ப்⁴யா ஆகியவற்றைக் கொள்ள மொக்கல்லானம் 'ஸ்மா', ஹி ஆகியவற்றை அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாகக் கொள்கிறது. இதுமட்டுமின்றி மொக்கல்லானத்தின் சில சான்றுகள் புத்த மதத்தைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன.

அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகள் இந்து மதத்தைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன. குறிப்பாகப் பிரதிநிதி என்ற பொருளில் வரும் அய்ந்தாம் வேற்றுமைக்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளைக் கூறலாம். அஷ்டாத்யாயி, அபிமன்யுவையும் அர்சுனனையும் காட்ட, மொக்கல்லானம் புத்தரையும் சாரிபுத்தரையும் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஒப்பீட்டின் வழிக் கீழ்வரும் கருத்துக்கள் பெறப்படுகின்றன.

- அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் அய்ந்தாம் வேற்றுமை நீங்கல், அச்சம், காத்தல், மறைத்தல், பிறத்தல், ஆகுதல், தூரம், காலம், இடம், திசை, ஏது முதலான பொருள்களில் பயின்று வருவதைக் காட்டுகின்றன. மொக்கல்லானம் அய்ந்தாம் வேற்றுமைக்கான அடிப்படை விளக்கத்தை மட்டும் தந்துவிட்டு பிற பொருள்களில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதை விளக்கங்கள் இன்றிச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானத்தின் சான்றுகள் பெரும்பான்மை அஷ்டாத்யாயிலிருந்து எடுத்தாளப்பெற்றவை. அஷ்டாத்யாயிலிருந்து எடுத்தாளப்பெற்ற மொக்கல்லானச் சான்றுகள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து வேறுபட்டு பாலி மொழிநிலையில் உள்ளன.
- மொக்கல்லானம் அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'ஸ்மா' என்பதையும் பன்மை உருபாக 'ஹி' என்பதையும் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'ஆத்' என்பதையும் பன்மை உருபாக 'ப்⁴யா'(ஸ்) என்பதையும் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான இவ்வொற்றுமைகளைக் கச்சாயனத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனம் அய்ந்தாம் வேற்றுமை நீங்கல், அச்சம், பெறுதல் ஆகிய பொருண்மைகளில் வரும் என்கிறது. சான்றாக, நீங்கல் பொருளில்

அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்கு - நக³ரா நிக்³க³தோ ராஜா³ - ராஜா நகரத்திலிருந்து வெளியே சென்றார் என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் கா³மஸ்மா ஆகச்ச²தி - கிராமத்திலிருந்து வருகிறான் என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி, க்ராமாத் ஆகச்ச²தி - கிராமத்திலிருந்து வருகிறான் என்பதையும் காட்டுகின்றன.

அச்சம் என்ற பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக - சோரா ப⁴யம் ஜா³யதே என்பதைக் கச்சாயனம் காட்ட, மொக்கல்லானம் சோரஸ்மா பா⁴யதி / உத்தஸதி - திருடனிடமிருந்து பயப்பிடுகிறான் என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி, சோரப்⁴யோ பி³பே⁴தி / உத்³விஜதே - திருடர்களிடமிருந்து பயப்படுகிறான் என்பதையும் காட்டுகின்றன.

பெறுதல் என்ற பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக - ஆசாரியு பஜ்³ஜா⁴யேஹி சிக்க²ம் கங்ஹாதி ஸிஸ்ஸோ - ஆசிரியரிடமிருந்து கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்கிறான் என்பதைக் கச்சாயனம் காட்ட, மொக்கல்லானம், உபஜ்³ஜாயா அதீதே - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான் என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி (1.4.29) உபாத்⁴யாயாத் அதீதே / ஆக³மயதி - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான் என்பதையும் காட்டுகின்றன.

மேலும், கச்சாயன 274வது நூற்பா அய்ந்தாம் வேற்றுமை சில குறிப்பிட்ட வினையின் வேர்ச்சொற்களுடனும் பெயர்ச்சொற்களுடனும் முன்னொட்டுச் சொற்களுடனும் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது என்கிறது. அவ்வகையில் ஜி³ (பிறத்தல்) பு⁴ (ஆகு) என்ற வினைகளின் வேர்ச்சொற்களுடன் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக, ஹிமவதா பபவந்தி பஞ்ச மஹானதி³யோ - இமயத்திலிருந்து உருவாகிறது

அய்ந்து மஹாநதிகள் என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் ஹிமந்தா பப⁴வதி க³ங்கா³ - இமயத்திலிருந்து உருவாகிறது கங்கை என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி (1.4.30), (1.4.31) ஸருங்கா³த் ஸர: ஜாயதே - கொம்பிலிருந்து அம்பு உருவாகிறது, ஹிமவதோ க³ங்கா³ ப்ரப⁴வதி - இமயத்திலிருந்து கங்கை உற்பத்தியாகிறது ஆகியவற்றையும் காட்டுகின்றன.

கச்சாயன 275வது நூற்பா, காப்புப் பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதற்குச் சான்றாக, யவா படிசேதே⁴ந்தி கா³வோ - பசுவைப் பார்லியிலிருந்து தடுக்கிறான், காசே ரக்கந்தி தண்டு³லா - தானியங்களிலிருந்து காகத்தைத் தடுக்கிறான் (தானியங்களைக் காக்கையிடமிருந்து காக்கிறான்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் இதற்கு யவேஹி காவோ வாரேதி - வயலிலிருந்து பசுவை நீக்குகிறான்/ தடுக்கிறான் என்ற சான்றையும் அஷ்டாத்யாயி (1.4.27), யவேய்யோ கா²ம் நிவர்தயதி / வாரயதி - பசுவைப் பார்லியிலிருந்து தடுக்கிறான் என்ற சான்றையும் காட்டுகின்றன.

கச்சாயன 276வது நூற்பா, மறைத்தல் பொருளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பெறுவதற்குச் சான்றாக, உபஜ்³ஜா⁴யா அந்தரதா³யதி ஸிஸ்ஸோ - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளித்துக் கொள்கிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இதற்கு மொக்கல்லானம் உபஜ்³ஜாயா அந்தர தாயதி - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளிந்து கொள்கிறான் என்பதையும் அஷ்டாத்யாயி (1.4.28), உபாத்⁴யாயாத் நிலீயதே / அந்தர்த⁴த்தே - ஆசிரியரிடமிருந்து ஒளிந்து கொள்கிறான் என்பதையும் காட்டியுள்ளன.

கச்சாயன 277வது நூற்பா தொலைவு, அருகில், இடம், காலம், திசை, ஒப்பீடு, தவித்தல், தூய்மை, விடுதலை, ஏது, பிரித்தல், பிராமணம், பிணைத்தல், தன்மை, வினா,

குறைவு, கருவியைக் குறிக்காமை ஆகிய பொருண்மைகளில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வரும் என்கிறது. சான்றாக, தொலைவு - இங்கிருந்து கூடை செய்பவர் வீடு எவ்வளவு தூரம்?, அருகில் - அந்திகம் க³ம்மம் / அந்திகம் க³மேன - கிராமத்தின் அருகில், இடம் - மதுராவிலிருந்து நான்கு யோஜனைத் தொலைவில் சங்கத்தினது நகரம் உள்ளது, திசை - உத்தரதோ அக்³கி³ பஜ்³ஜ்³லந்தி - வடக்கிலிருந்து நெருப்பு எரிகிறது, உத்³த⁴ம் பா³த³லா அதோ⁴ கேஸமத்தக - கீழ் நோக்கி உள்ளங்காலும் மேல் நோக்கி தலையும் உள்ளன, விடுதலை - பரிமுத்தோ துக்கஸ்மாதி வாதாமி - துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறான், ஏது - கமஸ்மா நு தும்ஹம் த³ஹரா ந மியாரே - உன்னுடைய மகன் எதனால் இறந்தான் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து கச்சாயனம் நீங்கல், அச்சம், பெறுதல், ஆகுதல், பிறத்தல், காத்தல் (தடுத்தல்), மறைத்தல், தூரம், அருகில், இடம், காலம், திசை, தவிர்த்தல், தூய்மை, விடுதலை, பிணைத்தல், ஒப்பீடு, ஏது, பிரித்தல் முதலான பொருட்களில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதைக் காட்டுகிறது எனலாம். இத்தகைய பொருண்மைகளை அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு நோக்க, அஷ்டாத்யாயியும், மொக்கல்லானமும் இத்தகைய பொருண்மைகள் அய்ந்தாம் வேற்றுமையில் வருவதாகவே கூறுகின்றன.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் பெரும்பான்மை சான்றுகள் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளதை அறியமுடியும். கச்சாயனத்தின் சில சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு அமைகின்றன (இடம் - மதுராவிலிருந்து நான்கு யோஜனைத் தொலைவில் சங்கத்தினது

நகரம் உள்ளது, திசை - உத்தரதோ அக்³கி³ பஜ்³ஜ்³லந்தி - வடக்கிலிருந்து நெருப்பு எரிகிறது, உத்³த⁴ம் பா³த³லா அதோ⁴ கேஸமத்தக - கீழ் நோக்கி உள்ளங்காலும் மேல் நோக்கி தலையும் உள்ளன, விடுதலை - பரிமுத்தோ துக்கஸ்மதி வாதாமி - துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்).

1.6.7. தமிழ், பாலி: அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கொண்டுள்ள அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் ஒற்றுமைக் கூறுகளோடு தமிழ்த் தொல்காப்பியத்தையும் வீரசோழியத்தையும் ஒப்பீட்டு நோக்க, வீரசோழியம் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை 'அவதிக் காரகம்' என்கிறது. யாதொன்றினின்று ஒரு பொருள் நீங்குவது அவதிக் காரகமாகும் என்றும் நின்று, இன் ஆகியவை அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, வரை நின்று இழிந்த அங்கொர் வேதியன், சாத்தனுழை நின்றுந் தீமை அகன்றது, பெரியோரிடை நின்றுஞ் சினம் நீங்கிற்று, மலையினின்றும் அருவி வீழ்ந்தது, மக்களின் கொற்றன் அல்லன், ஊரின் நீங்கினான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியத்திற்கும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இடையேயான உறவு என்பது வீரசோழியம் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை அவதிக் காரகமாகக் கொண்டதாகும். வீரசோழியம் இக்காரகத்தைச் சலம், அசலம் என இரண்டு வகையாகப் பிரித்து இவற்றிற்குச் சான்றாக, ஊரினின்றும் போனான், குதிரையினின்றும் விழுந்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இப்பிரிப்பு முறை எதனை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது ஆராய்பட வேண்டியதாகும். தொல்காப்பியத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான உறவு என்பது வீரசோழியம் 'இன்' என்பதை அய்ந்தாம் வேற்றுமை

உருபாகக் கொண்டது மட்டுமே. மற்றைய வகையில் வீரசோழியம், காரகப் பொருண்மையைக் கொள்கிறது. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி அய்ந்தாம் வேற்றுமைக் காரகத்தை 'அபாதான காரகம்' என்றே குறிப்பிடுகிறது. வீரசோழியம் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை அவதிக் காரகம் என்று சொல்லுவது எதன் அடிப்படையில் என்பது மேலாய்வுக்குரியது. வீரசோழியத்தால் அவதிக் காரகம் என்று சொல்லப்பெறுவது தமிழில் நீங்கல் பொருளைக் குறிக்கிறது. எனினும், தொல்காப்பியம் நீங்கல் பொருளை மட்டும் அல்லாமல் எல்லை, ஒப்பு, ஏது ஆகியவற்றையும் அய்ந்தாம் வேற்றுமை பயின்று வரக்கூடிய பொருள்களாகக் கூறுகிறது. குறிப்பாக ஒப்பு என்பதையே அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் முதன்மைப் பொருளாகக் கொள்கிறது. இதனைக் கீழ்வரும் செ. வை சண்முகத்தின் கூற்றும் தெளிவுப்படுத்துகிறது. விவரம் வருமாறு:

அய்ந்தாம் வேற்றுமை 'இதனின் இற்று இது' என்ற வாய்ப்பாட்டில் வரும். ஆனால், தொல்காப்பியர் அடுத்த நூற்பாவில் ஒப்புப் பொருள், நீங்கல் பொருள் அச்சப்பொருள் ஆகியனவும் கூறியுள்ளார். அவற்றுள் ஒப்புப் பொருள் மட்டுமே இவ்வாய்ப்பாட்டில் வரும். ஒப்புப் பொருளுக்கு இருபத்து நான்கு சொற்களும் ஏனையவற்றிற்கு நான்கு சொற்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1972, ப.301).

மேலேகாட்டிய செ. வை. சண்முகத்தின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது தொல்காப்பியம், அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளாக ஒப்பு பொருளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளதை அறியமுடியும். அதாவது, தொல்காப்பியம் காட்டியுள்ள வண்ணம் முதலான 28 பொருண்மைகளில் அச்சம், ஆக்கம், தீர்தல், பற்றுவிடுதல் அல்லாத ஏனையவை அனைத்தும் ஒப்பு பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. எனவே,

தொல்காப்பியத்தின்படி ஒப்பு என்பதே அய்ந்தாம் வேற்றுமை பொருண்மையாகக் கொள்ளத்தக்கதாகும். இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பிய அய்ந்தாம் வேற்றுமையையும் வடமொழி மரபிலக்கண அய்ந்தாம் வேற்றுமையையும் நோக்கும்போது தொல்காப்பியம் நீங்கல் பொருள் அல்லாமல் ஒப்பு பொருளுக்கே முதன்மை கொடுத்துள்ளதையும் வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் நீங்கல் பொருளுக்கு முதன்மை கொடுத்துள்ளதையும் அறியமுடியும்.

1.6.8. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம் ஒப்பு, நீங்கல், எல்லை, ஏது ஆகியவற்றை அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் பொருள்களாகக் கொண்டாலும், ஒப்பு என்பதையே அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் அடிப்படைப் பொருண்மையாகக் கொள்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை நீங்கல் பொருளையே அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் முதன்மைபொருளாகக் கொள்கின்றன. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் நீங்கல் பொருளோடு அச்சம், ஏது, எல்லை ஆகியவற்றையும் அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் பொருளாகக் காட்டியுள்ளன.
- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் அய்ந்தாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. அஷ்டாத்யாயிலிருந்து விளக்கங்களையும் சான்றுகளையும் மொக்கல்லானம் எடுத்துக்கொண்டுள்ளது. கச்சாயனத்தின் அய்ந்தாம் வேற்றுமை விளக்கங்களும் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி அமைத்துக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், சான்றுகளில் கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் புத்தச் சமயம் சார்ந்த சான்றுகளை எடுத்தாண்டுள்ளன.

- வீரசோழியம் வடமொழியின் அடிப்படையில் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை அவதிக் காரகம் என்று காட்டியுள்ளது. அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாக நின்று, இன் ஆகியவற்றைக் கொள்கிறது. காரகத்தைச் சலம், அசலம் என இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது.

1.7. ஆறாம் வேற்றுமை

1.7.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், 'அது' என்பதை ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகக் கொள்கிறது. ஆறாம் வேற்றுமை, கிழமை பொருள் வேற்றுமையாகும் என்றும் அக்கிழமை தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என இருவகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது. மேலும் இயற்கை, உடைமை, முறைமை, கிழமை, செயற்கை, முதுமை, வினை, கருவி, துணை, கலம், முதல், ஒருவழிஉறுப்பு, குழுஉ, தெரிந்துமொழிச் செய்தி, நிலை, வாழ்ச்சி, திரிந்து வேறுபடுதல் ஆகிய பொருண்மைகளில் ஆறாம் வேற்றுமை வருமென்றும் கூறுகிறது. இவற்றிற்கான சான்றுகளைத் தமிழில் வேற்றுமைகள் (2000) என்ற நூல் கீழ்வருமாறு காட்டுகிறது.

இயற்கை - நீரது தண்மை, உடைமை - வளவனது குழை, முறைமை - மறியது தாய், கிழமை - முருகனது குறிஞ்சி, செயற்கை - சாத்தனது கல்வி, முதுமை - தசரதனது முதுமை, வினை - கொற்றனது வரவு, கருவி - தச்சனது உளி, துணை - கண்ணனது நண்பன், கலம் - சாத்தனது கலம், முதல் - கொடியது முதல், ஒருவழிஉறுப்பு - புலியது நகம், குழுஉ - பறவையது கூட்டம், தெரிந்துமொழிச் செய்தி - பாணரது பாட்டு, நிலை - சாத்தனது இல்லாமை, வாழ்ச்சி - முருகனது ஊர், திரிந்து வேறுபடுதல் - எள்ளது சாந்து.

மேலும், தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் காட்டும் தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை பற்றியும் தமிழில் வேற்றுமைகள் எனும் நூல் விளக்குகிறது. அதுவருமாறு:

தற்கிழமையை இளம்பூரணரும் கல்லாடரும் ஒன்று பல குழீஇயது - எள்ளது குப்பை, வேறுபல குழீஇயது - படையது குழாம், ஒன்றியல் கிழமை - நிலத்தது அகலம், உறுப்பின் கிழமை - யானையது கோடு, மெய் திரிந்தாய் கிழமை - எள்ளது சாந்து என அய்ந்தாக வகைப்படுத்தியும் பிறிதின் கிழமையை வகைப்படுத்தாமலும் அமைத்துக் கொள்ள சேனாவரையர், இளம்பூரணரைப் பின்பற்றித் தற்கிழமையை அய்ந்தாக வகைப்படுத்துகிறார், பிறிதின் கிழமையைப் பொருளின் கிழமை - கபிலரது பாட்டு, நிலத்தின் கிழமை - முருகனது குறிஞ்சி, காலத்தின் கிழமை - வெள்ளியது ஆட்சி எனத் தாமாகவே மூன்றாக வகைப்படுத்துகிறார் (2000, பக்.214 - 215).

1.7.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, மேற்குத்திரங்களில் விளக்கப்பெற்ற காரக உறவுகளைத் தவிர ஏனைய உறவுகளை (கிழமைப் பொருள்) உணர்த்த ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் (அஷ்ட.2.3.50) என்றும் துலா, உபமா என்ற சொற்களைத் தவிர்த்து, ஈடு (துல்ய) என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு ஆறாம், மூன்றாம் வேற்றுமைச்சொல் விருப்பாக வரும் (அஷ்ட. 2.3.72) என்றும் கூறுகிறது.

1.7.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், ஆறாம் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளில் வரும் என்றும் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் இடத்திலும் ஆறாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகள் வரும் என்றும் உடையோன், பெருமகன், அதிபதி, தாய உரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை

ஆகிய பொருள்களில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் வரும் என்றும் கூறுகிறது.

1.7.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக 'உடை' என்பதைக் கொள்கிறது. இத்தகைய உடை என்னும் உருபு ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, இன ஆகியவற்றிற்கு முன்பு வரும் என்றும் உடை என்னும் வேற்றுமையின் பின்பு அகரம், ஆகாரம் ஆகும் என்றும் ஆறாம் வேற்றுமை காரகப் பதமாகது என்றும் இவனுடைய மகன், கொற்றனுடைய வீடு என உடைய என்னும் பிரத்தியத்தானும் முடியும் என்றும் கூறுகிறது. அப்படி ஆறாம் வேற்றுமை, காரகப் பதமாக வரும்போது 'கு' பிரத்தியத்தைப் பெறும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, இவன் கொற்றனுடையான், இவள் கொற்றனுடையாள், இவர் கொற்றனுடையார், இவர்கள் கொற்றனுடையார்கள், இது கொற்றனுடையது, இவை கொற்றனுடையன ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

வீரசோழியத்தின் ஆறாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களைத் தொல்காப்பியத்தோடு ஒப்பிட்டு வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு என்ற நூலும் (2006, பக்.178-179), அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டுத் தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள் (2015) என்ற நூலும் விளக்கியுள்ளன.

1.7.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், 'இது இதனுடையது' என்ற பொருளைக் குறிக்க ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் சமம் என்ற பொருள் தருகிற சொற்கள் ஆறாம் மற்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் என்றும் ஒரு பொருளை அதன் பொருள் தொகுதியிலிருந்து குணம் அல்லது வகையின் அடிப்படையில் பிரித்துக் கூறுவது நித்தாரணம் எனப்படும், இது ஆறாம் ஏழாம் வேற்றுமைக்குரியதாகும் என்றும் கூறுகிறது.

சான்றாக, முறையே ரஞ்ஞோ புரிஸோ - ராஜாவினது ஆள், ஸாது ஸம்மதோ பஹுஜனஸ்ஸ - மக்களினது சான்றோன், அஜ்ஜுனஸ்ஸ துலா நத்தி² - அர்ஜ்ஜுனனுக்கு நிகர் யாரும் இல்லை, கேசவஸ்ஸுபமா நத்தி - கேசவனுக்கு உவமை யாரும் இல்லை, ஸாலியோ ஸுக தஞ்ஞானம் பத்யதமா - பார்லி தானியங்களில் அரிசி சிறப்பானது முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.7.6. ஆறாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், 'இது இதனுடையது' என்ற பொருளைக் குறிக்க ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று ரஞ்ஞோ புரிஸோ - ராஜாவினது ஆள், ஸாது ஸம்மதோ பஹுஜனஸ்ஸ - மக்களினது சான்றோன், தம்மஸ்ஸ குத்தோ மேதாவி - தம்மத்தினது பாதுகாக்கப்பட்ட விவேகம், புத்தானம் தம்ம தாது - புத்தமத்தினது ஒரு பகுதி தம்மம் முதலான சான்றுகளைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும் ஆறாம் வேற்றுமை உடைமைப் பொருளில் வரும் என்று பிக்குனோ பத்தோ - பிக்குவினது பிச்சைப் பாத்திரம், பிக்குனோ சீவரம் - பிக்குவினது மஞ்சள் கயிறு, அத்தனோ முக²ம் - உயிரினது வாயில் முதலியவற்றைச் சான்றாகக் காட்டுகிறது. இவ்விடம் கச்சாயனம் மொக்கல்லானம் காட்டும் ஆறாம் வேற்றுமைக்கான விளக்கம் ஒற்றுமையுடனே விளங்குகிறது. ஆனால், அவை காட்டக்கூடிய சான்றுகள் வெவ்வேறானவையாக உள்ளன. வெவ்வேறான போதும் இரண்டும் புத்த மதம் சார்ந்த சான்றுகளையே காட்டுகின்றன என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. இவை காட்டும் சான்றுகளில் ஸ்ஸ, நம் ஆகிய ஆறாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகள் பயின்று வந்துள்ளதையும் காணமுடிகிறது. மொக்கல்லானத்திற்கும் கச்சாயனத்திற்கும் இடையேயான இத்தகைய உறவை அஷ்டாத்யாயியியோடு ஒப்பிட, அஷ்டாத்யாயி

மேற்கூத்திரங்களில் விளக்கப்பெற்ற காரக உறவுகளைத் தவிர ஏனைய உறவுகளை (கிழமைப் பொருள்) உணர்த்த ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அதாவது ஆறாம் வேற்றுமை கிழமைப் பொருளில் வரும் என்று கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி இதற்குச் சான்றாக, ராக்³ரு: புருஷ: - அரசனது வேலைக்காரன், பஸோ: பாத்³: - பசுவினது கால் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லனம் ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமையைக் கிழமைப் பொருள் வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன எனலாம். அதேசமயம் ஆறாம் வேற்றுமை சமஸ்கிருத மரபில் காரகப் பொருண்மையாகக் கொள்ளப்பெறுவதில்லை. ஏனெனில், சமஸ்கிருத மரபின் அடிப்படையில் காரகம் என்பது பெயருக்கும் வினைக்குமான தொடரியல் உறவைக் குறிக்கும். இத்தகைய புரிதலோடே வீரசோழியத்தையும் தொல்காப்பியத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் இடையே ஆறாம் வேற்றுமை அடிப்படையிலான உறவு வெளிப்படும். அவ்வகையில் வீரசோழியம் ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக 'உடை' என்பதைக் கொள்கிறது. இத்தகைய உடை என்னும் உருபு ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, இன ஆகியவற்றிற்கு முன்பு வரும் என்றும் உடை என்னும் வேற்றுமையின் பின்பு அகரம், ஆகாரம் ஆகும் என்றும் ஆறாம் வேற்றுமை காரகப் பதமாகது என்றும் அப்படி ஆறாம் வேற்றுமை, காரகப் பதமாக வரும்போது 'கு' பிரத்தியத்தைப் பெறும் என்றும் கூறுகிறது. இவ்விடம் வீரசோழியம் ஆறாம் வேற்றுமை காரகப் பதமாகாது என்று சுட்டியிருப்பதே கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

ஆக, வீரசோழியம் உடைய எனும் உருபைக் கொண்டாலும் ஆறாம் வேற்றுமையைக் காரகப் பொருண்மையாகக் கொள்ளாதது அஷ்டாத்யாயியைப்

பின்பற்றியது என்பது தெளிவு. தொல்காப்பியம் 'அது' என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகும் என்றும் ஆறாம் வேற்றுமை கிழமைப் பொருள் வேற்றுமையாகும் என்றும் அக்கிழமை தற்கிழமை, பிறிதின் கிழமை என இருவகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது. இத்தகைய தொல்காப்பிய ஆறாம் வேற்றுமை பற்றிச் செ. வை சண்முகம் கூறும் கருத்துக் கூடுதல் தெளிவைத் தரவல்லதாக உள்ளது. அது வருமாறு:

தொல்காப்பியர் நான்காம் வேற்றுமை ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வரலாம் (594) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதற்கு 'யானைக்குக் கோடு கூரிது' என்ற உதாரணத்தை உரையாசிரியர்கள் தந்துள்ளனர். மேலும், உயர்திணை முறைமைப் பெயர் ஆறாம் வேற்றுமையாயினும் நான்காம் வேற்றுமை உருபை மட்டும் புதை நிலையில் ஏற்று வரும் (586) என்று கூறியிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, தற்கிழமைப் பொருள் நான்காம் வேற்றுமையைப் புதைநிலையில் கொண்டிருக்கலாம். பிறிதின் கிழமை ஏழாம் வேற்றுமையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கலாம். சாத்தனது வாள் என்பதைச் சாத்தன் கண் உள்ள வாள் என்று கொண்டு விளக்க வேண்டும். ஆகவே, ஆறாம் வேற்றுமையும் வினைத்தொடரைப் புதைநிலையில் கொண்டிருக்கும் (1972, பக்.304 – 306).

செ. வை. சண்முகத்தின் இக்கூற்றோடு அரங்கராசனின் கூற்றையும் நோக்கவேண்டும்.

அது வருமாறு:

ஆறாம் வேற்றுமையை வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து ஆகிய மூன்றும் காரகம் என்னும் புதைநிலை வேற்றுமையின்கண் அடக்கவில்லை. பெயர்க்கு வினையோடு உள்ள உறவை இவ்வேற்றுமை வெளிப்படுத்தவில்லையாகலான் இதனைக் காரகமாக அவை கொள்ளவில்லை.

ஒரோவழி இவ்வேற்றுமை வினைகொண்டு முடிதலும் உண்டு. வினை கொண்டு முடியும் ஆறாம் வேற்றுமை குகரத்தை உருபாகப் பெறும் (2000, ப.210).

மேலே காட்டப்பெற்ற செ.வை.சண்முகத்தின் கூற்று வழியும், அரங்கராசனின் கூற்று வழியும் ஆறாம் வேற்றுமையின் பெயர் + வினை தொடரியல் பொருண்மை நான்காம் வேற்றுமை உருபு துணைகொண்டு வெளிப்படும் என்பது பெறப்படுகிறது. இங்கு வீரசோழிய இலக்கண ஆக்கத்தின் சிறப்பு சுட்டிக்காட்ட வேண்டியதாக உள்ளது. வீரசோழியம் ஆறாம் வேற்றுமைக்குக் காரகப் பொருண்மை இல்லை என்ற போதும் ஆறாம் வேற்றுமை காரகப் பதமாக வரும்போது 'கு' பிரத்தியத்தைப் பெறும் என்று கூறியது மொழியியல் அடிப்படையில் சிறப்பிற்குரியது. அதாவது, தொல்காப்பியம் காட்டும் ஆறாம் வேற்றுமை தற்கிழமைபொருள், புதைநிலையில் நான்காம் வேற்றுமை உருபைப் பெற்றுப் பெயருக்கும் வினைக்குமான தொடரியல் பண்பை வெளிப்படுத்தும் என்ற செ.வை.சண்முகத்தின் மொழியியல் விளக்கம், வீரசோழியரால் அன்றே கவனத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. ஆக, வீரசோழியம் சமஸ்கிருதத்தைப் பின்பற்றிய அதேசமயம் தமிழ்மொழி அமைப்பை மிகு கவனத்தில் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டும். இச்சிறப்பைச் சமஸ்கிருத விளக்கத்தோடு ஒப்பிடுகையில் இச்சிறப்புக் குறித்துக் கூடுதலான தெளிவினைப் பெற இயலும். அவ்வகையில் வீரசோழியத்தை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்ட, சங்கரேஸ்வரி சமஸ்கிருத ஆறாம் வேற்றுமை பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார். அது வருமாறு:

சமஸ்கிருத இலக்கணத்தில் ஷஷ்டி சேஷே (அஷ்ட.2.3.50) என்ற சூத்திரப்படி சேஷம் என்னும் சொல்லால் ஆறாம் வேற்றுமை விதிக்கப்படுகிறது. இது சேஷாக் காரகம் என்று அவ்வதிகாரத்தைக் கொண்டு நிச்சயக்கப்படுகிறது. ஆகவே, சேஷம் என்ற சொல் உலக வழக்கில் குறை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டாலும் இங்கு

அப்பொருள் பொருந்துவதாக இல்லை. மாறாக மீதமுள்ள என்ற பொருளை சேஷச் சொல்லிற்குக் கொண்டால் கர்த்தா முதல் அதிகரணம் வரை பயனிலையுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டமையும் வாக்கிய உறுப்புகளாகிய சொற்களைத் தவிரக் கர்த்தாவுடன் உடையோன், உடமை என்ற தொடர்பு பெற்றமையால் மிகுதியான சொல் ஆறாம் வேற்றுமை உருபை அடைகிறது எனக் கொள்ளல் வேண்டும். எனவேதான், பாணினிய இலக்கண உரையாசிரியர்கள் இக்காரகத்தை ஸம்பந்த காரகம் என்றழைக்கின்றனர். இதைக் காரகமாக ஏற்க வேண்டிய நிலையை ஸ்வௌஜஸமௌட் (அஷ்.4.1.2) என்ற வேற்றுமை உருபுகளை விதிக்கும் பாணினியின் சூத்திரம் தோற்றுவிக்கிறது. இதில் ஆறாம் வேற்றுமையின் உருபுகளாக ஞ்ஸ், ஓஸ், ஆம் விதிக்கப்படுகிறது. இதனால் பாணினி பயனிலையுடன் நேரடித் தொடர்பு அற்ற இவ்வுருபுகளை ஷஷ்டி சேஷ் எனக் காரகப் பகுதியைத் தொடர்ந்து சூத்திரமிட்டுக் கூறுகிறார். எனவே, குறைகாரகம் என ஆறாம் வேற்றுமையைக் கூறுவதற்கில்லை (2015, ப.137).

இவ்விளக்கத்திலிருந்து அஷ்டாத்யாயி ஆறாம் வேற்றுமையைக் குறை காரகமாகக் கூட கொள்வதில்லை என்பதை அறியமுடியும். எனவே, வீரசோழியம் ஆறாம் வேற்றுமை காரகப் பொருளில் வரும் எனின் நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு'வைப் உருபாகப் பெறும் என்று கூறியது தமிழ் மொழி அமைப்பை மனதில் கொண்டதாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. இவற்றிலிருந்து தமிழ், சமஸ்கிருத மரபிலக்கணங்களின் ஆறாம் வேற்றுமை பற்றிய கருத்தியலை உள்வாங்கக்கூடும். இவ்வொப்பீடு மொக்கல்லானத்தின் ஆறாம் வேற்றுமை அடிப்படை நூற்பாவை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இது அல்லாமல் மொக்கல்லானம் ஆறாம் வேற்றுமை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

- மொக்கல்லானம் சமம் என்ற பொருள் தருகிற சொற்கள் ஆறாம் மற்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் (அஜ்ஜுனஸ்ஸ துலா நத்தி² - அர்ஜ்ஜுனனுக்கு நிகர் யாரும் இல்லை, கேசவஸ்ஸுபமா நத்தி - கேசவனுக்கு உவமை யாரும் இல்லை).
- ஒரு பொருளை அதன் பொருள் தொகுதியிலிருந்து குணம் அல்லது வகையின் அடிப்படையில் பிரித்துக் கூறுவது நித்தாரணம் எனப்படும் (ஸாலியோ ஸுக தஞ்ஞானம் பத்யதமா - தானியங்களில் ஸாலி தானியம் சிறப்பானது).

இத்தகைய மொக்கல்லானக் கூறுகளைக் கச்சாயனத்தோடு நோக்க, கச்சாயனம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் இடத்திலும் ஆறாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபு வரும் என்று கூறுகிறது. இவ்விளக்கம் ஒரு பொருளை அதன் பொருள் தொகுதியிலிருந்து குணம் அல்லது வகையின் அடிப்படையில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுக் கூறுவது நித்தாரணம் என்ற கூறோடு ஒற்றுமையுடையது. இக்கூற்றைக் கச்சாயனம், மொக்கலானம் மட்டுமின்றி அஷ்டாத்யாயியும் காட்டுகிறது. அதாவது, ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றைத் தனியாகப் பிரித்துச் சுட்டும்போது ஆறாம், ஏழாம் வேற்றுமைகள் வரும் (2.3.41) என்கிறது அஷ்டாத்யாயி. இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒற்றுமையாக உள்ளதை அறியமுடியும்.

அடுத்து மொக்கல்லானம், சமம் என்ற பொருள் தருகிற சொற்கள் ஆறாம் மற்றும் மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும் என்கிறது. கச்சாயனம் இத்தகைய விளக்கத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அஷ்டாத்யாயி, துலா, உபமா என்ற சொற்களைத் தவிர்த்து மற்ற, ஈடு என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு மூன்றாம், ஆறாம் வேற்றுமைச் சொல் விருப்பாக வரும் என்று ஸத்: ருஸ்: தே³வத³த்தேன / தே³வத³த்தஸ்ய - தேவதத்தனுக்கு ஈடானவன் யாருமில்லை,, உபமா க்ருஷ்ணஸ்ய ந வித்யதே - கிருஷ்ணனுக்கு ஈடானவன்

யாருமில்லை ஆகியவற்றைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. இதிலிருந்து மொக்கல்லானத்தின் இவ்விளக்கம் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றது என்பது பெறப்படுகிறது.

1.7.7. ஒப்பீட்டின்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமையைக் கிழமைப் பொருள் வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமையைக் காரக வேற்றுமையாகக் கருதுவதில்லை. ஏனெனில், அஷ்டாத்யாயின்படி ஆறாம் வேற்றுமை பெயர் + வினை என்ற வாக்கியப் பண்பைக் கொண்டதல்ல. தொல்காப்பியத்தின்படி ஆறாம் வேற்றுமை புதைநிலையில் பெயர் + வினை வாக்கிய அமைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது; அந்நிலையில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு (அது) வராமால் நான்காம் வேற்றுமை (கு) வருகிறது. இத்தகைய கோட்பாட்டு முறையைக் காரக அடிப்படையில் ஆறாம் வேற்றுமையை விளக்கியுள்ள வீரசோழியமும் கவனத்தில் கொண்டுள்ளது.
- கச்சாயன, மொக்கல்லான ஆறாம் வேற்றுமை நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன.

1.8. ஏழாம்வேற்றுமை

1.8.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், ஏழாம் வேற்றுமை வினை செய்யிடம், நிலம், காலம் ஆகிய பொருளில் வரும் என்கிறது. சான்றாக, தட்டுப் புடைக்கண் இருந்தான், மாடத்தின் கண் இருந்தான், கூதிர்க்கண் வந்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும், ஏழாம் வேற்றுமைக்குரிய மாற்றுவடிவங்களாகக் கால், புறம், அகம், உள், உழை, கீழ், மேல், பின், சார், அயல், புடை, தேவகை, முன், இடை, தலை, வலம், இடம் ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது. தொல்காப்பிய ஏழாம் வேற்றுமை பற்றிச் செ.வை சண்முகம் கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

ஏழாம் வேற்றுமை வினை செய்யிடம், நிலம், காலம் ஆகிய மூன்று பொருளில் வரும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். தெய்வச்சிலையார் மட்டும் வினை செய்யிடம் என்ற தனிவகை வேண்டாம் என்றும் அதை நிலத்திலும் காலத்திலும் அடக்கி விடலாம் என்றும் கருதுகிறார். ஆனால், அவ்விருவகைப் பெயரிலிருந்தும் வினைசெய்யிடம் சில சிறப்புப் பண்பு உடைமையால் தனியாகக் கொள்வதே சிறப்புடையது. காலத்தை மட்டும் குறிக்கும் பெயர்கள் மூன்றாம் வேற்றுமையை ஏற்காது. விழுவால் உயர்ந்தது சிதம்பரம்; பல்கலைக்கழகத்தால் உயர்ந்தது சிதம்பரம் எனக் கூறலாமேயன்றி திங்களால் (காலம்) உயர்ந்தது சிதம்பரம் என்று கூற முடியாது. காலத்தைக் குறிக்கும் சொற்களை இடப்பெயர்கள் ஏற்காமல் இருக்க வினைசெய்யிடத்தை இடப்பெயர் ஏற்பதைக் காணலாம். விழவின்போது வந்தான், திங்களின் போது வந்தான் என்பன 'போது' என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளப் பல்கலைக்கழகத்தின் போது வந்தான் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளாது. எனவே, வினைசெய்யிடப் பெயர்கள் கால, இடப்பெயர்களின்றும் மாறுபடுவதால் தனிவகையாகவே கொள்ள வேண்டும் (1972, ப.307).

1.8.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, ஒரு செயல் நிகழும் இடம் 'அதிகரணம்' எனும் காரகம் ஆகும் (1.4.45) என்றும் உப, அனு, அதி ஆகிய உபசர்கங்களுடன் கூடிய வஸ (தங்கு, வாழ்)

என்ற வினையில் செயல் நிகழும் இடம் கர்மனாக வரும் (1.4.48) என்றும் ஒன்றிலிருந்து மற்றது பெரியது அல்லது ஒன்றின் ஆள்பவன் ஆகிய பொருளைக் குறிக்கும்போது அப்பொருளைக் கொடுக்கும் கர்மப்ரவசனீயங்களுடன் நிற்கும் சொற்கள் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமைய வேண்டும் (2.3.9) என்றும் கூறுகிறது. சன்றாக, கடே பசதி – பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், அதி பஞ்சாலேஷு ப்ரஹ்மதத்த: - பாஞ்சாலத்தை ஆள்பவன் பிரமதத்தன், க்ராமம் உப வஸதி / அனு வஸதி / அதி வஸதி - கிராமத்தில் வாழ்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், அதிகரண காரகத்தைக் குறிக்க ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டும் (2.3.36) என்றும் ஒரு செய்கையின் மூலம், மற்றொரு செய்கையை உணர்த்தும்போது, முதலில் குறிப்பிட்ட செய்கை ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் (2.3.37) என்றும் எசமான் (ஸ்வாமி), அரசன் (அதிபதி), வாரிசு (தாயாத), சாட்சி (ஸாக்ஷீ), உத்தரவாதம் (ப்ரதிபூ), குழந்தை (ப்ரஸூத) ஆகிய சொற்களுடன் ஆறு அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, கடே ஆஸ்தே – பாயில் அமர்கிறான், ஸ்தால்யாம் பசதி – பாணையில் சமைக்கிறான், கோஷு துஹ்யமானாஸு கத: - பசு பால் கறக்கும்போது சென்றான், கவாஸு ஸ்வாமி – பசுக்களின் எசமான், ரேஸு ஈஸ்வர: - மனிதர்களின் அரசன், ஹரௌ தாயாத: - ஹரியின் வாரிசு, கோஷு ஸாக்ஷீ – பசுக்களின் சாட்சி, கோஷு ப்ரதிபீ: - பசுக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவன், கோஷூ ப்ரஸூத: - பசுக்களின் கன்று ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.8.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருளைக் குறிக்கும் என்றும் காலத்தைக் குறித்து வரும்போது ஏழாம் வேற்றுமை முதல் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும்

உடையோன், அதிபதி, தாயவுரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை ஆகிய சொற்பொருள்களில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, கம்பீரே ஓதகந்திகே - ஆழத்தில் உள்ள நீருக்கு அருகில், வுஸ்ஸதி குலபுத்தோ - நல்ல குடும்பத்தில் வசிக்கிறான், பிக்குஸு போஜீயமானேஸு கதோ - பிக்குச் சாப்பிடும் சமயத்தில் சென்றான், கோஸு துய்ஹமானேஸு கதோ - பசு பால் கறக்கும் நேரத்தில் சென்றான், புப்பங்ஹ சமயே கதோ - விவசாயம் முடியும் மாலைப் பொழுதில் சென்றான், கோணேஸு சாமி - பசுவின் உடைமையாளன், கோணேஸு இஸ்ஸரோ - பசுவின் கடவுள், கோணேஸு அதிபதி - பசுவின் அதிபதி, கோணேஸு தாயாதோ - பசுவின் தாய உரிமை, பசுவின் ஸக்கீ - பசுவின் நண்பன், கோணேஸு பதிபூ - பசுக்களின் உத்தரவாதி, கோணேஸு பசுதோ - பசுவின் குழந்தை (பிறப்பு), கோணேஸு குசலோ - பசுவின் நன்மை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.8.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், ஆதாரம் என்று சொல்லப்பட்ட பொருளின்மேல் வரும் ஏழாம் வேற்றுமைக்குக் கே, உழை, வயின், பக்கலுழி, இல், கண் என்னும் ஏழு பிரத்தியமாகும் (35) என்றும் யாதொன்று ஒரு தொழில் செய்வதற்கு இடமாயிற்றோ அது, ஆதாரக் காரகம் ஆகும் (38) என்றும் இது சேர்வாதாரம், கலப்பாதாரம், புலனாதாரம், அயலாதாரம் என நான்கு வகைப்படும் (39) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, வாவியின் கண் மலிந்த விரை நின்ற பூவை என்பதைக் காட்டுகிறது. இதில் பூப்பறிப்பதற்கு இடமாகிய குளம் ஆதாரக் காரகமாகும். மேலும், சேர்வாதாரம் - தடுக்கின்கண் இருந்தான் கொற்றன், கலப்பாதாரம்

– எள்ளில் எண்ணெய் நின்றது, புலனாதாரம் – காட்டின்கண் புலி நின்றது, அயலாதாரம் – ஆலின் கண் பசு கிடந்தது ஆகியவற்றிற்கான சான்றுகளையும் காட்டுகிறது.

1.8.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளில் வரும் என்கிறது. மேலும், கர்த்தா செய்கிற வினைக்கு எது ஆதாரமாக அமைகிறதோ அதுவே வினைநிகழும் இடம் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, கட்டே நிஸித்தி – பாயில் உட்காருகிறான், தாலியம் ஓதனம் பசதி – பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், ஆகாலே ஸகுணா – ஆகாயத்தில் பறவை, திலேஸு தேலம் – எள்ளில் இருந்து எண்ணெய், கங்காயம் வசோ – கங்கையில் வசிக்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லான வேற்றுமையியல் 36வது நூற்பா ஒரு செயலின் மூலம் இன்னொரு செயலை உணர்த்தும்போது முதல் செயல் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்கிறது. சான்றாக, காவிலு துய்ஹமனாஸு கதோ – பசு பால் கறக்கிற நேரத்தில் அவன் சென்றான், அகாலே வஸ்ஸதி தஸ்ஸ – அவனுக்கு அச்சமயத்தில் மழை பொழிந்தது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லான வேற்றுமையியல் 17வது நூற்பா ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன் ஒட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்கிறது. சான்றாக, அதி ப்ரஹ்மத்தே பாஞ்சாலோ (அதி பஞ்சாலேஸு ப்ரஹ்மத்தே) – பாஞ்சாலத் தேசத்தின் அதிபதி பிரமதத்தன் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

1.8.6. ஏழாம் வேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளில் வரும் என்று, கட்டே நிஸித்தி – பாயில் உட்காருகிறான், தாலியம் ஓதனம் பசதி – பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், ஆகாலே ஸகுணா – ஆகாயத்தில் பறவை, திலேஸு தேலம் – எள்ளில் இருந்து எண்ணெய்,

கங்காயம் வசோ - கங்கையில் வசிக்கிறான் ஆகியவற்றைச் சான்றாகக் காட்டுகிறது. இதனைக் கச்சாயனத்தோடு வைத்து நோக்க, கச்சாயனமும் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருளைக் குறிக்கும் என்று கூறுகிறது. சான்றாக, கம்பீரே ஓதகந்திகே - ஆழத்தில் உள்ள நீருக்கு அருகில், வுஸ்ஸதி குலபுத்தோ - நல்ல குடும்பத்தில் வசிக்கிறான் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் கச்சாயனம் ஆகியவற்றோடு அஷ்டாத்யாயியை நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, ஒரு செயல் நிகழும் இடம் அதிகரணம் எனும் காரகம் ஆகும் (1.4.45) என்றும் உப, அனு, அதி ஆகிய உபசர்கங்களுடன் கூடிய வஸ (தங்கு, வாழ்) என்ற வினையில் செயல் நிகழும் இடம் கர்மனாக வரும் (1.4.48) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, கடே ஆஸ்தே - பாயில் அமர்கிறான், ஸ்தால்யாம் பசதி - பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், க்ராமம் உப வஸதி / அனு வஸதி / அதி வஸதி - கிராமத்தில் வாழ்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம் கச்சாயனம், அஷ்டாத்யாயி ஆகிய மூன்றையும் நோக்கும்போது, இம்மூன்றும் ஏழாம் வேற்றுமையை இடப்பொருள் வேற்றுமை என்றே கொள்கின்றன. இவற்றின் சான்றுகளை நோக்கும்போது மொக்கல்லானம் கூறும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயி காட்டும் சான்றுகளும் ஒற்றுமை உடையவனவாக உள்ளன. கச்சாயனம் இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட சான்றுகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. இம்மூன்று மரபிலக்கணங்களும் ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாக ஷு / ஸு என்பதைக் கொள்கின்றன. சான்றுகளில் மிகுதியும் ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபே பின்பற்றப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து கச்சாயனத்தைக் காட்டிலும் மொக்கல்லானத்தின் சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பெற்றவை என்பதை அறியமுடியும்.

அதேசமயம் அஷ்டாத்யாயில் இல்லாத சான்றுகளையும் மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் மொக்கல்லானம், ஒரு செயலின் மூலம் இன்னொரு செயலை உணர்த்தும்போது முதல் செயல் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும் ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன்னொட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும் கூறுகிறது. இவற்றிற்குச் சான்றாக, முறையே காவிஸு துஹ்யமனாஸு கதோ - பசு பால் கறக்கிற நேரத்தில் அவன் சென்றான், அகாலே வஸ்ஸதி தஸ்ஸ - அவனுக்கு அச்சமயத்தில் மழை பொழிந்தது, அதி ப்ரஹ்மதத்தே பாஞ்சாலோ (அதி பாஞ்சாலேஸு ப்ரஹ்மத்தே) - பாஞ்சாலத் தேசத்தின் அதிபதி பிரமதத்தன் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இக்கருத்துக்களைக் கச்சாயனத்துடன் வைத்து நோக்க, கச்சாயனம் காலத்தைக் குறித்து வரும்போது ஏழாம் வேற்றுமை, முதல் வேற்றுமையில் அமையும் என்றும் உடையோன், அதிபதி, தாயவுரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை ஆகிய சொற்பொருள்களில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, பிக்குஸு போஜீயமானேஸு கதோ - பிக்கு சாப்பிடும் சமயத்தில் சென்றான், கோஸு துஹ்யமானேஸு கதோ - பசு பால் கறக்கும் நேரத்தில் சென்றான், புப்பங்ஹ சமயே கதோ - விவசாயம் முடியும் மாலைப்பொழுதில் சென்றான், கோணேஸு சாமி - பசுவின் உடைமையாளன், கோணேஸு இஸ்ஸரோ - பசுவின் கடவுள், கோணேஸு அதிபதி - பசுவின் அதிபதி, கோணேஸு தாயாதோ - பசுவின் தாய உரிமை, பசுவின் ஸக்கீ - பசுவின் நண்பன், கோணேஸு பதிபூ - பசுக்களின் உத்தரவாதி, கோணேஸு பசுதோ - பசுவின் குழந்தை (பிறப்பு), கோணேஸு குசலோ - பசுவின் நன்மை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானத்தின் ஏழாம் வேற்றுமை பற்றிய கருத்துக்களும் கச்சாயனத்தின் கருத்துக்களும் ஒற்றுமையாக உள்ளன. இருப்பினும் இவற்றிடையே சில வேறுபாடுகளும் உள்ளன. மொக்கல்லானம் ஒரு செயலின் மூலம் இன்னொரு செயலை உணர்த்தும்போது முதல் செயல் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்பதற்கு ஏற்ப கச்சாயனமும் காலத்தைக் குறித்து வரும்போது ஏழாம் வேற்றுமை முதல் வேற்றுமையில் அமையும் என்று கூறி மொக்கல்லானம் காட்டும் துஹ்யமானேஸு கதோ - பசு பால் கறக்கும் நேரத்தில் சென்றான் என்ற சான்றையும் கொண்டுள்ளது. இவ்விடம் இவ்விரண்டும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன்னொட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்று மொக்கல்லானம் கூறுவதற்கும் உடையோன், அதிபதி, தாயவுரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை, ஆகிய சொற்பொருள்களில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும் என்று கச்சாயனம் கூறுவதற்கும் இடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது. இவ்வேறுபாட்டைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள அஷ்டாத்யாயின் ஒப்பீடு இவ்விடம் இன்றியமையாததாகிறது.

அஷ்டாத்யாயி ஒன்றிலிருந்து மற்றது பெரியது அல்லது ஒன்றின் ஆள்பவன் ஆகிய பொருளைக் குறிக்கும்போது அப்பொருளைக் கொடுக்கும் கர்மப்ரவசனீயங்களுடன் நிற்கும் சொற்கள் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமைய வேண்டும் (2.3.9) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, கடே பசுதி - பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், அதி பஞ்சாலேஷு ப்ரஹ்மதத்த: - பாஞ்சாலத்தை ஆள்பவன் பிரமதத்தன் என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயின் இந்நூற்பா மொக்கல்லானம் காட்டும் 'ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன் ஒட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும்' என்பதற்கு அடிப்படையானது. அதன் சான்றாக மொக்கல்லானம் காட்டும் அதி பஞ்சாலேஸு ப்ரஹ்மதத்த - பாஞ்சாலத்தை ஆள்பவன் பிரமதத்தன் என்பதும் அதி பஞ்சாலேஷு ப்ரஹ்மதத்த: -

பாஞ்சாலத்தை ஆள்பவன் பிரமதத்தன் என்பதும் அஷ்டாத்யாயியின் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இது ஒருபுறம் இருக்க, இது தொடர்பாகக் கச்சாயனம் காட்டியுள்ள கருத்தையும் அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட வேண்டும். அவ்வகையில் உடையோன், அதிபதி, தாயவுரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை ஆகிய சொற்பொருள்களில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும் (கோணேஸு சாமி - பசுவின் உடைமையாளன், கோணேஸு இஸ்ஸரோ - பசுவின் கடவுள், கோணேஸு அதிபதி - பசுவின் அதிபதி, கோணேஸு தாயாதோ - பசுவின் தாய உரிமை, பசுவின் ஸக்கீ - பசுவின் நண்பன், கோணேஸு பதிபூ - பசுக்களின் உத்தரவாதி, கோணேஸு பசுதோ - பசுவின் குழந்தை, கோணேஸு குசலோ - பசுவின் நன்மை) என்கிறது.

அஷ்டாத்யாயி எசமான் (ஸ்வாமி), அரசன் (அதிபதி), வாரிசு (தாயாத), சாட்சி (ஸாக்ஷீ), உத்தரவாதம் (ப்ரதிபூ), குழந்தை (ப்ரஸூத) ஆகிய சொற்களுடன் ஆறாம் அல்லது ஏழாம் வேற்றுமை வரும் (2.3.39) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, கடே ஆஸ்தே - பாயில் அமர்கிறான், ஸ்தால்யாம் பசதி - பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், கோஷு துஹ்யமானாஸு கத: - பசு பால் கறக்கும்போது சென்றான், கவாஸு ஸ்வாமி - பசுக்களின் எசமான், ரேஸு - ஈஸ்வர: - மனிதர்களின் அரசன், ஹரௌ தாயாத: - ஹரியின் வாரிசு, கோஷு ஸாக்ஷீ - பசுக்களின் சாட்சி, கோஷு ப்ரதிபீ: - பசுக்களுக்கு உத்தரவாதம் அளிப்பவன், கோஷூ ப்ரஸூத: - பசுக்களின் கன்று ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. ஆக, கச்சாயனம் காட்டும் விளக்கமும் அஷ்டாத்யாயி விளக்கமும் ஒற்றுமையாக உள்ளன என்பது தெரிகிறது. இவற்றிலிருந்து, மொக்கல்லானத்தின் ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன் ஒட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்ற கருத்து அஷ்டாத்யாயி (2.3.9) நூற்பாவையும்

கச்சாயனத்தின் உடையோன், அதிபதி, தாயவுரிமை, நட்பு, வாழிடம், தொடர்பு, நன்மை ஆகிய சொற்பொருள்களில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும் என்ற கருத்து அஷ்டாத்யாயி (2.3.39) நூற்பாவையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன என்பது தெரிகிறது. மொக்கல்லானம், ஒரு செயலின் மூலம் இன்னொரு செயலை உணர்த்தும்போது முதல் செயல் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் என்று கூறிய கூற்றும் காலத்தைக் குறித்து வரும்போது ஏழாம் வேற்றுமை முதல் வேற்றுமையில் அமையும் என்ற கச்சாயனத்தின் கூற்று, '(துஹ்யமானேஸு கதோ - பசு பால் கறக்கும் நேரத்தில் சென்றான்) 'ஒரு செய்கையின் மூலம், மற்றொரு செய்கையை உணர்த்தும்போது, முதலில் குறிப்பிட்ட செய்கை ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும்' என்ற அஷ்டாத்யாயி நூற்பாவை (2.3.37) (கோஷு துஹ்யமானாஸு கத: - பசு பால் கறக்கும்போது சென்றான்) அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயிக்கும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் இடையேயான உறவைக் கூறவேண்டுமாயின் கச்சாயன, மொக்கல்லானப் பாலி மரபிலக்கணங்கள் தமக்கு வேண்டியவாறு அஷ்டாத்யாயிலிருந்து நூற்பாக்களைப் பின்பற்றி இலக்கணம் படைத்துள்ளன எனலாம். அதேசமயம் கூடுதலான சான்றுகளையும் அச்சான்றுகளைப் புத்த மதம் சார்ந்தும் அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. மொக்கல்லானம், தனக்கு முந்தையதான பாலி மரபிலக்கண நூலான கச்சாயனத்தைப் பின்பற்றாமல் அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை தழுவி அமைந்துள்ளது. கச்சாயனத்தின் சில நூற்பாக்களும் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி உள்ளன. இத்தகைய ஒற்றுமைகளைக் கொண்ட அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயன, மொக்கல்லானக் கருத்துக்களை வீரசோழியத்தோடும் தொல்காப்பியத்தோடும் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும்.

அவ்வகையில், வீரசோழியம் ஆதாரம் என்று சொல்லப்பட்ட பொருளின்மேல் வரும் ஏழாம் வேற்றுமைக்கு உருபாகக் கே, உழை, வயின், பக்கலுழி, இல், கண் என்னும் ஏழு பிரத்தியம் வரும் என்றும் யாதொன்று ஒரு தொழில் செய்வதற்கு இடமாயிற்று அது ஆதாரக் காரகம் ஆகும் என்றும் சேர்வாதாரம், கலப்பாதாரம், புலனாதாரம், அயலாதாரம் என நான்கு வகைப்படும் என்றும் கூறுகிறது.

வீரசோழியம் ஏழாம் வேற்றுமையை ஆதாரக் காரகம் என்று கூறுவது அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியதே. ஆனால், அக்காரகத்தை நான்காக வகைப்படுத்தியிருப்பது எதனை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை அறிவதற்கில்லை. இவ்வகைப்பாட்டிற்கான சான்றுகளும் முழுக்க தமிழ்மொழி அடிப்படையிலே அமைந்துள்ளன. வடமொழி சான்றுகளைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஆனால், வீரசோழியம் கலப்பாதாரத்திற்குக் காட்டும் எள்ளில் எண்ணெய் நின்றது என்பதை மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளது. அதாவது மொக்கல்லானம் ஏழாம் வேற்றுமை இடம் பொருளில் வரும் என்பதற்குச் சான்றாக, கட்டே நிஸித்தி - பாயில் உட்காருகிறான், தாலியம் ஓதனம் பசதி - பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், ஆகாஸே ஸகுணா - ஆகாயத்தில் பறவை, திலேஸு தேலம் - எள்ளில் இருந்து எண்ணெய், கங்காயம் வசோ - கங்கையில் வசிக்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவற்றில் 'திலேஸு தேலம் - எள்ளில் இருந்து எண்ணெய்' என்ற சான்றும் பயின்றுவந்துள்ளது. இச்சான்றும் வீரசோழியம், கலப்பாதாரத்திற்குக் காட்டும் சான்றும் ஒற்றுமையுடன் உள்ளன. இச்சான்று அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம் ஆகியவற்றில் இல்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அடிப்படையில் வீரசோழியம் ஏழாம் வேற்றுமையை ஆதாரக் காரகமாக அமைத்திருப்பது அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. எனினும்,

ஏழாம் வேற்றுமை ஆதாரக் காரகத்திற்குக் காட்டியுள்ள கே, உழை, வயின், பக்கலுழி, இல், கண் ஆகியவை தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இவ்விடம் தொல்காப்பியத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளை வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் ஆதாரம் என்று கூற, தொல்காப்பியம் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளை இடம் என்கிறது. இது மட்டுமின்றி தொல்காப்பியம் காலம், நிலம் ஆகியவற்றையும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளாகக் காட்டுகிறது. வடமொழி மரபிலக்கணங்களும் ஏழாம் வேற்றுமை காலத்தில் வரும் பாங்கைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அவற்றின் விளக்கமுறை தொல்காப்பியத்திலிருந்து முற்றிலும் வேறானது. மட்டுமின்றி தொல்காப்பியம் மற்றைய வேற்றுமைகள் போன்று, ஏழாம் வேற்றுமைக்குரிய பொருண்மைகளைச் சுட்டாது உருபுகளின் மாற்றுவடிவங்களையே காட்டியுள்ளது.

1.8.7. ஒப்பீட்டின்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம் ஏழாம் வேற்றுமையை 'இடவேற்றுமை' என்கிறது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆதார வேற்றுமையை என்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி, வீரசோழியம் ஆகியவை ஆதாரக் காரகம் என்கின்றன.
- தொல்காப்பியம் இடம் மட்டுமின்றி நிலம், காலம் ஆகியவற்றையும் ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளாகச் சுட்டுகிறது. வடமொழி மரபிலக்கணங்களும் காலத்தில் ஏழாம் வேற்றுமை வருவதைக் காட்டுகின்றன. ஆனால், அவற்றின் விளக்கமுறை தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபட்டது.
- வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் காட்டும் 'கண்' என்பதையும் மாற்றுவடிவங்களையும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளாகக் கொண்டுள்ளது.

- வீரசோழியம் காட்டும் ஆதாரக் காரக வகைப்பாட்டின் அடிப்படையை அறிவதற்கில்லை. வீரசோழியம் கலப்பாதாரத்திற்குக் காட்டும் 'எள்ளிலிருந்து எண்ணெய்' என்பதை மொக்கல்லானம் (திலேஸு தேலம் - எள்ளிலிருந்து எண்ணெய்) காட்டியுள்ளது. இது மொக்கல்லானத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. இதன் வன்மை, மென்மை மேலும் ஆராயப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது.

1.9. எட்டாம் வேற்றுமை

1.9.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் விளியோடு வேற்றுமை எட்டு என்ற போதும் உருபுகளைக் கூறவில்லை. மாறாக, 'விளிமரபு' எனும் இயல் அமைத்து விளிப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஈறுகளையும் ஈறுகளை ஏற்கும்போது நிகழும் புணர்ச்சி மாற்றங்களையும் விளக்குகிறது. தொல்காப்பியம், உயர்திணை உயிரீற்று விளியீறுகளாக இ, உ, ஐ, ஓ ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. அவற்றுள் இகரம் ஈகாரமாகும் என்றும் ஐகாரம் ஆய் என நெடில் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. (நம்பி - நம்பீ, நங்கை - நங்காய்). மேலும், முறைப் பெயரிடத்து ஐ என்னும் முடிபு ஆய் எனத் திரியாது ஆவோடு வரும் என்றும் கூறுகிறது. அதாவது, அன்னை என்பது அன்னாய் என்று திரியாமல் அன்னா என்றே இயல்பாய்ப் புணரும் என்கிறது. அம்ம என்பது முறைப்பெயர் அல்ல என்றும் இருப்பினும் அது விளிப்பெயராகக் கொள்ளப்பெறும் என்றும் அம்ம என்பது விளியில் அம்மா என்று ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, அம்மா சாத்தா என்பதைக் காட்டுகிறது.

1.9.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி ஒருவரைக் கூப்பிடும்போது அப்பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பின் முதல் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும், விளி வேற்றுமைச் சொற்கள் 'ஆமந்தரிகம்' எனப்படும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, ஹே தேவதத்த, ஹே தேவதத்தௌ, ஹே தேவதத்தா: ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.9.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் விளி வேற்றுமையை 'ஆலபன்' (ஆலபனே) என்கிறது. முதல் வேற்றுமைக்குரிய பெயர் வடிவே விளி வேற்றுமைக்கும் பயன்படுத்தப்படும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, போ⁴ புரிஸா – ஓ மனிதனே , போ⁴ ராஜா – ஓ ராஜாவே, ஹே சகே – ஏ நண்பனே ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.9.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் ஆய், ஆள் ஈ, ஏ, அ, ஆ, ஆன், ஓல், ஓய், ஈர் ஆகியவற்றையும் இவற்றின் அளபெடைகளையும் விளி வேற்றுமையின் உருபுகளாகக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விளிவேற்றுமை முன்னிலையில் வரும் என்றும் குறிப்பிடுகிறது. சான்றாக, பிள்ளாய், ஆனாய், உடையாள், செல்வீ, இராமனே, மன்னவ, சாத்தா, பெரியான், கொற்றாவோல், சாத்தாவோய், அரையீர் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.9.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம் விளிவேற்றுமையை 'ஆமந்தரணம்' என்றும் ஒருவரை அழைத்தல் ஆமந்தரணம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, போ⁴ புரிஸா – ஓ மனிதனே, போ⁴ இத்தி – ஓ பெண்ணே ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

1.9.6. விளிவேற்றுமை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம் விளிவேற்றுமையை 'ஆமந்தரணம்' என்றும் ஒருவரை அழைத்தல் 'ஆமந்தரணம்' ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. கச்சாயனம் விளி வேற்றுமையை 'ஆலபன்' (ஆலபனே) என்கிறது. மேலும் கச்சாயனம் முதல் வேற்றுமைக்குரிய பெயர் வடிவே விளி வேற்றுமைக்கும் பயன்படுத்தப்படும் என்றும் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி ஒருவரைக் கூப்பிடும்போது அப்பெயர்ச் சொல்லுக்குப் பின் முதல் வேற்றுமை உருபுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும், விளி வேற்றுமைச் சொற்கள் 'ஆமந்தரிகம்' எனப்படும் என்றும் கூறுகிறது.

மொக்கல்லானம், கச்சாயனம், அஷ்டாத்யாயி ஆகிய இம்மூன்றையும் நோக்கும்போது கச்சாயனம் விளி வேற்றுமையை ஆலபன் என்றும் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆமந்தரணம் என்றும் பெயரிட்டுள்ளன என்பதை அறியமுடியும். மொக்கல்லானம் இவ்விடம் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியிருப்பது நோக்கத்தக்கது. விளி வேற்றுமைக்குக் கொடுக்கப்பெற்றுள்ள விளக்கங்களில் இம்மூன்றும் ஒற்றுமையுடன் உள்ளன. இம்மூன்று மரபிலக்கணங்களோடு வீரசோழிய விளி வேற்றுமையையும் நோக்க, வீரசோழியம் ஆய், ஆள் ஈ, ஏ, அ, ஆ, ஆன், ஓல், ஓய், ஈர் ஆகியவற்றையும் இவற்றின் அளபெடைகளையும் விளி வேற்றுமையின் உருபுகளாகக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்விளி வேற்றுமை முன்னிலையில் வரும் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கூறும் விளி வேற்றுமை விளக்க முறைக்கும் வீரசோழிய விளக்க முறைக்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பது தெரிகிறது. அவ்வேறுபாடு விளி வேற்றுமைக்கு உருபு கூறியதால்

ஏற்பட்டதாகும். ஏனெனில், வீரசோழியம் கூறும் விளி வேற்றுமை உருபுகள் என்பவை தொல்காப்பியத்தால் விளி ஈறுகளாக (ஆய், ஆள், ஈ, ஏ, ஆ, ஆன், ஓள், ஓய், ஈர்) கொள்ளப்பெற்றவை. எனவே, வீரசோழியத்தின் விளி வேற்றுமை கருத்தியல் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியது எனலாம். மேலும், விளி வேற்றுமைக்கு உருபு கூறுதல் என்ற பண்பால், வடமொழி விளி வேற்றுமை விளக்கமுறையிலிருந்து வீரசோழியம் வேறுபட்டுள்ளது. ஏனெனில், வடமொழியில் முதல் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமைகளுக்கே உருபு வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளது. வடமொழியில் விளி வேற்றுமை பற்றிக் கூறப்பெற்றாலும் அதனை உருபற்ற வேற்றுமையாகவே அம்மரபிலக்கணங்கள் கொள்கின்றன. எனினும் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் முதல் வேற்றுமை உருபுகளை விளிவேற்றுமைக்கான உருபுகளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியமும் விளியோடு வேற்றுமை எட்டு என்று கூறியபோதும் உருபுகளைக் கூறவில்லை. மாறாக விளிமரபு எனும் இயல் அமைத்து விளிப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஈறுகளையும், ஈறுகளை ஏற்கும்போது நிகழும் புணர்ச்சி மாற்றங்களையும் விளக்குகிறது. இத்தகைய தொல்காப்பிய விளி வேற்றுமை ஈறு புணர்ச்சிகளுக்கு நிகராக மொக்கல்லானத்தின் சில விளி வேற்றுமைக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன. அவைவருமாறு :

விளிவேற்றுமையில் 'க³' இறுதியாக வந்தால் அ, இ, உ மூன்றும் எல்லாப் பால்களிலும் நெடிலாகும். சான்று: போ⁴ புரிஸா, போ⁴ அக்கினீ (இ-ஈ), போ⁴ பிக்கூ (உ- ஊ) (வேற்.61).

விளியின் உருபு 'ஸி' இறுதியாக வந்தால் அம்மா முதலியவை 'ஏ' எனத் திரியாது.
சான்று: (போ⁴தி அம்மா, போ⁴தி அன்னா, போ⁴தி அம்பா – அன்னை, அன்னாய்),
அம்மா முதலியவை மாறாகக் குறில் ஆகும். (போ⁴தி அம்ம). (வேற்.63, 64)

இத்தகைய மொக்கல்லான விளிவேற்றுமை கருத்துக்களைக் கச்சாயனத்தோடு ஒப்பிட்டு
நோக்க, கச்சாயனம், விளி வேற்றுமைக்கான உருபாகிய 'ஸி' எனப்படும் 'க³' என்னும்
உருபு 'ஸக²' என்னும் சொல் முன் வரின் அது அகரமாகவும் ஆவாகவும் இகரமாகவும்
ஈயாகவும் ஏயாகவும் மாறும் (113) போ⁴ சக, போ⁴ சகா, போ⁴ சகி, போ⁴ சகீ, போ⁴ சகே –
ஓ நண்பனே என்றும் 'க⁴' என்னும் பெண்பால் சொற்கள் முன் வரும் 'க³' என்னும் விளி
வேற்றுமை உருபு 'ஏ' என மாற்றமடையும் (114) போ⁴தி அய்யே – ஓ கடவுளே, போ⁴தி
கஞ்ஞே – ஓ கண்ணியே என்றும் அம்மா என்னும் சொல் முன் 'க³' என்னும் விளி
வேற்றுமை உருபு வரின் அது 'ஏ' என மாறாமல் இயல்பாகப் புணரும் (115) போ⁴தி அம்மா,
போ⁴தி அன்னா, போ⁴தி அம்பா என்றும் கூறுகிறது. (குறிப்பு: பாலிமொழியில் அம்மா
(அம்ம) என்ற சொல் அம்மாவையும் (Mother) விளிவேற்றுமையில் பெண்ணையோ
அல்லது மகளையோ விளிக்கக் கூடிய சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது (Vocative
Amma is often used to Address a Girl or a Daughter).

இவற்றிலிருந்து கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை விளி வேற்றுமைக்கான
உருபாக முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபைப் (ஸி) பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன
என்பதை அறியமுடிகிறது. ஆனால், கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் 'ஸி'க்குப் பதிலாக
க³வைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. இப்பயன்முறைக்கான காரணத்தைக் கீழ்வரும் கச்சாயன
நூற்பா தெளிவுபடுத்துகிறது. அதுவருமாறு:

விளிவேற்றுமையில் 'ஸி' என்னும் உருபு தாங்கி வரும் சொற்களில் ஸி, க³ என மாறும் (57).

இதிலிருந்து கச்சாயனத்தின் விளி வேற்றுமைக் கூறுகள் மொக்கல்லானத்தால் பின்பற்றப்பெற்றுள்ளன என்பது தெரிகிறது. இத்தகைய பாலி விளிவேற்றுமைப் புணர்ச்சி என்பது தொல்காப்பிய உயர்திணை உயிர்ஈற்று விளி ஈறுகளோடு ஒப்பிடத்தகுந்ததாய் உள்ளது. அவ்வகையில், தொல்காப்பியம் உயர்திணை உயிர் ஈற்று விளி ஈறுகளாக இ, உ, ஐ, ஓ ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. அவற்றுள் இகரம் ஈகாரமாகும் என்றும் ஐகாரம் ஆய் என நெடில் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது (நம்பி - நம்பீ, நங்கை - நங்காய்). இதனை விளிவேற்றுமையில் 'க³' இறுதியாக வந்தால் அ, இ, உ மூன்றும் எல்லாப் பால்களிலும் நெடிலாகும் (வேற்.61) (போ புரிஸா, போ அக்கினீ (இ-ஈ), போ பிக்கூ (உ- ஊ) என்ற மொக்கல்லான கருத்தோடு வைத்து நோக்க, விளிவேற்றுமையில் உயீர்ற்று விளிப்பெயர்கள் நெடிலாதல் இவ்விரு மரபிலக்கணங்களிலும் காணப்படுகிறது.

மேலும், பாலி மரபிலக்கணங்கள் கூறும் 'அம்ம' என்ற சொல் விளிவேற்றுமையில் ஆகும் புணர்ச்சி, தொல்காப்பியம் கூறும் ஐகார ஈற்று முறைப்பெயரோடு தொடர்புடையதாக விளங்குகிறது. அவ்வகையில் மொக்கல்லானம் விளி வேற்றுமையின் உருபு 'ஸி' இறுதியாக வரின் அம்மா முதலியவை 'ஏ' எனத் திரியாமால் இயல்பாய்ப் புணரும் என்கிறது. சான்றாக, போதி அம்மா, போதி அன்னா, போதி அம்பா - ஓ அன்னாய் (அன்னை) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியத்தோடு வைத்து நோக்க, தொல்காப்பியம் முறைப் பெயரிடத்து ஐ என்னும் முடிபு ஆய் எனத்

திரியாது ஆவோடு வரும் என்கிறது. அதாவது, அன்னை என்பது அன்னாய் என்று திரியாமால் அன்னா என்றே இயல்பாய்ப் புணரும் என்கிறது.

பாலி மொழியில் ஐ என்ற எழுத்து இல்லை. ஏ என்பதே உள்ளது. பாலியில் அம்மா என்பது அம்மே என்றும் அன்னா என்பது அன்னே என்றும் ஆகாமல் அம்மா, அன்னா என்று இயல்பாகப் புணருவது காட்டப்பெற்றுள்ளது. மேலும், மொக்கல்லானம் 'அம்மா' முதலியவை 'அம்ம' எனக் குறிலாகும் என்றும் கூறுகிறது. இக்கூறு தொல்காப்பிய 'அம்ம' என்னும் அசைச்சொல்லோடு தொடர்புடையதாக உள்ளது. தொல்காப்பியம், அம்ம என்பது முறைப்பெயர் அல்ல என்றும் இருப்பினும் அது விளிப்பெயராகக் கொள்ளப்பெறும் என்றும் அம்ம என்பது விளியில் அம்மா என்று ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, அம்மா சாத்தா என்பதைக் காட்டுகிறது. இதனை மொக்கல்லானம், போதி அம்மா என்பது போதி அம்ம என்று ஆவதாகக் காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் அம்ம என்பது அம்மா என நீண்டும் மொக்கல்லானத்தில் அம்மா என்பது அம்ம எனக் குறுகியும் வந்துள்ளது. எவ்வாறாயினும் இவை விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் நிகழ்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. இத்தகைய கச்சாயன, மொக்கல்லான விளி வேற்றுமை விதிகளுக்குத் தொல்காப்பியம் அடிப்படையாக இருக்கக்கூடும் என்று கருத, இப்பாலி விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிகள் இடம் தருகின்றன.

1.9.7. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம், விளி வேற்றுமையை வேற்றுமைக் கணக்கில் கொண்டு வேற்றுமையை எட்டாகக் கூறியுள்ளது; விளி வேற்றுமைக்கு உருபுகளைக் கூறாமல் விளிமரபு எனும் இயல் அமைத்து விளி ஈறுகளை விளக்கிக்

காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை 'ஸி' என்பதை விளி வேற்றுமை உருபாகக் கொள்கின்றன. அதாவது முதல் வேற்றுமை ஒருமை உருபை விளி வேற்றுமைக்கான உருபாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. தனியாக விளி வேற்றுமைக்கு உருபுகளை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. வீரசோழியம் விளி வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியம் காட்டும் விளிப்பெயர் ஈறுகளை உருபுகளாகக் கொள்கிறது.

- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் காட்டும் விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சி தொல்காப்பியத்தோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது. பாலி விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சிகள் தொல்காப்பிய விளி வேற்றுமைக் கருத்துகளைக் கவனத்தில் கொண்டு செய்யப்பெற்றிருக்கலாம். தொல்காப்பியத்தில் பால் வகையில் விளி ஈறுகள் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. இது போன்றே பாலி மரபிலக்கணங்களிலும் விளி வேற்றுமை விளக்கமுறை பால் அடிப்படையில் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.
- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை விளி, பெயரோடு வெளிப்படும் என்றே கூறுகின்றன. மொழிகளுக்கு ஏற்ப விளக்க முறையில் தமிழுக்கும், வடமொழிக்கும் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

தொகுப்புரை

தமிழ், பாலி வேற்றுமை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இயல்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமையின் எண்ணிக்கையைச் சுட்டிக் கூறவில்லை. தொல்காப்பியம், விளி வேற்றுமையோடு

வேற்றுமை 'எட்டு' என்று சுட்டிக் கூறியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் வேற்றுமை உருபுகள் முதலாம் வேற்றுமையிலிருந்து கணக்கில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து வேற்றுமை உருபுகள் கணக்கில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் விளி வேற்றுமை பற்றிக் கூறியிருந்தாலும், விளி வேற்றுமைக்கென மற்றைய வேற்றுமைகளைப் போன்று தனி உருபுகளை அமைக்கவில்லை. மாறாக, முதலாம் வேற்றுமையின் உருபுகளை விளி வேற்றுமைக்கான உருபுகளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியமும் விளி வேற்றுமைக்கென்று உருபுகளைக் கூறாமல் விளிப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஈறுகள் அடிப்படையில் விளி வேற்றுமையை விளக்கியுள்ளது. கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் வேற்றுமை உருபுகளை ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தி, ஒரு வேற்றுமைக்கு முறையே இரண்டு வேற்றுமை உருபுகளைக் கொள்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையில் முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமென முறையே ஒரு வேற்றுமைக்கு மூன்று உருபுகளைக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியம் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமென முறையே ஆறு வேற்றுமை உருபுகளையும் உருபுகளின் சில மாற்றுவடிவங்களையும் காட்டுகிறது.

சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் முதலாம் வேற்றுமை, எழுவாய் பயனிலை அமைப்பைக் கொண்டு அமைவதாகக் கூறவில்லை. தொல்காப்பியம், எழுவாய் வேற்றுமை பயனிலையைக் கொண்டு முடிவதாகக் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை முதல் வேற்றுமையைப் பெயர் வேற்றுமை என்றும் அவ்வேற்றுமை பால், அளவு எண் ஆகிய பெயர்களாக வரும் என்றும்

கூறுகின்றன. மொக்கல்லானம் சான்றில் காட்டியுள்ள அளவுப்பெயர், 'ஆளஹ் - ஆழாக்கு' என்பது தொல்காப்பியம் காட்டும் அளவுப்பெயரான 'ஆழாக்கு' என்பதன் மாற்றுவடிவமா என்று சிந்திக்க இடமளிக்கிறது.

கச்சாயன, மொக்கல்லான முதலாம் வேற்றுமைச் சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளைப் பின்பற்றியபோதும் கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் மொழிநிலையில் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து வேறுபட்டுச் சான்றுகளைப் பாலிமொழியில் அமைத்துள்ளன. மொக்கல்லானம் மொழிநிலையில் கச்சாயனத்திலிருந்து வேறுபட்டு அமைந்திருப்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது (கச் - புரிஸோ - பெண், புரிஸா - ஆண், மொக் - இத்தி - பெண், புமா - ஆண்). வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களிலிருந்து முதலாம் வேற்றுமை காரகப் பொருண்மையை வகைப்படுத்தி விளக்கியுள்ளது. வீரசோழியம், முதலாம் வேற்றுமை உருபாகக் காட்டும் 'சு' அஷ்டாத்யாயியில் முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. வீரசோழியத்தால் காட்டப்படும் முதலாம் வேற்றுமை உருபுகளான அர், ஆர், ஆர்கள் ஆகியவை தொல்காப்பியத்தால் படர்க்கை பலர்பாலுக்கு உரியவையாக வரையறுக்கப்பெற்றவை.

இரண்டாம் வேற்றுமையில் மொக்கல்லானத்தின் இரண்டாம் வேற்றுமை நூற்பாக்கள், அஷ்டாத்யாயின் இரண்டாம் வேற்றுமை இலக்கணக் கூறுகளைப் பாலி மொழி நடையில் மாற்றி அமைத்தாற் போன்ற தோற்றத்தைத் தர வல்லவனவாக உள்ளன. ஆனால், மொக்கல்லானம் தேவையான இடங்களில் தனக்குத் தேவையான சான்றுகளை மாற்றி அமைக்கும் திறனையும் பெற்றுள்ளது. அத்தகைய சான்றுகள் புத்தச் சமயச் சார்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. மொக்கல்லானத்தின் நூற்பாக்கள் மட்டுமின்றிக் கச்சாயனத்தின்

சில நூற்பாக்களும் அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமையாக உள்ளன. சில நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மூன்றிற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றன. இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருண்மை தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளுக்கு இடையேயான ஒற்றுமையாக இருந்தாலும், இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுகளும் உருபுகளின் எண்ணிக்கையும் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுகின்றன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாக 'அம்' பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாக 'அய்' பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. வீரசோழியம், தமிழ் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபை உருபாகக் கொண்டு, அஷ்டாத்யாயின் காரகப்பொருண்மை அடிப்படையில் இரண்டாம் வேற்றுமையை விளக்கியுள்ளது. வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயின் இரண்டாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமையைப் பற்றுக் கருமம், விட்டுக் கருமம், தீபக் கருமம் கருத்தாக் கருமம், தான் தெரியாக் கருமம், தான் தெரிக் கருமம் இருபுறக் கருமம் என வகைப்படுத்தியுள்ளது.

மூன்றாம் வேற்றுமை ஒப்பீட்டில் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வெளிப்படுத்தும் மூன்றாம் வேற்றுமை பொருண்மைகள் பெரும்பான்மை ஒற்றுமையாக உள்ளன. ஆனால், தொல்காப்பியத்தின் மூன்றாம் வேற்றுமை விளக்கமுறை, வடமொழி மரபிலக்கணங்களின் விளக்கமுறையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. வீரசோழியம், உருபு அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தோடும், காரக விளக்கமுறையால் அஷ்டாத்யாயியோடும் ஒற்றுமை உடையதாக விளங்குகிறது.

நான்காம் வேற்றுமையில் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் கொடை, கொள்வோன், பொருட்டு ஆகிய பொருண்மைகள் நான்காம் வேற்றுமைக்கான பொருண்மைகளாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. வீரசோழியம் நான்காம் வேற்றுமையைச் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுபடி 'கோளி' எனும் கொள்வோன் வேற்றுமைக் காரகமாகக் கொள்கிறது.

அய்ந்தாம் வேற்றுமையில் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் அய்ந்தாம் வேற்றுமை விளக்கங்கள் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன. மொக்கல்லானம், அய்ந்தாம் வேற்றுமைக்கான அடிப்படை விளக்கத்தை மட்டும் தந்துவிட்டுப் பிற பொருள்களில் அய்ந்தாம் வேற்றுமை வருவதை விளக்கங்கள் இன்றிச் சான்றுகள் வழிக் காட்டியுள்ளது.

அச்சான்றுகள் பெரும்பான்மை அஷ்டாத்யாயி சான்றுகளைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது, மொக்கல்லானம் அச்சான்றுகளைப் பாலிமொழியில் அமைத்துக்கொண்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் அய்ந்தாம் வேற்றுமை பொருள்களாக ஒப்பு, நீங்கல், எல்லை, அச்சம் (ஏது) ஆகியவற்றைக் கொண்டாலும், ஒப்பு (இதனினி இற்றது இது) என்பதையே அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் முதன்மைப் பொருண்மையாகக் கொள்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எல்லை, ஏது ஆகியவற்றை அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள்களாகக் கொண்டாலும், நீங்கல் பொருளையே அய்ந்தாம் வேற்றுமையின் அடிப்படை பொருண்மையாகக் கொள்கின்றன. வீரசோழியம், காரக அடிப்படையில் அய்ந்தாம் வேற்றுமையை அவதிக் காரகம் என்று காட்டியுள்ளது. அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகளாக நின்று, இன் ஆகியவற்றைக் கொள்கிறது. காரகத்தை சலம், அசலம் என இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது.

ஆறாம் வேற்றுமையில் கச்சாயன, மொக்கல்லான ஆறாம் வேற்றுமை நூற்பாக்கள் அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமையைக் கிழமைப் பொருள் வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமையைக் காரக வேற்றுமையாகக் கருதுவதில்லை. தொல்காப்பியத்தின்படி ஆறாம் வேற்றுமை, புதைநிலையில் பெயர் + வினை வாக்கிய அமைப்பைக் கொண்டிருக்கிறது. தொல்காப்பியம், ஆறாம் வேற்றுமை புதைநிலையில் பெயர் + வினை வாக்கிய அமைப்பைக் கொள்ளும்போது ஆறாம் வேற்றுமை உருபு 'அது' வராமல் நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' வருவதாகக் கூறுகிறது. தொல்காப்பியத்தின் இக்கருத்தை வீரசோழியமும் கவனத்தில் கொண்டு இலக்கணப்படுத்திக் காட்டியுள்ளது.

ஏழாம் வேற்றுமையில் தொல்காப்பியம், ஏழாம் வேற்றுமையை இட வேற்றுமை என்கிறது; அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆதாரம் என்கின்றன. ஆனால், இவற்றின் விளக்கமுறை வேறுபட்டுள்ளது. வீரசோழியம், ஏழாம் வேற்றுமை ஆதாரக் காரகத்திற்குக் காட்டியுள்ள கே, உழை, வயின், பக்கலுழி, இல், கண் ஆகியவை தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. வீரசோழியம் கலப்பாதாரத்திற்குக் காட்டும் 'எள்ளில் இருந்து எண்ணெய்' என்பதை மொக்கல்லானமும் காட்டியுள்ளது. இது மொக்கல்லானதிற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது.

விளி வேற்றுமையில் தொல்காப்பியம், விளி வேற்றுமையை எட்டாம் வேற்றுமையாகக் கணக்கிட்டுள்ளது; தொல்காப்பியம் விளி வேற்றுமைக்கு உருபுகளைக்

கூறாமல் விளிமரபு எனும் இயல் அமைத்து விளி ஈறுகளையும் அவற்றின் புணர்ச்சி மாற்றங்களையும் விளக்கிக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை முதல் வேற்றுமை ஒருமை உருபு 'ஸி' என்பதை விளி வேற்றுமை உருபாகக் கொள்கின்றன; இவை விளி வேற்றுமைக்கென்று தனியாக உருபுகளை வரையறுத்துக் கூறவில்லை. அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் விளிவேற்றுமையை ஆமந்தரனம் என்றும் கச்சாயனம் ஆலபன் (ஆலபனே) என்றும் கூறுகின்றன.

கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் காட்டும் விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சி தொல்காப்பியத்தோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பால் அடிப்படையில் விளி ஈறுகள் விளக்கப்பெற்றுள்ளது போன்றே பாலி மரபிலக்கணங்களிலும் விளி வேற்றுமை ஈறுகள் பால் அடிப்படையில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், பாலிமொழிக்குரிய அடிப்படையில் விளக்கமுறை அமைந்துள்ளது. விளி ஏற்கும் ஈறுகள் அடிப்படையில் விளி வேற்றுமையை விளக்கியிருப்பது தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிச் செய்யப்பெற்றிருக்கலாம் எனக் கருத இடமளிக்கிறது. வீரசோழியம், தொல்காப்பிய விளி ஈறுகளை (ஆய், ஆள், ஈ, ஏ, ஆ, ஆன், ஓள், ஓய், ஈர்) விளிவேற்றுமைக்கான உருபுகளாகக் காட்டியுள்ளது.

இயல்: இரண்டு

தமிழ், பாலி தொகை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு

முன்னுரை

தமிழ், பாலி தொகை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு என்னும் இந்த இயலானது தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மரபிலக்கணங்களின் தொகை வகையை ஒப்பிட முனைகிறது. இவ்வியலில் பயன்படுத்தப்பெறும் வடமொழி என்ற சொல், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளை உள்ளடக்கிய சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது.

2.1. இடைச்சொல் தொகை

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மரபிலக்கணங்கள் இடைச்சொல்தொகையைத் தொகை வகையாகக் கொண்டுள்ளன. தொல்காப்பியம், இடைச்சொல்தொகை என்ற தொகையை தொகைவகையாகக் கொள்ளவில்லை.

2.1.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, ஓர் உறுப்பு (அவ்யயம்) வேற்றுமை (விப⁴க்தி) முதலிய பொருளைக் கொண்ட சொற்களுடன் (பொருண்மை, தொடரியல் இவ்விரண்டு வகையிலும்) இணைந்து தொகையானால், அது இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.6) என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, வேற்றுமைப் பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குச் சான்றாகப்

'பெண்களைப் பற்றி' (அதி⁴ ஸ்தீரி) என்பதைக் காட்டியுள்ளது. 'அதி⁴ ஸ்தீரி' என்ற தொகையின் விரி 'ஸ்தீரிஷு அதி⁴ க்ருத்ய' என்பது. இதில் ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபு (ஷு) பயின்றுவந்துள்ளது. அருகில் (ஸமீப) என்ற பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குச் சான்றாகக் குடத்திற்கு அருகில் (உப கும்ப⁴ம்) என்பதைக் காட்டுகிறது. இது கும்பஸ்ய ஸமீபம் என்ற இடைச்சொல் விரியின் தொகை வடிவமாகும். இதில் 'ஸ்ய' என்பது நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகும்.

வேற்றுமை, சமீப ஆகியவற்றைப்போன்று செழிப்பு, வளம் (ஸம்ரு த்³தி⁴), இல்லாமை (அர்தா²), தகுந்த (யதா²ர்த²ம்), (ஸம்பத்தி), முழுமை (ஸாகல்யம்) முதலிய பொருள்களில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்கான சான்றுகளை அஷ்டாத்யாயி பின்வருமாறு காட்டுகிறது. அவை வருமாறு:

ஸம்ருத்³தி⁴ வசனம் - ஸுமத்ரம் = ஸம்ருத்³தி⁴ர் மத்³ராணாம் - மத்ரர்களின் செழிப்பு, வ்ய்ருத்³தி⁴ வசனம் - து³ர்யவனானாம் யவனானாம் வ்ய்ருத்³தி⁴ - யவனர்களின் நசிவு, அர்தா² பாவம் - நிர்மக்ஷிகம் = மக்ஷிகாணாம் பா⁴வ - கொசுக்களில்லாமை, அத்யய - நிர்ஹிமம் அதீதானி ஹிமானி - குளிக்காலத்தைக் கடந்த, அஸம்ப்ரதி - அதிதைஸ்ருகம் தைஸ்ருகம் ஸம்ப்ரதி ந யுஜ்யதே - இப்போது கம்பளி பயன்படுத்தும் காலமல்ல, ஸப்த³ ப்ராது³ர் பா⁴வ - இதிபாணினி, தத்பாணினி. பாணினி ஸப்த: லோகே ப்ரகாஸத இத்யர்த²: - பாணினி என்ற சொல் உலகம் அறிந்தது, பஸ்சாத் - அனுரத²ம் பாதா³த²ம் ரதா²னாம் பஸ்சாத் = அனுரத²ம் - ரதத்தைத் தொடர்ந்து பதாதி, யதா²ர்த²ம் - யோக் யதரா - அனுரூபம் ரூபஸ்ய யோக்யம் - ரூபத்துக்குத் தகுந்த, வீப்ஸா - ப்ரத்யர்த²ம் = அர்த²ம் அர்த²ம்

ப்ரதி – ஒவ்வொரு பொருளுக்குத் தகுந்த, பதா³ர்த்தா²னதி வருத்தெள – யதா² ஸக்தி
 – ஸக்திமன திக்ரம்ய – தனது ஸக்திக்கு ஏற்றபடி, அனுபூர்வ்ய – அனுக்ரம –
 அனுஜ்யேஷ்ட²ம் ப்ரவிஸந்து ப⁴வந்த: - தாங்கள் தங்கள் வயதுக்கிரமப்படி
 உள்ளே வாருங்கள், யௌக² பத்யம் – சக்ரம் தே⁴ஹி – சக்கரத்தோடு சேர்த்துப் பிடி,
 ஸம்பத்தி – ஸப்ரஹ்ம பா³ப⁴ரவாணாம் – பாப்ரவர்களின் பிரமத்தோடு இயைந்த
 நிலை, அவர்களுக்கு ஏற்றவாறு உள்ளது, ஸாகல்யம் – ஸத்ருதணம⁴ய வஹரதி –
 புல்லைக் கூட விடாமல் சாப்பிடுகிறான், அந்த – ஸாக்னி – அக்னியைப் பற்றிய
 இயல்வரை (2.1.6).

மேலும் அஷ்டாத்யாயி, யதா² என்ற இடைச்சொல், 'ஒப்புமை' என்ற பொருளைக்
 குறிக்காமல், வேற்றுமைச் சொல்லுடன் இணைந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.7)
 என்கிறது. சான்று: யார் யார் வயதானவர்களோ அந்தப் பிராமணர்களை அழை (யே யே
 வருத்தா: யதா வருத்தம்).

'யாவத்' என்ற இடைச்சொல் 'வரையில்' என்ற பொருளில் மற்றொரு வேற்றுமைச்
 சொல்லோடு சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.8) என்கிறது. சான்றாக, எத்தனை
 பாத்திரங்கள் இருக்கிறதோ அத்தனை பிராமணர்களை அழை (பஞ்ஜ ஷட் வா யாவத்
 ஆமந்த்ரயஸ்வ) என்பதைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் 'அப, பரி, பஹி, அஞ்சு'
 ஆகியவை விருப்பாகச் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.12) என்றும் 'அனு'
 என்ற இடைச்சொல் அருகாமை, தொலைவு ஆகிய பொருட்களைக் குறிக்கும்
 சொற்களுடன் விருப்பாக இணைந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.16) என்றும்

கூறுகிறது. சான்றாக, த்ரிகர்தத்ததைத் தவிர்த்து ஏனைய இடங்களில் மழை பெய்தது (அப த்ரிகர்தம் / அப த்ரிக³ர்தே⁴ய: வ்ருஷ்டோ தே³வ:) கங்கைக்கு அருகாக வாரணாஸி (அனு க⁴ங்கம் வாராஸஸீ) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

திஷ்ட²க்கு முதலியவையும் இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.17) என்றும் குறுக்காக (பாரே), நடுவில் (மத்யே) ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் விருப்பாகச் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.18) என்றும் அஷ்டாத்யாயி கூறுகிறது. சான்றாக, பசுக்கள் பால் கறப்பதற்காகத் தத்தம் இடங்களில் எவ்வளவு நேரம் நிற்குமோ அவ்வளவு நேரம் (திஷ்ட²க்கு காலே: - திஷ்ட²ந்தி கா³வோ யஸ்மின் காலே திஷ்ட²ந்தி ஸ:), கங்கைக்கு அக்கரை (பாரே கங்கம் - பாரம் க³ங்கா³யா:), கங்கையின் நடுவில் (மத்யே கங்கம் - மத்யம் க³ங்கா³யா:) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதுவரை விளக்கப்பெற்ற அஷ்டாத்யாயின் இடைச்சொல்தொகைக் கருத்துக்களிலிருந்து கூறவேண்டுமாயின் இடைச்சொல்தொகை வேற்றுமை (விப⁴க்தி), அருகில் (ஸமீப), செழிப்பு (ஸம்ருத்தி), இல்லாமை (அர்த² பாவ), முழுமை (ஸாகல்யம்) முதலான பொருள்களில் பயின்று வருகிறது. அதி⁴ ஸ்தீரி என்பது ஸ்த்ரீஷு அதி⁴ க்ருத்ய என்ற விரியின் தொகையாகும். இதில் 'ஷு' எனும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு மறைந்து 'அதி' என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து 'அதி ஸ்தீரி' என இடைச்சொல் தொகையாகியுள்ளது. கும்ப⁴ஸ்ய சமீபம் என்பதில் 'ஸ்ய' எனும் நான்காம் வேற்றுமை உருபு மறைந்து 'உப' என்ற முன்னொட்டைப் பெற்று 'உப கும்ப⁴ம்' எனத் தொகையாகியுள்ளது. வேற்றுமை முதலான உருபுகள் தொக்கி வந்த சொற்கள் முன்னொட்டுக்களைப் பெற்று இடைச்சொல் தொகையாகின்றன.

2.1.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், முன்னொட்டுக்களாலும் பின்னொட்டுக்களாலும் பயின்றுவரும் தொகை இடைச்சொல் தொகையாகும் (அவ்யாயி பாவ சமாஸ) (கச்ச.321) என்று கூறியுள்ளது. சான்றாக, நகரத்திற்கு அருகில் (உபநகரம் - நக³ரஸ்ஸ சமிபே), மலையின் மறைவில் (திரோ பப்³ ப³தம் - பப்³ப³ தஸ்ஸ திரோ), மாளிகைக்கு உள்ளே (அந்தோ பாஸாத³ம் - பாஸாத³ஸ்ஸ அந்தோ) ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

2.1.3. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், முன்மொழி இடைச்சொல்தொகை, பெயர் முன்மொழித் இடைச்சொல்தொகை என்று இடைச்சொல்தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்துகிறது (49). சான்றாகக் கும்பத்தருகு நிகழ்கின்றது உப கும்பமாம், சாகத்தினுடைய பிரதி சாகப் பிரதியாம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், 'உப' என்னும் இடைச்சொல், முன்பு நின்று கும்பம் என்னும் பெயர் பின்பு நின்றலான் முன்மொழி இடைச்சொல் தொகையாயிற்று என்றும் பிரதி என்ற இடைச்சொல், பின்பு நின்று சாகம் என்னும் பெயர் முன்பு நின்றலால் பெயர் முன்மொழி இடைச்சொல் தொகையாயிற்று என்றும் விளக்கிக்காட்டியுள்ளது. வடமொழியில் அவ்யவச்சொல் என்பதைத் தமிழில் இடைச்சொல் என அமைக்க என்று ஐ, ஆல் முதலான வேற்றுமை உருபுகளையும் இசின், மன், மற்று, ஆங்கு முதலான இடைச்சொற்களையும் காட்டியுள்ளது.

2.1.4. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், தொகையியல் இரண்டாவது நூற்பாவிலிருந்து ஒன்பதாவது நூற்பாவரை உள்ள நூற்பாக்களில் இடைச்சொல் தொகையைப் பற்றி விவரித்துள்ளது.

மொக்கல்லான தொகையியல் இரண்டாவது நூற்பா ஓர் இடைச்சொல், வேற்றுமை (விப⁴த்தி), முழுமை (ஸாகல்ய), அருகில் (சமிப) முதலான பொருள்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால் அது இடைச்சொல் தொகையாகும் என்கிறது.

வேற்றுமை (விப⁴த்தி) பொருளுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குச் சான்றாக, அதி⁴த்தி என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அதி⁴த்தி என்பதன் விரி, இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா என்பது. இதில் 'ஸு' எனும் ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபு மறைந்து 'அதி' என்ற முன்னொட்டுச் சேர்ந்து 'அதி⁴த்தி' என இடைச்சொல் தொகையாகியுள்ளது. இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா என்பதற்குப் 'பெண்களில் தொடங்கிய கதை' என்று பொருள். இதே பொருண்மையைத்தான் அதி⁴த்தி என்ற வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல் தொகையும் தருகிறது.

மொக்கல்லானம் செல்வம், வளம் ஆகிய பொருள்களில் இடைச்சொல்தொகை வரும் என்கிறது. வளம் என்ற பொருண்மையில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்கான சான்றாக, ஸப்³ரஹ்ம – வளமான உடல் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. ஸப்³ரஹ்ம என்ற இடைச்சொல் தொகையின் விரி ஸம்பந்நம் ப்³ரஹ்ம என்பதாகும். இதற்கு முழுமைவாய்ந்த அல்லது நிறைவுபெற்ற உடல் என்று பொருள். சான்று: ஸப்³ரஹ்ம லிஜ்ஜிவி – லிஜ்ஜிவிகளின் வளமான உடல். செல்வம் என்ற பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்கு, ஸுபி⁴க்க²ம் – பிச்சைக்கு வசதி என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. ஸுபி⁴க்க²ம் என்பதன் விரி ஸமித்³தி⁴ பி⁴க்கா²னம் – பிச்சைக்கு வசதி என்பதாகும்.

மொக்கல்லானம், அருகில் (சமிப) என்ற பொருளுடன் இணைந்து வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக, உப கும்ப⁴ம் - குடத்திற்கு அருகே என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் விரி கும்ப⁴ஸ்ஸ ஸமிபம் என்பது. இதில் 'ஸ்ஸ' என்பது நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகும். முழுவதும் (ஸாகல்ய) என்ற பொருளுடன் இணைந்து வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக, ஸதிணம் - புல்லைக் கூட விடாமல் சாப்பிடுகிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் விரி ஸாகல்ய அஜ்³ஜோ⁴ ஹரதி என்பதாகும்.

இல்லாமை (அபாவ) என்ற பொருளில் வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக, நிமக்கிகம் (அபா⁴வோ மக்கிகம்) - ஈக்கள் இல்லாமை, - நித்திணம் (அதிக்ரமணா) - அழிந்து போயின புற்கள், அதி லஹூபாபுரண் (அதிக³தம் லஹூபாபுரணம்) - நல்ல உடை உடுக்கும் காலம் போயிற்று ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

தகுதி, மாதம் தோறும், போல, வரிசைப்படி, பின்னால், ஒருசேர ஆகிய பொருளில் யதா² வரும் என்றும் இப்பொருள்களில் இடைச்சொல்தொகை வரும் என்றும் கூறுகிறது. இவற்றிற்கான சான்றுகளைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

யோக்யதா - அனு ரூபம் - ஏற்றவாறு உருவத்தைத் தறிக்கிறான், வீப்ஸா - அத்³த⁴ மாசே = அந்வத்³த⁴ மாசம் - ஒவ்வொரு பாதி மாதத்தில், கிரிவ ஸதுஷ = ஸக்கிரிவ - குரங்கைப் போல, அனு பூர்வ அநுஜ்யேஷ்ட² - அந்த வரிசையில் வரிசைப்படி மூத்தவன், ரதஸ்ய பஜ்ஜாத் தே = அனூரதம் - ரதத்திற்குப் பின்னால், யூக³பத் - ஸஜக்கம் நிதே⁴ஹி - சக்கரத்துடன் அமைந்த.

மொக்கல்லானம் யதா², ஒப்புமை என்ற பொருளைக் குறிக்காமல் வரும்போது வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.3) என்கிறது. சான்று: யதா² தே³வத³த்தோ ததா² யஞ்ஞத³த்தோ - எப்படி தே³வத³த்தனோ அப்படியே யஞ்ஞத³த்த³னும். 'யாவத்' என்ற இடைச்சொல் 'எவ்வளவு' என்ற பொருளில் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.4) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: யாவாமத்தம் ஸமணே ஆமந்தய - எத்தனை பாத்திரம் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழை, யாவ ஜீவம் - உயிர் உள்ளவரை.

மேலும் 'திரோ, புரே, பரி, அப' முதலிய இடைச்சொற்கள் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.5) என்றும் 'அனு' என்ற முன்னொட்டு அருகில், தொலைவு ஆகிய பொருள் தரும் சொற்களுடன் இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.6) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, பரி பப்பதா - மலையின் நான்கு பக்கமும், அப பப்பதா - மலையிலிருந்து தொலைவில், பாடலி புத்தஸ்மா ஸமந்தார்த = ஆபாடலிபுத்தா - பாடலிபுத்திரத்தின் வரையில், காமஸ்மா பஹி = பஹி காமோ - கிராமத்தின் வெளியில், பப்பதஸ்மா திரோஹிதே = திரோ பப்பதோ - மலையின் மறைவில், பத்தஸ்மா புப்பே = புரே பத்தா - சாப்பிடுவதற்கு முன், பத்தாஸ்மா பச்சார்த் = பச்சா பத்தா - சாப்பாட்டிற்குப் பின், அனு க³ங்க³ம் வாரணாசி = அனு வாரணாசி - கங்கைக்கு அருகில் வாரணாசி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

நிற்றல் (திட்ட²) முதலிய சொற்கள் தொகையைப் பொறுத்தவரை நிபாதம் எனப்படுகின்றன (தொகை.7) என்றும் 'ஒரே' முதலான முன்னொட்டுச் சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.8) என்றும்

மேற்கூறியவை எல்லாம் அஃறிணையில் பயன்படுகின்றன (தொகை.9) என்றும் மொக்கல்லானம் கூறுகிறது. இவற்றிற்கான சான்றுகளைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

திட்ட²ந்தி கா³வோ யஸ்மிம் காலே = திட்ட² குகாலோ - பசு நிற்கும் நேரம்.
வஹந்தி கா³வோ யஸ்மிம் காலே = வஹக்³க³ குகாலோ - பசுக்களை எடுத்துச்
செல்லும் நேரம். ஆயந்தி கா³வோ யாஹி காலே = ஆயதி க³வம் - பசுக்கள் வரும்
நேரம், க³ங்கா³ஸ்ஸ இத்தோ பஜ்³ஜே⁴ = ஒரே கங்கம் - கங்கையினது இந்த
பக்கம், சிகரஸ்ஸ உபரி பஜ்³ஜே⁴ = உபரி சிகரம் - சிகரத்தினது மேலே, யமுனஸ்ஸ
பாரே பஜ்³ஜே⁴ = பாரே யமுனம் - யமுனையினது அக்கறை, க³ங்கா³ஸ்ஸ
மஜ்³ஜே⁴ பாரே = மஜ்³ஜே⁴ க³ங்க³ம் - கங்கையினது நடுவில், க³ங்கா³ஸ்ஸ உபரி
பஜ்³ஜே⁴ = உத்³த⁴ கங்கம் - கங்கையினது மேலே.

2.1.5. இடைச்சொல் தொகை ஒப்பீடு

அஷ்டாத்யாயி, இடைச்சொல் தொகையைப் பற்றி விரிவாக விவரித்துள்ளது. மொக்கல்லானமும் ஒன்பது நூற்பாக்களில் இடைச்சொல் தொகையை விரிவாக விளக்கியுள்ளது. கச்சாயனமும், வீரசோழியமும் முறையே ஒவ்வொரு நூற்பாக்களில் இடைச்சொல் தொகையை விளக்கியுள்ளன.

மொக்கல்லானம், ஓர் இடைச்சொல், வேற்றுமை முதலான பொருள்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால் அது இடைச்சொல் தொகையாகும் என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, ஓர் உறுப்பு அல்லது ஓர் இடைச்சொல், வேற்றுமை முதலியவற்றின் பொருளைக் குறிக்கும் சொற்களுடன் இணைந்து தொகையானால், அது இடைச்சொல் தொகையாகும்

(2.1.6) என்கிறது. மொக்கல்லானம், வேற்றுமைப் பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குச் சான்றாக அதி⁴த்தி (இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா) என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா என்ற இடைச்சொல்தொடர், வேற்றுமை உருபு மறைந்து 'அதி' எனும் முன்னொட்டைப் பெற்று 'அதி⁴த்தி' என இடைச்சொல் தொகையாகியுள்ளது. இத்தீ²ஸு என்பதில் உள்ள 'ஸு' என்பது ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாகும். இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா என்பதற்குப் 'பெண்களில் தொடங்கிய கதை' என்று பொருள் என்பதாகும்.

அஷ்டாத்யாயி வேற்றுமைப் பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குச் சான்றாக 'அதி⁴ ஸ்தீரி' என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அதி⁴ ஸ்தீரி என்பதன் விரியாக ஸ்தீ⁴ஷு அதி⁴ க்ருத்ய என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதற்கு அஷ்டாத்யாயி கூறும் பொருள் 'பெண்களைப் பற்றி' என்பது. ஆனால், சான்றில் காட்டப்பெற்ற 'ஷு' என்பது ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாகும். அடிப்படையில் இதன் பொருள் 'பெண்களில் தொடங்கிய கதை' என்றே வரக்கூடும். அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமைப் பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்குக் காட்டிய சான்று ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளது. இச்சான்றில் வரும் 'பெண்' என்ற சொல்லை அஷ்டாத்யாயி, 'ஸ்தீரி' (பெண்) என்றும் மொக்கல்லானம் 'இத்தி' என்றும் கூறுகின்றன. இது சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளுக்கு இடையேயான மொழிநிலை வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது. இதேபோன்று அஷ்டாத்யாயி, ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாக 'ஷு' என்றதை, மொக்கல்லானம் 'ஸு' என்று காட்டியுள்ளது. இதுவும் சமஸ்கிருதம், பாலி மொழிகளுக்கு இடையே வேற்றுமை உருபு அடிப்படையிலான வேறுபாட்டைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், செல்வம் அல்லது செழிப்பு என்ற பொருளில் வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குக் காட்டியுள்ள சான்று, ஸுபி⁴க்க²ம் என்பது. இதன் விரி ஸமித்³தி⁴ பி⁴க்கா²னம். இதன் பொருள் பிச்சைக்கு வசதி என்பதாகும். அஷ்டாத்யாயி, இதனை ஸம்ருத்³தி⁴ வசனம் (செல்வம் அல்லது செழிப்பு) என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, இப்பொருளில் இடைச்சொல்தொகை வருவதற்கு ஸுமத்³ரம் என்பதைத் தொகையாகவும் ஸம்ருத்³தி⁴ர் மத்³ராணாம் என்பதை விரியாகவும் மத்ரர்களின் செழிப்பு என்பதைப் பொருளாகவும் கூறியுள்ளது.

மொக்கல்லானம், வளம் என்ற பொருளில் வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குக் காட்டியுள்ள சான்று, ஸப்³ரஹ்ம லிஜ்ஜிவி என்பது. இதன் விரி ஸம்பந்நம் ஸப்³ரஹ்ம லிஜ்ஜிவி என்பது. இதன் பொருள் லிஜ்ஜிவிகளின் வளமான உடல் என்பது. இதனை அஷ்டாத்யாயி, சம்பத்தி (வளம்) என்கிறது. இதற்குச் சான்றாக ஸப்³ரஹ்ம பா³ப்⁴ரவாணாம் என்பதைக் கூறியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி இதற்குக் காட்டியுள்ள பொருள், பா³ப்⁴ரவர்களின் பிரமத்தோடு இயைந்த நிலை என்பது. இவற்றை உற்று நோக்கும்போது அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் மொழிநிலையில் வேறுபாட்டுடன் அமைந்துள்ளன என்பதை அறியமுடியும்.

மொக்கல்லானம் 'சமிப' என்ற பொருளுடன் இணைந்து வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக, உப கும்ப⁴ம் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் விரி, கும்பஸ்ஸ ஸமிபம் என்பது. இதில் 'ஸ்ஸ' என்பது நான்காம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு. இதன் பொருள் குடத்திற்கு அருகில் என்பது. இதனை அஷ்டாத்யாயி, ஸமீப வசனம் என்கிறது. இதற்குச் சான்றாக, உபகும்ப⁴ம் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் விரியாகக் கும்ப⁴ஸ்ய

ஸமீபம் என்பதையும் பானைக்கு அருகில் என்பதை இதன் பொருளாகவும் காட்டியுள்ளது. இங்கு அஷ்டாத்யாயி, 'ஸ்ய' என்பதை நான்காம் வேற்றுமை உருபாகவும் மொக்கல்லானம் 'ஸ்ஸ' என்பதை நான்காம் வேற்றுமை உருபாகவும் கொள்கின்றன.

மொக்கல்லானம், முழுவதும் (ஸாகல்ய) என்ற பொருளுடன் இணைந்து வரும் இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக, ஸதிணம் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் விரி ஸாகல்ய அஜ்³ஜ்⁴கோ ஹரதி என்பதாகும். இதன் பொருள் புல்லைக் கூட விடாமல் சாப்பிடுகிறான் என்பதாகும். அஷ்டாத்யாயி இதற்குச் சான்றாக, ஸத்ருணமப்⁴ய வஹரதி என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதன் பொருள் புல்லைக் கூட விடாமல் சாப்பிடுகிறான் என்பதாகும்.

மொக்கல்லானம், அபாவ (இல்லாமை) என்ற பொருளில் வரும் இடைச்சொல்லுக்குச் சான்றாக, நிம் மக்கிகம் என்பதைத் தொகையாகவும், அபாவோ மக்கிகம் என்பதை விரியாகவும், கொசுக்கள் இல்லாமை என்பதை இதன் பொருளாகவும் கொண்டுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, இதனை அர்தா⁴ பா⁴வ என்கிறது. சான்றாக, நிர் மக்ஷிகம் என்பதைத் தொகையாகவும், மக்ஷிகாணாம பா⁴வ என்பதை விரியாகவும் கொசுக்களில்லாமை என்பதைப் பொருளாகவும் காட்டியுள்ளது.

மொக்கல்லானம், யதா (தகுந்த, போல, வரிசைப்படி, பின்னால், ஒருசேர) என்ற பொருளில் இடைச்சொல் தொகை வருவதற்கான சான்றுகளை முறையே தொகை, தொகைவிரி என்ற முறையில் பின்வருமாறு காட்டியுள்ளது.

அனுரூபம் ஸூருபோ வஹதி = அனுரூபம் - ஏற்றவாறு உருவத்தைத் தரிக்கிறான்,
 ப்ரத்தி அத்த² மாசே = அந்வத்த² மாசம் - ஒவ்வொரு பாதி மாதத்தில், யதா² சக்தி -
 சக்திக்கு ஏற்றபடி, கிரிவ ஸதுஷ = ஸக்கிரவ - குரங்கைப் போல, அனு பூர்வ
 அனுஜேயஷ்ட² - அந்த வரிசையில் வரிசைப்படி மூத்தவன், ரத²ஸ்ய பஜ்ஜாத் தே =
 அனுரத²ம் - ரதத்திற்குப் பின்னால், ஸஜக்கம் நிதே⁴ஹி - சக்கரத்துடன் அமைந்த.

அஷ்டாத்யாயி யோக்யதரா, வீப்ஸா, சக்தி ஆகிய பொருள்களில் 'யதா²' வரும் என்கிறது.
 சான்றாக, அனுரூபம் ரூபஸ்ய யோக்யம் = அனுரூபம் - ரூபத்திற்குத் தகுந்த, அர்த²ம்
 அர்த²ம் ப்ரதி = ப்ராத்யார்த²ம் - ஒவ்வொரு பொருளுக்குத் தகுந்த, வருத்தௌ யதாஸக்தி
 ஸக்திமனதிக்ரம்ய = பதா³ர்தா²னதி - தனது சக்திக்கு ஏற்றபடி ஆகியவற்றைக்
 காட்டியுள்ளது.

மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள அனுபூர்வ அனுஜேயஷ்ட², அனுரதம், ஸஜக்கம்
 நிதே⁴ஹி ஆகியவற்றிற்கு இணையாக அஷ்டாத்யாயின், அனுஜ்யேஷ்ட²ம் ப்ரவிஸ்ந்து
 ப⁴வந்த: = அனுபூர்வ்ய அனுக்ரம் - தாங்கள் தங்கள் வயதுக்கிரமப்படி உள்ளே வாருங்கள்,
 பஸ்சாத் அனுரத²ம் பாதாதம் = அனுரதம் - ரதத்தைத் தொடர்ந்து பதாதி, யௌக³பத்யம் -
 சக்ரம்தே⁴ஹி - சக்கரத்தோடு சேர்த்துப் பிடி ஆகியவை அமைந்துள்ளன.

மொக்கல்லானம், ஒப்புமை என்ற பொருளைக் குறிக்காமல் 'யதா²', வேற்றுமைச்
 சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக, யதா²
 தே³வத³த்தோ ததா² யஞ்ஞத³த்தோ - எப்படித் தே³வத³த்தனோ அப்படியே யஞ்ஞத்தனும்
 என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, 'யதா²' என்ற இடைச்சொல் அல்லது உறுப்பு
 ஒப்புமை என்ற பொருளைக் குறிக்காமல் மற்றொரு வேற்றுமைச் சொல்லுடன் இணைந்து

இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.7) என்கிறது. சான்றாக, யே யே வ்ருத்³தா⁴: யதா² வ்ருத்தம் – யார் யார் வயதானவர்களோ அந்தப் பிராமணர்களை அழை என்பதைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், 'யாவத்' என்ற இடைச்சொல் 'இவ்வளவு' என்ற பொருளில் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.4) என்கிறது. சான்றாக, யாவ மத்தம் ஸமநே ஆமந்தய – எத்தனை பாத்திரம் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழைப்பாய், யாவ ஜீவம் – உயிர் உள்ளவரை ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, யாவத் என்ற இடைச்சொல் 'வரையில்' என்ற பொருளில் மற்றொரு வேற்றுமைச் சொல்லோடு சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.8) என்கிறது. சான்றாக, பஞ்ஜ ஷட் வா யாவத் ஆமந்த்ரயஸ்வ – எத்தனை பாத்திரங்கள் இருக்கிறதோ அத்தனை பிராமணர்களை அழை என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

மொக்கல்லானம், 'பரி' முதலிய இடைச்சொற்கள் அய்ந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.5) என்கிறது. சான்றாக, பரி பப்³பி³தா – மலையின் நான்கு பக்கமும், அப பப்³பி³தா – மலையிலிருந்து தொலைவில், ஆபாடலிபுத்தா (பாடலி புத்தஸ்மா ஸமந்தார்த) – பாடலிபுத்திரத்தின் வரையில், பஹி காமோ (காமஸ்மா பஹி) – கிராமத்தின் வெளியில், திரோ பப்³பி³தோ (பப்³பி³தஸ்மா திரோஹிதே) – மலையின் மறைவில், புரே ப⁴த்தா (பத்தஸ்மா புப்ப) – சாப்பிடுவதற்கு முன், பஜ்ஜா² ப⁴த்தா (ப⁴த்தாஸ்மா பஜ்ஜா²ர்த) – சாப்பாட்டிற்குப் பின் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் அப, பரி, பஹி, ஆகியவைகள் விருப்பாகச் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.12) என்றும் ஆங்

என்ற இடைச்சொல் விருப்பாக அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் எல்லைப் பொருளில் இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.13) என்றும் கூறுகின்றது. சான்றாக, ஆபாடலிபுத்ரம் / ஆபாடலீபுத்ராத் - பாடலிபுத்திரம் வரையில் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

மொக்கல்லானம், 'அனு' என்ற முன்னொட்டு அருகில் என்ற பொருள் தரும் சொற்களுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.6) என்கிறது. சான்றாக, அனு கங்ஹம் வாரணாசி (க³ங்க³ஸ்ஸ சமிபம் வாரணாசி) - கங்கையினது அருகில் வாரணாசி என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, அனு என்ற இடைச்சொல் அருகாமை என்ற பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லுடன் விருப்பாக இணைந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.16) என்கிறது. சான்றாக, அனு கங்கம் வாராஸஸீ - கங்கைக் கரைக்கு அருகாக வாரணாஸி என்பதைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், திட்ட² (நிற்றல்) முதலிய சொற்கள் தொகையைப் பொறுத்தவரை நிபாதம் எனப்படுகின்றன (தொகை.7) என்கிறது. சான்றாக, திட்ட²ந்தி கா³வோ யாஹி காலே = திட்ட குகாலோ - பசு நிற்கும் நேரம், வஹந்தி கா³வோ யாஹி காலே = வஹ குகாலோ - பசுக்களை எடுத்துச் செல்லும் நேரம், ஆயந்தி கா³வோ யாஹி காலே = ஆயதி கவம் - பசுக்கள் வரும் நேரம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி திஷ்ட² த்ரு³ முதலியவையும் இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.17) என்கிறது. சான்றாக, திஷ்ட²ந்தி கா³வோ யஸ்மின் காலே - பசுக்கள் பால் கறப்பதற்காகத் தத்தம் இடங்களில் எவ்வளவு நேரம் நிற்குமோ அவ்வளவு நேரம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், 'ஒரே' முதலான முன்னொட்டுச் சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (தொகை.8) என்கிறது. சான்றாக, ஒரே கங்கம் (கங்காஸ்ஸ இத்தோ பஜ்ஜே) - கங்கையினது இந்த பக்கம், உபரி சிகரம்

(சிகரஸ்ஸ உபரி பஜ்ஜே) – சிகரத்தினது மேலே, பாரே யமுனம் (யமுனஸ்ஸ பாரே பஜ்ஜே) – யமுனையினது அக்கறை, மஜ்³ஜே⁴ கங்கம் (கங்காஸ்ஸ மஜ்³ஜே⁴ பாஹே) – கங்கையினது நடுவில், உத்³த⁴ கங்கம் (கங்காஸ்ஸ உபரி பஜ்ஜே) – கங்கையினது மேலே ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, பாரே (குறுக்காக, கடந்து), மத்யே (நடுவில்) ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் விருப்பாகச் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும் (2.1.18) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, பாரே க³ங்க³ம் (பாரம் க³ங்கா³யா:) – கங்கையினது அக்கரை, மத்யே க³ங்க³ம் (மத்யம் க³ங்கா³யா:) – கங்கையினது நடுவில் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லான ஒப்பீட்டிலிருந்து பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- மொக்கல்லான இடைச்சொல்தொகை பற்றிய நூற்பாக்களும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து வேறுபட்டுச் சில சான்றுகளை மாற்றியும் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லானச் சான்றுகள் சமஸ்கிருத மொழியிலிருந்து வேறுபட்டுப் பாலிமொழித் தன்மையில் அமைந்துள்ளன. சான்று : மொக். இத்தீஸு , அஷ். இத்ரீஷு (பெண்களில்), அஷ். – ஸ்தீரி, மொக். இத்தி - பெண்.
- அஷ்டாத்யாயி, வைதீகக் கருத்துக்களுக்கும் (எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளதோ அத்தனை பிராமணர்களை அழை (2.1.8), மொக்கல்லானம் புத்த, சமண சமயக் கருத்துக்களுக்கும் சான்றுகளில் இடமளித்துள்ளன (எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழை (தொகை. 8).

இத்தகைய கருத்துக்களைக் கச்சாயனத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனம், முன்னொட்டுக்களாலும் பின்னொட்டுக்களாலும் பயின்று வரும் தொகை இடைச்சொல் தொகையாகும் (321) என்கிறது. சான்றாக, உப நக²ரம் (நகரஸ்ஸ சமிபே) – நகரத்திற்கு அருகில், திரோ பப்³ப⁴தம் (பப்³ப⁴தஸ்ஸ திரோ) - மலையின் மறைவில், அந்தோ பாஸாதம் (பாஸாதஸ்ஸ அந்தோ) – மாளிகைக்கு உள்ளே ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

கச்சாயனம் காட்டியுள்ள சான்றுகளில் திரோ பப்³ப⁴தம் (மலையின் மறைவில்),- அந்தோ பாஸாதம் (மாளிகைக்கு உள்ளே) ஆகியவற்றை மொக்கல்லானம், தொகை. 5, 8 ஆகிய நூற்பாக்களுக்குச் சான்றுகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளது. இவை அஷ்டாத்யாயி காட்டாத சான்றுகளாகும். மொக்கல்லானத்தின் இச்சான்றுகளைக் கச்சாயனத்தின் வழிப்பட்டவையாகக் கருதலாம்.

மொக்கல்லான இடைச்சொல் தொகையை வீரசோழிய இடைச்சொல்தொகை கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்க வீரசோழியம், இடைச்சொல் தொகைக்கான பொருளை விளக்காது, முன்மொழி இடைச்சொல் தொகை, பெயர் முன்மொழித் தொகை என்று இடைச்சொல்தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது (49). சான்றாக, உப கும்பம், சாகப் பிரதியாம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இச்சான்றுகளுக்கு விளக்கமாக வீரசோழியம் கூறும் கருத்துப் பின்வருமாறு:

உப என்னும் இடைச்சொல் முன்பு நின்று கும்பம் என்னும் பெயர் பின்பு நின்றலால் முன்மொழி இடைச்சொல் தொகையாயிற்று, சாகம் என்ற பெயர் முன்பு நின்று பிரதி என்ற இடைச்சொல் பின்பு நின்றலால் பெயர் முன்மொழி இடைச்சொல் தொகையாயிற்று (49).

இறுதியாக, வடமொழியில் அவ்யவச்சொல் என்பதைத் தமிழில் இடைச்சொல் என அமைக்க என்று, ஐ, ஆல் முதலான வேற்றுமை உருபுகளையும், இசின், மன், மற்று ஆங்கு முதலான இடைச்சொற்களையும் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானம், பெயர் முன்மொழி இடைச்சொல் தொகை, முன்மொழி இடைச்சொல் தொகை என இடைச்சொல் தொகையை வகைப்படுத்தவில்லை. ஆனால், வீரசோழியம் காட்டியுள்ள உப கும்ப⁴ம் என்பதைச் சமீப (அருகில்) என்ற பொருளில் வரும் இடைச்சொல்தொகைக்குச் சான்றாக மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளது. இச்சான்றினை வீரசோழியமும் மொக்கல்லானமும் கொண்டிருப்பதாலே இவற்றிடையே ஒற்றுமை உள்ளது என்று கூறிட இயலாது. ஏனெனில், இச்சான்றை அஷ்டாத்யாயியும் காட்டியுள்ளது. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி இடைச்சொல்தொகை வகையைப் பற்றிக் கூறாமல், சமீப என்ற பொருளில் வந்த இடைச்சொல் தொகைக்குச் சான்றாக உப கும்பம் என்பதைச் காட்டியுள்ளது. ஆக, வீரசோழியம் காட்டும் உப கும்பம் என்பது அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனக் கருதலாம்.

2.1.6. இடைச்சொல் தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- மொக்கல்லான இடைச்சொல்தொகை நூற்பாக்களும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி, பாலி மொழிநடையில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, வைதீகக் கருத்துக்களுக்கும் (எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளதோ அத்தனை பிராமணர்களை அழை (2.1.8), மொக்கல்லானம் புத்த, சமண சமயக் கருத்துக்களுக்கும் சான்றுகளில் இடமளித்துள்ளன (எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழை (தொகை. 8).

- மொக்கல்லானத் தொகையின் அய்ந்தாவது, எட்டாவது நூற்பாக்களுக்கான சான்றுகள் கச்சாயனத்தின் வழிபட்டவையாக உள்ளன.
- வீரசோழியம் இடைச்சொல் தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியிருப்பது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இல்லாத முறையாகும். வீரசோழியம் காட்டும் உப கும்ப⁴ம் என்பது அஷ்டாத்யாயின் வழிப்பட்டது.

2.2. வேற்றுமைத்தொகை

2.2.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், 'வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்' (எச்.17) என்கிறது. அதாவது, இரண்டாம் வேற்றுமை முதலான வேற்றுமை உருபுகள் தொக்கு வருதலால் வேற்றுமைத் தொகையாயிற்று என்கிறது. சான்றாக நிலம் கடந்தான், தாய் மூவர், கரும்பு வேலி, கருவூருக்குக் கிழக்கு, சாத்தன் புத்தகம், மன்றப்பெண்ணை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.2.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல் மற்றொரு சொல்லோடு சேர்ந்து தத்புருஷ சமாஸமாகும் (2.2.8) என்கிறது. அதாவது, இத்தொகை ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையாகும் (ஷஷ்டி தத்புருஷம்) என்கிறது. சான்று: ராக்ஞ்: புருஷ: - ராஜபுருஷ: - அரசனது ஆள்.

மேலும், 'கதி³' வகுப்பைச் சேர்ந்த 'கு (கெட்ட), ப்ர' (சிறந்த) ஆகிய இடைச்சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமை பெயர்ச்சொற்களோடு சேர்ந்து வேற்றுமைத்

தொகையாகும் (2.2.18) என்கிறது. சான்றாக, குத்ஸித: புருஷ: = குபுருஷ: - கெட்ட மனிதன், உரரீக்ருதம் - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, ப்ராதய துஷ்புருஷ: - கெட்ட மனிதன், ஸூபுருஷ: - நல்ல மனிதன், அதிப்³ராஹ்மண: - சிறந்த பிராமணன் ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி காட்டும் வேற்றுமைத்தொகை (2.2.18) துணை நூற்பாக்கள் பின்வருமாறு:

‘ப்ர’ முதலியவை ‘கடந்த (க³த)’ என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது முதல் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன. சான்று : ப்ரக³த: ஆசார்ய: = ப்ராசார்ய: கடந்த ஆசிரியர்.

‘அதி’ முதலியவை ‘க்ராந்த (மேற்பட்ட)’ என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லோடு சேர்ந்து தொகையாகும். சான்று: அதிக்ராந்த: கட்வாம் = அதிகட்வ: - கட்டிலுக்குத் தேவையில்லாமல்.

‘அவ’ முதலிய சொற்கள் ‘அழுதல் (க்ருஷ்ட)’ போன்ற பொருட்களை உணர்த்தும்போது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையாகும். சான்று: அவக்ருஷ்ட: கோகிலயா = அவ கோகில: - குயிலின் கூவுதலால் அறிவிக்கப்பட்டது. அதாவது, வசந்தருது. ‘பரி’ முதலியவை ‘சோர்வுற்ற’ என்ற பொருளில் நான்காம் வேற்றுமைச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும். சான்று : பரிக்³லான: அத்ய்யனாய = பர்யத்⁴ய்யன: - படிப்பிலிருந்து களைப்புற்ற. ‘நிர்’ முதலிய சொற்கள் ‘அப்பாற்பட்டன்’ முதலிய பொருட்களை உணர்த்தும்போது ஐந்தாம் வேற்றுமைச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும். சான்று: நிஷ் க்ராந்த: கௌஸாம்ப்யா: = நிஷ் கௌஸாம்பி: - கௌஸாம்பியிலிருந்து வெளிக் கிளம்பியவன்.

மேலும், பெயர்ச்சொல்லுடன் எதிர்மறை உருபு (நஞ்) தொகுக்கப்பட்டால் அது எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையாகும் (2.2.6) என்கிறது. சான்று : நப்ராஹ்மண: = அப்³ராஹ்மண: - பிராமணன் அல்லாதவன். அஸத்யம் - உண்மையல்லாத. 'நஞ்' உருபின் நகரம் எவ்வாறு அகரமாகிறது என்பதனை அஷ்டாத்யாயி கீழ்வருமாறு காட்டுகிறது. அதுவருமாறு:

திட்டுதல், பழித்தல் (சேஷப) என்ற பொருளைக் குறிக்கும் வினைச்சொல்லோடு தொகும்போது 'நஞ்' என்ற ஒட்டின் நகரம் கெடும். சான்று: ந + பசஸி = அபஸி - ஓ கெட்டவனே நீ சரியாகச் சமைக்கவில்லை.

2.2.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், நிலைமொழி ஈற்றில் 'அம்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு முதலான வேற்றுமை உருபுகள் மறைந்து வரின் அது 'தப்புரிஸ சமாசம்' (329) எனப்படும் வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக, பஹுமிகதோ (பஹுமிம் கதோ) - நிலத்தைக் கடந்தான், அபாயகதோ (அபாயம் கதோ) - நரகத்தை அடைந்தான் / கடந்தான், சல்லவித்தோ (அல்லேன வித்தோ) - கருவியால் துளையிடப்பட்டது, ஆகந்துக பஹட்டம் (ஆகந்துகஸ்ஸ பஹட்டம்) - உறவினருக்காகச் சமைக்கிறான், ஜோர பயம் (ஜோரஸ்மா பயம்) - திருடனிடத்திலிருந்து பயப்படுகிறான், மேதுனாபேதோ (மேதுனா அபேதோ) - காமத்திலிருந்து நீங்கினான், ராஜபுத்தோ (ரஞ்ரோ புத்தோ) - ராசாவினது ஆள், சம்சாரேதுக்கம் - துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், வேற்றுமைத்தொகையில் 'ந' என்னும் எதிர்மறைப் பொருள்தரும் சொல்வரின் அஃது 'அ' என்று மாற்றமடையும் (335) என்கிறது. சான்றாக, நப்ராஹ்மணோ - அப்ராஹ்மணோ - பிராமணன் அல்லாதவன், அபிக்கு - பிக்கு அல்லாதவன் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.2.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், 'ஒரு பொருளை விளக்கி நிற்கும் பெயர்ச்சொற்கள் இரண்டு சொல்லாயும் பல சொல்லாயும் பொருந்திய பொருளால் ஒரு சொல்லாய்த் தொகும். அவ்வாறு தொகுமிடத்து வேற்றுமை அழிந்துகும்' (44) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, மார்கழித் திங்கள், குடிதாங்கி, தாய் நால்வர், மழைக்குடை, ஆட்டுப்பால், கொற்றன் மகன், ஊர்க்குருவி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும், தற்புருடத் தொகையானது எழுவாய் முதலாக ஏழு வேற்றுமையோடும் தடையில் நிகழாநின்ற நஞ்ஞோடுங் கூட எட்டு வகைப்படும் என்கிறது. சான்றாக மலைதாங்கி, கற்றளி, தாலிப்பொன், கள்ளர் பயம், தாமரைக் கிழங்கு, ஊர்க்குருவி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மேலும், 'நஞ் சமாசம்' என்னும் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை பற்றியும் கூறுகின்றது. அதுவருமாறு:

நவ்வென்னும் ஒற்றின்மேல் அகர உயிர் ஏறி நகரமாய் கிடந்த சொல் தொகையின்கண் உயிர்மெய் வரும்போது நகர ஒற்று அழிந்து அகரமாய் நிற்கும்; உயிர்வரும்போது நகரவொற்றுப் பின்னாய் அகரம் முன்னாய்த் தெற்று நிற்கும் சான்று: ந + நாதன் = அநாதன், ந + உசிதம் = அநுசிதம் (46).

2.2.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானத் தொகையியலில் 10, 12, 13 ஆகிய நூற்பாக்கள் வேற்றுமைத்தொகை பற்றிக் கூறுகின்றன. மொக்கல்லானம், 'அம்' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு முதலான உருபுகளை நிலைமொழியாகக் கொண்ட தொகை வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்கிறது. இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, காம கதோ (காமம் கதோ) – கிராமம் அடைந்தான் (கிராமத்தை அடைந்தான்), , தந்தவாயோ (தந்தம் வயதி யஹ) – நூல் நெய்கிறான் (நூலை நெய்கிறான்) கும்ப⁴ காரோ – குடம் வனைந்தான் (குடத்தை வனைந்தான்), த⁴ம்ம ஸுணந்தோ – தம்மம் கேள் (தம்மத்தைக் கேள்) முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, அஸிஜிந்நோ – வாளால் வெட்டுகிறான், பிதுஸா திலா – தந்தையோடு, ஸுக ஸஹதம் – மகிழ்ச்சியுடன், ராஜஹதோ – ராஜாவால் கொல்லப்பட்டது, ததி⁴ போ⁴ஜ³னம் – தயிருடன் சோறு முதலானவற்றையும் நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, புத்³த⁴ தேய்யம் – புத்தருக்குக் கொடு, யூபதாரு – யூபத்திற்கான மரம், சங்கஸ்ஸ தாதப்³பே³ – சங்கத்திற்குக் கொடு முதலானவற்றையும் காட்டுகிறது. அய்ந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, கா³மனி கதோ – கிராமத்திலிருந்து நீங்கினான், ஸ்ப்ர பயம் – மாயையிலிருந்து பயம், மேதுனா பேதோ – காமத்திலிருந்து நீங்கினான் முதலானவற்றையும் மொக்கல்லானம், ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, ராஜபுரிஸ – ராஜாவினது ஆள், ப்ராஹ்மணஸ்ஸ ஸுக்கா தந்தாதி – பிராமணனது வெள்ளைப் பூணூல், பட்டஸ்ஸ ஸுக்கதா – ஆடையினது வெண்மை முதலானவற்றையும் ஏழாம் வேற்றுமைத்

தொகைக்குச் சான்றாக, இந்த்ரியேஸு கு³த்தத்வதாரதா – புலன்களிலிருந்து தன்னை அடக்குதல், ஆஸநே நிஸந்நோ – இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தான் முதலானவற்றையும் காட்டுகிறது.

இச்சான்றுகளில் முறையே இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்கும் உள்ள உருபுகள் மறைந்து வந்து வேற்றுமைத் தொகையாக நிற்கின்றன. அதேசமயம் அவை வேற்றுமை விரியாக முறையே த⁴ம்மம் ஸுணந்தோ, அஸிநா ஜி²ந்ததி, புத்தஸ்ஸ தேய்யம், ஸப்ரஹி பயம், ரஞ்ஞோ புரிஸோ, இந்த்ரியேஸு கு³த்தத்வதாரதா என விரிந்திருப்பதையும் சான்றுகளின் வழியே அறியமுடிகிறது. இச்சான்றுகளில் 'அம், நா, ஸ்ஸ, ஹி, ஸ்ஸ, ஸு' ஆகிய இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமைக்குமான வேற்றுமை உருபுகள் பயின்றுவந்துள்ளன. இங்கு மொக்கல்லானம் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையிலிருந்து வேற்றுமையைக் கணக்கில் கொண்டுள்ளது.

மொக்கல்லானம், எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் 'நஞ்' உருபுடன் பெயர்ச்சொல் தொகுக்கப்பட்டு வேற்றுமைத் தொகையாகும் (தொகை.12) என்கிறது. அதாவது, எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்கிறது. இது 'நஞ் தத்புருஷ சமாசம்' என்று சமஸ்கிருதத்தில் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது. மொக்கல்லானம் இதற்குச் சான்றாக, நப்³ரஹ்மணோ – அப்³ரஹ்மணோ – பிராமணன் அல்லாதவன், அபுநகேய்யா கா³தா² – மீண்டும் பாட முடியாத கவிதை முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், 'கெட்ட' என்ற பொருள்தரும் 'கு', 'சிறந்த' என்ற பொருள்தரும் 'பு' ஆகியவை பெயர்ச்சொற்களோடு சேரும்போது தொகையாகின்றன (தொகை.13)

என்று கூறுகிறது. சான்றாக, குரீதி - தவறான நெறிமுறை, கதுளம் - லேசான சூடு, பந்நாயகோ - சிறந்த நாயகன், ஸூகதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, துக்கதம் - நன்றாகச் செய்யப்படாதது (கேடானது), துட்டோ புரிஸோ = துப்புரிஸோ - துஷ்டன் அல்லது கெட்ட மனிதன் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும் மொக்கல்லானம், 13வது நூற்பாவில் சில துணையெண்களை அமைத்து வேற்றுமைத் தொகையை விரிவாக விவரித்துள்ளது. அதாவது, 13வது நூற்பாவின் கீழ் 9, 10, 11, 12, 13 என எண்களை அமைத்துக் கொண்டு முதல் வேற்றுமை முதல் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரை உள்ள வேற்றுமைகளின் வேற்றுமைத் தொகையைப் பின்வருமாறு விவரித்துள்ளது.

‘கடந்த / போன’ என்ற பொருளில் வரும் ‘ப்ர (ப)’ முதலான சொற்கள் முதல் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.9), என்கிறது. சான்றாக, பாஜரியோ (கதோ ஆஜாரியோ) - புறப்பட்டுப் போன ஆசிரியர், பந்தே பாஸி (கதோ அந்தே வாஸி சிஷ்யோ) - போன சீடன் முதலானவற்றைக் காட்டியுள்ளது. ‘மேல் / கடந்த / மேலே’ என்ற பொருளில் வரும் ‘அதி’ முதலிய சொற்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.10) என்கிறது. சான்றாக, அதிமஞ்ஞோ (மஞ்சம் உபரி மஞ்ஞோ) - மாடியைக் கடந்த மாடி, அதி மாலோ (மாலம் உபரி மாலோ) - மாளிகையைக் கடந்த மாளிகை ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

‘அவ’ முதலிய சொற்கள் ‘விட்ட அல்லது அழுதல்’ என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (தொகை.13.11) என்கிறது. சான்றாக, அவ கோகிலம் - குயில் இல்லாத வனம் (குயிலின்

கூவுதலால் அறிவிக்கப்பெற்றது, அதாவது வசந்தருது), அவ மையூரம் – மயில் இல்லாத வனம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

‘பரி’ முதலான சொற்கள் ‘சோர்வுற்ற’ முதலிய பொருளில் நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (தொகை.13.12) என்கிறது. சான்றாக பரியஜ்ஜேநோ (பரிகிலா நோஜ்ஜநாயா) – படிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்பதைக் காட்டுகிறது.

‘போன / கடந்த’ என்ற பொருள் தரும் ‘நிர்’ முதலிய சொற்கள் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.13) என்கிறது. சான்றாக நிக்கோஸம்பி – கௌஸம்பிலிருந்து புறப்பட்டுப் போன என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

இவற்றிலிருந்து மொக்கல்லானம் வேற்றுமைத் தொகையைப் பற்றி விரிவாகச் சிந்தித்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. குறிப்பாக, தொகையியல் 10வது நூற்பாவில் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமைத் தொகைகளை விளக்கிக்காட்டியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையைப் பற்றியும் முதல் வேற்றுமை முதல் ஆறாம் வேற்றுமை வரைக்குமான வேற்றுமைத் தொகை பற்றியும் தொகையியல் 13வது நூற்பாவில் விரிவாக விவரித்துள்ளது.

2.2.6. வேற்றுமைத்தொகை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், ‘அம்’ என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு முதலான உருபுகளை நிலைமொழியாகக் கொண்ட தொகை வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, 2ஆம் வேற்றுமைச் சொற்கள் சேர்ந்த (ஸ்ரித), அடைந்த, கடந்த (அதீத), விழுந்த (பதித), சென்ற (க³த), எறிந்த (அத்யஸ்த) ஆகியவற்றுடன் இணைந்து

வேற்றுமைத்தொகையாகும் (2.1.24) என்றும் காலத்தைக் குறிக்கும் சொற்கள் 2ஆம் வேற்றுமையிலமைந்து மற்றொரு பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைவிடாத தொடர்பு என்ற பொருளைச் சுட்டும்போது வேற்றுமைத்தொகையாகும் (2.1.29) என்றும் கூறுகிறது.

மொக்கல்லானம் சுட்டியுள்ள சான்றுகளில் காம கதோ (காமம் கதோ) – கிராமத்தை அடைந்தான், முஹூதஸூக (முஹூத்தம் ஸூகம்) – சிறிது நேரம் சுகம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியிலும் காட்டப்பெற்றுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள சான்றுகளின் விளக்கங்களை அறிய அஷ்டாத்யாயின் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை விளக்கங்கள் உறுதுணையாக உள்ளன. மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயியின் இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகைக்கான விளக்கங்களைக் கொள்ளாமல் சான்றுகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டுள்ளது.

மொக்கல்லானம், மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, அஸிஜிந்நோ – வாளால் வெட்டுகிறான், பிதுஸா திலா – தந்தையோடு, ஸூக ஸஹதம் – மகிழ்ச்சியுடன், ராஜஹதோ – ராஜாவால் கொல்லப்பட்டது, ததி⁴ போ⁴ஜ³னம் – தயிரினால் சுவைக்கப்பட்ட சோறு முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கர்த்தா அல்லது கருவியைக் குறிக்கும் 3ஆம் வேற்றுமைச் சொற்கள் விருப்பாக இணைந்து பலவகையாகத் தொகையாகும்; அத்தொகை வேற்றுமைத் தொகையாகும் (2.1.32) என்கிறது. சான்றாக, அஹி ஹத: (அஹினா ஹத:) – பாம்பினால் கொல்லப்பட்டவன், பரஸூ சின்ன: (பரஸூனா சின்ன:) – கோடாரியால் வெட்டியது முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்கு மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள அஸிஜிந்நோ – வாளால் வெட்டுகிறான் என்பது அஷ்டாத்யாயியிலும் காட்டப்பெற்றுள்ளது. மொக்கல்லானம் காட்டும் ராஜஹதோ – ராஜாவால் கொல்லப்பட்டது என்பது அஷ்டாத்யாயியில் பாம்பினால் கொல்லப்பட்டவன்

என்று காட்டப்பெற்றுள்ளது. காட்டப்பெற்றுள்ளன. இரண்டிலும் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கான கருவிப் பொருள் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

மேலும் அஷ்டாத்யாயி, 'சுவைதரும்' என்ற பொருளைக் குறிக்கும் வேற்றுமைச்சொல் 'உணவு' என்ற பொருளைச் சுட்டும்போது மற்றொரு பெயர்ச்சொல்லோடு சேர்ந்து தொகையாகும் (2.1.34) என்கிறது. சான்றாக, த³த⁴யோத³ன: (த³த⁴னா உபஸித்த ஓத³ன:) – தயிரால் சுவைக்கப்பட்ட சோறு என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயின் இச்சான்றை மொக்கல்லானம் ததி⁴ போ⁴ஜ³னம் – தயிரினால் சுவைக்கப்பட்ட சோறு என்று காட்டுகிறது.

ஆக, இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயியின் நூற்பா விளக்கங்களை அல்லாமல் அவ்விளக்கங்களுக்கான சான்றுகளை மட்டும் மொக்கல்லானம் எடுத்துக்கொண்டுள்ளது எனலாம். மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயி காட்டும் கர்த்தா, கருவி பொருள்களில் வரும் சான்றுகளை மட்டுமல்லாமல் 'உடன் (ஸஹ)' என்ற பொருளில் வரும் பிதுஸா திஸா – தந்தையோடு, ஸுக ஸஹதம் – மகிழ்ச்சியுடன் ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், நான்காம் வேற்றுமைக்குச் சான்றாக, புத்³த⁴ தேய்யம் – புத்தருக்குக் கொடு, யூபதாரு – யூபத்திற்கான மரம், சங்கஸ்ஸ தாதப்³பே³ – சங்கத்திற்குக் கொடு முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, நான்காம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல் விருப்பாக, அதன் பொருட்டு, பயன், பலி, நல்லது, மகிழ்ச்சி, காப்பாற்றுதல் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (2.1.36) என்கிறது. சான்றாக, யூபதாரு (யூபாய தாரு) – யூபம் செய்வதற்கான மரம் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்கு மொக்கல்லானமும் யூபதாரு – யூபத்திற்கான மரம் என்ற சான்றைக் காட்டியுள்ளது. இது

அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. இருப்பினும் மொக்கல்லானம் புத்³த⁴ தேய்யம் – புத்தருக்குக் கொடு, சங்கஸ்ஸ தாதப்³பே³ – சங்கத்திற்குக் கொடு முதலான புத்த மதச் சான்றுகளைக் கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது.

மொக்கல்லானம், 'பயம்' என்ற பொருளில் வந்த அய்ந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, ஸப்ர பயம் – மாயையிலிருந்து பயம் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. மேலும், நீங்கல் பொருளில் வந்த அய்ந்தாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாகக் கா³மனி கதோ – கிராமத்திலிருந்து நீங்கினான், மேதுனா பேதோ – காமத்திலிருந்து நீங்கினான் முதலானவற்றையும் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் பயம் என்ற பொருள் தரும் பெயர்ச்சொற்களோடு விருப்பாக இணைந்து தொகையாகும் (2.1.37) என்கிறது. சான்றாக, வ்ருக ப⁴யம் (வ்ருகேப்⁴ய: ப⁴யம்) – ஓநாயிடமிருந்து பயப்படுகிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம், ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகைக்குச் சான்றாக, ராஜபுரிஸ – ராஜாவினது ஆள், ப்ராஹ்மணஸ்ஸ ஸுக்கா தந்தாதி – பிராமணனது வெள்ளைப் பூணூல், பட்டஸ்ஸ ஸுக்கதா – ஆடையினது வெண்மை முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல் மற்றொரு சொல்லோடு சேர்ந்து வேற்றுமைத்தொகையாகும் (2.2.8) என்கிறது. சான்றாக, ராஜ புருஷ: (ராக்ஞ: புருஷ:) அரசனது ஆள் என்பதைக் காட்டுகிறது. இதனை மொக்கல்லானம் ராஜபுரிஸ – ராஜாவினது ஆள் என்று காட்டியுள்ளது. மேலும், அஷ்டாத்யாயி ஒப்பைக் குறிக்கும் சொல் ஒரு உறுப்பினராக நின்று கெட்டும் அத்தொகை ஆக்கப்படும் என்று சான்றாக,

‘எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வெண்மையானது’ என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இது மொக்கல்லானம் காட்டும் ப்ராஹ்மணஸ்ஸ ஸுக்கா தந்தாதி - பிராமணனது வெள்ளைப் பூணூல், பட்டஸ்ஸ ஸுக்கதா - ஆடையினது வெண்மை ஆகியவற்றோடு ஒற்றுமையுடையதாக உள்ளது.

மொக்கல்லானம், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, இந்த்ரியேஸு கு³த்தத்வதாரதா - புலன்களிலிருந்து தன்னை அடக்குதல், ஆஸநே நிஸந்நோ - இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தான், தானே ஸோண்டோ - சூதாட்டத்தில் வல்லவன், தாலட்டோ - தளத்தில், பங்கஜம் - தாமரையில் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கும் இடத்தைக் குறிக்கும் ‘க்த’ என்ற ஒட்டில் முடியும் சொற்கள் ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும் (2.2.13) என்கிறது. சான்றாக, இதம் ஏஷாம் ஆஸிதம் - இது அவர்கள் உட்கார்ந்த இடம் என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம், ஆஸநே நிஸந்நோ - இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

மேலும், அஷ்டாத்யாயி, ஏழாம் வேற்றுமைச்சொற்கள் ‘ஸௌண்ட:’ முதலிய சொற்களுடன் இணைந்து வேற்றுமைத் தொகையாகும் (2.1.40) என்கிறது. சான்றாக, அக்ஷ ஸௌண்ட: (அக்ஷே ஷு ஸௌண்ட:) - சூதாட்டத்தில் வல்லவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் தானே ஸோண்டோ - சூதாட்டத்தில் வல்லவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. இவையெல்லாம் அஷ்டாத்யாயியிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான உறவின் நெருக்கத்தைக் காட்டவல்லவனவாக உள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் வேற்றுமைத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு :

- மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள வேற்றுமைத் தொகைக்கான சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி யுள்ளன. மொக்கல்லானத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையுள்ள மொக்கல்லானச் சான்றுகளின் விளக்கங்களை அறிந்து கொள்ள அஷ்டாத்யாயின் விளக்கங்கள் துணைசெய்வனவாக உள்ளன. மொக்கல்லானம், கூடுதலாக அமைத்துக்கொண்ட சான்றுகள் புத்த மதக் கொள்கைகளை வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளன.
- இரண்டாம் (அம்), மூன்றாம் (நா), நான்காம் (ஆய) ஒருமை உருபுகள் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமையுடையனவாக உள்ளன. அஷ்டாத்யாயி அய்ந்தாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாக 'ஆத்', 'ப⁴யா' ஆகியவற்றையும் மொக்கல்லானம் 'ஸ்மா', 'ஹி' ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்துகின்றன. அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளாக 'ஸ்ய', 'ஆம்' ஆகியவற்றையும் மொக்கல்லானம் 'ஸ்ஸ', 'நம்' ஆகியவற்றையும் கொள்கின்றன. ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபாக அஷ்டாத்யாயி 'ஷு' என்பதையும் மொக்கல்லானம் 'ஸு' என்பதையும் கொள்கின்றன.
- அஷ்டாத்யாயி சான்றுகளில், ஒருமை, பன்மை வேற்றுமை உருபுகள் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. இருமை வேற்றுமை உருபுகள் தவிர்க்கப் பெற்றுள்ளன.

இத்தகைய அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லான ஒப்பீட்டுக் கருத்துக்களோடு கச்சாயனத்தையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனம் 'அம் (ங்)', நா முதலான வேற்றுமை உருபுகளை நிலைமொழி ஈற்றில் கொண்ட தொகை 'தப்புரிஸ சமாசம்' எனப்படும்

வேற்றுமைத் தொகையாகும் (329) என்கிறது. சான்றாக, பஹுமிகதோ (பஹுமியம் கதோ) - நிலத்தைக் கடந்தான், அபாயகதோ (அபாயம் கதோ) - நரகத்தை அடைந்தான் / கடந்தான், சல்லவித்தோ (அல்லேன வித்தோ) - கருவியால் துளையிடப்பட்டது, ஆகந்துக பஹட்டம் (ஆகந்துகஸ்ஸ பஹட்டம்) - உறவினருக்காகச் சமைக்கிறான், ஜோர பயம் (ஜோரஸ்மா பயம்) - திருடனிடத்திலிருந்து பயப்படுகிறான், மேதுனாபேதோ (மேதுனா அபேதோ) - காமத்திலிருந்து நீங்கினான், ராஜபுத்தோ (ரஞ்ஞோ புத்தோ) - ராசாவினது ஆள், (சம்சார து³க்க²ம்) சம்சாரே து³க்க²ம் - துக்கத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

இவற்றிலிருந்து கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் 'அம்' முதலான வேற்றுமை உருபுகளை நிலைமொழியில் கொண்ட தொகை, வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்று இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து வேற்றுமைத்தொகையைக் கணக்கில் கொண்டுள்ளன என்பது தெரிகிறது. மொக்கல்லானம், மேதுனாபேதோ - காமத்திலிருந்து நீங்கினான் என்ற சான்றை மட்டும் கச்சாயனத்திலிருந்து எடுத்துக் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லானத்தின் பிற சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம் ஆகியவற்றில் இல்லாத சான்றுகளை மொக்கல்லானம் தானாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மொக்கல்லானத்தை வீரசோழியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம், 'ஒரு பொருளை விளக்கி நிற்கும் பெயர்ச்சொற்கள் இரண்டு சொல்லாயும் பல சொல்லாயும் பொருந்திய பொருளால் ஒரு சொல்லாய்த் தொகும். அவ்வாறு தொகுமிடத்து வேற்றுமை அழிந்துகும்' (44) என்று கூறுகிறது. சான்றாக மார்கழித் திங்கள், குடிதாங்கி, தாய் நால்வர்,

மழைக்குடை, ஆட்டுப்பால், கொற்றன் மகன், ஊர்க்குருவி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்கு வீரசோழியம், முதல் வேற்றுமையிலிருந்தே சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது என்பதும் காட்டியுள்ள அச்சான்றுகள் தமிழ்ச் சான்றுகளாக உள்ளன என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கன.

மொக்கல்லானத்தோடு தொல்காப்பியத்தை ஒப்பிட்டு நோக்க, தொல்காப்பியம் இரண்டாம் வேற்றுமை முதலான வேற்றுமை உருபுகள் தொக்கு வருதலால் வேற்றுமைத் தொகையாகும் (எச்.17) என்று கூறுகிறது. சான்றாக நிலம் கடந்தான், தாய் மூவர், கரும்பு வேலி, கருவூருக்குக் கிழக்கு, சாத்தன் புத்தகம், மன்றப்பெண்ணை ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டுகின்றது. தொல்காப்பியம், இரண்டாம் வேற்றுமை முதலே வேற்றுமையைக் கணக்கில் கொள்கிறது. எழுவாய்க்கு உருபு கூறும் முறை தொல்காப்பியத்தில் இல்லை. இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து வேற்றுமையைக் கணக்கிடுதல் என்ற இத்தகைய முறை கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலும் காணப்படுகிறது. கச்சாயனமும் (329), மொக்கல்லானமும் (தொகை.10) தொகையை விளக்கும் இடத்தில் மட்டுமே இத்தகைய முறையைக் கொண்டுள்ளன. வேற்றுமை பற்றி விளக்கும் மற்றைய இடங்களில் முதல் வேற்றுமையிலிருந்தே வேற்றுமையைக் கணக்கில் கொள்கின்றன. மொக்கல்லானம், (தொகை.13) வேற்றுமைத் தொகையை விரிவாக விளக்குமிடத்து முதல் வேற்றுமையிலிருந்தே வேற்றுமைத் தொகையை விவரித்துள்ளது.

வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயி ஆகியவை வேற்றுமைத் தொகையை விளக்கும் இடங்களில் முதல் வேற்றுமையிலிருந்தே வேற்றுமைகளைக் கொள்கின்றன. சான்றுகளையும் முதல் வேற்றுமையிலிருந்து காட்டியுள்ளன.

2.2.6.1. முதலாம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், கடந்த அல்லது போன என்ற பொருளில் வரும் 'ப்ர' (ப) முதலான சொற்கள் முதலாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.9) என்கிறது. சான்றாக, பாஜரியோ (கதோ ஆஜரியோ) - புறப்பட்டுப் போன ஆசிரியர், பந்தே பாஸி (கதோ அந்தே வாஸி சிஷ்யோ) - போன சீடன் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, 'ப்ர' முதலியவை 'கடந்த (க³த)' என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது முதல் வேற்றுமைப் பெயர்ச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன என்று கூறுகிறது. ப்ராசார்ய: (ப்ரக³த: ஆசார்ய:) - கடந்த ஆசிரியர் என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. இங்கு மொக்கல்லானத்தின் 'பாஜரியோ' என்ற சான்றும் அஷ்டாத்யாயின் 'ப்ராசார்ய:' என்ற சான்றும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. இதனைக் கச்சாயனம், வீரசோழியம் ஆகியவை காட்டவில்லை.

2.2.6.2. இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், 'மேல்' என்ற பொருளில் வரும் 'அதி' முதலிய சொற்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.10) என்கிறது. சான்றாக, அதி மஞ்ஞோ (மஞ்சம் உபரி மஞ்ஞோ) - மாடியைக் கடந்த மாடி, அதி மாலோ (மாலம் உபரி மாலோ) - மாளிகையைக் கடந்த மாளிகை ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, 'அதி' முதலியவை 'க்ராந்த (மேற்பட்ட)' என்னும் பொருளைக் குறிக்கும்போது இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொல்லோடு சேர்ந்து தொகையாகும் என்று கூறுகிறது. சான்றாக, அதிக்ராந்த: கட்வாம் = அதிகட்வ: - கட்டிலுக்குத் தேவையில்லாமல் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இங்கு அஷ்டாத்யாயி,

மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் விளக்கங்கள் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், சான்றுகள் வேறுபட்டுள்ளன.

2.2.6.3. மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், 'அவ' முதலிய சொற்கள் 'க்ருஷ்ட (அழுதல்)' என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (தொகை.13.11) என்கிறது. சான்றாக, அவ கோகிலம் - குயில் இல்லாத வனம் (குயிலின் கூவுதல் இல்லாத வனம் அதாவது வசந்தருது), அவ மையூரம் - மயில் இல்லாத வனம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, அவ முதலிய சொற்கள் 'க்ருஷ்ட (அழுதல்)' முதலான பொருட்களை உணர்த்தும்போது மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் என்கிறது. அவ கோகில: (அவக்ருஷ்ட: கோகிலயா) - குயிலின் கூவுதலால் அறிவிக்கப்பட்டது. அதாவது, வசந்தருது என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் விளக்கமும் சான்றுகளும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன.

2.2.6.4. நான்காம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், 'பரி' முதலான சொற்கள் 'சோர்வுற்ற' முதலிய பொருளில் நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (தொகை.13.12) என்கிறது. பரி யஜ்ஜேநோ (பரி கிலா நோஜ்ஜநாயா) - படிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, 'பரி' முதலியவை 'சோர்வுற்ற' முதலிய பொருட்களில் நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் என்கிறது.

சான்றாக, பர்யத்⁴ய்யன: (பரிக்³லான: அத்ய்யனாய) - படிப்பிலிருந்து களைப்புற்ற
என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

2.2.6.5. அய்ந்தாம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், 'போன / கடந்த' என்ற பொருள் தரும் 'நிர்' முதலிய சொற்கள்
அய்ந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன (தொகை.13.13) என்கிறது.
சான்றாக, நிக்கோஸம்பி - கௌஸம்பியிலிருந்து புறப்பட்டுப் போனவன் என்பதைக்
காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, 'நிர்' முதலிய சொற்கள் 'அப்பாற்பட்டன்' முதலிய
பொருட்களை உணர்த்தும்போது அய்ந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து
தொகையாகும் என்கிறது. நிஷ் கௌஸாம்பி: (நிஷ் க்ராந்த: கௌஸாம்ப்யா:) -
கௌஸாம்பியிலிருந்து வெளிக்கிளம்பியவன் என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது.

2.2.6.6. ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், 'சிறந்த, கெட்ட' ஆகிய பொருள்தரும் 'கு, ப' முதலியவை
பெயர்ச்சொற்களோடு சேரும்போது தொகையாகின்றன (தொகை.13) என்று கூறுகிறது.
சான்றாக, குப்ராஹ்மணோ - இழிவான பிராமணன், கதுண்ஹம் - லேசான சூடு,
பநாயகோ - சிறந்த தலைவன், ஸுகதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, ஸுபுரிஸோ - நல்ல
மனிதன், துக்கதம் - தவறான நடவடிக்கை, துப்புரிஸோ - கெட்ட மனிதன்
முதலானவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி 'கதி³' வகுப்பைச் சேர்ந்த இடைச்சொற்கள் 'கு (கெட்ட), ப்ர'
ஆகியவைகள் ஆறாம் வேற்றுமையில் பெயர்ச்சொற்களோடு சேர்ந்து வேற்றுமைத்

தொகையாகும் (2.2.18). என்கிறது. சான்று: குத்ஸித: புருஷ: = குபுருஷ: - கெட்ட மனிதன், உரரீக்ருதம் - ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, ப்ராதய துஷ்புருஷ: - கெட்ட மனிதன், ஸுபுருஷ: - நல்ல மனிதன், அதிப்ராஹ்மண: - சிறந்த பிராமணன். இதனை அஷ்டாத்யாயி ஆறாம் வேற்றுமைக்குரியதாகக் காட்டுகிறது. ஆனால், மொக்கல்லானத்தில் ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வருவது சுட்டிக் காட்டப்பெறவில்லை.

இவற்றிலிருந்து மொக்கல்லானத்தின் இந்நூற்பா விளக்கம் ஆறாம் வேற்றுமைக்கானது என்பதையும் இந்நூற்பாவை மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயியிலிருந்து தழுவிக்கொண்டது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும், அஷ்டாத்யாயி காட்டும் எடுத்துக்காட்டுகளையே பாலிமொழிச் சொற்களில் மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளது. ஏறக்குறைய சான்றுகளுக்கான பொருண்மைகள் ஒன்றாகத்தான் உள்ளன. கச்சாயனம், வீரசோழியம் இரண்டும் இத்தகைய இலக்கண விதியைக் இலக்கணப்படுத்தியிருக்கவில்லை. எனவே, அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் ஒற்றுமையாக உள்ள இக்கூறு அஷ்டாத்யாயிலிருந்து மொக்கல்லானம் எடுத்துக்கொண்டதாகத்தான் இருக்கக்கூடும் என்பது மேலும் உறுதியாகிறது.

2.2.6.7. எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை

மொக்கல்லானம், எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் 'நஞ்' உருபுடன் பெயர்ச்சொல் தொகுக்கப்பட்டு வேற்றுமைத் தொகையாகும் (தொகை.12) என்கிறது. அதாவது, எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையாகும் என்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, இதனை 'நஞ் தத்புருஷ சமாசம்' என்று குறிப்பிடுகிறது. மொக்கல்லானம் இதற்குச் சான்றாக,

நப்⁴ராஹ்மணோ = அப்⁴ராஹ்மணோ - பிராமணன் அல்லாதவன், அபுநகேய்யா கா³தா² - மீண்டும் பாட முடியாத கவிதை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லான நூற்பா விளக்கத்தில் நப்⁴ராஹ்மணோ எவ்வாறு அப்⁴ராஹ்மணோ ஆயிற்று என்பது தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை. இதனை வீரசோழிய 46வது காரிகை தெளிவாக்குவதாக உள்ளது. அதாவது, 'நவ்'வென்னும் ஒற்றின்மேல் அகர உயிர் ஏறி நகரமாய் கிடந்த சொல் தொகையின்கண் உயிர்மெய் வரும்போது நகர ஒற்று அழிந்து அகரமாய் நிற்கும்; உயிர்வரும்போது நகரவொற்றுப் பின்னாய் அகரம் முன்னாய்த் தெற்று நிற்கும் என்கிறது அந்நூற்பா. சான்றாக ந + நாதன் = அநாதன், ந + உசிதம் = அநுசிதம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதன்வழி மொக்கல்லானம் காட்டும் நப்⁴ராஹ்மணோ எவ்வாறு அப்⁴ராஹ்மணோ ஆயிற்று என்பதை உள்வாங்கக் கூடும். இத்தகைய புரிதலுக்கு வழிவகுத்த வீரசோழிய 46வது காரிகை என்பது 'நஞ் தத்புருஷ சமாசம்' எனப்படும் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை பற்றியதுதான். வீரசோழியம் காட்டும் நஞ் தத்புருஷம் எனும் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை, சமஸ்கிருத வேற்றுமைத் தொகையின் வகைகளுள் ஒன்றாகும். ஆதலால்தான், வீரசோழியக் காரிகை மொக்கல்லான எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையின் கூடுதல் பொருள் புரிதலுக்கு வழி வகுக்கிறது. இத்தகைய புரிதலுக்கு வழிவகுத்த வேற்றுமைத் தொகை பற்றிய வீரசோழிய காரிகையின் மூலநூற்பா எதுவாக இருக்கக் கூடும் என்ற தேடலினை முதலில் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து தொடங்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில், அஷ்டாத்யாயி எதிர்மறை உருபுடன் (நஞ்) பெயர்ச்சொல் தொகுக்கப்பட்டு எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகையாகும் (2.2.6) என்கிறது. சான்றாக, நப்⁴ராஹ்மண: = அப்⁴ராஹ்மண: - பிராமணன் அல்லாதவன் என்பதனைக்

காட்டியுள்ளது. மேலும், 'நஞ்' உருபின் நகரம் எவ்வாறு அகரமாகிறது என்பதனைக் கீழ்வருமாறு காட்டுகிறது.

திட்டுதல், பழித்தல் (ஷப) என்ற பொருளைக் குறிக்கும் வினைச்சொல்லோடு தொகும்போது நஞ் என்ற ஒட்டின் 'ந்' கெடும். சான்று: ந + பசஸி = அபஸி - ஓ கெட்டவனே நீ சரியாகச் சமைக்கவில்லை (அஷ்.வா.2.2.6).

ஆக, வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயி ஆகியவற்றின் விளக்கங்களிலிருந்து மொக்கல்லானம் காட்டும் 'நப⁴ராஹ்மணோ', அப்ரஹ்மணோ ஆன விதத்தை அறிய முடிகிறது. மொக்கல்லானத்திற்கும், மொக்கல்லானப் பொருள் புரிதலுக்கும் வழி வகுத்த வீரசோழிய கருத்தியலுக்கு அஷ்டாத்யாயின் விளக்கமே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

இங்குக் கச்சாயனம் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை பற்றி ஏதாவது கூறியுள்ளதா என்றும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் கச்சாயனம், வேற்றுமைத்தொகையில் 'ந்' என்னும் எதிர்மறை பொருள்தரும் சொல்வரின் அஃது 'அ' என்று மாற்றமடையும் (335) என்கிறது. சான்றாக, நப⁴ராஹ்மணோ - அப⁴ராஹ்மணோ - பிராமணன் அல்லாதவன், அபிக்கு - பிக்கு அல்லாதவன் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. ஆக, எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை பற்றிய கருத்துக்கள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லனம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன எனலாம். கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகைக்கு அடிப்படை அஷ்டாத்யாயி என்பது இதிலிருந்து பெறப்படுகிறது. இதேசமயம் கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இலங்கையில் எழுந்த மரபிலக்கணங்கள்

ஆதலால், இவற்றிடையேயான பரிமாற்றம் நடைபெற்றிருக்கக் கூடுமா என்ற சந்தேகமும் எழ நேரிடுகிறது.

இவற்றிலிருந்து மொக்கல்லானம் எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகை விளக்கம், அதன் சான்று என்றளவில் நிற்க கச்சாயனமும், வீரசோழியமும் 'ந'கரம் 'அ'கரமாகும் விதத்தை விளக்கியுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. கச்சாயனமும், வீரசோழியமும் 'ந'கரம் 'அ'கரமான விதத்தை அஷ்டாத்யாயிலிருந்தே எடுத்துக் கொண்டுள்ளன. கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் ஒற்றுமையுடன் இருப்பினும் கச்சாயனம் கூறும் சான்றுகளாகிய அபிக்கு, அபஞ்சகவம் முதலானவற்றை மொக்கல்லானம் காட்டவில்லை. அஷ்டாத்யாயி காட்டும் நப⁴ராஹ்மணோ என்பதையும் மற்றைய சான்றுகளையும் காட்டியுள்ளது. ஆக, அஷ்டாத்யாயிலிருந்து கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எதிர்மறை வேற்றுமைத் தொகைக் கருத்தியலை அவ்வவற்றின் நிலைக்கு ஏற்றவாறு ஏற்றிருக்கின்றன எனலாம். மொக்கல்லானம் இலக்கண விதியையும் சான்றையும் மட்டும் கொள்ள கச்சாயனமும், வீரசோழியமும் இலக்கண விதியோடு நகரம் அகரமான விதத்தையும் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், வீரசோழியம், நப⁴ராஹ்மணோ என்பதைச் சான்றாகக் காட்டாமல் அநாதன், அநுசிதம் ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இதன்வழி வீரசோழியத்தில் அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்களில் உள்ள சொற்களின் தமிழ்ப்படுத்தம் நடைபெற்றிருக்கிறது என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இதனடிப்படையில், வீரசோழியப் புத்தமித்திரனாரையும் பெருந்தேவனாரையும் சமஸ்கிருத - தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்களாகவும் அடையாளப்படுத்த இயலும். அதாவது, இலக்கண

ஆசிரியனும், உரையாசிரியனும் பன்மொழி அறிவைப் பெற்றவர்களாக உள்ளனர் என்பது இங்குக் குறிப்பிடப்பெறும் கருத்து.

2.2.7. வேற்றுமைத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- மொக்கல்லானத்தின் வேற்றுமைத்தொகை பற்றிய நூற்பாக்கள், எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை நூற்பா ஆகியவை அஷ்டாத்யாயின் வழிபட்டவை. மொக்கல்லானத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையுள்ள மொக்கல்லானச் சான்றுகளின் விளக்கங்களை அறிந்து கொள்ள அஷ்டாத்யாயின் விளக்கங்கள் துணைசெய்வனவாக உள்ளன. மொக்கல்லானம், கூடுதலாக அமைத்துள்ள சான்றுகள் புத்த மதக் கொள்கைகளை வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளன.
- கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை விளக்கங்கள், அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.
- இரண்டாம் (அம்), மூன்றாம் (நா), நான்காம் (ஆய) வேற்றுமை ஒருமை உருபுகள் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. அய்ந்தாம், ஆறாம், ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகள் வேறுபட்டுள்ளன. (அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபுகள் அஷ்ட: ஆத், ப⁴யா, கச், மொக்: ஸ்மா, ஹி, ஆறாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகள் அஷ்ட: ஸ்ய (ஆய), ஆம், கச், மொக்: ஸ்ஸ, நம், ஏழாம் வேற்றுமை பன்மை உருபு அஷ்ட: ஷு, கச், மொக்: ஸு).

- மொக்கல்லானத் தொகையியல் 10வது நூற்பா கச்சாயனத்தின் வழிபட்டாதாகும். எனினும், அஷ்டாத்யாயிலிருந்து பெரும்பான்மை சான்றுகளையும் கச்சாயனத்திலிருந்து 'மேதுனா பேதோ - காமத்திலிருந்து நீங்கினான்' என்ற சான்றையும் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.
- கச்சாயானம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமைத் தொகையை இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து விளக்கும் முறை தொல்காப்பியத்தோடு ஒற்றுமையுடையதாக உள்ளது.
- தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவை காட்டும் வேற்றுமை உருபுகள் தமிழ்மொழிக்குரியவை. வேற்றுமைத்தொகையைப் பொறுத்தமட்டில் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் - மொக்கல்லானம் இடையே நேரடி ஒற்றுமை இல்லை.

2.3. உம்மைத்தொகை

2.3.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர், உம்மைத் தொகைக்கான இலக்கண வரையறையைக் கூறவில்லை. உம்மைத்தொகை வரும் பெயர்களைப் பற்றியே கூறியுள்ளார். அதாவது இருபெயர், பலபெயர், அளவின் பெயர், எண்ணியற் பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் ஆகிய பெயர்களில் உம்மைத்தொகை பயின்று வருவதாகக் கூறுகிறார். இதற்குச் சான்றாக முறையே உவாப்பதினான்கு, புலிவிற்கெண்டை, தூணிப்பதக்கு, முப்பத்து மூவர், தொடியரை, பதினைந்து ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளார். இவை உவாவும் பதினான்கும், புலியும் வில்லும் கெண்டையும், தூணியும் பதக்கும், முப்பதும்

மூவரும், தொடியும் அரையும், பத்தும் ஐந்தும் என உம்மைத் தொடராக விரிவதையும் காட்டுகிறார்.

2.3.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, பல வேற்றுமைச் சொற்கள் சேர்ந்து 'ச' (உம்) வின் பொருளை உணர்த்தும்போது அத்தொகை உம்மைத் தொகையாகும் (2.2.29) என்கிறது. சான்றாக, ப்லக்ஷ ந்யக்³ரோதௌ – ப்லக்ஷமும் ந்யக்³ரோமும் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதனைப் ப்லக்ஷஸ் ச ந்யக்³ரோதஸ் ச என உம்மைத்தொடராகவும் காட்டியுள்ளது. இதிலிருந்து 'ச' – உம் என்னும் உருபு மறைந்து வருவதால் உம்மைத்தொகை ஆகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மேலும், ஸமுச்சய – இணைப்புக் கிளவி, அன்வாசய – துணை இணைப்புக் கிளவி, இதரேதர – இசைவினைக் கிளவி, ஸமாஹார – கட்டிணைப்புக் கிளவி என்ற நான்கை உம்மைத்தொகையின் வகைகளாகக் கூறி இவற்றுள் சமுச்சய, அன்வாசய ஆகிய இரண்டும் தொகையாகாது என்றும் சமாஹாரம், இதரேதரம் ஆகிய இரண்டு மட்டும் தொகையாகும் என்றும் கூறியுள்ளது. அதனோடு சமாஹார உம்மைத்தொகை பற்றியும் இதரேதர உம்மைத்தொகை பற்றியும் அஷ்டாத்யாயி (2.4.2, 2.4.6, 2.4.7, 2.4.8, 2.4.9 2.4.10 2.4.12) பல நூற்பாக்களில் கூறியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி உரியிரினங்களின் உறுப்பு, பாடகர்கள், நடனமாடுபவர்கள் தொகுதி, படைகளின் பகுதி ஆகியவற்றைச் சுட்டும் வகையில் அமைந்த உம்மைத்தொகைகள் ஒருமையில் அமையும் (2.4.2) என்கிறது. சான்றாக, பாணிபாதம் – கைகால்கள், மார்தங்கிக பாணவிகம் – மிருதங்கம் வாசிப்பவனும் பணவம் வாசிப்பவனும்,

ரதி காஸ் வாரோஹம் - ரதத்தில் ஏறியவீரர்களும் குதிரையின் மேலமர்ந்த வீரர்களும் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இவை முறையே உயிரினங்களின் உறுப்புகள், பாடகர்கள் அல்லது இசை சார்ந்தவை ஆகியவற்றிற்குச் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. படைக்கருவிகள் உம்மைத்தொகையாக வருவதற்குச் (2.4.6) சான்றாக, நந்தக பாஞ்ஜ ஜன்யௌ - விஷ்ணுவின் கத்தியும், சங்கும் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், நதியின் பெயர்களில் வரும் உம்மைத்தொகை பற்றியும் இடப்பெயர்களில் அமையும் உம்மைத்தொகை பற்றியும் அவை ஒருமையில் அமையும் விதத்தையும் அஷ்டாத்யாயி காட்டுகிறது. அதாவது கிராமத்தின் பெயர்களைத் தவிர்த்து மற்ற வெவ்வேறு பால்களில் அமைந்த தேசத்தின் பெயர்கள் அல்லது இடப்பெயர்கள் ஆகியவற்றை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட உம்மைத்தொகை ஒருமையில் அமையும் (2.4.7) என்கிறது. சான்றாக, கங்கா³ ஸோணம் - கங்கையும் ஸோணமும், குரு குருஷேத்ரம் - குருவும் ஷேத்ரமும், மதுரா பாடலிபுத்ரம் - மதுராவும் பாடலிபுத்ரமும் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. மதுரா பாடலிபுத்ரம் என்பதை 'மதுரா ச பாடலிபுத்ரம் ச' என உம்மைத்தொடராகவும் விரித்துக் காட்டியுள்ளது. இதன் வாயிலாக மற்றவற்றையும் இவ்வாறு உம்மைத் தொடர்களாக விரிக்க இயலும் என்ற பாங்கைப் பெறவைக்கிறது.

சிறிய உயிரினங்களின் பெயர்களைக் கொண்டு ஆக்கும் உம்மைத் தொகையும் ஒருமையில் அமையும் (2.4.8) என்கிறது. சான்றாக, த³ம்ஸ் மஸகம் - மூட்டையும் கொசுவும் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. எப்போதும் ஒன்றுக்கொன்று பகையுள்ள உயினங்களை உறுப்பினர்களாகக் கொண்ட உம்மைத் தொகையும் ஒருமையில் அமையும் (2.4.9) என்கிறது. சான்றாக மார்ஜார மூஷகம் - பூனையும் எலியும், அஹிநகுலம் - பாம்பும்

கீரியும் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இத்தகைய நூற்பாக்களின் கருத்துக்களைச் சமாஹார உம்மைத்தொகை வகைக்குக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, இதரேதர உம்மைத்தொகையின் உறுப்பினர்கள் கீழ்க்கண்டவைகளாக அமையும்போது அத்தொகை ஒருமையில் அமையும் (2.4.12) என்றும் இதரேதர உம்மைத் தொகையில் மரங்களின் பெயர்கள், விலங்குகளின் பெயர்கள், புற்களின் பெயர்கள், தானியங்களின் பெயர்கள், சுவையூட்டும் பொருட்களின் பெயர்கள், வீட்டு விலங்குகள் ஆகியவை உறுப்பினர்களாக அமையும் என்றும் கூறியுள்ளது. இவற்றிற்குச் சான்றுகளாக முறையே ப்லக்ஷந்யக்³ரோத⁴ம், ருருப்ருஷ்தம், குஸகாஸம் - புல்லும் தற்பையும், வ்ரீஹியவம் - பார்லியும் அரிசியும், த³தி க்⁴ருதம் - தயிரும் நெய்யும், கோ³ மஹிஷம் - பசுவும் எருமையும், தித்திரிகபிஞ்ஜலம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

2.3.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனத்தின் 324, 325, 331 ஆகிய நூற்பாக்கள் உம்மைத் தொகையைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. கச்சாயனம், இரண்டும் பலவுமாய பெயர்கள் இணைந்து ஒரு தொகையாகத் தொக்கு நின்றால் அது 'துவந்தம்' என்னும் உம்மைத் தொகையாகும் (331) என்கிறது. சான்றாக, ஜன்திம சூரியா - சந்திரனும் சூரியனும், சமண ப்³ராஹ்மணா - சமணனும் பிராமணனும், சாரிபுத்த மொக்கல்லான - சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும், குவேர வாசவா - குவேரனும் வாசவனும் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும் உயிர்களின் உறுப்புகள், இசைக் கருவிகள், உழவுத்தொழிலுக்கான கருவிகள், படைக்கலன்கள், சிற்றுயிர்கள், தத்தம் இயல்புகளால் மாறுபட்ட உயிரினங்கள்,

பல்வேறு குணத்தன்மைகள் ஆகியவற்றின் இயைபால் அமையும் 'துவந்தம்' எனப்படும் உம்மைத்தொகைகள் ஒருமையாகவும் அலிப்பாலாகவும் கொள்ளப்படும் (324) என்கிறது. சான்றாக, உயிர்களின் உறுப்புகள் - முஹநாசிகம் (முஹஞ் ச நாசிகா ச) - வாய் மூக்கு, இசைக் கருவிகள் - கீத வாதிதம் - கீதம் வாத்திகம், உழவுத்தொழிலுக்கான கருவிகள் - யுக நங்கலம் - நுகத்தடி கலப்பை, படைக்கலன்கள் - அஸி சம்மம் - வாள் ஆயுதம், சிற்றுயிகள் - டம்ஸ மகசம் - மூட்டை கொசு, தத்தம் இயல்புகளால் மாறுபட்ட உயிரினங்கள் - அஹி நஹுலம் - பாம்பு கீரி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

கச்சாயன 325வது நூற்பா, மரங்களின் பெயர்கள், புல்வகைகளின் பெயர்கள், விலங்குகளின் பெயர்கள், பொருட்களின் பெயர்கள், தானியங்களின் பெயர்கள், நாட்டுமக்கள் பெயர்கள் ஆகியவற்றால் அமையும் உம்மைத் தொகைகளும் மேலவை போன்றே ஒருமையாகவும் அலிப்பாலாகவும் கொள்ளப்படும் என்கிறது. சான்றாக, மரங்களின் பெயர்கள் - அஸ்ஸத்த கபீதனா - அத்திமரம் ஆப்பிள் மரம், புல்வகைகளின் பெயர்கள் - உசீரபீரணம் - தற்பை புல், விலங்குகளின் பெயர்கள் - அஜேளகா - ஆடு, காட்டு ஆடு, (த⁴ன) பொருள்களின் பெயர்கள் - ஹிரஞ்ஞ சுவண்ணா - பணம் தங்கம், தானியங்களின் பெயர்கள் - சாலி யவா - பார்லி நெல், நாட்டுமக்கள் வசிக்கும் இடப்பெயர்கள் - காசி கோசலா - காசி கோசலம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.3.4. வீரசோழியம்

வீரசோழிய 49வது காரிகை, 'துவந்தம்' எனப்படும் உம்மைத்தொகை பற்றிக் கூறுகிறது. அவ்வகையில், இதரேதரத் தொகையும் சமாகாரத் தொகையும் என்று உம்மைத்தொகை இரண்டு வகைப்படும் என்கிறது. இதரேதர உம்மைக்குக் கபில பரணர்

– கபிலரும் பரணரும் என்பதையும் சமாகார உம்மைத்தொகைக்கு உவாப் பதினான்கு -
உவாவும் பதினான்கும் என்பதையும் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது.

2.3.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், பல சொற்கள் 'ச' (உம்) சேரும் நிலையில் இணைந்து ஒரு சொல்லாய்த் தொக்கு நின்றால் அது உம்மைத் தொகையாகும் (தொகை.19) என்கிறது. இதனோடு உம்மைத்தொகையின் வகையாகச் சமுச்சயம் (பலபொருள்களின் தொகுதி), அன்வாசயம் (ஒரு தொழில் முக்கியத்துவம் பெற்றும் மற்ற தொழில் முக்கியத்துவம் பெறாமலும் வருவது), இதரேதரம் (ஒன்றுகொன்று அவசியம் என்ற தன்மையில் உள்ள இரண்டு பொருள்களின் சேர்க்கை), ஸமாஹாரம் (தொகுதி) ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இந்நான்கனுள் சமுச்சயமும், அன்வாசயமும் தொகைகள் ஆகாது என்றும் இதரேதரம், ஸமாஹாரம் ஆகியவை மட்டும் தொகையாக வரும் என்றும் கூறுகிறது.

2.3.5.1. சமாகார உம்மைத்தொகை

மொக்கல்லானம் விலங்குகளின் உறுப்புகள், இசைக்கருவிகள், உழுகலன்கள், படைக்கலன்கள், சிற்றுயிர்கள், தத்தம் இயல்பால் முரணானவை, பல்வேறு குணங்கள் ஆகியவை ஸமாஹார உம்மைத்தொகையில் வரும் என்கிறது. சான்றாக, பிராணிகளின் உறுப்புகள் – முக நாஸி – மூக்கு வாய், இசைக்கருவிகள் – சம்மதாளம் - கை தாளம் (ஜாலரா), உழுகருவிகள் – யுகனங்களம் – நுகத்தடி கலப்பை, படைக்கலன்கள் – ஆஸி ஸாத்தி – வாள் ஆயுதம், சிற்றுயிகள் – டம்ஸ மகஸம் – மூட்டை கொசு, தத்தம் இயல்பால் முரணானவை – அஹிநகுல – பாம்பு கீரி, பல்வேறு குணங்கள் – ஸ்திரி லிங்க புலிங்க –

பெண்பால் ஆண்பால், நதியின் பெயர்கள் - கங்கா யமுனா - கங்கை யமுனை முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.3.5.2. இதரேதர உம்மைத்தொகை

இதரேதர உம்மைத்தொகை வரும் உறுப்புகளாகப் புல்வகைப்பெயர்கள், மரப்பெயர்கள், விலங்குப்பெயர்கள், செல்வம் சார்ந்த பெயர்கள், தானியப்பெயர்கள், உணவுப்பெயர்கள், மக்கள் வாழிடப்பெயர்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. சான்றாக, புல்வகைப்பெயர்கள் - காஸகுஸ - புல் தற்பை, மரப்பெயர்கள் - க²தி³ர் பலாஸம் - பிசின் தரும் வேல மரமும் இலையும், விலங்குபெயர்கள் - கஜ கவஜ் - யானை நீல்கை, செல்வம் சார்ந்த பெயர்கள் - ஹிரண்ய ஸ்வண்ணோ - பணம் தங்கம், தானியப்பெயர்கள் - ஸாலி யவக் - பார்லி நெல், உணவுப்பெயர்கள் - ஸாக ஸுக - கீரை பருப்பு, இடப்பெயர்கள் - காஷி கோசல - காசி கோசலம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. உம்மை விரி கீழ்வருமாறு:

பிராணிகளின் உறுப்புகள் - முக ச நாஸீக ச - மூக்கும் வாயும், இசைக்கருவிகள் சம்ம ச தாலம் ச - கையும் தாளமும், உழுகலன்கள் - யூக ச நங்களம் ச - நுகத்தடியும் கலப்பையும், படைக்கலன்கள் - ஆஸி ச ஸாத்தி ச - வாளும் ஆயுதமும், சிற்றுயிர்கள் - மூட்டையும் கொசுவும், தத்தம் இயல்பால் முரணானவை - அஹி ச நகுல ச - பாம்பும் கீரியும், பல்வேறு குணங்கள் - ஸ்திரிலிங்கம் ச புலிங்கம் ச - பெண்பாலும் ஆண்பாலும், நதியின் பெயர்கள் - கங்கா ச யமுனா ச - கங்கையும் யமுனையும், புல்வகைப்பெயர்கள் - காஸ ச குஸ ச - புல்லும் தற்பையும், மரப்பெயர்கள் - க²தி³ர் ச பலாஸ ச - பிசின் தரும்

வேல மரமும் இலையும், விலங்குப்பெயர்கள் - கஜ் ச கவஜ் ச - யானையும் நீல்கையும்,
 த⁴னப்பெயர்கள் - ஹிரண்ய ச ஸ்வனோ ச - பணமும் தங்கமும், தானியப்பெயர்கள் -
 ஸாலி ச யவக் ச - பார்லியும் நெல்லும், உணவுப்பெயர்கள் - ஸாக ச ஸுக ச - கீரையும்
 பருப்பும், மக்கள் வாழிடப்பெயர்கள் - காசி ச கோசல ச - காசியும் கோசலமும்.

2.3.6. உம்மைத்தொகை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், விலங்குகளின் உறுப்புகள் - முக நாஸீக - மூக்கு வாய்,
 இசைக்கருவிகள் - சம்ம தாலம் - கைத்தளம் (ஜால்ரா), உமுகருவிகள் - யுகனங்களம் -
 நுகத்தடி கலப்பை, படைக்கலன்கள் - ஆஸி ஸாத்தி - வாள் ஆயுதம், சிற்றுயிகள் -
 தம்ஸமகஸம் - மூட்டை கொசு, தத்தம் இயல்பால் முரணானவை - அஹிநகுல - பாம்பு
 கீரி, பல்வேறு குணங்கள் - ஸ்திரிலிங்கமும் புலிங்கமும் - பெண்பால் ஆண்பால், நதியின்
 பெயர்கள் - கங்கா யமுனா - கங்கை யமுனை ஆகியவற்றை சமஹார
 உம்மைத்தொகைக்கும் புல்வகைப்பெயர்கள் - காஸகுஸ - புல் தற்பை, மரப்பெயர்கள் -
 க²தி³ர் பலாஸம் - பிசின் தரும் வேலமர இலை, விலங்குப்பெயர்கள் - கஜகவஜ் - யானை
 நீல்கை, செல்வம் சார்ந்த பெயர்கள் - ஹிரண்ய ஸ்வனோ - பணம் தங்கம்,
 தானியப்பெயர்கள் - ஸாலி யவக் - பார்லி நெல், உணவுப்பெயர்கள் - ஸாக ஸுக - கீரை
 பருப்பு, மக்கள் வாழிடப்பெயர்கள் - காஷி கோசல - காசி கோசலம் ஆகியவற்றை
 இதரேதர உம்மைத்தொகைக்கும் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயியும், உரியிரினங்களின் உறுப்பு - பாணிபாதம் - கைகால்கள்,
 இசைக்கருவிகள் - மார்தங்கிக பாணவிகம் - மிருதங்கம் வாசிப்பவனும் பணவம்

வாசிப்பவனும், படைகளின் ஒரு பகுதி - ரதி காஸ் வாரோஹம் - ரதத்தில் ஏறியவீரர்களும் குதிரையின் மேலமர்ந்த வீரர்களும், படைக்கருவிகள் - விஷ்ணுவின் கத்தியும் சங்கும், நதியின் பெயர்கள் - கங்கா³ ஸோணம் - கங்கையும் ஸோணமும், இடப்பெயர்கள் - மதுரா பாடலிபுத்ரம் - மதுராவும் பாடலிபுத்ரமும், சிறிய உயிரினங்களின் பெயர்கள் - தம்ஸ மஸகம் - மூட்டையும் கொசுவும், ஒன்றுக்கொன்று பகையுள்ள உயினங்கள் - மார்ஜார மூஷ்கம் - பூனையும் எலியும், அஹிநகுலம் - பாம்பும் கீரியும் ஆகியவற்றைச் சமஹார உம்மைத்தொகை வகைக்கும் மரங்களின் பெயர்கள் - ப்லக்ஷந்யக்ரோதம்,, விலங்குகளின் பெயர்கள் - ருருப்ருஷ்தம், புற்களின் பெயர்கள் - குஸகாஸம் - புல்லும் தற்பையும், பறைவைகளின் பெயர்கள் - தித்திரிகபிஞ்ஜலம், தானியங்களின் பெயர்கள் - வீஹியவா - பார்லியும் அரிசியும், சுவையூட்டும் பொருட்களின் பெயர்கள்- ததிக்குதம் - தயிரும் நெய்யும், வீட்டு விலங்குகள் - கோமஹிஷம் - பசுவும் எருமையும் ஆகியவற்றை இதரேதர உம்மைத்தொகைக்கும் காட்டியுள்ளது.

கச்சாயனமும் உயிர்களின் உறுப்புகள் - முஹநாசிகம் - வாய் மூக்கு, இசைக் கருவிகள் - கீத வாதிதம் - கீதம் வாத்திகம், உழவுத்தொழிலுக்கான கருவிகள் - யுக நங்கலம் - நுகத்தடி கலப்பை, படைக்கலன்கள் - அஸி சம்மம் - வாள் ஆயுதம், சிற்றுயிகள் - டம்ஸ மகசம் - மூட்டை கொசு, தத்தம் இயல்புகளால் மாறுபட்ட உயிரினங்கள் - அஹி நஹூலம் - பாம்பு கீரி ஆகியவற்றைச் சமஹார உம்மைத்தொகைக்கும் மரங்களின் பெயர்கள் - அஸ்ஸத்த கபீதனா - அத்திமரம் ஆப்பிள் மரம், புல்வகைகளின் பெயர்கள் உசீரபீரணம் - தற்பை புல், விலங்குகளின் பெயர்கள் - அஜேளகா - ஆடு, காட்டு ஆடு, பொருள்களின் பெயர்கள் - ஹிரஞ்ஞ சுவன்னா - பணம் தங்கம், தானியங்களின்

பெயர்கள் – சாலி யவா – பார்லி, நெல், நாட்டுமக்கள் பெயர்கள் – காசி கோசலா – காசி கோசலம் ஆகியவற்றை இதரேதர உம்மைத்தொகைக்கும் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் உம்மைத்தொகை விளக்கங்களையும் சான்றுகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் உம்மைத்தொகை விளக்கங்களும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன என்பது தெரிகிறது. அஷ்டாத்யாயி கூறும் சான்றுகள் அல்லாமல், கச்சாயனமும் மொகல்லானமும் பிற சான்றுகளையும் அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. இவை இரண்டும் புத்தமதக் கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், கச்சாயனம் கொண்டுள்ள சான்றுகள் சிலவற்றையும் மொக்கல்லானம் (கச்: காசி கோசலா – காசி கோசலம், மொக்: காஷி கோசல – காசி கோசலம்) கொண்டுள்ளது.

தமிழில் உம்மைத்தொகை பற்றிய தொல்காப்பிய, வீரசோழியக் கருத்துக்களைக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, தமிழுக்கும், பாலிக்கும் இடையேயான ஒற்றுமை வேற்றுமை வெளிப்படும். அவ்வகையில் தொல்காப்பியம் இருபெயர், பலபெயர், அளவின் பெயர், எண்ணியற் பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் ஆகிய பெயர்களில் உம்மைத்தொகை பயின்று வரும் என்கிறது. இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பிய விளக்கமுறையும், கச்சாயன, மொக்கல்லான உம்மைத்தொகை விளக்கமுறையும் வேறுபட்டுள்ளன எனலாம். தொல்காப்பியத்திற்கும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் இடையேயான உம்மைத்தொகை பற்றிய நிலைப்பாடு இதுவாக இருக்க, வீரசோழிய உம்மைத்தொகையையும் கச்சாயன,

மொக்கல்லான உம்மைத்தொகையையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் கூறப்பட்டுள்ள உம்மைத்தொகை பற்றிய இருவேறு கருத்துக்களையும் காட்டியுள்ளது. வீரசோழிய 49வது காரிகை, 'துவந்தம்' எனப்படும் உம்மைத்தொகை இதரேதர உம்மைத்தொகை சமகார உம்மைத்தொகை என்று இரண்டு வகைப்படும் என்கிறது. சான்றாக, இதரேதர உம்மைக்குக் கபில பரணர் - கபிலரும் பரணரும் என்பதையும், சமாகார உம்மைத்தொகைக்கு உவாப் பதினான்கு - உவாவும் பதினான்கும் என்பதையும் காட்டியுள்ளது. வீரசோழிய 50வது காரிகை தொல்காப்பியம் காட்டும் உம்மைத் தொகைக்கான விளக்கத்தையே காட்டியுள்ளது.

வீரசோழியத்தையும் சித்தசங்கர்வாவையும் ஒப்பிட்ட தமிழ், சிங்கள இலக்கண உறவு (1999) எனும் நூல் வீரசோழிய உம்மைத்தொகை பற்றிக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

“இருபல் அளவு நிறை எண் பெயர் உம்மையே”

என்னும் வீரசோழியக் கருத்துத் தமிழ் இலக்கண மரபில் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ் இலக்கண மரபில் எண்ணியற்பெயரும், எண்ணின் பெயரும் தனித்தனியாகக் கருதப்பெறுகின்றன. வீரசோழியத்தில் எண் ஒன்றே இடம்பெற்றிருப்பினும் உரையாசிரியர் அதற்குப் பத்தும் மூன்றும் - பதிமூன்று, ஆயிரமும் எட்டும் - ஆயிரத்தெட்டு என எண்ணின் பெயர்த்தொகை வந்தவாறு, முப்பதின்மரும் மூவரும் - முப்பதுமூவர், அய்வரும் நூற்றுவரும் - நூற்றைவர் என எண் இயற்பெயர்த்தொகை வந்தவாறு (வீ.பக். 56 - 57) என்று விளக்கம் அளித்திருப்பதால் வீரசோழிய உம்மைத் தொகைக்குரிய இலக்கணம் தமிழ் இலக்கண மரபிலிருந்து வேறுபட்டதன்று (1999, பக்.139 - 140).

மேலும், சித்தசங்கர்வாவோடு வீரசோழிய உம்மைத்தொகையை ஒப்பிட்டுக் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

இச்சான்றுகளும் விளக்கங்களும் தமிழ் இலக்கண மரபில் உம்மைத்தொகை வகைப்பாடுகளாகக் கருதப்பெறும் எண், அளவு, பெயர், நிறை என்பனவற்றுடன் ஒப்பிடத்தக்கனவாக அமையவில்லை. பாலி, சமஸ்கிருத மொழி துவந்த சமாசத்துடன் ஒப்பிடத்தக்கனவாக அமைகின்றன. சமஸ்கிருத இலக்கண மரபில் துவந்த சமாசம் இதரேதரம், சமகாரம் எனப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

“..... துவந்துமும்

வன்மொழியாம் இதரேதரம் வாய்ந்த சமாகாரமாம்” (வீ.கா.49;(2-3)

என்பது வீரசோழியக் கருத்து. இவ்வாறு துவந்த சாமசத்தை இரண்டாகப் பிரிப்பது பாலி இலக்கண மரபிலும் இடம்பெற்றுள்ளது (1999, பக்.140 – 141).

இதுவரை காட்டப்பெற்ற தமிழ், சிங்கள இலக்கண உறவு எனும் நூலின் கருத்துக்கள்வழி, வீரசோழியத்தின் தமிழ், சமஸ்கிருத உம்மைத்தொகை கருத்தியலையும் சமஸ்கிருதம், பாலி, தமிழ் (வீரசோழியம்) ஆகியவற்றிற்கான உறவையும் சமஸ்கிருதம், பாலி, தமிழ் (தொல்காப்பியம்) ஆகியவற்றிற்கான வேறுபாட்டையும் அறியமுடிகிறது. கூடுதலாக, சித்தசங்கர்வாவின் உம்மைத்தொகை விளக்கமுறை சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களிலும் காணப்படுகிறது என்ற கூற்றுக் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. இக்கூற்றைக் கவனத்தில் கொண்டு சித்தசங்கர்வா, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட முனையலாம். அவ்வகையில் தமிழ், சிங்கள

இலக்கண உறவு (1999) சித்தசங்கர்வாவின் உம்மைத்தொகைக் கருத்துக்களைக் கீழ்வருமாறு காட்டுகிறது.

சிங்கள மொழியில் உம்மைத்தொகைக்கான பொருளை உணர்த்துவதற்குத் 'த' என்னும் இடைச்சொல் பயன்படுத்தப் பெறுகிறது.

“ஹரி த³ சந்த³ த³ லி ஹிரசந்த – சூரியனும் சந்திரனும் லி சூரிய சந்திரா)

சரியூத்த மஹமுகலன் த லி சரியூட் மஹா முகல்லன் – சாரி புத்தரும் மொக்கல்லானரும்)

அத்ஹீத³ அச்ஹத³ ரியத³ பத³த³ – அத் அச் ரியபத³ - யானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் காலாட்படைகளும் (1999, ப. 140).

சித்தசங்கர்வாவின் இச்சான்றுகளைக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயன 331வது நூற்பா, இரண்டும் பலவுமாய பெயர்கள் இணைந்து ஒரு தொகையாகத் தொக்கு நின்றால் அது 'துவந்தம்' என்னும் உம்மைத் தொகையாகும் என்கிறது. இதற்குச் சான்றாக, சந்திம் சூரியா – சந்திரனும் சூரியனும், சாரிபுத்த மொக்கல்லான – சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும் ஆகியவற்றைக் கூறியுள்ளது. இதையே மொக்கல்லானத்தோடு நோக்க, மொக்கல்லானமும் ஸாரிபுத்ர மொத்தகல்யாயனோ – ஸாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும், சந்திம் சூரிய – சந்திரனும் சூரியனும் ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டுகிறது.

இதன்வழிக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம், சித்தசங்கர்வா ஆகியவற்றிடையே சான்றுகளில் பரிமாற்றம் நடந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. மேலும், சித்தசங்கர்வா காட்டும் 'அத்ஹீத³ அச்ஹத³ ரியத³ பத³த³' – அத் அச் ரியபத³ - (யானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்களும் காலாட்படைகளும்) என்ற சான்று அஷ்டாத்யாயில்

காணப்படுகிறது. அதாவது அஷ்டாத்யாயி, உம்மைத்தொகையில் படைகள் பற்றிக் கூறும்போது ரதி⁴ காஸ் வாரோஹம் – ரதத்தில் ஏறிய வீரர்களும் குதிரையின் மேலமர்ந்த வீரர்களும் என்ற சான்றைக் காட்டுகிறது. இதன்வழி அஷ்டாத்யாயி காட்டும் சான்றையும் சித்தசங்கர்வாவும் கொண்டுள்ளது என்பது தெரிகிறது. இத்தகைய ஒப்பீடு,

‘தேரா மொக்கல்லானரின் சத்தலக்கணத்தையும், புத்தமித்திரரின் வீரசோழியத்தையும் சித்தசங்கரவா என்ற இலக்கண நூலையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வோமேயானால் தமிழ் இலக்கண மரபின் மற்றொரு பரிமாணத்தை நாம் அறிந்துகொள்ள இயலும்’ (2010, பக். 284 – 285)

என்ற இராசாராம் கூற்றுக்கு வலு சேர்ப்பதாகவும் இவற்றிற்கு இடையேயான ஒப்பீட்டின் தேவையை மேலும் வலியுறுத்துவதாகவும் உள்ளது.

2.3.7. உம்மைத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் உம்மைத்தொகை தொகைவகைப்பாட்டுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. தமிழ், வடமொழி (சமஸ்கிருதம், பாலி) மொழிகளுக்கு ஏற்ப இவற்றின் உருபுகள் வேறுபடுகின்றன. தமிழில் ‘உம்’ என்ற இடைச்சொல் உம்மைத்தொகை உருபாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் ‘ச’ என்பது உம்மைத்தொகை உருபாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. சித்தசங்கர்வாவில் ‘த’ என்னும் இடைச்சொல் உம்மைத்தொகை உருபாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது.
- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி உம்மைத் தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியிருக்கும் முறையை வீரசோழியமும் கொண்டுள்ளது.

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லனம் ஆகியவற்றிடையே உம்மைத்தொகை விளக்கங்களும் சான்றுகளும் பெரும்பான்மை ஒற்றுமை தன்மையில் உள்ளன.
- கச்சாயனம், கொண்டுள்ள கூடுதலான சான்றுகளை மொக்கல்லானம் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது (சந்திரனும் சூரியனும், சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும்). அவை அடிப்படையில் புத்த மதத்தைச் சார்ந்தவையாக உள்ளன. சித்த சங்கர்வா என்ற நூலும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள புத்த மதம் சார்ந்த சான்றுகளைக் கொண்டுள்ளது (சந்திரனும் சூரியனும், சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும்). இத்தகைய ஒற்றுமை சித்தசங்கர்வாவைப் பாலி மரபிலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் தேவையை ஏற்படுத்துகிறது.
- அஷ்டாத்யாயின் சான்றையும் சித்தசங்கர்வா கொண்டிருப்பது இலங்கையில் அஷ்டாத்யாயி என்ற சமஸ்கிருத மரபிலக்கணம் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுவதாகவும் இலங்கை மரபிலக்கணம் அஷ்டாத்யாயியையும் தனது இலக்கண உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது.
- வீரசோழியம் சமகாரம், இதரேதரம் ஆகிய வகைகளை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி ஏற்றிருப்பினும் தமிழ்ச் சான்றுகளையே காட்டியுள்ளது.
- தொல்காப்பிய உம்மைத்தொகை வடமொழி (சமஸ்கிருதம், பாலி) உம்மைத்தொகையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு அமைகின்றது.
- உம்மைத்தொகை பயின்று வரும் பெயர்களை வகைப்படுத்தும் முறை தமிழ் (தொல்காப்பியம்), வடமொழி (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஆகிய இருமொழிகளிலும் உள்ளது. ஆனால், வகைப்பாடு வேறுபட்டதாக உள்ளது.

2.4. அன்மொழித்தொகை

2.4.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், அன்மொழித்தொகையானது பண்பு, உம்மை, வேற்றுமை ஆகிய தொகைகளின் ஈற்று நின்று இயலும் என்கிறது. சான்றாக வெள்ளாடை, தகரஞாழல், பொற்றொடி ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. சேனாவரையர் பண்பு, உம்மை, வேற்றுமை ஆகிய தொகைகளில் மட்டுமின்றி உவமத்தொகை, வினைத்தொகை ஆகியவற்றிலும் அன்மொழித்தொகை பிறக்கும் என்கிறார். பின்வந்த மரபிலக்கணங்களும் வேற்றுமை முதலான அய்ந்து தொகையின் புறத்துப் பிறக்கும் அன்மொழித்தொகையையே காட்டுகின்றன.

2.4.2. அஷ்டாத்யாயி

இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பதங்களைக் கொண்டு அமைக்கும் ஒரு தொகை அதன் உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொன்றாலும் உணர்த்தப்பெற்ற பொருளை அல்லாமல் அவைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பொருளை உணர்த்துமானால், அத்தொகை 'ப³ஹூஹீ' என்ற பெயர் பெறும் என்கிறது.

2.4.2.1. வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, முதல் வேற்றுமையைத் தவிர எல்லா வேற்றுமைப் பொருளும் இத்தொகையில் வரும் (2.2.24) என்கிறது. இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமான சான்றுகளைப் பின்வருமாறு காட்டுகிறது.

இரண்டாம் வேற்றுமை - ப்ராப்தம் உதகம் யம்க்ராமம் - தண்ணீரில் மூழ்கிய கிராமம், மூன்றாம் வேற்றுமை - ஊ⁴: ரத: யேன ஸ: - ரதத்தை இழுக்கும் பசு, நான்காம் வேற்றுமை - உபஹ்ருத பஸு ருத்³ர: = உபஹ்ருதக: பஸு யஸ்மை ஸ: - யாருக்காகப் பசு யாகத்தில் பலியிடப்படுகிறதோ அவர் அதாவது ருத்ரன்,

அய்ந்தாம் வேற்றுமை - உத்³த்⁴ரு தெளத³னா ஸ்தா²லீ = உத்³த்⁴ ருத: ஓதன³ன:
யஸ்யாஸா - எந்தப் பாத்திரத்தில் சோறு எடுக்கப்பட்டதோ அது ஸ்தா²லீ, ஆறாம்
வேற்றுமை - சித்ரகு: தே³வத³த்த: = சிரா க³வா: யஸ்ய ஸ - பழுப்பு நிறத்தில்
புள்ளிகளை உடைய பசுக்களை உடையவன் தே³வத³த்தன், ஏழாம் வேற்றுமை -
வீர புருஷக: க்³ராம: = வீரா: புருஷா: யஸ்மின் ஸ: - எங்கு வீர மனிதர்கள்
வசிக்கிறார்களோ அந்தக் கிராமம்.

2.4.2.2. இடைச்சொல் தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, அவயவங்களோடு சேர்ந்து 'ப³ஹூவீஹி' ஆகும் (அஷ்ட.வா.2.2.24)

என்கிறது. சான்றாக, உச்சைர் முக²: - தூக்கிய முகத்தை உடையவன்.

2.4.2.3. உவமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, முதல் உறுப்பினர் ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லாகவோ அல்லது
உவமச் சொல்லாகவோ அமைந்துள்ள அன்மொழித்தொகையின் இரண்டாவது
உறுப்பினர் கெடும் (அஷ்ட.வா.2.2.24) என்கிறது. இதற்குச் சான்றாக, கண்டே² கால: -
கழுத்தில் இருக்கும் கருப்பு அவனுடைய என்பதையும் உஷ்ட்ரமுக² - ஒட்டகத்தின்
முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன் என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இவற்றை
முறையே, கண்டே ஸ்தித கால: - யாருடைய கழுத்தில் கருப்பு நிறம் உள்ளதோ அவன்
சிவன் என்றும் உஷ்ட்ரஸ்ய முகம் இவ முகம் யஸ்ய ஸ: - ஒட்டகத்தைப் போன்ற முகத்தை
உடையவன் என்றும் விரித்துக் காட்டியுள்ளது.

2.4.2.4. உம்மைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, திசைப்பெயர்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கோணதிசையைக்
குறிக்கும் அன்மொழித்தொகையாகும் (2.2.6) என்கிறது. சான்றாக, தக்ஷிண பூர்வாதிக்
(தக்ஷிணஸ்யாஸ் ச பூர்வஸ்யாஸ் ச) - தென்கிழக்கு என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

2.4.2.5. பண்புத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி கூட்டு, மாற்றம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும் சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் (அஷ்ட.வா.2.2.4) என்கிறது. சான்றாக ஸூவர்ணஸ்ய விகார: = ஸூவர்ண விகார: - தங்கத்தினால் செய்த நகைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டவள் என்பதையும் கேஸ சூட - தலைமுடியின் திரளைக் கொண்டையாகக் கொண்டவள் என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இவற்றின் விரியை முறையே ஸூவர்ண விகார: அலங்கார: யஸ்ஸ ஸ: என்றும் கேஸ ஸங்காத: சூடா அஸ்ய என்றும் காட்டியுள்ளது.

2.4.2.6. எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, 'நஞ்' என்ற எதிர்மறை ஒட்டுக்குப் பிறகு நிற்கும் சொற்கள் 'உள்ளது' என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் (அஷ்ட.வா.2.2.4) என்கிறது. சான்றாக, அபுத்ர (அவித்யமான: புத்ர: யஸ்ய ஸ:) - பிள்ளையில்லாதவன் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

2.4.2.7. வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி, 'ப்ர' முதலியவற்றிற்குப் பிறகு வரும் வினைதரு கிளவி அன்மொழித்தொகையாகும்; அதன் இரண்டாவது உறுப்பினர் கெடும் (அஷ்ட.வா.2.2.4) என்கிறது. சான்றாக, ப்ர பதிபர்ண: (ப்ரபர்ண) (ப்ரபதிதம் பர்ணம் யஸ்யஸ:) - எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட (மரம்) என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

இச்சான்றின்வழி வினைத்தொகை என்ற தொகையை, தொகைவகையாகக் கொள்ளாத அஷ்டாத்யாயி அன்மொழித்தொகையில் வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த

அன்மொழித்தொகை வகையைக் கொண்டிருப்பது அஷ்டாத்யாயில் வினைத்தொகை என்ற தொகைவகை உள்ளது என்பதை வருவித்துக்கொள்ள இடமளிக்கிறது.

2.4.2.8. எண்ணுத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

அஷ்டாத்யாயி அருகே, தொலைவில் அல்லாத, நிறைய என்பதைக் குறிக்கும் எண்ணுப்பெயர்கள் மற்றொரு எண்ணுப் பெயருடன் சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் (2.2.5) என்கிறது. சான்றாக உபத்ஸா – பத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள எண்கள். அதாவது, ஒன்பது மற்றும் பதினொன்று என்பதையும் அதிகதஸா – பத்துக்கு மேற்பட்ட எண்கள். அதாவது, பதினொன்று, பன்னிரண்டு என்பதையும் காட்டியுள்ளது.

2.4.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் தொகையாம், சொற்களின் பொருளையன்றி வேறொரு பொருளைத் தந்து நிற்பது 'ப³ஹு³பீ³ஹி' என்னும் அன்மொழித் தொகையாகும் (330) என்கிறது. மேலும், துல்யாதி கரண ப³ஹு³பீ³ஹி, பின்னாதி கரண பஹு³பீ³ஹி என அன்மொழித் தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. அதாவது, ஒரே வேற்றுமை உருபினைக் கொண்ட வெவ்வேறு சொற்கள் இணைந்து அன்மொழித்தொகையானால் அது 'துல்யாதி⁴ கரண ப³ஹு³பீ³ஹி' என்றும் இணையும் சொற்கள் வெவ்வேறு வேற்றுமை உருபினைக் கொண்டதாயின் அது 'பின்னாதி⁴ கரண ப³ஹு³பீ³ஹி'யாகும் என்றும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொகைச் சொற்கள் சேர்ந்து ஆகும் தொகை அவ்வத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை என்றும் கூறியுள்ளது.

சான்றாக, சி²ன்ன ஹத்தோ² – யாருடைய கை வெட்டப்பட்டு இருக்கிறதோ அவன், ச²து தி³ஸ்ஸோ – நான்கு திசை, புப்ப²பா⁴வோ முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.4.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் 47வது காரிகை அன்மொழித்தொகை பற்றியது. அக்காரிகை அன்மொழித்தொகைக்கான விளக்கத்தைத் தராமல் இருமொழித்தொகை, பன்மொழித்தொகை, இருமொழி எண்தொகை, பின்மொழி எண்தொகை, விதியாரிலக்கணத்தொகை, சகமுன்மொழித்தொகை, திகந்தராளத்தொகை ஆகிய தொகை வகைகளைக் காட்டுகிறது. இவ்வேழு வகைகளுக்கும் முறையே பின்வருமாறு சான்றுகளைக் காட்டுகிறது.

இருமொழித்தொகை - கல்லுத் தலையின் கண் யாதொரு மீனுக்கு உண்டோ அம்மீன் கற்றலை, பன்மொழித்தொகை - குரங்குகள் ஆடப்பட்டதுறை யாதோரூரில் உண்டோ அது குரங்காடுதுறை, பின்மொழி எண்தொகை - இன்னா என்னும் சொல்லினையுடைய நாற்பது கவி யாதொரு நூலின் கண் உள்ளதோ அது இன்னாநாற்பது, இருமொழி எண்தொகை - இருவர், மூவர், ஐந்தாறு, ஏழு எட்டுப் பத்து, விதியாரிலக்கணத் தொகை - தண்டா தண்டி, தேசாதேசி, சகமுன்மொழித் தொகை - சநீதி, திகந்தாராளத்தொகை - தென்கிழக்கு.

2.4.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், பல சொற்கள் தன்னுடைய பொருளில் அன்றிப் பிற பொருள்களில் தொகையானால் அது அன்மொழித்தொகையாகும் என்கிறது. அதாவது அன்மொழித்தொகை என்பது வேற்றுமை, பண்பு, வினை, உவமை, உம்மை, எண், எதிர்மறை ஆகிய தொகைகளின் புறத்துப் பிறக்கும் என்கிறது. அவ்வகையில் மொக்கல்லானம் பின்வருமாறு இவற்றின் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகளைக் காட்டுகிறது.

இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்றாக, அருள்கோ வானரோ – வானரங்கள் ஏறிய மரம் என்பதைக் காட்டுகிறது. இது அருள்ஹ வானரோ யம் ருக்கம் – எந்த மரம் வானரங்கள் ஏறிய மரமோ அது அருள்ஹ வானரோ என்று கூறப்படுகிறது. வானரோ யம் ருக்கம் ஸோ என்பதில் 'அம்' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபாகும். மூன்றாம் வேற்றுமைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்றாக, ஜிதேந்திரியோ – அறிவால் ஜெயித்தவன் என்பதைக் காட்டுகிறது. இது ஜிதானி இந்த்ரயானி யேன ஸோ – அறிவால் அல்லது ஞானத்தால் வென்றவன் எனவோ அவன் என மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொடராக விரிக்கத்தகுந்தது. இதில் 'யேன(ன)' என்பது மூன்றாம் வேற்றுமை உருபாகும். நான்காம் வேற்றுமைத் தொகைக்குச் சான்றாக, லம்பா கண்ணோ – பெரிய காது என்பது. இது லம்பா கண்ணா யஸ்ஸ ஸோ – யாருக்குப் பெரிய காது உள்ளதோ அவன் என்ற நான்காம் வேற்றுமைத் தொடராக விரிக்கத் தகுந்தது. இதில் 'ஸ்ஸ' என்பது நான்காம் வேற்றுமை உருபாகும். அய்ந்தாம் வேற்றுமைக்குச் சான்றாக, அபக³த காளகம் யஸ்மா பரோ ஸோயமபக்த காளகம் = அபுகத காளகோ படோ – கருப்பு நிறம் இல்லாத ஆடை அல்லது கருமை நீங்கிய ஆடை என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதில் 'ஸ்மா' என்பது அய்ந்தாம் வேற்றுமை உருபாகும்.

ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கு வஜிரபணி என்பது சான்று. இது வஜிர பாணிமிஹி யஸ்ஸ ஸோயம் என ஆறாம் வேற்றுமைத் தொடராக நிற்கும். அதாவது வஜ்ஜரம் போன்ற கை எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் வஜ்ஜிர பாணி என்பது இதன் பொருள். இதில் 'ஸ்ஸ' என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபாகும். ஏழாம் வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்குச் சான்று, மத்த

பஹூ மாதங்கம் வனம் என்பது. இதனை மத்தா பஹவோ மாதங்க ஏத்த வனம் என ஏழாம் வேற்றுமைத் தொடராக விரிக்கலாம். அதாவது எந்த வனத்தில் மதம் பிடித்த யானை யுள்ளதோ அது மத்தா மாதங்கம் வனம். இதில் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு 'ஸ்மிம்' வந்துள்ளது.

மேலே காட்டப்பெற்ற இவை வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகளாகும். இச்சான்றுகளில் (அம், ந, ஸ்ஸ, ஸ்மா, ஸ்ஸ, ஸ்மிம்) இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமைக்கான ஒருமை வேற்றுமை உருபுகள் பயின்றுவந்துள்ளன. இவை மறைந்து நின்று வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையை வெளிப்படுத்தி நின்றுள்ளன.

மேலும் மொக்கல்லானம், கண்டே காளோ - கறுத்த கழுத்தை உடையவன், ஒட்ட முகோ - ஒட்டக முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன் என்பனவற்றையும் சான்றுகளாகக் கொண்டுள்ளது. இவற்றை முறையே கண்டா காளோ அஸ்ஸ - கறுப்பு நிறக் கழுத்தைக் கொண்டவன் எனவோ அவன் கண்டே காளோ அதாவது சிவன் என்றும் ஒட்ட முகம் இவ முகம் அஸ்ஸ - ஒட்டகம் போன்ற முகத்தையுடையவன் என்றும் விரித்துக் காட்டுகிறது. இவற்றை உவமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

மொக்கல்லானம், ஸுவண்ணாலங்காரோ - தங்கத்தினால் செய்த நகைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டவள், கேஸூளோ - தலைமுடியின் திரளைக் கொண்டையாக உடையவள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவற்றின் விரி முறையே ஸுவண்ணா விகாரோ அலங்காரோ அஸ்ஸ என்றும் கேஸ்ஸங்வதோ சூளோ அஸ்ஸ என்றும்

காட்டப்பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் பண்புப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

இதற்கு அடுத்து, மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்றுகளாகப் பண்ணோ = பபதித பண்ணோ - எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட மரம் என்பதையும் அபுத்தோ (அவிஜ்ஜமான புத்தோ அஸ்ஸ) - புத்திரன் இல்லாதவன் என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இவற்றை முறையே வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கும் எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கும் சான்றுகளாகக் கொள்ளலாம்.

எண்ணுத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கு உபதஸா (உபக்த தஸ யேஸம் தே) என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. உபதஸா என்பது பத்திற்கு அருகில் அல்லது பக்கத்தில் இருக்கும் எண். அதாவது, ஒன்பது அல்லது பதினொன்று என்பதைக் குறிக்கும். பத்திற்கு மேலாக உள்ள எண்களைக் குறிக்க, 'அதிக தஸ்' என்பதைக் காட்டியுள்ளது. உம்மைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்குச் சான்றாக, தக்ஷிண பூர்வ திஷா - தென்கிழக்கு என்பதையும் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது.

இறுதியாக, மொக்கல்லானம் மூன்றாம், ஏழாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் தத்தம் உருவ அமைப்பிலுள்ள சொற்களோடு சேர்ந்து 'இதில்' என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது அன்மொழித் தொகையாகும் (தொகை.18) என்கிறது. சான்றாக, கேஸா கேஸி - ஒருவரை ஒருவர் முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டு போடுகிற சண்டை என்பதையும் தண்டா தண்டி - ஒருவரை ஒருவர் தடியால் அடித்துக் கொள்ளும் சண்டை என்பதையும் காட்டியுள்ளது.

2.4.6. அன்மொழித்தொகை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், பல சொற்கள் தன்னுடைய பொருளில் அன்றிப் பிற பொருள்களில் தொகையானால் அது அன்மொழித்தொகையாகும் (தொகை.17) என்கிறது. பொதுவாக, அன்மொழித்தொகை என்பது வேற்றுமை, பண்பு, வினை, உவமை, உம்மை, எண், எதிர்மறை ஆகிய தொகைகளின் புறத்துப் பிறக்கும் ஒரு தொகைவகையாகும். மொக்கல்லானம், இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரை உள்ள வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையைச் சான்றுகளுடன் விளக்கியுள்ளது. அவற்றில் அம், யேன (நா), யஸ்ஸ, ஸ்மா, யஸ்ஸ, ஸ்மிம் ஆகியவை முறையே இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமைக்கான வேற்றுமை உருபுகளாகப் பயின்றுவந்துள்ளன. இவை மறைந்து நின்று வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

மொக்கல்லானத்தின் வேற்றுமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, இரண்டோ அல்லது இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பதங்களைக் கொண்டோ அமைக்கும் ஒரு தொகை அதன் உறுப்பினர்கள் ஒவ்வொன்றாலும் உணர்த்தப்பெற்ற பொருளை அல்லாமல் அவைகளிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு பொருளை உணர்த்துமானால், அத்தொகை 'ப³ஹூவீஹி' என்ற பெயர் பெறும் என்கிறது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை பற்றி விளக்கியுள்ளன எனலாம். எனினும், மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து சான்றுகளைப் பின்பற்றாமல் தானாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லானம், வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகளை

மட்டுமின்றி, பண்புப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, உவமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை முதலானவற்றிற்கான சான்றுகளையும் கொடுத்தளித்துள்ளது. கொடுத்தளிக்கப்பெற்ற இச்சான்றுகள் எவையவைக்குரியவை என்பதை மொக்கல்லானம் அடையாளப்படுத்தவில்லை. மொக்கல்லானம் கொடுத்தளித்துள்ள சான்றுகள் எவையவை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழி தொகைக்குக்குரியவை என்பதை அறிய அஷ்டாத்யாயின் ஒப்பீடு இன்றியமையாததாகிறது. அவ்வகையில், மொக்கல்லானம் கண்டே² காளோ - கறுத்த கழுத்தை உடையவன், ஒட்ட முகோ - ஒட்டக முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன் என்பனவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவற்றை முறையே கண்டா² காளோ அஸ்ஸ - கருப்பு நிற கழுத்தைக் கொண்டவன் எனவோ அவன் கண்டே² காளோ அதாவது சிவன் என்றும் ஒட்ட முகம் இவ முகம் அஸ்ஸ - ஒட்டகம் போன்ற முகத்தையுடையவன் எனவோ அவன் ஒட்டமுக என்றும் விரித்துக் காட்டுகிறது.

இவற்றை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி முதல் உறுப்பினர் ஏழாம் வேற்றுமைச் சொல்லாகவோ உவமச் சொல்லாகவோ அமைந்துள்ள அன்மொழித்தொகையின் இரண்டாவது உறுப்பினர் கெடும் என்கிறது. இதற்குச் சான்றாகக் கண்டே² கால: - கழுத்தில் இருக்கும் கருப்பு அவனுடைய என்பதையும் உஷ்ட்ரமுக² - ஒட்டகத்தின் முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன் என்பதையும் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவற்றை முறையே கண்டே² ஸ்தித கால: - யாருடைய கழுத்தில் கருப்பு நிறம் உள்ளதோ அவன் சிவன் என்றும் உஷ்ட்ரஸ்ய முகம் இவ முகம் யஸ்ய ஸ: - ஒட்டகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன் என்றும் விரித்துக் காட்டியுள்ளது.

இந்த ஒப்பீட்டின்வழி மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ள சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயி காட்டியுள்ள சான்றுகளும் ஒற்றுமையாக உள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. இச்சான்றுகள் ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கும் உவமத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கும் உரியவை என்பதையும் மொக்கல்லானத்தின் இச்சான்று அஷ்டாத்யாயி வழிபட்டது என்பதையும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளமுடிகிறது. ஆனால், மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயிலிருந்து மொழிநிலையில் சிறிய வேறுபாட்டைக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி காட்டியுள்ள கண்டே² கால: என்பதை மொக்கல்லானம் கண்டே காளோ என்று கொண்டிருக்கிறது. இதில் கால: என்பதில் அஷ்டாத்யாயி, லகரத்தையும் உடன் விசர்கத்தையும் பயன்படுத்தியுள்ளது. மொக்கல்லானம் காளோ என்பதில் லகரத்தைக் கொண்டதோடு விசர்கத்தைத் தவிர்த்து ஓகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதேபோன்று உஷ்ட்ரஸ்ய முகம் இவ முகம் யஸ்ய ஸ: = உஷ்ட்ர முக² என அஷ்டாத்யாயி கொண்டிருப்பதை, மொக்கல்லானம் ஒ(ஓ)ட்ட முகம் இவ முகம் அஸ்ஸ = ஒ(ஓ)ட்ட முகோ எனக் கொண்டுள்ளது. அதாவது, உஷ்ட்ரஸ்ய என்பதை ஓட்ட அல்லது ஒட்ட அஸ்ஸ என மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளது. இத்தகைய வேறுபாட்டைச் சமஸ்கிருத, பாலி மொழி வேறுபாடாகக் கருதலாம். இத்தகைய மொழி அமைப்பிலான வேறுபாட்டைத் தவிர்த்து இவ்விடம் அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் இடையே வேறுவகையான வேறுபாடு இல்லை.

இவற்றைப் போன்றே மொக்கல்லானத்தின் அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகளை அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒப்பிடுவதன் வாயிலாக மொக்கல்லானச் சான்றுகள் எத்தகைய புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்குரிய சான்றுகள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். அவ்வகையில் மொக்கல்லானம், ஸுவண்ணாலங்காரோ

- தங்கத்தினால் செய்த நகைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டவள் என்பதையும் கேஸூரோ - தலைமுடியின் திரளைக் கொண்டையாக உடையவள் என்பதையும் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவற்றின் விரி முறையே ஸூவண்ணா விகாரோ அலங்காரோ அஸ்ஸ என்றும் கேஸ்ஸங்வதோ சூரோ அஸ்ஸ என்றும் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

இச்சான்றுகளை அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி கூட்டு, மாற்றம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும் சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக ஸூவண்ணஸ்ய விகார: = ஸூவண்ண விகார: - தங்கத்தினால் செய்த நகைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டவள் என்பதையும் கேஸூ - தலைமுடியின் திரளைக் கொண்டையாகக் கொண்டவள் என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இவற்றின் விரியை முறையே ஸூவண்ண விகார: அலங்கார: யஸ்ஸ ஸ: என்றும் கேஸூ ஸங்காத: சூடா அஸ்ய என்றும் காட்டியுள்ளது.

இந்த ஒப்பீட்டின் வழியும் மொக்கல்லானம் அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளை மொழி அமைப்பில் மாற்றம் செய்து அப்படியே பின்பற்றியுள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது. இதனைப் பண்பு புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கானதாகக் கருதலாம். அஷ்டாத்யாயியும் மொக்கல்லானமும் இச்சான்றுகள் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கானவை என்று சுட்டவில்லை. சான்றுகளின் வாயிலாகவே அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளில் பண்பு வெளிப்பட்டு நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. அந்த அடிப்படையில் இதனைப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கருதவேண்டியுள்ளது.

மொக்கல்லானம் காட்டும் இன்னொரு சான்று 'பபண்ணோ' - எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட (மரம்) என்பது. இதன் விரி 'பபதித பண்ணோ' என்பது. இச்சான்றின் வழி இச்சான்று எதற்குரியது என்பதை அறியமுடியவில்லை. இதனை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி, 'ப்ர' முதலியவைகளுக்குப் பிறகு வரும் வினைதரு கிளவி அன்மொழித்தொகையாகும்; அதன் இரண்டாவது உறுப்பினர் கெடும் என்கிறது. சான்றாக, 'ப்ரபதிபர்ண:' - எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட (மரம்) என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி காட்டியுள்ள சான்றையே மொக்கல்லானம் பாலி மொழிநடையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. இச்சான்றின் வழி இதனை வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி கொடுத்துள்ள விளக்கத்தில் 'வினைதருகிளவி' அன்மொழித்தொகையாகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு 'வினைதருகிளவி' என்பதன் வழியாக இதனை வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. மேலும், எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட மரம் என்ற சான்றில் 'உதிர்ந்து விட்ட' என்பதில் இறந்தகாலம் வெளிப்பட்டுள்ளது. 'உதிர்ந்துவிட்ட மரம்' என்பது பெயரெச்சமாக நிற்கிறது. இதனைத்தான் நன்னூல், 'காலம் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை' (நன்.பொது.12) என்கிறது. ஆனால், பொதுவாக வினைத்தொகையில் காலம் மறைந்து நிற்கும்.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டியுள்ள சான்று வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்று என்பதை உறுதியிட முடிகிறது. இத்தகைய வினைத்தொகை பற்றி ஏ.ஆதித்தன் கீழ்வருமாறு கூறுகிறார்.

இரு சொற்களுக்கிடையே காலப் பொருண்மையினைக் குறிக்கும் வடிவம் தொக்கு வந்து ஒரு சொன்னீர்மையதாய் அமைய அது வினைத்தொகையாகக் கருதப்பெறும். வினைத்தொகை முக்காலத்திற்கும் உறழ்ந்து வரும் என்ற கருத்து உரையாசிரியர்களால் வினைத்தொகைமேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். வினைத்தொகை மொழியில் செயல்படும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட காலப் பொருண்மையினதாகத்தான் வருமே அன்றி, முக்காலத்திற்கும் உறழ்ந்து வருதல் இல்லை (2013, பக்.89 – 90).

இக்கூற்றுவழி அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டிய சான்றில் இறந்தகாலம் பயின்றுவந்துள்ளதை அறியமுடியும். எனவே, அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டிய 'உதிர்ந்துவிட்ட மரம்' என்பதனை வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கருதுவதில் இடையூறு எதுவும் இல்லை என்றே கருதலாம்.

மேலும் மொக்கல்லானம், 'அபுத்தோ (அவிஜ்ஜமான புத்தோ அஸ்ஸ)' – புத்திரன் இல்லாதவன் என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. இதனையும் அஷ்டாத்யாயியோடு வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி 'நஞ்' என்ற எதிர்மறை ஒட்டுக்குப் பிறகு நிற்கும் சொற்கள் 'உள்ளது' என்ற பொருளை உணர்த்தும் சொற்களோடு சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக, 'அபுத்ர (அவித்யமான: புத்ர: யஸ்ய ஸ:)' – பிள்ளையில்லாதவன் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இங்கும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமை வெளிப்படுகிறது. மொக்கல்லானத்தின் இச்சான்று அஷ்டாத்யாயின் வழி, எதிர்மறை வேற்றுமைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்று என்பது தெளிவாகிறது.

அடுத்து மொக்கல்லானம், 'உபதஸா (உபக்த தஸ யேஸம் தே)' என்பதைச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. 'உபதஸா' என்பது பத்திற்கு அருகில் அல்லது பக்கத்தில் இருக்கும் எண்ணைக் குறிக்கும். அதாவது, ஒன்பது அல்லது பதினொன்றைக் குறிக்கும். மேலும், பத்திற்கு மேலாக உள்ள எண்களைக் குறிக்க 'அதிக தஸ் - தயோ தஸ்' - பதிமூன்று என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இவையும் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவியவையே. அவ்வகையில் அஷ்டாத்யாயி 'அருகே, தொலைவில் அல்லாத, நிறைய' என்பதைக் குறிக்கும் எண்ணுப்பெயர் மற்றொரு எண்ணுப் பெயருடன் சேர்ந்து அன்மொழித் தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக உபதஸா - ஒன்பது மற்றும் பதினொன்று, அதிகதஸா - பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதிமூன்று ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இச்சான்றுகளை நோக்கும்போது மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள சான்றுகளுக்கு அடிப்படை அஷ்டாத்யாயி என்பதும் அச்சான்றுகள் எண்ணுப்பெயர்த்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கானவை என்பதும் தெரிகிறது.

மேலும், 'தக்ஷிண பூர்வ திஷா' - தென்கிழக்கு என்பது மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்று. இது திசையைப் பற்றியது. ஆனால், இச்சான்று எந்தத் தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்று என்பதை அறிவதற்கில்லை. அஷ்டாத்யாயி திசைப்பெயர்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து கோணத் திசையைக் குறிக்கும்போது அன்மொழித் தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக, 'தக்ஷிண பூர்வாதிக் (தக்ஷிணஸ்யாஸ் ச பூர்வஸ்யாஸ் ச)' - தென்கிழக்கு என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இங்கும் ஒப்பீட்டின் வாயிலாக அஷ்டாத்யாயின் சான்றையே மொக்கல்லானம் எடுத்தாண்டுள்ளது என்பது தெரிகிறது. இதனை உம்மைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகவும் கருதலாம். ஏனெனில், அஷ்டாத்யாயி காட்டும் சான்றில் 'ச - உம்' என்பது பயின்று

வந்துள்ளது. எனவே, இதனை உம்மைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கூறலாம்.

இறுதியாக மொக்கல்லானம், மூன்றாம், ஏழாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் தத்தம் உருவ அமைப்பிலுள்ள சொற்களோடு சேர்ந்து 'இதில்' என்ற பொருளை உணர்த்தும், போது அன்மொழித்தொகையாகும் என்கிறது. சான்றாக, 'கேஸா கேஸி' – ஒருவரை ஒருவர் முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டு போடுகிற சண்டை என்பதையும் 'தண்டா தண்டி' – ஒருவரை ஒருவர் தடியால் அடித்துக் கொள்ளும் சண்டை என்பதையும் காட்டியுள்ளது. இதனைக் கீழ்வருமாறு அஷ்டாத்யாயி காட்டுகிறது.

ஏழாம், மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் தத்தம் உருவ அமைப்பிலுள்ள சொற்களோடு சேர்ந்து அன்மொழித்தொகையாகும் (2.2.27). சான்று: கேஸாகேஸி - ஒருவரை ஒருவர் முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டு போடுகிற சண்டை என்பதையும் தண்டா தண்டி – ஒருவரை ஒருவர் தடியால் அடித்துக் கொள்ளும் சண்டை.

இந்த ஒப்பீடும் அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையை வெளிக்காட்டுவதாகத்தான் உள்ளது. இதனை மெய்ப்பித்துக் கூற மொக்கல்லான அன்மொழித்தொகை விளக்கமும் சான்றும் கச்சாயன அன்மொழித்தொகை விளக்கங்களோடும் சான்றுகளோடும் ஒப்பிடப்பெற வேண்டும். அவ்வகையில், கச்சாயனம், தொகையாம் சொற்களின் பொருளையன்றி வேறொரு பொருளைத் தந்து நிற்பின் அது ப³ஹூஉ³பீ³ஹி என்னும் அன்மொழித்தொகையாகும் (330) என்கிறது. மேலும், துல்யாதி கரண ப³ஹூஉ³பீ³ஹி, பின்னாதி கரண பஹூஉ³பீ³ஹி என அன்மொழித்தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. அதாவது, ஒரே வேற்றுமை

உருபினைக் கொண்ட வெவ்வேறு சொற்கள் இணைந்து அன்மொழித் தொகையானால் அது துல்யாதி⁴ கரண ப³ஹு³ப³ஹி என்றும் இணையும்சொற்கள் வெவ்வேறு வேற்றுமை உருபினைக் கொண்டதாயின் அது பின்னாதி⁴ கரண ப³ஹு³ப³ஹியாகும் என்றும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தொகைச்சொற்கள் சேர்ந்து ஆகும் தொகை அவ்வவ்வொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை என்றும் கூறியுள்ளது. கச்சாயனத்தால் இத்தகைய விளக்கங்களுக்குக் காட்டப்பெற்றுள்ள சான்றுகளுக்கும் மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள சான்றுகளுக்கும் எவ்வித ஒற்றுமையும் இல்லை. கச்சாயனம் கொண்டிருக்கிற வகையையும் மொக்கல்லானம் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, மொக்கல்லான அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகள் கச்சாயனத்திலிருந்து பெறப்பெற்றவையல்ல என்பதையும், அஷ்டாத்யாயிலிருந்து பெறப்பெற்றவை என்பதையும் அறியலாம். இம்முடிவு அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லனம் ஆகியவற்றின் ஒப்பீட்டால் பெறப்பெற்றதாகும். தொல்காப்பியத்திற்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும், வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான ஒப்பீடு இதனை மேலும் வலுப்படுத்தும். அவ்வகையில், இலங்கையில் எழுதப்பெற்றதாகக் கருதப்பெறும் வீரசோழியத்தோடு மொக்கல்லானத்தை நோக்க, வீரசோழிய 47வது காரிகை அன்மொழித் தொகைக்கான விளக்கத்தைத் தராமல் இருமொழித்தொகை, பன்மொழித்தொகை, இருமொழி எண்தொகை, பின்மொழி எண்தொகை, விதியாரிலக்கணத்தொகை, சகமுன்மொழித்தொகை, திகந்தராளத்தொகை ஆகிய அன்மொழித்தொகை வகைகளைக் காட்டுகிறது.

வீரசோழியம் கூறும் விதியாரிலக்கணத்தொகை (தண்டா தண்டி, தேசாதேசி) திகந்தாராளத்தொகை (தென்கிழக்கு) ஆகிய இரண்டும் முறையே (2.2.27) அஷ்டாத்யாயி

நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை என்பதும் அஷ்டாத்யாயி சான்றுகளைத் தமிழில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்திற்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையே இருக்கும் அன்மொழித்தொகை அடிப்படையிலான வேறுபாட்டை மொக்கல்லானத்தைப் பிற மரபிலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டதன் வழியே கூறிட முடிகிறது. ஆனால் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் அன்மொழித்தொகை என்பதற்கு, வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் புறத்துப் பிறந்து வேற்றுமை முதலான பொருளை உணர்த்தாமல் தொடர்புடைய வேறொரு பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் என்றே பொருள் கொள்ளப்பெறுகிறது. தமிழ், சமஸ்கிருத அன்மொழித் தொகையைப் பற்றி விளக்கும் ஏ. ஆதித்தனின் கூற்றுக் கீழ்வருமாறு:

இரு சொற்களுக்கு இடையே உருபு அன்றிச் சொல் தொக்குவந்து இவ்விரு சொற்களும் ஒரு சொன்னீர்மையதாய் அமைதலே தொகை எனில், தொக்குவரும் பகுதி புறத்தே அமைவதாலும் அன்மொழித்தொகையினைத் தொகையாகக் கருதுவது வடமொழி பகுவ்ரிஹி சமாசத்தின் தாக்கத்தின் காரணமாகவே எனக் கூறுவது ஏற்புடைத்தே (2013, ப.91).

இக்கூற்று இவ்வாறு இருக்க, பொற்கோ ஆகுபெயர், உருவகம் ஆகியவற்றின் விளக்கமுறையோடு அன்மொழித்தொகையை ஒப்பிட்டு விளக்கி அன்மொழித்தொகைக்கும் ஆகுபெயருக்கும் இடையேயான நுண் வேறுபாட்டைக் காட்டியுள்ளார்; தொல்காப்பியமும் ஆகுபெயருக்கும், அன்மொழித்தொகைக்கும் இடையேயான வேற்றுபாட்டை உணர்ந்து செயல்பட்டிருப்பது பாரட்டுதலுக்குரியது என்று தொல்காப்பியரைப் போற்றுகிறார். 'ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகை' (இலக்கண உலகில் புதிய பார்வை) என்ற கட்டுரை தொல்காப்பியரின் அன்மொழித்தொகையை

விளக்கிக் காட்டவே அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறது என்பதையும் தொல்காப்பியரின் அன்மொழித்தொகை இலக்கணப்படுத்தம் சிறப்பிற்குரியதாக உள்ளது என்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது என்றே கூறலாம். பொற்கோ கூற்றுக் கீழ்வருமாறு:

அன்மொழித்தொகையைப் பொறுத்த வரையில் அல்லாத மொழி தொக்கு வரும் என்பதிலும் ஈற்று நின்று இயலும் என்பதிலும் தொகைகளை நிலைக்களனாகக் கொண்டே அன்மொழித்தொகை தோன்றும் என்பதிலும் தொல்காப்பியருக்கும் நன்னூலாருக்கும் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. அன்மொழித்தொகை தொகைநிலைத் தொடராக நின்று தனக்குப் பின் பிறிதொரு சொல் தொக்கு நிற்க, தொக்கு நின்ற சொல்லின் பொருளே தன் பொருள் போலக் காட்டி நிற்கும். ஆகுபெயர் ஒருமொழிக் கண்ணும் இருமொழிக் கண்ணும் வரும். ஆனால், அன்மொழித்தொகை ஒரு மொழிக் கண் வராது. ஆகுபெயரின் பின் பிறிதொரு சொல் தொக்கு நிற்பதுமில்லை, வெளிப்படுவதுமில்லை. அப்பெயரின் பொருளே விரிவு பெறுகிறது. அன்மொழித்தொகையில் அல்லாத மொழி தொக்கு நின்றேவரும் (2011, பக். 8 – 9).

ஆக, இதிலிருந்து, தொல்காப்பிய அன்மொழித்தொகைச் சிந்தனை பகுவ்ரிஹி சமாசத்தின் தாக்கத்தால் பிறந்ததன்று என்பதையும் அறியமுடியும்.

2.4.7. அன்மொழித்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் அன்மொழித்தொகைக்கான விளக்கம் ஒற்றுமையாக உள்ளது (வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் புறத்துப் பிறந்து, வேற்றுமை முதலான பொருளை உணர்த்தாமல் தொடர்புடைய வேறொரு பொருளை உணர்த்தி நிற்கும்).

- மொக்கல்லானத்தின் வேற்றுமை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கான சான்றுகளைத் தவிர மற்றைய தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக்கான சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயியைத் தழுவி யுள்ளன. மொக்கல்லானம், பின்பற்றிய அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகள் மொக்கல்லானத்தால் பாலி மொழிநடைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. மொக்கல்லானம் அன்மொழித்தொகைக்கான பொருளை மட்டும் சுட்டிச் சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயின் சான்று விளக்கமுறை துணைகொண்டே மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்று எந்தத் தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கானது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.
- வீரசோழியம், அன்மொழித்தொகையை வகைப்படுத்தியுள்ளது. வீரசோழியத்தின் விதியாரிலக்கணத்தொகை, திகந்தாரளத்தொகை ஆகியவற்றின் சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியவை.
- கச்சாயனம், அன்மொழித்தொகையைத் துல்யாதி கரண பஹுஓப்பி, பின்னாதி கரண பஹுஓப்பி என இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. இம்முறை அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் காணப்பெறவில்லை.

2.5. பண்புத்தொகை

2.5.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை ஆகிய சொற்களின் பண்பைக் குறித்து வரும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து தொகையானால் அது பண்புத்தொகையாகும் (எச்.20) என்கிறது. சான்றாக, கருங்குதிரை, வட்டப்பலகை, நெடுங்கோல், தீங்கரும்பு ஆகியவற்றை முறையே வண்ணம், அளவு, வடிவம், சுவை

ஆகியவற்றிற்குச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவை கரியதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய பலகை என விரிக்கத் தகுந்தவை என்பதையும் காட்டியுள்ளது.

2.5.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயியில், பண்புத்தொகை வேற்றுமைத்தொகையின் உட்பிரிவாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. விலேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விலேஷ்யமாக அமையும் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால், அது வேற்றுமைத் தொகையாகும் (பண்புத்தொகையாகும்) (2.1. 57) என்கிறது அஷ்டாத்யாயி. சான்றாக, நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, க்ருஷ்ண ஸர்பம், லோஹிதஸாலி முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.5.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், இரண்டு பெயர்ச் சொற்கள் இணைந்து தொகையாகிப் பொதுவாக உருபினைக் கொள்வதாக வருவது 'கம்மதார' என்னும் பண்புத் தொகையாகும் (326) என்கிறது. சான்றாக, நீல உத்பலம் - நீலத்தாமரை, மஹா புரிலோ - சிறந்த மனிதன், கண்ஹ சப்போ - கருநாகம், லோஹித சந்தனம் - சிவப்பு நிற சந்தனம், ப்ராஹ்மண தா³ரிகா - ஒழுக்கமான பெண் (பிராமணக் குலப் பெண்), க⁴த்தியகஞ்ஞா - கத்திய குல மணமாகாத பெண் (இளம்பெண்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.5.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், முன்மொழிப் பண்புத்தொகை, பின்மொழிப் பண்புத்தொகை, பின்மொழியொப்புத்தொகை, முன்மொழியொப்புத் தொகை, முன்மொழிக் கருத்துத்

தொகை, முன்மொழித் துணிவுத்தொகை என்னும் ஆறினைப் பண்புத்தொகையின் வகையாகக் (48) காட்டியுள்ளது. சான்றாக, முன்மொழிப் பண்புத்தொகைக்கு நீலக் குவளை, கரும்பாம்பு, குறுங் கொற்றன் என்பதையும், இருமொழி பண்புத்தொகைக்குக் குறுமை என்பதையும் பின் மொழியொப்புத் தொகைக்கு ஆண் மாணிக்கம், பெண் அணங்கு என்பனவற்றையும் முன்மொழியொப்புத் தொகைக்குப் பவளவாய், அஞ்சனக் கண் என்பனவற்றையும் முன்மொழிக் கருத்துத் தொகைக்கு அடையா நெடுங்கடை என்பதையும் முன்மொழித் துணிவுத் தொகைக்கு மருந்து மரம் என்பதையும் காட்டியுள்ளது.

2.5.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், விலேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விலேஷ்யமாக அமையும் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையாகும் (11) (பண்புத்தொகை) என்கிறது. சான்றாக, நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, சி²ன்ன பருளஹம் - வெட்டி துளிவிட்ட மரம், கண்ஹ ஸப்போ - கருப்பு நிற நாகம், லோஹித ஸாலி - சிவப்பு நிற அரிசி, முனி ஸிஹோ - சிங்கத்துறவி, சீல த⁴னம் - ஒழுக்கமான செல்வம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

2.5.6. பண்புத்தொகை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானப் பதினொன்றாவது நூற்பா பண்புத்தொகை பற்றிக் கூறுகிறது. அந்நூற்பா, விலேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விலேஷ்யமாக அமையும் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையாகும்; அது வேற்றுமைத் தொகையாகும் (பண்புத்தொகையாகும்) என்கிறது. சான்றாக, நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி,

சின்ன பருளஹம் - வெட்டி துளிவிட்ட மரம், கண்ஹ ஸப்போ - கருப்பு நிற நாகம், லோஹிதஸாலி - சிவப்பு நிற அரிசி ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயியும், விஸேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விஸேஷ்யமாக அமையும் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால் வேற்றுமைத் தொகையாகும் (பண்புத்தொகை) (2.1.57) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, க்ருஷ்ண ஸர்பம், லோஹிதஸாலி முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து நோக்கும்போது மொக்கல்லானமும் அஷ்டாத்யாயியும் ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. அஷ்டாத்யாயின் பண்புத்தொகைக் கருத்துக்களைத் தமிழ், சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள் என்ற நூலும் விளக்கிக் காட்டியுள்ளது (2015, பக்.186 – 190).

மொக்கல்லானத்தோடு கச்சாயனத்தை ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனம், இரண்டு பெயர்ச்சொற்கள் இணைந்து தொகையாகிப் பொதுவாக உருபினைக் கொள்வதாக வருவது 'கம்மதார' என்னும் பண்புத் தொகையாகும் (326) என்கிறது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கொண்டுள்ள நீலத்தாமரை, கருநாகம், சிவப்பு அரிசி ஆகிய சான்றுகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன. ஒற்றுமை உடைய இச்சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயிலும் காணப்படுகின்றன. அதாவது, இம்மூன்றிலும் இச்சான்றுகள் (நீலத்தாமரை, கருநாகம், சிவப்பு அரிசி) ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன. மேலும், அஷ்டாத்யாயி கூறாத சில கூடுதலான சான்றுகளையும் கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் அமைத்துக் கொண்டுள்ளன.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் பண்புத்தொகை கருத்துக்களுடன் வீரசோழியத்தின் பண்புத்தொகை கருத்துக்களையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம் முன்மொழிப் பண்புத்தொகை, பின்மொழிப் பண்புத்தொகை, பின் மொழியொப்புத்தொகை, முன்மொழியொப்புத் தொகை, முன்மொழிக் கருத்துத் தொகை, முன்மொழித் துணிவுத்தொகை (48) என்ற ஆறைப் பண்புத்தொகையின் வகையாகக் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் காட்டிய சான்றுகளுள் முன்மொழிப் பண்புத்தொகைக்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளாகிய நீலக்குவளை, கரும்பாம்பு என்பவை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலும் காணப்படுகின்றன. கச்சாயன, வீரசோழிய, மொக்கல்லான இத்தகைய சான்றுகளுக்கு அடிப்படை அஷ்டாத்யாயி ஆகும்.

அதாவது அஷ்டாத்யாயி, விலேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விலேஷ்யமாக அமையும் சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால் பண்புத்தொகையாகும் (2.1.57) என்பதற்குச் சான்றாக, நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, க்ருஷ்ண ஸர்பம் - கருநாகம் - கருமையான நாகம் முதலான சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயியால் காட்டப்பெற்ற நீலத்தாமரை, கருநாகம் ஆகியவற்றையே வீரசோழியம் முன்மொழிப் பண்புத்தொகைக்குச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது (நீலக் குவளை, கரும்பாம்பு, குறுங் கொற்றன்). மேலும், வீரசோழியம் காட்டும் பண்புத்தொகைக்கான வகைப்பாடு எதன் அடிப்படையிலானது என்பதையும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், அஷ்டாத்யாயில் இத்தகைய வகைப்பாடு இல்லை.

'தமிழ், சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள்' எனும் நூல் வீரசோழியத்தின் பண்புத்தொகையைப் பிரயோக விவேகத்துடன் ஒப்பிட்டு விளக்கியுள்ளது. ஆனால், வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம் ஆகியவை காட்டும் பண்புத்தொகை வகைகளுடன் அஷ்டாத்யாயின் பண்புத்தொகை ஒப்பிட்டு நோக்கப்பெறவில்லை. நோக்கியிருப்பின் வீரசோழியம், பிரயோகவிவேகம் ஆகியவை காட்டும் வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் வகைப்பாட்டு முறையின் அடிப்படையை அறிந்துகொண்டிருக்க முடியும். அத்தகைய வாய்ப்பு அந்நூலில் இல்லை. வீரசோழியம், பிரயோக விவேகம், இலக்கணக் கொத்து ஆகியவற்றின் தொகை உள்வகைப்பாட்டு முறை (வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் வகை) மேலாய்வுக்குரிய களமாகவே உள்ளது.

இதனடிப்படையில் வீரசோழியம் காட்டும் பண்புத்தொகை வகைகளை அஷ்டாத்யாயி கருத்துக்களுடன் வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி (2.1. 57) காட்டும் நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, க்ருஷ்ண ஸர்பம் - கருநாகம் - கருமையான நாகம் ஆகியவற்றை வீரசோழியம், முன்மொழிப் பண்புத்தொகைக்குச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. இதேபோன்று வீரசோழியம், முன்மொழியொப்புத் தொகைக்குக் காட்டியுள்ள சான்றுகளும் (பவளவாய், அஞ்சனக் கண்) கீழ்வரும் அஷ்டாத்யாயி நூற்பாவை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

உபமேயமாக அமையும் சொற்கள், வ்யாக்⁴ரா (புலி) முதலிய பெயர்ச்சொற்கள் விருப்பாக இணைந்து இரண்டுக்கும் பொதுவாக அமையும் குணத்தை மறைமுகமாக உணர்த்தாமல் இருந்தால், அத்தொகை தத்புருஷ்மாகும் (2.1.56).

சான்று : புருஷோ அயம் வ்யாகரா: இவ = புருஷ்வயாக்⁴ர: - புலியைப் போன்ற மனிதன், முக² பத்ம - தாமரை போன்ற முகம்.

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டுள்ளது என்பதை அறியமுடிகிறது.

இதுபோன்றே வீரசோழியம் காட்டும் இருமொழி பண்புத்தொகை (குறுமை), முன்மொழிக் கருத்துத் தொகை (அடையா நெடுங்கடை), முன்மொழித் துணிவுத்தொகை (மருந்து மரம்) ஆகியவற்றையும் அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டும். இது மேலாய்வுக் களத்திற்கு உரியது. இவ்வாய்வு வீரசோழிய வடமொழி இலக்கணக் கூறுகளின் மூலத்தையும் வீரசோழிய வடமொழி நூற்பா, சான்று ஆகியவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் கண்டறியத் துணை செய்யும்.

மேலே காட்டப்பெற்ற பண்புத்தொகை வகையை மட்டுமின்றி வீரசோழியம் (50), தமிழ்ப் பண்புத் தொகையையும் விளக்கிக் காட்டுகிறது. இப்பண்புத்தொகை விளக்கமுறை தொல்காப்பியம் காட்டும் பண்புத் தொகையை அப்படியே தழுவி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. அவ்வகையில், தொல்காப்பியப் பண்புத் தொகையை வீரசோழியத்துடன் இவ்விடம் ஒப்பிட்டு நோக்க, தொல்காப்பியம் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை ஆகிய சொற்களின் பண்பைக் குறித்து வரும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து தொகையானால் அது பண்புத்தொகையாகும் (எச்.20) என்கிறது. சான்றாக, கருங்குதிரை, வட்டப்பலகை, நெடுங்கோல், தீங்கரும்பு ஆகியவற்றை முறையே வண்ணம், அளவு, வடிவம், சுவை ஆகியவற்றிற்குச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இவை கரியதாகிய குதிரை, வட்டமாகிய பலகை என விரிக்கத் தகுந்தவை என்பதையும்

தொல்காப்பியம் காட்டியுள்ளது. இதனையே வீரசோழியம், அளவு - நெடுங்கடல், வடிவம் - மட்டப்பலகை, நிறப்பண்பு - கருங்குதிரை, சுவை - உவரித்தண்ணீர் எனக் காட்டியுள்ளது.

ஒட்டுமொத்தமாக இவற்றை நோக்க, பொருள்களின் பண்பை உணர்த்தும் சொற்கள் பெயர்ச்சொற்களுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன என்பது தெரிகிறது. இது தமிழ், வடமொழி ஆகியவற்றிடையே பண்புத்தொகையின் ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. அதாவது தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் ஒரு பொருளின் பண்பு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் வண்ணம், வடிவு, அளவு, சுவை ஆகிய பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இத்தகைய முறை இல்லை.

சான்றுகளில் வண்ணம் (நீலக் குவளை, கருநாகம்) என்ற பண்பே முதன்மை பெற்றதாகத் தெரிகிறது. கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் அஷ்டாத்யாயி காட்டும் போக்கைத்தான் பின்பற்றியுள்ளன. மேலே காட்டப்பெற்ற தொல்காப்பிய விளக்கமுறையே தொல்காப்பியத்தைத் தனித்து நிறுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், வீரசோழியப் பண்புத்தொகையோடான சித்தசங்கர்வா பண்புத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழி வேறொன்றைக் காட்டுகிறார் அறவேந்தன். விவரம் வருமாறு:

இனம் அல்லாத பொருள் இனமான பொருளை விசேடித்துக் கூறும் அடைகளைக் கொண்ட சமாசங்கள் விசேடண சமாசம் என்பர் (5.5). சான்று: நிறம் : நில் வுயேத

எம உபூல் லூயேத - நிரூல் - நீல நிறத்தைக் கொண்ட ஆம்பல் நீலோற்பவம், வடிவு
: லிய எல் கொமல - கொடியைப் போன்ற மெல்லியவள், அளவு : எகத எம விரத -
எகவிர - ஒப்பற்ற வீரன் (ஏக வீரன்) (1999, ப.138).

சித்தசங்கர்வா காட்டிய நீலத்தாமரை என்பது அஷ்டாத்யாயி முதலான சமஸ்கிருத, பாலி
மரபிலக்கணங்களில் காணப்படுவதே. கொடியைப் போன்ற மெல்லியள் என்பதற்கு
அஷ்டாத்யாயி காட்டும் தாமரை போன்ற முகம், புலியைப் போன்ற மனிதன் (2.1.56)
ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கூறலாம்.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி வண்ணம், வடிவம் ஆகிய பண்புகளைக்
கொண்டதாகவே விளங்குகிறது என்பதை உணரமுடியும். மேலும், சித்தசங்கர்வாவின்
விளக்கமும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. அதாவது, 'இனம் அல்லாத
பொருளின் இனமான பொருளை விசேடித்துக் கூறும் அடைகள்' என்பதைக் கொண்டு
தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை
காட்டும் சான்றுகளை நோக்க, ஒரு பொருளின் பண்பை உணர்த்தும் சொற்கள்
அடைகளாக (அஷ்ட. நீலத்தாமரை, கருநாகம், நல்ல மனிதன், தாமரை முகம் கச்.
ஒழுக்கமான பெண், மொக். சிங்கத்துறவி, தொல். கருங்குதிரை, வட்டப்பலகை,
நெடுங்கோல், தீங்கரும்பு) நிற்பதைக் காணமுடிகிறது. இத்தகைய பண்புத்தொகை பற்றிய
கீழ்வரும் ஆதித்தன் கூற்றுக் கவனத்திற்கு உரியது.

இரு சொற்களுக்கிடையே பண்பு உருபு தொக்குவந்து அவை இரண்டும்
பிளவுபட்டு இசைத்தல் இன்றி ஒரு சொல் நீர்மைத்தாய் அமையும் நிலையில்
பண்புத்தொகை ஆக்கம் பெறுகிறது. நல்லூர் என்பது பண்புத் தொகைக்குச்

சான்றாகக் கூறப்பெற்று இது நன்மை ஊர் என்னும் இரு சொற்களின் சேர்க்கை எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நல்லூர் என்பதன் புதை வடிவம் ஊர் நன்மை உடையது என்பதாகும். ஊர் நன்மையை உடையது. நல்லூர் என்ற தொடரில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் அதன் பயனாகிய பெயரெச்சமும் தொக்கு வருவதனைக் காணமுடிகிறது. ஈண்டு நன்மை, ஊர் என்னும் இரு சொற்களிடையே பண்பு உருபு தொக்கு வரவில்லை. அடையாக வரும் சொல்லின் பண்பு கருதியே பண்புத்தொகை என்று குறிக்கப்பெறுகிறது. மேலும், பண்புத் தொகைக்குச் சான்றாகக் கூறப்பெற்றவை அனைத்தும் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்கத் தொகையாக அமைவதால் பண்புத்தொகையினை வேற்றுமைத் தொகையின் வகையுள் அடக்கலாம் (2013, பக்.88 – 89).

2.5.7. பண்புத்தொகை ஒப்பீட்டின்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை தொகை வகைப்பாட்டுள் பண்புத்தொகையைக் கொண்டுள்ளன.
- அஷ்டாத்யாயி, வேற்றுமைத்தொகையின் பகுப்பினுள் பண்புத்தொகையை விளக்குகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை விளக்கும் முறையாலும் சான்றுகளாலும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. (சான்று : நீல உப்பலம் – நீலத்தாமரை, கண்ணு சப்போ – கருநாகம், (நீலத்தாமரை, கருநாகம், சிவப்பு அரிசி).
- கச்சாயனம், மஹா புரிலோ – சிறந்த மனிதன், லோஹித சந்தனம் – சிவப்பு நிற சந்தனம், ப்ராஹ்மண தா³ரிகா - ஒழுக்கமான பெண்(பிராமண குலப் பெண்), க⁴த்தியகஞ்ஞா – கத்திய குல மணமாகாத பெண் (இளம்பெண்)). (கூடுதலான

மொக்கல்லான சான்றுகள்: முனி ஸிஹோ - சிங்கத்துறவி, சீல த⁴னம் - ஒழுக்கமான செல்வம், சின்ன பருளஹம் - வெட்டி துளிவிட்ட மரம்).

- வீரசோழியம் வடமொழி, தமிழ் ஆகியவற்றின் பண்புத்தொகை பற்றி விளக்குகிறது. வீரசோழியம் காட்டும் வடமொழி பண்புத்தொகை வகைப்பாடு அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வீரசோழியத்தால் செய்யப்பெற்றதாகும். தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம், சித்தசங்கர்வா ஆகியவற்றில் ஒரு பொருளின் பண்பு பெயர்ச்சொல்லின் அடையாகப் பயின்றுவந்துள்ளது.

2.6. எண்ணுத்தொகை

2.6.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, 'த³விசு³ ஸமாஸமும்' (எண்ணுத்தொகையும்) தத்புருஷமாகும் (2.1.23) (வேற்றுமை தொகையாகும்) என்கிறது. சான்றாக, பஞ்சானாம் ராக்³ஞாம் ஸமாஹார - அய்ந்து அரசர்கள், த³வ்யஹ: (த³வயோ: அஹ்னோ: ஸமாஹார:) - இரண்டு நாட்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

2.6.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், எண்ணுப்பெயரை முதலில் கொண்ட பண்புத்தொகை 'தி³சு³' எனப்படும் எண்ணுத் தொகையாகும் (327) என்கிறது. சான்றாக, திலோகம் - மூவுலகம், திமலம் - மும்மலம் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

2.6.3. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், எண் முன்னாய் வரும் தத்திதப் பொருள்மேல் ஒருமை ஒப்புத் துவிகு, பன்மை ஒப்புத் துவிகு எனத் 'துவிகு' எனும் எண்ணுத்தொகை இரு வகைப்படும் (46)

என்கிறது. ஆயிரத்தளி, பன்னிரு படலம் என்பவற்றை ஒரு மொழி ஒப்பு எண்ணுத்தொகைக்கும் மூவர் கோக்கள் – முக்கோக்கள் என்பதைப் பன்மொழி எண்ணுத் தொகைக்கும் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது.

2.6.4. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், தொகையில் முதலில் எண்ணுப்பெயர் வரின் அது எண்ணுத்தொகை எனப்படும் (21) என்கிறது. மேலும், அது நபும்ஸக லிங்கத்தில் எண்ணுத்தொகை வரும் என்கிறது. சான்றாக, பஞ்ச கவம் – ஐந்து மாடுகள், சதுப்பதம் – நாற்சந்தி, பஞ்ச கபாலோ பூவோ – அய்ந்து பாத்திரங்களில் உள்ள இனிப்பு, தி புத்தோ – மூன்று குழந்தைகள் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

2.6.5. எண்ணுத்தொகை ஒப்பீடு

எண்ணுத்தொகை என்பது தொல்காப்பியத்தில் இல்லாத தொகை வகையாகும். மொக்கல்லானம், தொகையில் முதலில் எண்ணுப்பெயர் வரின் அது எண்ணுத்தொகை என்றும், அது நபும்ஸகலிங்கத்தில் வரும் என்றும் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, எண்ணுத்தொகையை, வேற்றுமைத் தொகையின் ஒரு வகையாகக் கருதுகிறது (2.1.23). கச்சாயனம், எண்ணுப்பெயரை முதலில் கொண்ட பண்புத்தொகையை எனப்படும் எண்ணுத் தொகை (327) என்கிறது. வீரசோழியம், எண் முன்னாய் வரும் தத்திதப் பொருள்மேல் ஒருமை ஒப்புத் துவிகு, பன்மை ஒப்புத் துவிகு எனத் துவிகு எனும் எண்ணுத்தொகை இரு வகைப்படும் (46) என்கிறது.

இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பியம் தவிர்த்த அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எண்ணுத்தொகையைத் தொகைவகையாகக் கொள்கின்றன என்பதை அறியமுடியும். அஷ்டாத்யாயி எண்ணுத்தொகைப் பற்றிக் கூறினாலும் வேற்றுமைத்தொகையின் ஒரு வகையாகவே எண்ணுத்தொகையைக் கருதியுள்ளது. பிற தொகைவகைக்கான சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமை நிலையில் இருப்பது போன்று அல்லாமல் இவற்றின் எண்ணுத்தொகைச் சான்றுகள் ஒற்றுமை நிலையில் இல்லை. வீரசோழியம் எண்ணுத்தொகையின் விளக்கத்தைக் கொள்ளாமல், எண்ணுத்தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தி வடமொழி எண்ணுத்தொகை வகைக்குத் தமிழ்ச் சான்றுகளை அமைத்துக் காட்டியுள்ளது.

2.6.6. எண்ணுத்தொகை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- பொருண்மை அடிப்படையிலும் விளக்க அடிப்படையிலும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன.
- வீரசோழியம் ஒருமை ஒப்புத் துவிகு, பன்மை ஒப்புத் துவிகு எனத் துவிகு எனும் எண்ணுத்தொகை இரு வகைப்படும் என்று ஆயிரத்தளி, பன்னிரு படலம், முக்கோக்கள் ஆகிய சான்றுகள் தமிழ்ச் சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது.
- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே சான்றுகளில் ஒற்றுமை இல்லை. (அஷ்ட. பஞ்சானாம் ராக³ரூம் ஸமாஹார – அய்ந்து அரசர்கள், த்³வயோ: அஹ்னோ: ஸமாஹார: - இரண்டு நாட்கள், கச். திலோகம் – மூவுலகம், திமலம் – மும்மலம், சதஸ்ஸோ தி³ஸா – நான்கு திசைகள், தி தண்ட³ம் – முக்கோல்,

மொக். பஞ்ச கவம் – ஐந்து மாடுகள், சதுப்பதம் – நாற்சந்தி, பஞ்ச கபாலோ பூவோ
– அய்ந்து பாத்திரங்களில் உள்ள இனிப்பு, தி புத்தோ – மூன்று குழந்தைகள்).

தொகுப்புரை

தமிழ், பாலி தொகை இலக்கணம்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இயல் வழி அறியவரும்
கருத்துக்கள் இங்குத் தொகுத்தளிக்கப் பெறுகின்றன.

மொக்கல்லானம் காட்டும் இடைச்சொல்தொகை, வேற்றுமைத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை, பண்புத்தொகை, எண்ணுத்தொகை ஆகிய தொகைவகை தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் ஆகியவை காட்டும் தொகைவகையோடு ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. அவ்வகையில் தொல்காப்பியம், இடைச்சொல் தொகையையும், எண்ணுத் தொகையையும் தொகை வகைப்பாடாகக் கொள்ளவில்லை. அஷ்டாத்யாயி உள்ளிட்ட சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் உவமைத்தொகை, வினைத்தொகை ஆகியவற்றைத் தொகை வகையாகக் கொள்ளவில்லை. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவை வினைத்தொகையைத் தொகைவகையாகக் கொள்ளாதபோதும் அன்மொழித்தொகையின் ஒரு வகையாக வினைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையை விளக்கியுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி வினைபுறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையை விளக்கியிருப்பதும், அஷ்டாத்யாயி, வினைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்குக் காட்டும் சான்றை மொக்கல்லானம் கொண்டிருப்பதும் இவ்விரு மரபிலக்கணங்களும் வினைத்தொகை எனும் தொகைவகையைக் கருத்தில் கொண்டுள்ளன என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மொக்கல்லானம், இடைச்சொல் தொகைகளுக்கான அடிப்படை பொருளை மட்டும் அளித்துவிட்டு மற்றையவற்றை விளக்கங்கள் இன்றிச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது.

அச்சான்றுகளுக்கான விளக்கங்களை அறிந்துகொள்ள அஷ்டாத்யாயின் விளக்கங்கள் துணைசெய்வனவாக உள்ளன. மொக்கல்லானம் கூடுதலாக அமைத்துள்ள சான்றுகள் புத்தச் சமயக் கொள்கைகளை வெளிக்காட்டுவனவாக உள்ளன. மொக்கல்லானத் தொகையியல் அய்ந்தாவது, எட்டாவது, பத்தாவது நூற்பாக்களுக்கான சான்றுகள் கச்சாயனத்தின் வழிபட்டவையாக உள்ளன.

இரண்டாம் (அம்), மூன்றாம் (நா), நான்காம் (ஆய) வேற்றுமை உருபுகள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமையுடையனவாக உள்ளன. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து வேற்றுமைத்தொகையை விளக்கியிருப்பது தொல்காப்பியத்திற்கும் பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையாக உள்ளது. வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயி கருத்துக்களைப் பின்பற்றி தொகைகளை உள்வகைப்படுத்தியிருப்பது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இல்லாத முறையாக உள்ளது. வீரசோழியம், தொல்காப்பியத்தையும், அஷ்டாத்யாயியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தொகைகளைப் புடைமாற்றுத் தன்மையில் விளக்கியுள்ளது. தொல்காப்பியத்தால் 'உம்' என்ற இடைச்சொல் உம்மைத்தொகை உருபாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை உம்மைத்தொகை உருபாகச் 'ச (உம்)' என்பதைக் கொள்கின்றன. சித்தசங்கர்வா என்ற சிங்கள மரபிலக்கண நூலும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள புத்த மதம் சார்ந்த சான்றுகளைக் கொண்டுள்ளது (சந்திரனும் சூரியனும், சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும்). இத்தகைய ஒற்றுமை சித்தசங்கர்வாவினைப் பாலி மரபிலக்கணங்களோடு மேலும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் தேவையை ஏற்படுத்துகிறது.

அஷ்டாத்யாயின் சான்றையும் சித்தசங்கர்வா கொண்டிருப்பது இலங்கையில் அஷ்டாத்யாயி என்ற சமஸ்கிருத மரபிலக்கணம் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது என்பதைக் காட்டுவதாக உள்ளது. இலங்கை மரபிலக்கணம் அஷ்டாத்யாயியைத் தனது இலக்கண உருவாக்கத்திற்குப் பின்பற்றி உள்ளது என்று கூற இடம் தருகிறது.

அன்மொழித்தொகை ஒப்பீட்டில் 'வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் புறத்துப் பிறந்து வேற்றுமை முதலான பொருளை உணர்த்தாமல் தொடர்புடைய வேறொரு பொருளை உணர்த்தி நிற்கிறது' என்ற அன்மொழித்தொகை விளக்கம் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் ஒற்றுமையாக உள்ளது. கச்சாயனத்தின் அன்மொழித்தொகை விளக்க முறை (துல்யாதி கரண பஹுவிப்பி, பின்னாதி கரண பஹுவிப்பி) அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயின் விளக்கமுறை துணைகொண்டே மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்று எந்தத் தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கானது என்பதை உளவாங்க முடிகிறது.

பண்புத்தொகையில் அஷ்டாத்யாயி, வேற்றுமைத் தொகையின் பகுப்புள் பண்புத்தொகையை விளக்குகிறது. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அவ்வாறு அல்லாமல் தனி ஒரு வகையாகவே கருதியுள்ளன. வீரசோழியம் காட்டும் வடமொழி பண்புத்தொகை வகைப்பாடு அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்றுள்ளது. எண்ணுத்தொகையில், பொருண்மை அடிப்படையிலும் விளக்க அடிப்படையிலும் கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன.

இயல்: மூன்று

தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு

மூன்னுரை

தொல்காப்பியம் வேற்றுமை, அல்வழி என்ற அடிப்படையில் சொற்களின் புணர்ச்சி முறைகளை விளக்கியுள்ளது. தொல்காப்பியம் காட்டும் புணர்ச்சி முறைகளில் வேற்றுமை உருபுகள், இடைச்சொற்கள், சாரியைகள், விசுதிகள், கால இடைநிலைகள் ஆகியவை சொற்களோடு இணைந்து சொல்லாக்கத்திற்குத் துணைசெய்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய வடமொழி மரபிலக்கணங்களிலும் சொற்களோடு பெயராக்க ஒட்டுக்களும், வினையாக்க ஒட்டுக்களும் இணைந்து சொல்லாக்கம் நடைபெறுகிறது. இதனடிப்படையில் தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள் : ஓர் ஒப்பீடு எனும் இவ்வியல் தொல்காப்பியக் குற்றியலுகரப் புணரியலில் விளக்கப்பெற்றுள்ள எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிகளோடு ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்துகிறது. இவ்வியலில் வடமொழி என்ற சொல் சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளை உள்ளடக்கிய சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது. எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை அஷ்டாத்யாயி, அய்ந்தாவது அத்தியாயத்திலும் கச்சாயனம், பெயர்ப்படலத்தில் எட்டாவது இயலான தத்தித இயலிலும் வீரசோழியம் இருபத்துமூன்றாவது காரிகையிலும் மொக்கல்லானம் தொகைப்படலம், தத்திதப் படலம் ஆகிய இரு இயல்களிலிலும் விவரிக்கின்றன. இம்மரபிலக்கணங்கள் கூறும் எண்ணுப்பெயர் ஒட்டுக்களும் புணர்ச்சி

மாற்றங்களும் மட்டுமின்றி உறவுப்பெயர் ஒட்டுக்களும், பெண்பால் பெயர் ஒட்டுக்களும் இவற்றின் புணர்ச்சி மாற்றங்களும் இவ்வியலில் ஒப்பிடப்பெறுகின்றன.

3.1. எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி

3.1.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், குற்றியலுகரப் புணரியலில் எண்ணுப்பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்களோடு புணரும்முறை பற்றியும் எண்ணுப்பெயர்கள் அளவு, நிறை, திசை ஆகிய பெயர்களோடு புணரும் முறை பற்றியும் கூறியுள்ளது. குறிப்பாக எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் பத்து, ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்களுடன் புணர்தல், ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் பத்துடன் புணர்தல், ஒன்று முதலானவை நூறு, ஆயிரம் ஆகியவற்றுடன் புணர்தல் எனப் புணர்ச்சிமுறை அமைந்துள்ளது. பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்களுடன் புணரும் புணர்ச்சிமுறை பின்வருமாறு அமைகிறது.

தொல்காப்பியம், 'பத்து' என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியாக நின்று வருமொழியில் ஒன்று முதல் எட்டுவரை உள்ள எண்ணுப் பெயர்கள் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள பத்தின் உகரத்தோடு கூடிய 'த்' கெட, இடையில் 'இன்' சாரியைப் பெற்றுப் புணரும் (குற்றிய. 28) என்கிறது. இவ்விதி பன்னிரண்டிற்குப் பொருந்தாது என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, பத்து + ஒன்று - பத் + ஒன்று - பத் + இன் + ஒன்று - பதினொன்று. பதிமூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களும் இவ்விதியின் அடிப்படையிலே புணருகின்றன என்கிறது.

மேலும், நிலைமொழியில் பத்து நிற்க, வருமொழியில் இரண்டு வரின் நிலைமொழியில் உள்ள 'த்'தும், 'து'வும் கெட, 'ன'கர ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும் (குற்றிய.29) என்கிறது. சான்றாக, பத்து + இரண்டு + ப + இரண்டு = பன்ன + இரண்டு = பன்னிரண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

3.1.2.1. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல்

தொல்காப்பியம், 'ஒன்று' முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் பத்து வரின், வருமொழி பத்தின் தகரமெய் கெட்டு, ஆய்தம் தோன்றும் என்கிறது. மேலும், நிலைமொழியில் ஆறு தவிர மற்றைய எண்களின் ஈற்றுக் குற்றியலுகரம் கெடும் (குற்றிய.32) என்றும் கூறுகிறது.

3.1.2.2. பத்தும் இருபதும்

தொல்காப்பியம், ஒன்றும் இரண்டும் பத்துடன் புணரும்போது நிலைமொழியில் நின்ற 'று, டு' ஆகியவை கெட்டு அதன் அயல் எழுத்தாகிய 'ன், ண்' ஆகியவை ரகரமாகத் திரியும் (குற்றிய.33,34) என்கிறது. பின்பு அந்த ரகர ஒற்றின் மீது உகரம் ஏறிப் புணரும் என்கிறது. சான்று: ஒன்று + பத்து = ஒன் + பத்து = ஓர் + பத்து = ஓர் + உ + பத்து = ஒரு + பது = ஒருபஃது, இரண்டு + பத்து = இரண்பத்து = இர் + பது = இருபஃது.

3.1.2.3. முப்பதும் அறுபதும்

மூன்றும் ஆறும் நிலைமொழியாக நின்று பத்தோடு புணரும்போது நிலைமொழியில் நிற்கும் மூன்று மற்றும் ஆறின் முதல் எழுத்துக்கள் குறுகும்; பின் மூன்றில் உள்ள 'ன'கர ஒற்றுப் பகரமாகத் திரியும் (குற்றிய.35,36). சான்று: மூன்று என்பது மூன்று + பத்து = மூன் + பத்து = முப் + பத்து = முப்பஃது, ஆறு + பத்து = அறு + பத்து = அறுபஃது.

3.1.2.4. நாற்பது, அயம்பது, என்பது

தொல்காப்பியம், நான்கு என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் பத்து வரின் நிலைமொழியில் நின்ற 'கு' கெட்டு, 'நா'காரத்திற்கு அயல் எழுத்தாகிய னகர ஒற்று, றகர ஒற்றாகத் திரியும் (குற்றிய.37) என்றும் அய்ந்து என்பது பத்தோடு புணரும்போது அய்ந்தில் உள்ள துகரம் கெட்டு, அய்யின் அயல் எழுத்தாகிய நகரம் மகரமாகத் திரியும் (குற்றிய.38) என்றும் எட்டு நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் பத்து வரின் நிலைமொழியில் உள்ள எட்டின் 'டு' கெட்டு, 'எ'வின் அயல் எழுத்தாகிய டகரம் ணகரமாகத் திரியும் (குற்றிய.39) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: நான்கு + பத்து = நான் + பத்து = நாற்பத்து = நாற்பஃது, ஐந்து + பத்து = ஐந் + பத்து = ஐம் + பத்து = ஐம்பஃது, எட்டு + பத்து = எட் + பத்து = எண்பத்து = எண்பஃது.

3.1.2.5. எழுபது

தொல்காப்பியம் எழுபது பற்றிய எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை முகர மெய் ஈற்றுப் புணர்ச்சியின்கீழ் விளக்குகிறது. ஏழு என்பது நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் பத்து வரின் ஏழு என்பதில் உள்ள ஏகாரம் ஏகரமாகி பத்துடன் புணரும் (புள்ளி.95) என்கிறது. சான்று: ஏழ் + பத்து = ஏழு + பத்து = பத்து = எழு + பத்து = எழுபஃது.

3.1.2.6. தொண்ணூறு

ஒன்பது நிலைமொழியில் நிற்க, பத்து வருமொழியில் வரும்போது முதலில் 'ஒ'விற்கு முன் தகர ஒற்றுத் தோன்றும் என்றும் ஒன்பது என்பதில் உள்ள னகர மெய் ணகர மெய்யாக இரட்டிக்கும் என்றும் வருமொழியாகிய பஃது என்பதில் உள்ள பகர உயிர்மெய்யும் ஆய்தமும் கெட்டு; இரட்டித்துப் புணர்ந்த ணகரத்தின் பின் ஊகாரம் வந்து புணரும் என்றும் வருமொழியில் எஞ்சி நின்ற உகரத்துடன் கூடிய தகர ஒற்று றகர

ஒற்றாகத் திரியும் (குற்றிய.40) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: ஒன்பஃது + பஃது = த் + ஒன்பஃது + பஃது = தொன் + பஃது = தொண்ண் + பஃது = தொண்ண் + ஊ + து = தொண்ணூ + ற் + உ = தொண்ணூறு.

3.1.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, 'தி' (மூன்று), 'ஸத' (நூறு) ஆகியவற்றை ஈறாகக் கொள்ளாத எண்ணுப்பெயர்களுக்குப் பின் 'கன்' (க) ஒட்டு வரும் (5.1.22) என்கிறது. சான்றாக, பஞ்சக: (அய்ந்துக்கு வாங்கியது) என்பதைக் காட்டியுள்ளது. மேலும், விம்ஸதி (இருபது), த்ரிம்ஸத (முப்பது) ஆகிய சொற்களுக்குப் பின் 'ட³பு³ன்' (அக) ஒட்டு வரும் (5.1.24) என்றும் ஸதமான, விம்ஸதிக, ஸஹஸ்ர (ஆயிரம்) ஆகிய சொற்களுக்குப்பின் 'அண்' ஒட்டு வரும் (5.1.27) என்றும் கூறுகிறது.

இதுமட்டுமின்றி, எண்ணுப்பெயர்களுடன் குறிப்பிட்ட சில பெயர்ச்சொற்கள் சேரும்போது எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களையும் அவற்றின் மாற்றங்களையும் அஷ்டாத்யாயி விவரித்துள்ளது. அவ்வகையில், 'த்வி' (இரண்டு), 'த்ரி' (மூன்று) ஆகிய சொற்களை முதல் உறுப்பினராகவும் 'பிஸ்த' என்ற சொல்லை இறுதி உறுப்பினராகவும் கொண்ட எண்ணுத்தொகைக்குப்பின் வரும் ஒட்டு விருப்பாகக் கெடும் (5.1.31) என்கிறது. சான்று : த்³வி பி³ஸ்தம், த்வி பை³ஸ்திகம், த்ரி பி³ஸ்தம், த்ரி பி³ஸ்திகம்.

மேலும், ஸாண என்ற சொல்லுக்குப்பின் 'யத்' ஒட்டு விருப்பாக வரும் (5.1.35) (த்விஸாண்யம், த்விஸாணம்) என்றும் ஸத என்ற சொல்லுக்குப்பின் 'யத்' ஒட்டு விருப்பாக வரும் (5.1.35) (த்வி ஸத்யம், த்விஸதம் - இருநூறு) என்றும் கூறுகிறது. எண்களின் முழுமையைக் குறிக்க, சொற்களுக்குப்பின் 'டன்' (இக) ஒட்டு வரும் (1.5.48) என்று

மூன்றாவது (த்ருதீயக:), ஐந்தாவது (பஞ்சமிக:), பாதியான (அர்தி⁴க:) ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டுகிறது. கீழ்வருவன நிபாதங்கள் ஆகும் (5.1.59) என்று, இருபது (விம்ஸதி), முப்பது (த்ரிம்ஸத்), நாற்பது (சத்வாரிம்ஸத்), ஐம்பது (பஞ்சாஸத்), அறுபது (ஷஷ்டி), எழுபது (ஸப்ததி), எண்பது (அஸீதி), தொண்ணூறு (நவதி), நூறு (ஸதம்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, எண்ணுப்பெயர்கள் பிற பெயர்களுடன் புணரும்போது பெறக்கூடிய ஒட்டுக்கள் பற்றியும் எண்களின் முழுமையைக் குறிக்கும் ஒட்டுக்கள் பற்றியும் விவரித்துள்ளது என்பதை அறியமுடியும். எண்ணுப்பெயர்களுடன் எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் முறை பற்றியும் அப்புணர்ச்சியில் அவை ஏற்கக் கூடிய ஒட்டுக்கள் பற்றியும் அஷ்டாத்யாயி விவரித்துக் கூறவில்லை.

3.1.3. கச்சாயனம்

3.1.3. 1. பதினொன்று

கச்சாயனம், 'ஏக' (ஒன்று) என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, 'த³ஸ' (பத்து) என்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வரின் 'தஸ'வில் உள்ள த³கரம் ரகரமாகத் திரியும் (383) என்றும் 'ஏக' என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன் த³ஸ வரின் நிலைமொழி பெயரில் உள்ள அகரம், ஆகாரமாகும் (385) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: ஏகாத³ஸ – பதினொன்று.

3.1.3. 2. பன்னிரண்டு

கச்சாயனம் 'வீஸத்தி' (இருபது) எனும் பின்னொட்டு வரின் த³வி (இரண்டு) என்னும் எண்ணுப்பெயர் 'பா³வாக திரியும் (382) என்கிறது. சான்று: பா³ரஸ் – பன்னிரண்டு.

3.1.3. 3. பதினான்கு

நான்கினைக் குறிக்கும் 'சது' என்னும் எண்ணுப்பெயர் முன், மற்றொரு எண் வந்து கூட்டு எண்ணை உருவாக்கும் போது 'சது'வில் உள்ள 'து' முதலில் கெடும்; பின்னர் 'ச' சுவாகவும், சோவாகவும் திரியும் (392) என்கிறது. சான்று: சுதஸ - பதினான்கு, சோதஸ - பதினான்கு, சதுதஸ - பதினான்கு.

3.1.3. 4. பதினாறு

கச்சாயனம், எண்ணுப் பெயர்களின் இறுதியில் வரும் 'த'கரம் மற்றும் 'ர'கரம், 'ள'கரமாகும் (381) என்றும் பத்தினைக் குறிக்கும் 'த³ஸ' என்னும் சொல் இறுதியாக வரின் 'ச²'. (ஆறு) என்பது 'ஸோ' என மாறும் (378) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: ஸோளஸ - பதினாறு.

3.1.3. 5. பதினெட்டு

'அட்ட²' (எட்டு) என்னும் எண்ணுப்பெயரைத் தொடரும் 'த³ஸ'வில் உள்ள 'த³கரம் 'ர'கரமாக மாறும் (384) என்றும் 'அட்ட²' என்னும் எண்ணுப் பெயருக்கு முன் 'த³ஸ' வரின் நிலைமொழியில் உள்ள 'அட்ட²' என்பதின் 'அ'கரம் நீளும் (385) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: அட்ட²டாரஸ் - பதினெட்டு.

3.1.3. 6. அரை எண்கள்

முழு எண்களை அரை குறைத்துக் குறை எண்களாக்க 'அட்ட³ட⁴' (அரை) என்னும் சொல் வந்து சேர்ந்து நான்கும் மூன்றும் இரண்டும் முறையே மூன்றரை (அட்ட³ட⁴ட³டோ⁴), இரண்டரை (அட்ட + ததிய = அட்ட³ட⁴ தியோ), ஒன்றரை (அட்ட³ட⁴ + துதிய = தியட்ட / திவட்ட) என மாறும் (389) என்கிறது.

3.1.3. 7. பத்தின் மடங்குகள்

எண்ணுப் பெயர்களைப் பத்தின் மடங்குகளாக்க, 'த³ஸ' என்னும் எண்ணுப் பெயரில் 'யோ' என்னும் பின்னொட்டு வரின் இரண்டு, மூன்று, நான்கு, அய்ந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு மற்றும் ஒன்பது முறையே 'வி, தி, சத்தாரோ, பஞ்சு, ச, சத்த, அஸ்ஸ, நவ' என மாறும் என்றும் 'யோ' என்னும் பின்னொட்டு 'இஸங், அஸங், தி, ரி, தி, இதி, உதி' என மாறும் (391) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, வீஸம் - இருபது, திம்சம் - முப்பது, சத்தாளீஸம் - நாற்பது, பஞ்சுஸம் - அயம்பது, சட்டி - அறுபது, சத்தாரி - எழுபது, அஸாதி - எண்பது, நவுதி - தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், எண்ணுப் பெயர்களுடன் 'யோ' வந்து சேரின் 'த³ஸ த³ஸ' (பத்து பத்து) என்பது 'ஸதம்' (நூறு) என்றாகும் என்றும் 'ஸத த³ஸ' (நூறு பத்து) என்பது 'ஸஹஸம்' (ஆயிரம்) என்றாகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, ஸஹஸ்ஸம் - ஆயிரம், தஸ ஸஹஸ்ஸம் - பத்தாயிரம், ஸத ஸஹஸ்ஸம் - நூறாயிரம், தஸ ஸத ஸஹஸ்ஸம் - பத்து நூறாயிரம் முதலான எண்களைக் காட்டியுள்ளது.

3.1.3. 8. எண்களும் பின்னொட்டுக்களும்

கச்சாயனம் எண்களின் முழுமையைக் குறிக்க 'ம' (மோ) என்னும் பின்னொட்டு வரும் (375) என்று சான்றுகளாக, பஞ்சமோ, சத்தமோ, அட்டமோ, நவமோ, தசமோ ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், இரண்டு முதலான எண்ணுப்பெயர்களுடன் 'நங்' என்னும் வேற்றுமை உருபு சேருமாயின் இரண்டுக்கும் இடையில் 'ந'கரம் (னகரம்) இரட்டித்து வரும் (67) (த்வின்னம், தின்னம்) என்றும் 'யோ' என்னும் வேற்றுமை உருபு வரின் 'த்³வி' என்னும்

எண்ணுப்பெயர் முப்பாலிலும் 'த்வே' என்று மாறும் (132) (த்வே இத்தி²யோ - இரண்டு பெண்கள், த்வே த⁴ம்மா - இரண்டு தம்மம்) என்றும் தி (மூன்று) சது (நான்கு) எண்ணுப்பெயர்களைத் தொடர்ந்து 'யோ' என்னும் எழுவாய் மற்றும் இரண்டாம் வேற்றுமைப் பன்மை உருபு வரின் அவ்விரு எண்ணுப் பெயர்களும் வேற்றுமை உருபுடன் சேர்ந்து திஸ்ஸோ, சதஸ்ஸோ, தயோ, சத்தாரோ, தீணி, சத்தாரி என்று முப்பாலிலும் வரும் (133) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, திஸ்ஸோ வேதனா - மூன்று வேதங்கள், சதஸ்ஸோ திஸா - நான்கு திசைகள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.1.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம், 'ஒன்று' என்னும் எண்ணுக்கு 'ஒரு', 'ஓர்' ஆகியவையும் இரண்டுக்கு 'இரு', 'ஈர்' ஆகியவையும் மூன்றுக்கு 'மு', 'மூ' ஆகியவையும் நாலுக்கு 'நான்கு' என்பதும் ஐந்திற்குக்கு 'ஐ' என்பதும் ஆறுக்கு 'அறு' என்பதும் ஏழுக்கு 'எழு' என்பதும் எட்டுக்கு 'எண்' என்பதும் ஒன்பதுக்கு 'ஒன்பான்', 'தொண்', 'தொள்' ஆகியவையும் பத்துக்குப் 'பான், பன், நூறு, பது, பஃது' ஆகியவையும் நூறு என்னும் எண்ணுக்கு 'ஆயிரம்' என்பதும் ஆதேசம் ஆகும் (23) என்று கூறுகிறது.

சான்றாக, ஒன்று + குன்று = ஒரு குன்று, ஒன்று + ஆகம் = ஓராகம், இரண்டு + குன்று = இரு குன்று, இரண்டு + இலை = ஈரிலை, மூன்று + குணம் = முக்குணம், மூன்று + நீர் = முந்நீர், மூன்று + ஆண்டு = மூவாண்டு, நால் + மலை = நான்கு மலை, நால் + தோள் = நான்கு தோள், ஐந்து + தலை = ஐந்தலை, ஆறு + முகம் = அறுமுகம், ஏழு + கிரி = எழுகிரி, எட்டு + திசை = எண்திசை, ஒன்பது + ஒடு = ஒன்பானொடு, ஒன்பது + பத்து = தொண்ணூறு, ஒன்பது + நூறு = தொள்ளாயிரம், ஒன்று + பத்து = ஒருபான், பத்து +

இரண்டு = பன்னிரண்டு, நால் + பத்து = நாற்பது, நாற்பஃது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய எண்ணுப்பெயர்ச் சான்றுகளை எடுத்துக்காட்டிய பெருந்தேவனார், ஒன்று முதலிய எண்ணுப் பெயருக்குக் காட்டியவை வேறு பிரதியில் உள்ள உதாரணங்கள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியத்தின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி ஏதோவொரு தமிழ் மரபிலக்கணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை வருவித்துக் கொள்ளமுடியும். வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் போன்று எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் முறையைப் பற்றி விளக்காமால் திரிபின் அடிப்படையில் எண்ணுப்பெயர்களுக்கான திரிபு வடிவங்களைக் காட்டியுள்ளது. இத்திரிபு வடிவங்கள் பெரும்பான்மையும் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியுள்ளன. ஆனால், தொல்காப்பியம் திரிபுப் புணர்ச்சியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை அமைக்கவில்லை. தொல்காப்பியத்தில் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், மெய் பிறிது ஆதல், நீளல், குறுகுதல் எனப் பல புணர்ச்சி விதிகளின் அடிப்படையில் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. தொல்காப்பியத்தின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிலை இவ்வாறு இருக்க, வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் காட்டியுள்ள திரிபு வடிவங்களையே முதன்மையாகக் கொண்டுள்ளது.

3.1.5. மொக்கல்லானம்

3.1.5. 1. பதினொன்று

'ஏக' (ஒன்று), என்ற சொல் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த³ஸ' வரின் இடையில் அகரம் தோன்றும் என்கிறது. சான்றாக ஏகாதஸ் – ஏகாரஸ் – பதினொன்று, அட்²ட + தஸ் = அட்²டாரஸ் – பதினெட்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது (தொகை.102).

3.1.5. 2. பன்னிரண்டு

மொக்கல்லானம், 'த்³வி' (இரண்டு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க 'த்³ஸ்' (பத்து), 'ஸதம்' (நூறு), 'ஸஹஸம்' (ஆயிரம்) ஆகியவை வருமொழியாக வரின், 'த்²வி' என்பது 'த்³வ' எனத் திரியும் (தொகை.94) என்றும் 'த்³வ' என்பது 'த்³வா' என நீளும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக த்³வாதஸ் - பன்னிரண்டு, த்³வாவிஸதி - இருபத்திரண்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனுடன் த்³விஸதம் - இருநூறு, த்³விஸஹஸம் - இரண்டாயிரம் ஆகியவற்றைக் காட்டி இவற்றில் 'த்³வி' என்பது 'த்³வ' எனத் திரியாது என்றும் கூறுகிறது.

மேலும், 'த்³வி' (இரண்டு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த்³ஸ்' வரின் த்³வி என்பதில் உள்ள த்³கரம் ப்³கரமாகத் திரியும் (தொகை.98) என்கிறது. சான்றாக, த்³வா த்³ஸ் - பா³ரஸ் - பன்னிரண்டு, த்³வா விஸதி - பா³விஸதி, பா³யிஸ் - இருபத்திரண்டு, த்³வத்திம்ஸ - ப்³த்திம்ஸ - முப்பத்திரண்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. 'த்³வி' என்பது நிலைமொழியில் நிற்க 'சத்தாலிஸ்' முதலியவை வருமொழியாக வரின் 'த்³வி' என்பது 'த்³வே' எனத் திரியும் (தொகை. 97) என்கிறது. சான்றாக, த்³வே சத்தாலிஸம் - நாற்பத்து இரண்டு, த்³வே பஞ்ஞாஸம் - ஐம்பத்திரண்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இந்நூற்பாக்களில் மொக்கல்லானம் பன்னிரண்டு, இருபத்திரண்டு, முப்பத்திரண்டு இருநூறு, இரண்டாயிரம் முதலான எண்களின் புணர்ச்சி பற்றி விளக்கியுள்ளது. குறிப்பாகப் பன்னிரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் ஆகும் புணர்ச்சி மாற்றங்களை விளக்குகிறது. அதாவது, இரண்டைக் குறிக்கும் 'த்³வி', என்னும் எண் பத்துடன் புணரும்போது 'த்³வா' என்று முதலில் மாறும் என்றும் பின் 'த்³வா'வில் உள்ள 'த்³கரம்

'ப³கரமாகத் திரியும் என்றும் இரு நூற்பாக்களின் ஊடே விளக்கியுள்ளது. மேலும் இருபத்திரண்டு, முப்பத்திரண்டு ஆகிய எண்களும் இப்புணர்ச்சி முறை அடிப்படையில் புணர்வதையும் காட்டியுள்ளது. இருநூறு, இரண்டாயிரம் ஆகிய எண்கள் இவ்வாறு புணர்நிலை மாற்றம் அடைவதில்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது. நாற்பத்திரண்டு, ஐம்பத்திரண்டு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களில் உள்ள 'த³வி' (இரண்டு) என்பது மேலே கூறிய புணர்நிலைக்கு உட்படாமல், 'த³வி' என்பது 'த³வே' எனத் திரியும் என்கிறது.

மேலேகாட்டிய மூன்று நூற்பாக்களில் நிலைமொழியில் உள்ள, இரண்டைக் குறிக்கும் 'த³வி' என்பது 'த³ஸ்' (பத்து), 'வீஸதி' (இருபது), 'திம்ஸதி' முப்பது, 'சத்தாலிஸ்' (நாற்பது), 'பஞ்ஞாஸ்' (ஐம்பது) ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களோடு புணரும்போது முறையே 'த³வா, பா³, த³வே' எனத் திரிவதையும் நூறு, ஆயிரம் ஆகியவற்றுடன் புணரும்போது எவ்விதத் திரிபையும் பெறாமல் 'த³வி' என இயல்பாகப் புணர்வதையும் காணமுடிகிறது.

3.1.5. 3. பதிமூன்று

'தி' (மூன்று) என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் தலின் 'த'கரம் 'ள'கரமாகவும், 'ர'கரமாகவும் திரியும் (தொகை.104) என்றும் 'தி' (மூன்று) நிலைமொழியில் நிற்க, சத்தாலிஸ் (நாற்பது) வருமொழியாக வரின் நிலைமொழி 'தி', 'தே' எனத் திரியும் (தொகை.96) என்றும் கூறுகிறது. மேலும், 'தி' (மூன்று) நிலைமொழியில் நிற்க, 'த³ஸ்' வருமொழியில் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள 'தி', 'தே' எனத் திரியும் (தொகை.95) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, தேளஸ், தேரஸ் - பதிமூன்று, தேவிஸ், தேயிஸ் - இருபத்து மூன்று, தேதிம்ஸ - முப்பத்து மூன்று, திசத்தாலிஸ் - தேசத்தாலிஸ் - நாற்பத்து மூன்று, தேபஞ்ஞாஸ் - அயம்பத்து மூன்று, தே சட்²டி -

அறுபத்து மூன்று, தேஸத்ததி - எழுபத்து மூன்று, தே அஸீதி - எண்பத்து மூன்று, தே நவுதி - தொண்ணூற்று மூன்று ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இந்நூற்பாக்களில் மொக்கல்லானம் பதிமூன்று, இருபத்து மூன்று, முப்பத்து மூன்று, நாற்பத்து மூன்று, அயம்பத்து மூன்று, அறுபத்து மூன்று, எழுபத்து மூன்று, எண்பத்து மூன்று, தொண்ணூற்று மூன்று ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் புணர்ச்சிக்குள்ளாவதைக் காட்டியுள்ளது. அதாவது, மூன்றைக் குறிக்கும் 'தி' என்பது 'த³ஸ்', வீஸதி, திம்ஸதி, சத்தாலிஸ், பஞ்ஞாஸ், சட்²டி, ஸத்ததி, அஸீதி, நவுதி' ஆகிய எண்களுடன் புணரும்போது நிலைமொழி 'தி', 'தே'வாகவும் வருமொழி த³கரம் ரகரமாகவும் திரிகின்றன. இங்கு, த³கரம் ரகரமாகத் திரிதல் என்பது பொது விதியாகவும் 'தி', 'தே'வாகத் திரிதல் மூன்று என்னும் எண்ணுப்பெயருக்கே உரிய சிறப்பு விதியாகவும் செயல்பட்டுள்ளன. இப்புணர்ச்சியில் 'பதிமூன்று' என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழி, வருமொழி என இரு நிலையிலும் புணர்ச்சிக்கு உள்ளாகியுள்ளது. இருபத்துமூன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் நிலைமொழியில் மட்டும் புணர்ச்சிக்கு உள்ளாகியுள்ளன.

3.1.5. 4. பதினான்கு

மொக்கல்லானம், 'சது' (நான்கு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க 'த³ஸ்' என்ற சொல் வருமொழியாக வரின் 'சது' என்பது 'சு' என்றும் 'சோ' என்றும் திரியும் (தொகை.100) என்கிறது. சான்றாக, சதுத³ஸ் - சுத³ஸ் - சோத³ஸ் - பதினான்கு என்பதைக் காட்டுகிறது.

3.1.5. 5. பதினைந்து

'பஞ்ச' (ஐந்து) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க 'த³ஸ்' என்ற சொல் வருமொழியில் வரின் 'பஞ்ச' என்பது 'புண்ணு', 'பன்னா' எனத் திரியும் (தொகை.99) என்கிறது. சான்றாக,

பஞ்சத³ஸ் - பன்னாரஸ் - பதினைந்து, பஞ்ச விஸது - புண்ணு விஸது - இருபத்தைந்து ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.1.5. 6. பதினாறு

மொக்கல்லானம், 'ச²' (ஆறு), என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் த³ஸ்ஸின் தகரம், ளகரமாகவும் ரகரமாகவும் திரியும் (தொகை.104) என்கிறது. சான்றாக, ஸோளஸ் - ஸோரஸ் - பதினாறு என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்நூற்பா விதிப்படி தகரம் ளகரமாகவும் ரகரமாகவும் திரிந்துள்ளது. ஆனால், இந்நூற்பா விளக்கத்தில் 'ச²' (ஆறு), 'ஸோ' என எவ்வாறு திரிந்தது என்பதற்கான விளக்கம் இல்லை. இத்திரிதலுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த மொக்கல்லான நூற்பா பின்வருமாறு:

ச²" (ஆறு) நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் 'தஸ்' வரின் நிலைமொழியில் உள்ள 'ச²' என்பது 'சோ²' (ஸோ) எனத் திரியும் (தொகை.101).

மொக்கல்லானம், பதினாறு என்னும் எண்ணுப்பெயர் புணர்ச்சியை இரண்டு நூற்பாக்களில் விளக்கியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

3.1.5. 7. பதினெட்டு

மொக்கல்லானம், எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் வருமொழியில் வரக்கூடிய 'த³ஸ்' (பத்து) என்ற சொல்லின் 'த³கரம் 'ர'கரமாகும் (தொகை.103) என்கிறது. சான்றாக, அட்ட² + தஸ் = அட்டா²ரஸ் - பதினெட்டு என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானத்தின் இவ்விதியில், வருமொழி த³கரம் ரகரமாகத் திரியும் விதம் காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆனால், 'அட்ட²' என்பது 'அட்டா²' என்று எவ்வாறு நெடில் ஆயிற்று என்பதற்கான விளக்கம்

கூறப்படவில்லை. இவ்விளக்கத்தை மொக்கல்லானம் பின்வரும் நூற்பா வழித் தெளிவுபடுத்துகிறது. அது வருமாறு:

‘ஏக’ (ஒன்று), ‘அட்ட²’ (எட்டு) என்ற சொற்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் ‘த³ஸ்’ வரின் இடையில் ‘அ’கரம் தோன்றும் (தொகை.102)

இந்நூற்பாவின்படி, அட்ட² என்பது அட்டா² என நீண்டும் த³ஸில் உள்ள தகரம் ரகரமாகத் திரிந்தும் அட்டா²ரஸ் (பதினெட்டு) ஆகியுள்ளது.

மொக்கல்லானத்தின் இவ்வெண்ணுப்பெயர் விதிகளிலிருந்து ‘த’கரம் ளகரமாகவும், ரகரமாகவும் திரிதல் என்பது, பொது விதியாக ஏகாரஸ் (பதினொன்று), பாரஸ் (பன்னிரண்டு), தேரஸ் (பதிமூன்று), சோரஸ் (பதினான்கு), பன்னாரஸ் (பதினைந்து), ஸோரஸ் (பதினாறு), அட்டாரஸ் (பதினெட்டு) ஆகியவற்றிற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. ஏகாதஸ் (பதினொன்று), அட்டாரஸ் (பதினெட்டு) ஆகியவற்றின் புணர்ச்சியில் ‘அ’கரத் தோன்றல் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. பதினேழு என்னும் எண்ணுப்பெயர் பற்றி மொக்கல்லானம் குறிப்பிடவில்லை.

3.1.5. 8. அரை எண்ணுப்பெயர் இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆகியவற்றுடன் புணர்த்தல்

‘அட்³ட⁴’ என்ற எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் ‘சதுத்தோ’ (நான்கு) ‘ததியோ’ (மூன்று) ‘துதியா’ (இரண்டு) ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் வந்து புணரும்போது சதுத்தோ (நான்கு) ததியோ (மூன்று) துதியா (இரண்டு) ஆகியவை ‘உட்ட, திய, தி’ எனத் திரியும் (தொகை. 105, 106) என்கிறது.

சான்றாக அட்³ட⁴ + சதுத்தோ = அட்³டு⁴ட³டோ⁴ - மூன்றரை, அட்³ட⁴ + ததிய = அட்³ட⁴ தியோ - இரண்டரை, அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்ட / திவட்ட - ஒன்றரை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவ்விதிகளில் மொக்கல்லானம், முழு எண்களுடன் அரை எண்ணைச் சேர்த்து, முழு எண்களைக் குறை எண்களாக்குகிறது. அதாவது அரை, கால், முக்கால் என்பவை பற்றிக் கூறாமல் இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆகிய முழு எண்களின் குறை எண்களாகிய ஒன்றரை, இரண்டரை, மூன்றரை ஆகியவை பற்றி விளக்கியுள்ளது.

3.1.5. 9. எண்ணுப்பெயர்களும் பின் ஒட்டுக்களும்

மொக்கல்லானம் எண்களின் முடிவில் 'ஸத், ஆத், உத், இஸ், ஆஸ், இதி' ஆகிய பின்னொட்டுக்கள் சேரும் (தத்தித . 50) என்றும் நூறு, ஆயிரம், லட்சம் ஆகியவற்றை விட அதிகமான எண்களைக் குறிக்கும் எண்ணுப்பெயர்களுடன் 'ஸவ்' / 'ஸத்' (நூறு), 'ஸகஸ்' (ஆயிரம்), 'ஸத்ஸகஸ்' (லட்சம்) என்ற சொற்கள் சேரும் (தத்தித. 51) என்றும் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களை 'ஸத்' (நூறு), 'ஸஹஸ்ஸம்' (ஆயிரம்), 'ஸத்ஸஹஸ்ஸம்' (நூறாயிரம்) ஆகியவற்றுடன் சேர்த்துக் கொள்க என்றும் கூறியுள்ளது.

இந்நூற்பாக்களுக்குச் சான்றுகளாக ஸதி - வீஸதி - இருபது, உதி - நவுதி - தொண்ணூறு, இஸ் - சத்தாலிஸ் - நாற்பது, ஆஸ் - பஞ்ஞாஸ் - அயம்பது, த³ஸ் - ஏகாத³ஸ் - பத்து, ஏகாதஸ்ஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விம்ஸ்ஸதம் - நூற்று இருபது, ஏகதிஸ்ஸதம் - நூற்று முப்பது, சாலிஸ்ஸதம் - நூற்று நாற்பது, பஞ்ஞாஸ்ஸதம் - நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் - நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும், 'ஏகாதஸ்' முதலிய எண்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அவற்றுடன் 'டோ' (ஓ) ஒட்டுச் சேர்க்கப்படும் (தத்தித. 51) (ஏகாதஸமோ - பதினொன்று பிஸ்ஸே (விஸோ)

விஸ்திமோ இருபது, திம்ஸோ, திம்ஸ்திமோ - முப்பது) என்றும் ஐந்து முதலானவற்றுடனும் 'கதி' (எத்தனை) என்பதனுடனும் 'மோ' என்ற பின்னொட்டு சேர்கிறது (தத்தித. 52) (பஞ்சமோ ஐந்தாவது - அஷ்டமோ - எட்டாவது) என்றும் கூறுகிறது.

இந்நூற்பாக்களில், மொக்கல்லானம் எண்ணுப்பெயர்களுடன் பின்னொட்டாக 'ஓ' சேர்வதாகக் கூறுகிறது. 'ஸதி' என்ற பின்னொட்டை வீஸதியும் (இருபது), 'உதி' என்ற பின்னொட்டை நவுதியும் (தொண்ணூறு), 'இஸ்' என்ற பின்னொட்டைச் சத்தாலிஸ்ஸும் (நாற்பது), 'ஆஸ்' என்ற பின்னொட்டைப் பஞ்ஞாஸ்ஸும் (அயம்பது), 'த³ஸ்' என்ற பின்னொட்டை ஏகாத³ஸ்ஸும் (பதினொன்று) ஏற்பதாகக் கூறுகிறது. மொக்கல்லானம் 'ஸதம்' என்ற பின்னொட்டை ஏற்கக் கூடிய எண்ணுப்பெயர்களாக ஏகாதஸ்ஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விம்ஸ்ஸதம் - நூற்று இருபது, ஏகதிஸ்ஸதம் - நூற்று முப்பது, சாலிஸ்ஸதம் - நூற்று நாற்பது, பஞ்ஞாஸ்ஸதம் - நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் - நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.2. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்: ஒப்பீடு

3.2.1. பதினொன்று

கச்சாயனம் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் 'ஏக' (ஒன்று) நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் 'த³ஸ்' (த³ஸ் - பத்து) வரின் 'த³ஸ்' என்ற சொல்லின் த³கரம் ரகரமாகத் திரியும் என்கிறது. சான்றாக ஏகாரஸ - பதினொன்று, பாரஸ - பன்னிரண்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் ஏகாதஸ் - ஏகாரஸ் - பதினொன்று, அட்²ட + தஸ் = அட்²டாரஸ் - பதினெட்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்குத் த³கரம்,

ரகரமான விதம் காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆனால் ஏக, அட்ட² ஆகியவற்றில் குறில் ககர, டகரங்கள் நெடில் ஆன விதம் காட்டப்பெறவில்லை. மொக்கல்லானம் இதற்கான விளக்கத்தைத் தொகை.102 நூற்பாவில் காட்டியுள்ளது. அதாவது, 'ஏக' (ஒன்று), 'அட்ட²' (எட்டு) என்ற சொற்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் இடையில் 'அகரம்' தோன்றும் என்கிறது. சான்றாக ஏகாதஸ் - ஏகாரஸ் - பதினொன்று, அட்ட²ட + தஸ் = அட்ட²டாரஸ் - பதினெட்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும் த³வ (இரண்டு), ஏக (ஒன்று), அட்ட² (எட்டு) ஆகிய எண்ணுப் பெயர்கள் முன் 'த³ஸ்' வரின் நிலைமொழி எண்ணுப் பெயர்களில் உள்ள அகரம் ஆகாரமாக நீளும் (385) என்கிறது. சான்றாக, த³வா தஸ - பன்னிரண்டு, ஏகா த³ஸ் - பதினொன்று, அட்ட²டதஸ - பதினெட்டு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து மொக்கல்லானம், 'தோன்றல்' என்ற விதியையும் கச்சாயனம் நீளுதல் அல்லது குறில் நெடில் ஆதல் என்ற விதியையும் அடிப்படைகளாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. கச்சாயனத்தின் திரிதல், நீளுதல் ஆகிய புணர்ச்சி மாற்றங்கள் பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதினெட்டு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களுக்கும் உரியதாக அமைந்துள்ளன. மொக்கல்லானத்தின் திரிதல், தோன்றல் ஆகிய புணர்ச்சி மாற்றங்கள் பதினொன்று, பதினெட்டு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களுக்குரியதாக அமைந்துள்ளன.

3.2.2. பன்னிரண்டு

மொக்கல்லானம், 'த³வி' (இரண்டு) 'த³ஸ்' என்பதோடு புணரும்போது 'த³வி' என்பதில் உள்ள த³கரம் ப³கரமாகத் திரியும் (தொகை.98) என்கிறது. சான்று : த³வாத³ஸ் -

பா³ரஸ் – பன்னிரண்டு. கச்சாயனம் வீஸத்தி (இருபது) எனும் பின்னொட்டு வரின் 'த்வி' என்னும் எண்ணுப்பெயர் 'ப³வாக மாறும் (382) என்கிறது. சான்றாக, பாரஸ் (பாரஸ்) – பன்னிரண்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

இங்குப் 'பா³ரஸ்' என்பதில் உள்ள ரகரம், 'த³ஸ (பத்து) என்னும் எண்ணுப் பெயர் ஏக (ஒன்று), த்வி (இரண்டு) வைத் தொடரின் த³ஸவில் உள்ள த³கரம் ரகரமாவும் மாறும்' என்ற மொக்கல்லான, கச்சாயன விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

3.2.3. பதிமூன்று

மொக்கல்லானம் 'தி' (மூன்று) நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் த³கரம், ளகரமாகவும் ரகரமாகவும் திரியும் (தொகை.104) என்கிறது. சான்றாக, தேளஸ் – தேரஸ் – பதிமூன்று என்பதைக் காட்டுகிறது. இங்குத் த³கரம், ரகரமாகவும் ளகரமாகவும் திரிந்துள்ளது என்பது காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆனால், மூன்றைக் குறிக்கும் 'தி' என்பது 'தே'வாக எவ்வாறு திரிந்தது என்பது காட்டப்பெறவில்லை. தி, தே ஆன முறையை மொக்கல்லானம் கீழ்வருமாறு காட்டியுள்ளது. அதுவருமாறு:

'தி' (மூன்று) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் நிலைமொழியில் உள்ள தி, தே எனத் திரியும். சான்று: தேரஸ் - பதிமூன்று (தொகை.95).

கச்சாயனமும் எண்ணுப்பெயர்களின் இறுதியில் வரும் த³கரம், ரகரமாகவும் ளகரமாகவும் திரியும் (381) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, சோளஸ் – பதினாறு என்பதைக் காட்டியுள்ளது. கச்சாயனம் பதிமூன்றைச் சான்றாகக் காட்டவில்லை. ஆனால்,

அடிப்படையில் பதிமூன்று என்ற எண்ணுப்பெயரும் இத்தகைய புணர்ச்சியையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதனை மொக்கல்லானம் சுட்டியுள்ளது. இதேபோன்று 'தி' 'தே'வாகத் திரிந்த முறையையும் கச்சாயனம் காட்டவில்லை. மொக்கல்லானம் மட்டுமே இதனைக் காட்டியுள்ளது. இவ்விடம் 'பதிமூன்று' என்ற எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக்கான விளக்கமுறையைக் கச்சாயனத்தைக் காட்டிலும் மொக்கல்லானம் கூடுதலாகவும், சிறப்பாகவும் அமைத்துள்ளது. மொக்கல்லானம், பதிமூன்று என்ற எண்ணுப்பெயர், புணர்ச்சிக்குள்ளாவதையும் இரு நூற்பாக்களின் வழி விளக்கிக் காட்டியுள்ளது.

3.2.4. பதினான்கு

'சது' (நான்கு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, 'தஸ்' என்ற சொல் வருமொழியாக வரின் 'சது' என்பது 'சு' என்றும் 'சோ' என்றும் திரியும் (தொகை.100) என்று மொக்கல்லானம் கூறுகிறது. சான்றாக, சதுத³ஸ் - சுத³ஸ் - சோத³ஸ் - பதினான்கு என்பதைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும், நான்கினைக் குறிக்கும் 'சது' என்னும் எண்ணுப்பெயர்முன் மற்றொரு எண் வந்து சேர்ந்து கூட்டு எண்ணை உருவாக்கும்போது 'சது'வில் உள்ள 'து' கெட்டு, பின்னர் 'ச' 'சு'வாகவும், 'சோ'வாகவும் திரியும் (386) என்கிறது. சான்றாக, சுதஸ - பதினான்கு, சோதஸ - பதினான்கு, சதுதஸ - பதினான்கு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து பதினான்கு என்னும் எண்ணுப்பெயர் பற்றிய கச்சாயன, மொக்கல்லான விளக்கங்கள் ஒற்றுமையுடையனவாக உள்ளன என்பதை அறியமுடியும். அதேசமயம் கச்சாயனம் கூடுதலாக, 'சது'வில் உள்ள 'து' கெடும் என்று கூறியுள்ளது. மொக்கல்லானம், 'ச'கரம், 'சு' ஆன முறையையும் 'சோ' ஆன முறையையும் மட்டுமே

கவனத்தில் கொண்டுள்ளது. கச்சாயனத்தின் இவ்விளக்கம் மொக்கல்லானம் காட்டும் 'பதினான்கு' எனும் எண்ணுப்பெயரின் கூடுதல் புரிதலுக்கு வகை செய்வதாக உள்ளது. அதாவது 'சதுதஸ' என்பதில் உள்ள நிலைமொழி 'து' கெட்டு, 'சுதஸ', 'சோதஸ' என ஆவதனை அறிய கூடுதல் துணையாக உள்ளது.

3.2.5. பதினைந்து

மொக்கல்லானம் 'பஞ்ச' (ஐந்து) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, 'த³ஸ்' என்ற சொல் வருமொழியில் வரின் 'பஞ்ச' என்பது 'புண்ணு', 'பன்னா' எனத் திரியும் (தொகை.99) என்கிறது. சான்று: பன்னாரஸ் - பதினைந்து. கச்சாயனம் எண்ணுப்பெயர் ஈற்றில் நிக்கஹீதம் வரும் என்று, பஞ்சதஸிம் - பதினைந்து என்பதைக் காட்டுகிறது. இங்கு, மொக்கல்லானம் காட்டியுள்ளவாறு கச்சாயனம் திரிதல் புணர்ச்சியைக் காட்டவில்லை. மாறாக, பின்னொட்டாக 'ம'கரம் சேர்வதாக மட்டுமே கூறுகிறது. மொக்கல்லானத்தில் பஞ்ச என்பது பத்துடன் புணரும்போது 'பன்னா' எனவும் இருபதுடன் புணரும்போது 'புண்ணு' எனவும் திரிகிறது என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அதாவது பஞ்ச என்பது பத்துடனும் இருபதுடனும் புணரும்போது பஞ்ச என்பதில் உள்ள ஞகரம் முறையே னகரமாகவும் ணகரமாகவும் திரிகின்றன. இம்முறை கச்சாயனத்தால் விளக்கப்பெறவில்லை. இங்கு, பஞ்ச + த³ஸ் என்பது பன்னாரஸ் எனத் திரிவதாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆனால், த³கரம் ரகரமாகத் திரிவது காட்டப்பெறவில்லை. இத்திரிபு மொக்கல்லானத்தின் 103வது நூற்பாவில் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இதிலிருந்து மொக்கல்லானத்தின் 103வது நூற்பா பல எண்ணுப்பெயர்ப் (ஏகாரஸ், பாரஸ், தேரஸ், சதுரஸ், பன்னாரஸ், ஸோரஸ், அட்டாரஸ் - பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதினான்கு,

பதினைந்து, பதினாறு, பதினெட்டு) புணர்ச்சிகளுக்கான அடிப்படை நூற்பாவாக விளங்குகிறது எனலாம். கச்சாயனத்திலும் த³கரம், ரகரமாகும் முறை காட்டப்பெற்றுள்ளது. குறிப்பாக 'அட்ட²' (எட்டு) என்ற எண்ணுப்பெயருக்கு மட்டும் இம்முறையைக் கச்சாயனம் காட்டியுள்ளது.

3.2.6. பதினாறு

மொக்கல்லானம் 'ச²' (ஆறு) நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'த³ஸ்' வரின் த³ஸ்ஸின் (பத்து) த³கரம், ளகரமாகவும் ரகரமாகவும் திரியும் (தொகை.104) என்கிறது. சான்றாக, ஸோளஸ் – ஸோரஸ் – பதினாறு என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், 'த³ஸ்' என்ற எண் வருமொழியாக வரும்போது 'ச²' (ஆறு) என்பது நிலைமொழியாக நிற்பின் நிலைமொழி 'ச²கரம், 'ஸோ'வாகத் திரியும் (தொகை.101) என்கிறது. சான்றாக, ச²துதஸ் – சோ²தஸ் – ஸோளஸ் – பதினாறு என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆக, பதினாறு என்ற எண்ணுப்பெயரின் புணர்ச்சியைத் தொகை.101, 104 ஆகிய இருநூற்பாக்களின் வழி மொக்கல்லானம் விளக்கிக் காட்டியுள்ளது எனலாம். கச்சாயனமும் பத்தினைக் குறிக்கும் 'த³ஸ்' என்னும் சொல் வரின் 'ச²' (ஆறு) என்பது 'ஸோ' எனத் திரியும் (378) என்றும் எண்ணுப் பெயர்களின் இறுதியில் வரும் த³கரம், ரகரமாகவும் ளகரமாகவும் திரியும் (381) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக ஸோளஸ் – பதினாறு என்பதைக் காட்டுகிறது.

இவற்றிலிருந்து கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் பதினாறு என்ற எண்ணுப்பெயர் புணர்ச்சியை இரு நூற்பாக்களின் வழி விளக்கியுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

கச்சாயனத்திலும் மொக்கல்லானத்திலும் பதிமூன்று, பதினாறு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் முறையே இருவேறு நூற்பாக்களில் நிலைமொழியிலும், வருமொழியிலும் திரிபுகளைக் கொண்டு புணர்ச்சிக்குள்ளாகின்றன. அதாவது, நிலைமொழியில் நின்ற 'தி' (மூன்று) என்பது 'தே' எனவும் 'ச' என்பது 'ஸோ' எனவும் திரிந்துள்ளன. பதிமூன்று, பதினாறு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களும் த³கரம் ரகரமாதல், ளகரமாதல் எனும் விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

3.2.7. பதினெட்டு

'அட்ட²' என்ற எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, 'த³ஸ்' என்ற எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வரின் 'அட்ட²' (எட்டு) என்பதன் இடையில் 'அ'கரம் தோன்றும் (தொகை.102) என்கிறது மொக்கல்லானம். சான்றாக, அட்ட² + அ + தஸ் = அட்டா²ரஸ் - பதினெட்டு என்பதைக் காட்டியுள்ளது. கச்சாயனம், 'அட்ட²' என்னும் எண்ணுப்பெயருக்கு முன் 'த³ஸ்' வரின் 'அட்ட²' என்பதில் உள்ள இறுதி அகரம் நீளம் (385) என்கிறது. சான்றாக, அட்ட²டாரஸ் - பதினெட்டு என்பதைக் காட்டுகிறது.

இங்கு நிலைமொழியில் உள்ள அட்ட² என்பதின் இறுதி அகரம் மொக்கல்லானத்தின்படி, தோன்றுவதாகவும் கச்சாயனத்தின்படி நீளுவதாகவும் உள்ளது. அடிப்படையில் நீளுதல் என்பது பொருத்தமுடையதாகக் கருதத்தக்கது. இவ்விடம் மொக்கல்லானமும் கச்சாயனமும் நிலைமொழி புணர்ச்சியைக் காட்டியுள்ளன. ஆனால், அட்டா²ரஸ் என்பதில் உள்ள த³ஸ்ஸின் த³கரம், ரகரமாகத் திரிந்த முறை காட்டப்பெறவில்லை. இத்திரிபு, எண்ணுப்பெயரைத் தொடரும் 'த³ஸ்'வில் உள்ள த³கரம்,

ரகரமாக மாறும் என்ற கச்சாயன, மொக்கல்லான விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் முழு எண்களின் ஒப்பீட்டிலிருந்து கூறவேண்டுமாயின், பாலி மரபிலக்கணங்களில் ஒரு எண்ணுப்பெயருக்கான புணர்ச்சி முறை ஒரே நூற்பாவில் விளக்கப்பெறாமல் பல நூற்பாக்களிலும் விளக்கப்பெறுகிறது. அதாவது, ஒரு எண்ணின் புணர்ச்சி முறையைப் பல நூற்பாக்களின் ஒருமித்த விதிகளின் வழியே விளங்கிக் கொள்ளுதல் என்னும் முறை காணப்படுகிறது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி விளக்கமுறை ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளது. த³கரம், ரகரமாகவும் ளகரமாகவும் திரிதல் என்ற விதி பொதுவிதியாகச் செயல்பட்டுள்ளது.

3.2.8. அரை எண்கள்

மொக்கல்லானம், 'அட்³ட⁴' என்ற எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'சதுத்தோ' (நான்கு) 'ததியோ' (மூன்று) 'துதியா' (இரண்டு) ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் வந்து புணரும்போது சதுத்தோ (நான்கு) ததியோ (மூன்று) துதியா (இரண்டு) ஆகியவை முறையே 'உட்ட, திய, தி' எனத் திரியும் (தொகை.105,106) என்கிறது. சான்றாக அட்³ட⁴ + சதுத்தோ = அட்³டு⁴ட³டோ⁴ - மூன்றரை, அட்³ட⁴ + ததிய = அட்³ட⁴ தியோ - இரண்டரை, அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்ட / திவட்ட - ஒன்றரை ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும் முழு எண்களை அரை குறைத்துக் குறை எண்களாக்க 'அட்³ட⁴' என்னும் சொல்லுடன் நான்கு, மூன்று, இரண்டு ஆகியவை சேர்ந்து நான்கும் மூன்றும் இரண்டும் முறையே அட்³டு⁴ட³டோ⁴ - மூன்றரை, அட்³ட⁴ +

ததிய = அட்³ட⁴ தியோ - இரண்டரை, அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்ட / திவட்ட - ஒன்றரை
 எனத் திரியும் என்கிறது. மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகிய இரண்டிலும் சதுத்தோ
 (நான்கு), ததியோ (மூன்று), துதியோ (இரண்டு) ஆகியவை முறையே உட்³ட⁴, திய, தி
 என்று திரிந்துள்ளன. அரையைக் குறிக்கும் 'அட்³ட⁴' என்பது நிலைமொழியில் நின்று
 நான்கு முதலானவை வருமொழியில் வர, இத்திரிதல் புணர்ச்சி நிகழ்ந்துள்ளது.
 வருமொழியில் உள்ள நான்கு முதலானவையே திரிதலுக்கு உள்ளாகியுள்ளன. அதாவது
 அட்³ட⁴ + சதுத்தோ என்பதில் சதுத்தோ என்பது 'உட்³ட⁴' என முழுவதும் திரிந்துள்ளது.
 இதுபோன்றே அட்³ட⁴ + ததியோ என்பதில் ததியோ என்பது 'திய' எனவும் அட்³ட⁴ +
 துதியோ என்பதில் 'துதியோ' என்பது 'தி' எனவும் முழுவதும் திரிந்துள்ளன. இங்கு
 இரண்டும் அரையும் புணரும் விதம் சுட்டிக்காட்டத் தகுந்தாக உள்ளது. அதாவது நான்கு,
 மூன்று ஆகியவற்றுடன் அரை புணரும்போது அரையைக் குறிக்கும் 'அட்³ட⁴' என்பது
 நிலைமொழியிலே நிற்கின்றது. ஆனால், இரண்டுடன் அரை புணரும்போது
 வருமொழியில் உள்ள 'துதியோ' என்பது 'தி' எனத் திரிந்து அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்ட /
 திவட்ட எனப் புணருகிறது. அதாவது, இங்கு வருமொழியில் உள்ள 'தி'
 நிலைமொழியிலும் நிலைமொழியில் இருந்த 'அட்³ட⁴' வருமொழியிலும் மாறி தியட்ட,
 திவட்ட என்று புணர்ந்துள்ளன. அடிப்படையில் தி + அட்³ட⁴ என்றே புணர்ச்சி அமைந்து
 நிலைமொழியில் இகர உயிர் நிற்க, வருமொழியில் அகர உயிர் வர, யகர, வகரமாக
 இகரம் திரிந்துள்ளது. இது நான்கு, மூன்று ஆகியவை அரையுடன் புணரும்
 முறையிலிருந்து வேறுபட்டு அமைந்துள்ளது.

இவற்றிலிருந்து கூறவேண்டுமாயின் மொக்கல்லானமும், கச்சாயனமும் திரிதல் புணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன எனலாம். இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆகிய எண்கள் அரையுடன் சேர்ந்து முறையே ஒன்றரை, இரண்டரை, மூன்றரை ஆவதை இவை காட்டியுள்ளன. இரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் அரையுடன் புணரும் முறை நான்கு, மூன்று ஆகியவை அரையுடன் புணரும் முறையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. இரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் அரையுடன் புணரும் முறையில் இகரம், யகரமாகவும் வகரமாகவும் திரிந்துள்ளது. இகரம், யகரமாகத் திரிதல், தமிழ் உடம்படுமெய்யில் 'இகரத்திற்கு யகரம் தோன்றும்' என்பதோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது.

3.2.9. எண்களும் பின்னொட்டுக்களும்

மொக்கல்லானம், எண்களின் முடிவில் 'ஸதி, உதி, இஸ், ஆஸ், தஸ்' ஆகிய பின்னொட்டுக்கள் சேரும் (தத்தித.50) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, ஸதி - வீஸதி - இருபது, உதி - நவுதி - தொண்ணூறு, இஸ் - சத்தாலிஸ் - நாற்பது, ஆஸ் - பஞ்ஞாஸ் - அயம்பது, தஸ் - ஏகாதஸ் - பதினொன்று ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயனமும் 'த³ஸ' என்னும் எண்ணுப்பெயரில் 'யோ' என்னும் பின்னொட்டு வரின் இரண்டு, மூன்று, நான்கு, அய்ந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு மற்றும் ஒன்பது முறையே 'வி, தி, சத்தாரோ, பஞ்ஞ, ச, சத்த, அஸ்ஸ, நவ' என மாறும் என்றும் 'யோ' என்னும் பின்னொட்டு 'இஸங், அஸங், தி, ரி, தி, இதி, உதி' என மாறும் (392) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, வீஸம் - இருபது, சத்தாளிஸம் - நாற்பது, பஞ்ஞாஸம் - அயம்பது, நவுதி - தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானத்தால் 'ஸதி, உதி, இஸ், ஆஸ், தஸ்' ஆகியவை

பின்னொட்டுக்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. கச்சாயனத்தால் 'இஸங், அஸங், தி, ரி, தி, இதி, உதி' ஆகியவை பின்னொட்டுக்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இதேபோன்று மொக்கல்லானத்தால் வீஸதி - இருபது என்பது கச்சாயனத்தால் வீஸம் - இருபது எனவும் இஸ் - சத்தாலிஸ் என்பது சத்தாலிஸம் - நாற்பது எனவும் ஆஸ் - பஞ்ஞாஸ் என்பது பஞ்ஞாஸம் - அயம்பது எனவும் உதி - நவுதி என்பது நவுதி - தொண்ணூறு எனவும் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

இவற்றிலிருந்து மொக்கல்லானம் இருபதுக்குப் பின்னொட்டாக 'ஸதி' என்பதைக் கொள்ள, கச்சாயனம் 'ஸம்(ங்)' என்பதையும் மொக்கல்லானம் நாற்பதுக்கு 'இஸ்' என்பதையும் ஐம்பதுக்கு 'ஆஸ்' என்பதையும் பின்னொட்டுக்களாகக் கொள்ள கச்சாயனம் 'இஸம், அஸம்' ஆகியவற்றையும் கொள்கின்றன. மொக்கல்லானமும் கச்சாயனமும் தொண்ணூறு 'உதி' என்ற பின்னொட்டை ஏற்பதாகக் கூறுகின்றன. கச்சாயனம் காட்டக்கூடிய திம்ஸம் - முப்பது, சட்டி - அறுபது, சத்தாரி - எழுபது, அஸாதி - எண்பது ஆகியவற்றை மொக்கல்லானம் காட்டவில்லை.

மொக்கல்லானம் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, நூறு வருமொழியில் வரின் பின்வருமாறு புணரும் (தத்தித.50) என்கிறது. சான்றாக, ஏகாஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விஸம்ஸதம் - நூற்று இருபது, திம்ஸம்ஸதம் - நூற்று முப்பது, சத்தாரிஸதம் - நூற்று நாற்பது, பஞ்ஞாஸ்ஸதம் - நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் - நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மேலும் நூறு, ஆயிரம், லட்சம் ஆகியவற்றைக் குறிக்க எண்ணுப்பெயர்களுடன் ஸவ் / ஸத் (நூறு), ஸகஸ் (ஆயிரம்), ஸத்ஸகஸ் (லட்சம்) என்ற சொற்கள் சேரும் என்றும் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள

எண்களுடன் ஸத் (நூறு), ஸஹஸ்ஸம் (ஆயிரம்), ஸத்ஸஹஸ்ஸம் (நூறாயிரம்) ஆகியவற்றைச் சேர்த்துக் கொள்க என்றும் கூறியுள்ளது. கச்சாயனமும் எண்ணுப் பெயர்களுடன் 'யோ' வந்து சேரின் 'த³ஸ த³ஸ' (பத்து பத்து) என்பது ஸதம் (நூறு) என்றாகும் என்றும் 'ஸத த³ஸ' (நூறு பத்து) என்பது ஸஹஸ்ஸம் (ஆயிரம்) என்றாகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, த்வி சதம் - இருநூறு, தி ஸதம் - முந்நூறு, சதுஸ்ஸதம் - நானூறு பஞ்சஸதம் - ஐந்நூறு, ச²ஸதம் - அறுநூறு, சத்த ஸதம் - எழுநூறு, அட்ட² சதம் - எண்ணூறு, நவசதம் - தொள்ளாயிரம், தஸஸதம் - நூற்றுப்பத்து, ஸஹஸ்ஸம் - ஆயிரம், தஸ ஸஹஸ்ஸம் - பத்தாயிரம், ஸத ஸஹஸ்ஸம் - நூறாயிரம், தஸ ஸத ஸஹஸ்ஸம் - பத்து நூறாயிரம் முதலான எண்களைக் காட்டியுள்ளது. புணர்ச்சியில், மொக்கல்லானம், ஏகாஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விஸம்ஸதம் - நூற்று இருபது, திம்ஸம்ஸதம் - நூற்று முப்பது, சத்தாரிஸதம் - நூற்று நாற்பது, பஞ்ஞாஸ்ஸதம் - நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் - நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டி இவற்றோடு ஆயிரம், நூறாயிரம் ஆகியவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்க என்று மட்டும் கூறியுள்ளது. ஆனால், கச்சாயனம் த்வி சதம் - இருநூறு, தி ஸதம் - முந்நூறு, சதுஸ்ஸதம் - நானூறு, பஞ்சஸதம் - ஐந்நூறு, ச²ஸதம் - அறுநூறு, சத்த ஸதம் - எழுநூறு, அட்ட² சதம் - எண்ணூறு, நவசதம் - தொள்ளாயிரம், தஸஸதம் - நூற்றுப்பத்து, ஸஹஸ்ஸம் - ஆயிரம், தஸ ஸஹஸ்ஸம் - பத்தாயிரம், ஸத ஸஹஸ்ஸம் - நூறாயிரம், தஸ ஸத ஸஹஸ்ஸம் - பத்து நூறாயிரம் ஆகிய எண்களைக் காட்டியுள்ளது.

மொக்கல்லானத்திற்கும் கச்சாயனத்திற்கும் இடையே விளக்கமுறையிலும் சான்றுகளிலும் வேறுபாடு நிலவுகிறது. மொக்கல்லானம் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை

'ஸத், ஆஸ், இஸ்' முதலான பின்னொட்டுக்களின் அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளது. ஆனால், கச்சாயனம் பத்து, நூறாகும் முறையையும் நூறு, ஆயிரம் ஆகும் முறையையும் ஆயிரம், நூறாயிரம் ஆகும் முறையையும் விளக்கியுள்ளது.

மொக்கல்லானம் ஏகாதஸ முதலிய எண்களுடன் எண்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அவற்றுடன் 'டோ' (ஓ) சேர்க்கப்படும் (தத்தித.51) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, ஏகாதஸமோ - பதினொன்று பிஸ்ஸே (விலோ) விஸதிமோ - இருபது, திம்ஸோ, திம்ஸதிமோ - முப்பது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மேலும் ஐந்து, எட்டு ஆகியவற்றுடனும் 'மோ' சேர்கிறது என்று பஞ்சமோ - ஐந்தாவது, அஷ்டமோ - எட்டாவது ஆகியவற்றைச் சான்றாகக் காட்டுகிறது.

கச்சாயனமும் எண்ணின் முழுமையைக் குறிக்க 'ம' (மோ) என்னும் பின்னொட்டு வரும் (கச்ச.375) என்கிறது. சான்றாகப் பஞ்சமோ, சத்தமோ, அட்டமோ, நவமோ, தசமோ ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயன, மொக்கல்லான எண்ணுப்பெயர் ஒப்பீட்டிலிருந்து பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து காட்டப்பெற்ற பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி ஒற்றுமையாக உள்ளது. கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் பதினேழு என்ற எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறவில்லை.
- பாலி மொழியில் 'த³ஸ்' அல்லது த³ஸ (பத்து) என்பது வருமொழியிலும் ஒன்று முதல் எட்டு வரை உள்ள எண்கள் நிலைமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. இருபது, முப்பது முதலான எண்கள் வருமொழியிலும் ஒன்று

முதலான எண்கள் நிலைமொழியிலும் நிற்கும் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியும் மொக்கல்லானத்தில் காணப்படுகிறது.

- பதினொன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்களின் புணர்ச்சியைக் கச்சாயனம், திரிதல், நீளுதல் ஆகிய புணர்ச்சி அடிப்படையிலும் மொக்கல்லானம் திரிதல், தோன்றல் ஆகிய புணர்ச்சிகளின் அடிப்படையிலும் அமைத்துள்ளன. கச்சாயனத்திலும் மொக்கல்லானத்திலும் பன்னிரண்டு முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் இருவேறு நூற்பாக்களில் நிலைமொழியிலும், வருமொழியிலும் திரிபுகளைக் கொண்டு புணர்ச்சிக்குள்ளாகின்றன.
- கச்சாயனம் பதிமூன்று என்ற எண்ணுப்பெயர் புணர்ச்சியைக் குறிப்பிட்டு விளக்கவில்லை. எனின், மொக்கல்லானம், மூன்றைக் குறிக்கும் 'தி' 'தே'வாக திரிந்த முறையால் பதிமூன்றை விளக்கியுள்ளது. கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் த³கரம் ரகரமாதல், ளகரமாதல் ஆகிய திரிபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பதிமூன்று, பதினாறு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களின் புணர்ச்சியை அமைத்துள்ளன. தகரம், ரகரமாகவும் ளகரமாகவும் ஆன முறையில் கச்சாயனம், ஸோளஸ் (பதினாறு) என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அடிப்படையில் கச்சாயனத்தின் இவ்விதி பதிமூன்றுக்கும் பொருந்துவதாகும். ஆயின், கச்சாயனத்தைக் காட்டிலும், மொக்கல்லானம் பதிமூன்று என்ற எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியைக் கூடுதலாக விளக்கியுள்ளது. பாலியில் ஒரே எண்ணுப்பெயருக்கு நிலைமொழி, வருமொழி என இரு நிலையிலும் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. அப்புணர்ச்சிகள் இரு வேறு நூற்பாக்களால் விளக்கப்பெற்றுள்ளன.

- மொக்கல்லானம், பதினான்கு எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் 'சது' என்பதில் உள்ள சகரம் 'சு' ஆன முறையையும் 'சோ' ஆன முறையையும் மட்டுமே கவனத்தில் கொண்டுள்ளது. கச்சாயனம், சதுத்தஸ என்பதில் உள்ள தகர ஒற்று கெட்டு சுதஸ, சோதஸ எனப் பதினான்கு திரிவதாகக் காட்டியிருப்பது, மொக்கல்லானம் காட்டும் பதினான்கு எண்ணுப்பெயரின் கூடுதல் புரிதலுக்கு வழிவகை செய்வதாக உள்ளது. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய இரண்டின் பதினான்கு எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழியில் திரிதல் நிகழ்கிறது.
- பதினைந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் கச்சாயனம் எண்ணுப்பெயர் ஈற்றில் நிக்கஹீதம் வரும் என்று பஞ்சதஸிம் – பதினைந்து என்பதைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் பஞ்ச என்பது பத்துடன் புணரும்போது பன்னா எனவும் இருபதுடன் புணரும்போது புண்ணு எனவும் திரிவதாகக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானத்தில் பஞ்ச என்பதில் உள்ள ஞகரம் னகரமாகவும் னகரமாகவும் முறையே பத்துடனும் இருபதுடனும் புணரும்போது திரிகின்றது. இம்முறை கச்சாயனத்தால் விளக்கப்பெறவில்லை.
- மொக்கல்லானத்தின் பதினைந்து என்ற எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக்கும் தகரம் ரகரமாகத் திரிதல் என்ற புணர்ச்சி அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.
- தகரம் ரகரமாகத் திரிதல் என்னும் விதி, எண்ணுப்பெயர்ப் (ஏகாரஸ், பாரஸ், தேரஸ், சதுரஸ், பன்னாரஸ், ஸோரஸ், அட்டாரஸ் – பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதினான்கு, பதினைந்து, பதினாறு, பதினெட்டு) புணர்ச்சிக்கான அடிப்படை நூற்பாவாக விளங்குகிறது. கச்சாயனத்தில், தகரம் ரகரமாகும் முறை அட்ட² (எட்டு) என்ற எண்ணுப்பெயருக்கு மட்டும் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

- மொக்கல்லானமும், கச்சாயனமும் முழு எண்களைக் குறை எண்களாக்க அரை என்ற குறை எண்ணுடன் முழு எண்கள் புணர்ச்சிக்குள்ளாவதைக் காட்டுகின்றன. மொக்கல்லானமும், கச்சாயனமும் திரிதல் புணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆகிய எண்கள் அரையுடன் சேர்ந்து முறையே ஒன்றரை, இரண்டரை, மூன்றரை ஆவதை இவை காட்டியுள்ளன. இரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் அரையுடன் புணரும் முறை நான்கு, மூன்று ஆகியவை அரையுடன் புணரும் முறையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. இரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் அரையுடன் புணரும் முறையில் இகரம் யகரமாகவும் வகரமாகவும் திரிந்துள்ளது. இகரம் யகரமாகத் திரிதல் தமிழ் உடம்படுமெய்யில் இகரத்திற்கு யகரம் தோன்றும் என்பதோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது.
- கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் எண்களின் முழுமையைக் குறிக்க 'ஓ' என்ற பின்னொட்டு பயன்படுத்தப் பெறுவதாகக் கூறுகின்றன. கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் எண்ணுப் பெயர்களை விளக்கும் முறையால் ஒற்றுமையுடன் விளங்குகின்றன. அதேசமயம் சில கூடுதலான விளக்கங்கள் என்ற முறையில் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டுள்ளன. மொக்கல்லானம் இருபது முதல் தொண்ணூறு வரைக்கும் உட்பட்ட எண்கள் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்களுடன் ஆகும் புணர்ச்சி பற்றிக் கூறுகிறது. மொக்கல்லானம் காட்டும் அந்நாற்பாக்களில் த்வதிம்ஸ - முப்பத்திரண்டு, த்விஸதம் - இரு நூறு, த்விஸஹஸம் - இரண்டாயிரம், தேவிஸ் - இருபத்து மூன்று, தேதிம்ஸ - முப்பத்து மூன்று, தேசத்தாலிஸ் - நாற்பத்து மூன்று, த்வே சத்தாலிஸம் - நாற்பத்து

இரண்டு, த்வே பஞ்ஞாஸம் - ஐம்பத்திரண்டு, பாவிஸதி - இருபத்திரண்டு, பத்திலம்ஸ - முப்பத்து மூன்று, சதாரிஸ், சதாலிஸ் - நாற்பத்திரண்டு ஆகிய எண்களின் புணர்ச்சிக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

- தொகைப்படலத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள எண்ணுப் பெயர்கள் ஒட்டுக்களை ஏற்பதைக் காட்டிலும் திரிதல் புணர்ச்சி அடிப்படையில் புணர்ச்சிக்குள்ளாகின்றன. தத்திதப் படலத்தில் விளக்கப்பெற்றுள்ள எண்ணுப்பெயர்கள் பின்னொட்டுக்களை ஏற்கின்றன.
- பாலியில் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணின் புணர்ச்சி முறையைப் பல நூற்பாக்களின் ஒருமித்த விதிகளின் வழியே விளங்கிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

3.3. சமஸ்கிருதம், பாலி: ஒப்பீடு

கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக் கருத்துக்களோடு அஷ்டாத்யாயின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியையும் ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி 'ஸத' என்ற சொல்லுக்குப்பின் 'யத்' ஒட்டு விருப்பாக வரும் (5.1.35) (த்வி ஸத்யம், த்விஸதம் - இருநூறு) என்றும் எண்களின் முழுமையைக் குறிக்கச் சொற்களுக்குப்பின் டன் (இக) ஒட்டு வரும் (1.5.48) என்றும் கூறியுள்ளது (த்ருதீயக: - மூன்றாவது, பஞ்சமிக: - ஐந்தாவது, அர்தி⁴க: - பாதியான)

இவற்றைக் கச்சாயன, மொக்கல்லானக் கூறுகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் ஏகாதஸ (பதினொன்று) முதலிய எண்களுடன் எண்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக டோ (ஓ) சேர்க்கப்படும் என்றும் (ஏகாதஸமோ - பதினொன்று, பிஸ்ஸே (விஸோ) விஸதிமோ - இருபது, திம்ஸோ, திம்ஸதிமோ - முப்பது) ஐந்து முதலானவற்றுடனும் கதி என்பதனுடனும் 'மோ' சேர்கிறது (ஐந்தாவது - பஞ்சமோ

அஷ்டமோ - எட்டாவது (கச் - பஞ்சமோ, சத்தமோ, அட்டமோ, நவமோ, தசமோ) என்றும் கூறுகின்றன.

அஷ்டாத்யாயி விம்ஸதி - இருபது, த்ரிம்ஸத் - முப்பது, சத்வாரிம்ஸத் - நாற்பது, பஞ்சாஸத் - ஐம்பது, ஷஷ்டி - அறுபது, ஸப்ததி - எழுபது, அஸீதி - எண்பது, நவதி - தொண்ணூறு, ஸதம் - நூறு ஆகிய எண்ணுப் பெயர்கள் நிபாதங்கள் ஆகும் (5.159) என்பதை, மொக்கல்லானம் என்களின் முடிவில் ஸத், உத், இஸ், ஆஸ், இதி ஆகிய பின்னொட்டுக்கள் சேரும் (தத்தித. 50) என்றும் (ஸதி - வீஸதி - இருபது, உதி - நவதி - தொண்ணூறு, இஸ் - சத்தாலிஸ் - நாற்பது, ஆஸ் - பஞ்ஞாஸ் - அயம்பது, தஸ் - ஏகாதஸ் - பத்து) கச்சாயனம் எண்ணுப் பெயர்களைப் பத்தின் மடங்குகளாக்க த³ஸ என்னும் எண்ணுப் பெயருடன் யோ என்னும் பின்னொட்டு வரின் இரண்டு, மூன்று, நான்கு, அய்ந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு மற்றும் ஒன்பது முறையே வி, தி, சத்தாரோ, பஞ்ஞ, ச, சத்த, அஸ்ஸ, நவ என மாறும் என்றும் யோ என்னும் பின்னொட்டு இஸங், அஸங், தி, ரி, தி, இதி, உதி என மாறும் என்றும் கூறுகின்றன. கச்சாயனம் சான்றாக, வீஸம் - இருபது, திம்சம் - முப்பது, சத்தாளீஸம் - நாற்பது, பஞ்ஞாஸம் - அயம்பது, சட்டி - அறுபது, சத்தாரி - எழுபது, அஸாதி - எண்பது, நவதி - தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. சமஸ்கிருத, பாலி எண்ணுப்பெயர் ஒப்பீட்டின்வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள் வருமாறு:

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி பின்னொட்டைப் பெறுதல் என்ற தன்மையில் மட்டும் ஒற்றுமையுடன் விளங்குகிறது.

- அஷ்டாத்யாயின் எண்ணுப்பெயர் விளக்கமுறை, கச்சாயன, மொக்கல்லான எண்ணுப்பெயர் விளக்கமுறையிலிருந்து பெரும்பான்மை வேறுபட்டுள்ளது.
- அஷ்டாத்யாயின் எண்ணுப்பெயர் விளக்கமுறை, எண்ணுப்பெயர்களுடன் எண்ணுப்பெயர் புணர்வதாக அமையவில்லை. மாறாக, நிபாதங்கள் அடிப்படையில் எண்களைச் சுட்டுதல், எண்ணுப்பெயர்கள் பின்னொட்டுக்களை ஏற்றல், பிற பெயர்ச்சொற்களுடன் எண்ணுப்பெயர் புணர்தல் ஆகிய தன்மைகளில் அமைந்துள்ளது.

3.4. தமிழ், பாலி: ஒப்பீடு

கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சியைப் பற்றியும் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்கள் பத்தோடு புணர்வதைப் பற்றியும் நூறு, ஆயிரம் முதலான பேரெண்கள் புணர்வதைப் பற்றியும் விவரிக்கின்றன.

3.4.1. பதினொன்று, பன்னிரண்டு

தொல்காப்பியம் பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியாக நின்று வருமொழியில் ஒன்று முதல் எட்டுவரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்கள் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள பத்தின் உகரத்தோடு கூடிய 'த்' கெட, இடையில் 'இன்' சாரியை பெற்றுப் புணரும் என்கிறது. மேலும், இவ்விதி பன்னிரண்டிற்குப் பொருந்தாது என்றும் கூறுகிறது. பதிமூன்று, பதினான்கு, பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு, பதினெட்டு ஆகிய எண்ணுப்பெயர்களும் இவ்விதி அடிப்படையில் புணர்வதைக் காட்டுகிறது. பன்னிரண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில், பத்து நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில்

இரண்டு வரின் நிலைமொழியில் உள்ள 'த்'தும், துவும் கெட, னகர ஒற்று இரட்டித்துப் புணரும் என்கிறது.

இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பியம், பன்னிரண்டு தவிர்த்த, பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்களின் புணர்ச்சி நிலையை ஒரே நூற்பாவின்கண் விளக்கியுள்ளதை அறியமுடியும். பதினொன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் தொல்காப்பியத்தின்படி பத்து நிலைமொழியிலும் ஒன்று முதலானவை வருமொழியிலும் நின்று புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வழிப் பத்து ஒன்று முதலானவற்றுடன் புணரும்போது பத்து என்பதில் கெடுதலும், இடையில் இன் சாரியை தோன்றலும் என இரு புணரியல் நிலை ஒரே நூற்பாவில் நடைபெறுகிறது. பத்து இரண்டுடன் புணரும்போது கெடுதலும், தோன்றலும், இரட்டித்தலும் என மூன்று புணரியல் நிலை ஏற்படுகிறது.

இதனைக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் எண்ணுப்பெயர்களோடு ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் ஏகாரஸ் (பதினொன்று), பாரஸ் (பன்னிரண்டு), தேரஸ் (தேளஸ் - பதிமூன்று), சோரஸ் (சுதஸ், சோதஸ் - பதினான்கு), பன்னாரஸ் (பஞ்ச தஸ் - பதினைந்து, ஸோரஸ் (ஸோளஸ் - பதினாறு), அட்டா²ரஸ் (பதினெட்டு) ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் முறையைப் பற்றி விளக்கியுள்ளன. அவை வருமாறு:

- ஒன்று முதலானவை நிலைமொழியிலும் 'தஸ்' வருமொழியிலும் நின்று புணர்தல்
- 'த³'கரம், ளகரமாகவும் ரகரமாகும் திரிதல் (ஏகாரஸ் - பதினொன்று, தேளஸ் - தேரஸ் - பதிமூன்று, ஸோளஸ், பன்னாரஸ், ஸோரஸ் - பதினாறு, அட்ட²ாரஸ் - பதினெட்டு)

- த³ஸ்ஸுக்கும் (பத்து) ஏகவிற்கும் (ஒன்று) இடையில் அகரம் தோன்றுதல் அல்லது நெடிலாதல்.
- த்வி (இரண்டு) என்பது 'ப' வாகவும் 'த்வா'கவும் திரிதல்
- தி (மூன்று) என்பது 'தே' எனத்திரிதல்
- சது (நான்கு) என்பது 'சு' என்றும் 'சோ' என்றும் திரிதல்
- பஞ்ச (ஐந்து) என்பது புண்ணு, பந்நா எனத் திரிதல் (பஞ்சதஸ் - பதினைந்து, பன்னாரஸ் - பதினைந்து)
- ச²து (ஆறு) வில் உள்ள 'ச' 'ஸோ' எனத் திரிதல்; து கெடுதல்.

இத்தகைய கச்சாயன மொக்கல்லான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி விதிகளைத் தொல்காப்பிய விதிகளோடு வைத்து நோக்க, தொல்காப்பியத்தில் கெடுதல், இன் சாரியை பெறுதல், னகரம் தோன்றல், இரட்டித்தல் என்ற புணர்ச்சி விதிகள் செயல்பட்டுள்ளன. பாலியில் திரிதல் புணர்ச்சி அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பத்து நிலைமொழியிலும் ஒன்று முதலானவை வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. பாலியில் ஒன்று முதலானவை நிலைமொழியிலும் பத்து வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நடைபெறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் பன்னிரண்டு தவிர்த்த பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி ஒரே நூற்பாவால் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. பாலியில் ஒரு எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக்குக் குறைந்த பட்சம் இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகத் த³கரம் ரகரமாகத் திரிதல், த³கரம் ளகரமாகத் திரிதல் பற்றிய இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படை நூற்பாக்களாக அமைந்துள்ளன. பதினொன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் தமிழுக்கும் பாலிக்கும் இடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது.

அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மொழி மரபிலக்கணங்களும் அம்மொழிக்கான சில குறிப்பிட்ட இலக்கணக் கூறுகளை இலக்கணப்படுத்தியிருக்கும் என்ற வகையில் கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் எண்ணுப் பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களைப் பற்றியும் அவற்றின் மாற்றங்கள் பற்றியும் விதிகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. இதேபோன்றுதான் தொல்காப்பியமும் எண்ணுப்பெயர்களைத் தமிழ் மொழி நிலைக்கு ஏற்ப அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.

3.4.2. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல்

தொல்காப்பியம், ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வரின் பத்து என்பதன் தகரமெய் கெட்டு, ஆய்தம் வரும் (குற்றிய.32) என்கிறது.

3.4.3. பத்தும் இருபதும்

தொல்காப்பியம், ஒன்றும் இரண்டும் பத்துடன் புணரும்போது நிலைமொழியில் நின்ற று, டு ஆகியவை கெட்டு அதன் அயல் எழுத்தாகிய ன், ண் ஆகியவை ரகரமாகத் திரியும் என்றும் பின்பு அந்த ரகர ஒற்றின் மீது உகரம் ஏறிப் புணரும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, ஒன்று + பத்து = ஒன் + பத்து = ஒர் + பத்து = ஒர் + உ + பத்து = ஒரு + பது = ஒருபஃது, இரண்டு + பத்து = இரண்பத்து = இர் + பது = இருபஃது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.4.4. முப்பதும் அறுபதும்

மூன்றும், ஆறும் நிலைமொழியாக நின்ற பத்தோடு புணரும்போது நிலைமொழியில் நிற்கும் மூன்றின், ஆறின் முதல் எழுத்துக்கள் குறுகும்; பின் மூன்றில் உள்ள னகர ஒற்று பகரமாகத் திரியும் என்கிறது.

சான்றாக, மூன்று + பத்து = மூன் + பத்து = முப் + பத்து = முப்பஃது, ஆறு + பத்து = அறு + பத்து = அறுபஃது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.4.5. நாற்பது, அயம்பது, என்பது

நான்கு என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் பத்து வரின் நிலைமொழியில் நின்ற 'கு' கெட்டு, 'நா'காரத்திற்குக்கு அயல் எழுத்தாகிய னகர ஒற்றுறகர ஒற்றாகத் திரியும் என்றும் அய்ந்து என்பது பத்தோடு புணரும்போது ஐந்தில் உள்ள துகரம் கெட்டு, ஐயின் அயல் எழுத்தாகிய நகரம் மகரமாகத் திரியும் என்றும் எட்டு என்பது நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் பத்து வரின் நிலைமொழியில் உள்ள எட்டின் டு கெட்டு, எவின் அயல் எழுத்தாகிய டகரம் ணகரமாகத் திரியும் என்றும் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. சான்றாக, நான்கு + பத்து = நான் + பத்து = நாற்பத்து = நாற்பஃது, ஐந்து + பத்து = ஐந் + பத்து = ஐம் + பத்து = ஐம்பஃது, எட்டு + பத்து = எட் + பத்து = என்பத்து = எண்பஃது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

3.4.6. எழுபது

தொல்காப்பியம், எழுபது பற்றிய எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை முகர மெய் ஈற்றுப் புணர்ச்சியின்கீழ் விளக்குகிறது. ஏழு என்பது நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் பத்து வரின் ஏழு என்பதில் ஏகாரம் ஏகரமாகி பத்துடன் புணரும் என்கிறது. சான்றாக, ஏழ் + பத்து = ஏழு + பத்து = பத்து = எழு + பத்து = எழுபஃது என்பதைக் காட்டுகிறது.

3.4.7. தொண்ணூறு

ஒன்பது நிலைமொழியில் நிற்க, பத்து வருமொழியில் வரும்போது முதலில் ஒவிற்கு முன், தகர ஒற்றுத் தோன்றும் என்றும் ஒன்பது என்பதில் உள்ள னகர மெய் ணகர

மெய்யாக இரட்டிக்கும் என்றும் வருமொழியாகிய பஃது என்பதில் உள்ள பகர உயிர்மெய்யும் ஆய்தமும் கெட்டு; இரட்டித்துப் புணர்ந்த ணகரத்தின் பின் ஊகாரம் வந்து புணரும் என்றும் பின் வருமொழியில் எஞ்சி நின்ற உகரத்துடன் கூடிய தகர ஒற்று றகர ஒற்றாகத் திரியும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, ஒன்பஃது + பஃது = த் + ஒன்பஃது + பஃது = தொன் + பஃது = தொண்ண் + பஃது = தொண்ண் + ஊ + து = தொண்ணூ + ற் + உ = தொண்ணூறு என்று ஆவதைக் காட்டுகிறது. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல் பற்றிய தொல்காப்பியக் கருத்துக்கள் வருமாறு:

- தொல்காப்பியத்தில், ஒன்று முதலானவை நிலைமொழியில் நிற்க, பத்து வருமொழியில் வரப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது.
- ஒன்று, இரண்டு ஆகியவை பத்துடன் புணரும்போது நிலைமொழி கெடுதல் (று, டு), னகர, ணகரம் ரகரமாகத்திரிதல், ரகரத்தின் மீது உகரம் ஏறுதல் ஆகிய புணர்ச்சிகள் நிகழ்கின்றன.
- மூன்று பத்துடன் புணரும்போது முதல் எழுத்துக் குறுகுதல், னகரம் பகரமாகத் திரிதல் ஆகிய புணர்ச்சிகள் நிகழ்கின்றன.
- நான்கு, ஐந்து, எட்டு ஆகியவை பத்துடன் புணரும்போது முறையே கெடுதல் (கு, து, டு), னகரம் றகரமாகத் திரிதல், நகரம் மகரமாகத் திரிதல், டகரம் ணகரமாகத் திரிதல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகள் நிகழ்கின்றன.
- ஏழு பத்துடன் புணரும்போது குறுகுதல் (ஏ - எ) எனும் புணர்ச்சி விதி நிகழ்கிறது.
- ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையிலான எண்கள் பத்துடன் புணரும்போது ஆகும் மாற்றங்களில் தோன்றல், கெடுதல், மெய்பிறிதாதல், நெடுமுதல் குறுகல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகள் செயல்பட்டுள்ளன. இவை மட்டுமல்லாது ஒன்று முதலான

எண்ணுப்பெயர்கள் நிலைமொழியில் நிற்க பத்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் வருமொழியில் வரின் பத்து என்பதன் தகரமெய் கெட்டு ஆய்தம் வரும் என்ற பொது விதி மாட்டேறாக எல்லா எண்ணுப்பெயர்களுக்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய தொல்காப்பியப் புணர்ச்சி முறையை மொக்கல்லானத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, மொக்கல்லானம், எண்களின் முடிவில் ஸத், உத், இஸ், ஆஸ் ஆகிய பின்னொட்டுக்கள் சேரும் (தத்தித.50) என்று சான்றாக, ஸதி - வீஸதி - இருபது, இஸ் - சத்தாலிஸ் - நாற்பது, ஆஸ் - பஞ்சாஸ் - அயம்பது, உதி - நவுதி - தொண்ணூறு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. ஒன்று முதலானவை பத்துடன் புணர்தல் என்ற ஒப்பீட்டின் வழிப்பெறப்படும் கருத்துக்கள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

- தொல்காப்பியம், பதினொன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் கெடுதல், இன் சாரியை பெறுதல், னகரம் தோன்றுதல், இரட்டித்தல் என்ற புணர்ச்சி விதிகளைக் கையாண்டுள்ளது. மொக்கல்லானம் திரிதல் புணர்ச்சியை எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.
- தொல்காப்பியத்தில் பத்து நிலைமொழியிலும் ஒன்று முதலானவை வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. மொக்கல்லானத்தில் ஒன்று முதலானவை நிலைமொழியிலும் பத்து வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நடைபெறுகிறது.
- தொல்காப்பியத்தில் பன்னிரண்டு தவிர்த்த பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி ஒரே நூற்பாவால் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. மொக்கல்லானத்தில் ஒரு எண்ணுப்பெயர்க்குக் குறைந்தபட்சம் இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகத் த³கரம் ரகரமாகத்

திரிதல், த³கரம் ளகரமாகத் திரிதல் பற்றிய இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படை நூற்பாக்களாக அமைந்துள்ளன.

- பதினொன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் தமிழுக்கும் பாலிக்கும் இடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது.
- தொல்காப்பியம் திரிதல், தோன்றல், கெடுதல், நெடுமுதல் குறுகுதல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகளின் அடிப்படையில் பத்து, இருபது முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லானத்தில், இருபது முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் ஸதி, இஸ், ஆஸ், உதி ஆகிய பின்னொட்டுக்களைப் பெறுகின்றன. மொக்கல்லானம், ஏகாதஸ்ஸதம் – நூற்றுப்பத்து, விம்ஸ்ஸதம் – நூற்று இருபது, ஏகதிஸ்ஸதம் – நூற்று முப்பது, சாலிஸ்ஸதம் – நூற்று நாற்பது, பஞ்ஞாஸ்ஸதம் – நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் – நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது.
- தொல்காப்பியம், நூறு நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள றகர ஒற்று மிக்குப் புணரும் என்கிறது (நூற்றுப்பத்து, நூற்று இருபது....). இதேபோன்றே ஆயிரத்துடன் ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் விதத்தைத் தொல்காப்பியம் விரிவாகப் புணர்ச்சி அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பேரெண்களைக் குறிக்கும் மாற்று வடிவச் சொற்களும் காட்டப்பெற்றுள்ளன.
- மொக்கல்லானம் நூறு, ஆயிரம், லட்சம் ஆகியவற்றைக் குறிக்க இவற்றிற்கு முன் தஸ், ஸத் ஆகியவற்றை இணைக்க வேண்டும் என்கிறது (தஸ தஸ – ஸதம் (நூறு), ஸத தஸ் – ஸஹஸம் (ஆயிரம்), ஸத் ஸஹஸம் (நூறாயிரம்). கச்சாயனத்தில் நூறு,

ஆயிரம், லட்சம், கோடி, பல கோடி, சுழி முதலான எண்ணுப் பெயர்கள் சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.

- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியையும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களையும் காட்டியுள்ளன.
- மொக்கல்லானம், எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியைத் தொகைப் படலத்திலும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களைத் தத்திதப் படலத்திலும் அமைத்துள்ளது. கச்சாயனம், எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியையும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களையும் தத்திதப் படலத்தில் அமைத்துள்ளது. தொல்காப்பியம் எண்ணுப் பெயர்களைக் குற்றியலுகரப் பெயர்களாகக் கருதி எழுத்ததிகாரத்தில் குற்றியலுகரப் புணரியலில் விளக்கியுள்ளது.
- மொழிகளுக்கிடையே உள்ள கூடுதலான விளக்க முறையாலும், இலக்கண விதியாக்கத்தாலும் தமிழ், பாலி எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி வேறுபட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எண்ணுப்பெயர் என்னும் இலக்கணக் கூறை இலக்கணப்படுத்தியுள்ளன என்ற தன்மையில் மட்டும் ஒற்றுமையாக உள்ளன.

மொக்கல்லான எண்ணுத்தொகையை வீரசோழியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம் 23வது காரிகை ஒன்றுக்கு ஒரு, ஓர், இரண்டுக்கு இரு மற்றும் ஈர், மூன்றுக்கு மு, மற்றும் மூ, நாலுக்கு நான்கு, ஐந்துக்கு ஐ, ஆறுக்கு அறு, ஏழுக்கு எழு, எட்டுக்கு எண், ஒன்பதுக்கு ஒன்பான், தொண், தொள், பத்துக்கு பான், பன், நூறு, பது, பஃது ஆகியவையும் நூறுக்கு ஆயிரம் என்பதும் ஆதேசம் ஆகும் என்று கூறுகிறது.

இதற்கான சான்றுகளை எடுத்துக் காட்டிய பெருந்தேவனார் 'ஒன்று முதலிய எண்ணுப் பெயருக்குக் காட்டியவை வேறு பிரதியில் உள்ள உதாரணங்கள்' என்று கூறுகிறார். இதிலிருந்து பெருந்தேவனார் பயன்படுத்திய எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி முறை வேறொரு இலக்கண நூலைப் பின்பற்றியது என்பதை அறிய முடியும். அந்த வேறு பிரதி எது என்பதை அறிவதற்கில்லை. அப்பிரதி, தொல்காப்பியமா என்று சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. இதனை வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றின் ஒப்பீட்டின் வழி அறிய இயலும். இத்தகைய ஒப்பீட்டின் மூலமாகவே வீரசோழியத்திற்கும், மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான உறவையும் அறிய இயலும். அவ்வகையில், வீரசோழியம் ஒன்று என்னும் எண்ணுக்கு ஒரு என்பதும் ஓர் என்பதும் இரண்டுக்கு இரு என்பதும் ஈர் என்பதும் ஆதேசம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. இது பின்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பாக் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

ஒன்று, இரண்டு ஆகிய மென்தொடர் குற்றியலுகர எண்ணுப் பெயர்கள் நிலைமொழியாக நின்று வருமொழி பத்தோடு புணரும் போது நிலைமொழியில் நின்ற று, டு ஆகியவை கெட்டு; அதன் அயல் எழுத்தாகிய ன், ண் ஆகியவை ரகரமாகத் திரியும்; பின்பு அந்த ரகர ஒற்றின் மீது உகரம் ஏறிப் புணரும், இரண்டு என்பதில் இடையில் உள்ள ரகரம் முற்றிலும் கெடும் (குற்றிய.33,34).

ஒன்று, இரண்டு (ஒரு, இரு) என்பன நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் உயிர் எழுத்தை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர்கள் வந்து புணரும்போது ஒரு, இரு ஆகியவை ஓர், ஈர் என்று நெடிலாகும் (குற்றிய.49).

வீரசோழியம் மூன்றுக்கு மு என்பதும், மூ என்பதும் ஆதேசம் ஆகும் என்றும் ஆறுக்கு அறு என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. இதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்கம் கீழ்வருமாறு:

மூன்று என்பது மென்தொடர் குற்றியலுகரம். ஆறு என்பது நெடில் தொடர் குற்றியலுகரம். இவ்விரு சொற்களும் நிலைமொழியாய் நின்று பத்தோடு புணரும்போது நிலைமொழியில் நிற்கும் மூன்றின், ஆறின் முதல் எழுத்துக்கள் குறுகும், மூன்றில் உள்ள நகர ஒற்று பகரமாகத் திரியும் (குற்றிய.35). சான்று: ஆறு + பத்து = அறு + பத்து = அறுபஃது.

வீரசோழியம் மூன்று, மூ என்றும் ஆதேசம் ஆகும் என்பதற்கு அடிப்படையாக கீழ்வரும் நூற்பா அடிப்படையாக அமைகிறது.

மூன்றன் முதல்நிலை நீடலும் உரித்தே

உழக்குஎன் கிளவி வழக்கத்தான (குற்றிய.51).

மூன்று என்னும் எண்ணுப் பெயர் நிலைமொழியாக நிற்க, உழக்கு என்னும் உயிர் எழுத்தை முதலாக உடைய அளவுப் பெயர் வருமொழியில் வரின் மூன்றின் மூ குறுகாமல் ஒலிக்கும் (குற்றிய.51) என்கிறது தொல்காப்பியம். மேலும், மூன்று என்னும் எண்ணுப் பெயர் பத்து, நூறு, ஆயிரம் ஆகியவற்றுடனும் வட்டி, நாழி, அகல், மண்டை, தொடி, கழஞ்சு, கலம் முதலானவற்றுடனும் புணரும்போது மூன்றின் மகர ஊகாரம் மகர உகரமாகக் குறுகும் என்று கூறுகிறது.

வீரசோழியம் நால் என்னும் எண்ணுக்கு நான்கு என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்று கூறுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பிய நூற்பா “நான்கன் ஒற்றே றகாரம் ஆகும்” (குற்றிய.36)

என்கிறது. அதாவது நான்கு என்பது பத்தோடு புணரும் போது கு என்பது கெட, நான் என்பதில் உள்ள னகரம், றகரமாகி நாற்பது, நாற்பஃது என்று ஆவதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. வீரசோழியம் நால் என்பதன் திரிதல் வடிவமாக நான்கு என்பதைக் காட்டுகிறது. இதனடிப்படையில் தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் காட்டும் நான்கின் புணர்ச்சி பற்றிப் புரிந்துகொள்ள துணைசெய்யும் சுபாஷ் சந்திரபோஸ்ஸின் கூற்று கீழ்வருமாறு:

நான்கு என்பது எண்ணுப் பெயர். இதன் வேர்ச்சொல் நால் என்பதாகும். அதாவது தமிழிலுள்ள எல்லாச் சொற்களையும் போல நான்கு என்னும் தனிச்சொல் உருவாக்கத்திற்கு நால் என்பதே அடிப்படையானதாகும். இது பெயர், வினையைப் போன்று தனித்து இயங்காவிட்டாலும் பெயருக்கு அடையாக வரும். எனவே, இந்த நால் என்னும் வேர்ச்சொல்லுடன் பெயராக்க விசுதி 'கு' சேர்ந்தே நான்கு என்னும் தனி வடிவம் உருவாகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியர் நான்கு என்பதில் உள்ள னகரமே றகரம், லகரம் ஆவதாகக் காட்டுகிறார். னகரம் றகரமாகத் திரிவதற்கும், லகரமாகத் திரிவதற்கும் தொல்காப்பியத்தில் விதி இல்லை. லகரம் றகரமாவதற்கும், னகரமாவதற்கும் தொல்காப்பியத்தில் விதி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம் இவ்வாறு அமைத்ததால் முரண்பட்ட வேர்ச்சொல், முரண்பட்ட தற்காலிகப் புணர்ச்சி ஆகியவை ஏற்பட்டுவிட்டது (2018, பக்.133 – 137).

இதிலிருந்து நான்கு என்பதன் வேர்ச்சொல் வடிவம் நால் என்பதே ஆகும். இதை வீரசோழியத்துடன் வைத்து நோக்க, வீரசோழியம் தொல்காப்பியத்தை அப்படியே

பின்பற்றிக் கொள்ளாமல் தொல்காப்பியத்திலிருந்து வேறுபட்டு மிகத் தெளிவாக வேர்ச்சொல் முறையையும் கவனத்தில் கொண்டு நால் என்பதன் திரிபாகவே நான்கு என்பதைக் கொண்டிருப்பது வீரசோழியத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறது.

வீரசோழியம் ஐந்து என்னும் எண்ணுக்கு ஐ என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்று கூறுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியத்தோடு நோக்க, தொல்காப்பியம் அய்ந்து, பத்தோடு புணரும்போது ஐந்தில் உள்ள துகரம் கெட்டு, 'ஐ'க்கு அயல் எழுத்தாகிய 'ந'கரம் மகரமாகத் திரியும் என்றும் ஐந்து நிலைமொழியாக நின்று, வருமொழி நூறுடன் புணரும்போது ஐந்து என்பதில் உள்ள நகர ஒற்று திரியாமல் புணரும் என்றும் ஐந்து ஆயிரத்தோடு புணரும்போது நகர ஒற்று யகரமாகத் திரியும் என்றும் ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் அளவு, நிறை ஆகிய பெயர்களோடு புணரும்போது நகர ஒற்று ஙகர ஒற்றாகும் என்றும் நாழி, மண்டை ஆகியவற்றோடு புணரும்போது ஐந்நாழி, ஐம்மண்டை என வருமொழி நகர, மகரங்கள் மிக்குப் புணரும் என்றும் கூறுகிறது.

இவற்றிலிருந்து ஐந்து என்னும் எண்ணுப்பெயர் ஐந், ஐம், ஐ என்ற மாற்று வடிவங்களாவதை அறியமுடியும். இதில் வீரசோழியம் ஐ என்பதையே ஐந்தின் மாற்று வடிவமாக, திரிபாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளது.

வீரசோழியம் ஏழ் என்னும் எண்ணுக்கு எழு என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்றும் எட்டுக்கு எண் என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. வீரசோழியத்தின் இவ்விளக்கங்கள் கீழ்வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்கங்களிலிருந்து பெறப்பெற்றுள்ளன.

ஏழ் என்னும் சொல் நிலைமொழியாக நிற்க, அதன் முன் எண், அளவு, நிறை ஆகிய பெயர்கள் வரின் ஏழ் என்பதன் ஏகாரம் ஏகரமாகக் குறுகும். ஏழ் என்னும் எண்ணுப் பெயர் ஆயிரம் முதலான பேரெண்களுடன் புணரும்போது இயல்பாகப் புணரும்.

இவற்றில் வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் காட்டும் நெடுமுதல் குறுகுதல் என்ற விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. எட்டு என்னும் எண்ணுப் பெயர்ப் பத்துடன் புணரும்போது டு கெட்டு, டகர ஒற்று ணகர ஒற்றாகத் திரியும் என்ற தொல்காப்பிய விளக்கத்தை எட்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர்த் திரிபிற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது வீரசோழியம்.

3.4.9. ஒன்பதின் புணர்ச்சி

ஒன்பது என்னும் எண்ணுக்கு ஒன்பான் என்பதும், தொண் என்பதும் தொள் என்பதும் ஆதேசம் ஆகும் என்று வீரசோழியம் கூறியிருப்பது தொல்காப்பியம் ஒன்பது பத்தோடும் (தொண்ணூறு), நூறோடும் (தொள்ளாயிரம்) புணரும் பாங்கை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். ஒன்பான் என்ற வடிவத்தைத் தொல்காப்பியம் 'நூற்பாச் சொல்லாக'வே பயன்படுத்தியுள்ளது. இங்குத் தொள், தொண் ஆகியவற்றை ஒன்பதின் மாற்று வடிவங்களாக வீரசோழியம் காட்டியிருப்பது தொல்காப்பியத்தை அப்படியே பின்பற்றியது. ஆனால், மொழியியல் அறிஞர்களால் தொண் என்பதே வேர்ச்சொல் வடிவமாகக் கருதப்பெறுகிறது. ஒன்பது என்பது வேர்ச்சொல்லாகக் கொள்ளப்பெறவில்லை. தொண் என்பதே அடிப்படை வடிவம் என்று காட்டும் சுபாஷ் சந்திரபோஸின் கூற்றுக் கீழ்வருமாறு:

தமிழில், ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையிலுள்ள எண்ணுப்பெயர்களின் தனி வடிவம் வேறு; வேர்ச்சொல் வடிவம் வேறு. சான்றாக, நான்கு என்பது தனிச்சொல். நால் என்பது வேர்ச்சொல். எட்டு என்பது தனிச்சொல். எண் என்பது வேர்ச்சொல். இவ்வமைப்பிலேயே ஒன்பது என்பதன் தொன்மை வடிவம் பழந்தமிழில் அருகிய வழக்கில் காணப்பெறுகிறது.

தொண்டு தலையிட்ட (தொல். பொருள்.415)

தொண்டுபடு திவவின் (மலை.21)

நான்கு என்பதற்கு நால், எட்டு என்பதற்கு எண் ஆகியவை வேர்ச்சொற்களாகக் காணப்பெறுவதைப் போன்று தொண்டு என்பதன் வேர்ச்சொல் தொள் என்பதாகும். நால் - கு = நான்கு, எண் - து = எட்டு, தொள் - து = தொண்டு = ஒன்பது (2001, பக்.144 - 149).

இவற்றிலிருந்து கூறவேண்டுமாயின், வீரசோழியம் நான்கின் தொல்வடிவமாக நால் என்பதைக் கொண்டது போன்று அல்லாமல், ஒன்பதின் மாற்று வடிவங்களாகத் தொண், தொள் ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளது.

வீரசோழியம் பத்து என்னும் எண்ணுக்குப் பான், பன், பது, பஃது என்பவை ஆதேசம் ஆகும் என்றும் நூறு என்னும் எண்ணுக்கு ஆயிரம் என்பது ஆதேசம் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. வீரசோழியம் காட்டும் இத்தகைய பத்தின் எல்லா மாற்றுவடிவங்களும் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியே அமைந்துள்ளன. இதிலிருந்து வீரசோழிய எண்ணுப்பெயர் விளக்க முறை என்பது தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியது என்பது பெறப்படும். நான்கு என்ற எண்ணுப் பெயரில் மட்டும் வீரசோழியம் நால் என்னும்

அடிச்சொல்லின் மாற்று வடிவமாக நான்கைக் கருதியுள்ளது. இது வீரசோழியரின் மொழியியல் திறனை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. மற்றைய எண்ணுப் பெயர்களைத் தொல்காப்பியம் காட்டும் வடிவங்களில் இருந்தே வருவித்துக் கொள்கிறது. வீரசோழியம், எண்ணுப் பெயர்களின் ஆதேச வடிவங்களைக் காட்டுகிறது. அதாவது, மாற்று வடிவங்களைத் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றிக் கூறுகிறது. இத்தகைய தமிழ், பாலி எண்ணுப்பெயர் ஒப்பீட்டிலிருந்து கீழ்வரும் கருத்துக்கள் பெறப்படுகின்றன. அவை வருமாறு:

- தொல்காப்பியத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்குமான ஒற்றுமை, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான வேற்றுமையைக் காட்டவல்லதாக அமைந்துள்ளது.
- வீரசோழியத்தின் எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி தொல்காப்பியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.
- தொல்காப்பியம் நான்கு என்பதன் மாற்று வடிவமாக நால் என்ற வடிவத்தைக் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம், நால் என்னும் அடிச்சொல்லின் மாற்று வடிவமாக நான்கைக் கருதியுள்ளது.
- வீரசோழியமானது தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் போன்று எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியை விளக்கவில்லை. அதேசமயம் திரிதல் (ஆதேசம்) என்ற புணர்ச்சிப் பண்பை மட்டும் முதன்மையாகக் கொண்டு எண்ணுப்பெயர்களைக் காட்டியிருப்பது சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

- வீரசோழியத்தில் எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி சந்திப் படலத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

3.4.10. தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- அஷ்டாத்யாயி, காட்டும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களுடன் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் எண்ணுப்பெயர் விளக்கமுறையிலிருந்து மொழிநிலையில் வேறுபாட்டைக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, எண்ணுப்பெயர்களின் புணர்ச்சி முறையை விரிவாக விளக்கவில்லை. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் முறையை விரிவாக விளக்கியுள்ளன.
- அஷ்டாத்யாயி, இருபது முதலான எண்ணுப்பெயர்களின் புணர்ச்சி முறையைக் காட்டவில்லை. கச்சாயனமும், மொக்கல்லானமும் இருபது முதலானவற்றிற்கு இஸ், ஆஸ், இதி, உதி ஆகிய பின்னொட்டுக்களைக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பிய, வீரசோழிய எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி விளக்கமுறை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி விளக்கமுறையிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது.
- தொல்காப்பியத்தில் திரிதல், கெடுதல், இரட்டித்தல், தோன்றுதல், குறுகுதல், நீளுதல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகள் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை திரிதல் என்ற விதியை அடிப்படையாகவும் தோன்றல் அல்லது நீளுதல் என்ற விதியை துணைமையாகவும் கொண்டுள்ளன. வீரசோழியம், திரிதல் என்ற புணர்ச்சி

விதியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இம்முறை வடமொழி மரபைப் பின்பற்றியதாகும்.

- தொல்காப்பியத்தில் பத்து நிலைமொழியிலும் ஒன்று முதலானவை வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நிகழ்கிறது. மொக்கல்லானத்தில் ஒன்று முதலானவை நிலைமொழியிலும் பத்து வருமொழியிலும் நிற்க எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி நடைபெறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் பன்னிரண்டு தவிர்த்த பதினொன்று முதல் பதினெட்டு வரை உள்ள எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி ஒரே நூற்பாவால் விளக்கப்பெற்றுள்ளது. மொக்கல்லானத்தில் குறிப்பிட்ட ஓர் எண்ணுப்பெயருக்குக் குறைந்தபட்சம் இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. குறிப்பாகத் த³கரம் ரகரமாகத் திரிதல், த³கரம் ளகரமாகத் திரிதல் பற்றிய இரண்டு நூற்பாக்கள் அடிப்படை நூற்பாக்களாக அமைந்துள்ளன.
- தொல்காப்பியம் திரிதல், தோன்றல், கெடுதல், நெடுமுதல் குறுகுதல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகளின் அடிப்படையில் பத்து, இருபது முதலான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சிகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லானம் இருபது முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் ஸதி, இஸ், ஆஸ், உதி ஆகிய பின்னொட்டுக்களைப் பெறும் என்கிறது.
- தொல்காப்பியம், நூறு நிலைமொழியில் நிற்க வருமொழியில் ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள றகர ஒற்று மிக்குப் புணரும் என்கிறது (நூற்றுப்பத்து, நூற்று இருபது....). மொக்கல்லானம் ஏகாதஸ்ஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விம்ஸ்ஸதம் - நூற்று இருபது, ஏகதிஸ்ஸதம் - நூற்று முப்பது,

சாலிஸ்ஸதம் – நூற்று நாற்பது, பஞ்சூஸ்ஸதம் – நூற்று அயம்பது, நஷத்தம் ஸதம் – நூற்றுத் தொண்ணூறு ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது.

- ஆயிரத்துடன் ஒன்று முதலான எண்ணுப்பெயர்கள் புணரும் விதத்தைத் தொல்காப்பியம் விரிவாகப் புணர்ச்சி அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் பேரெண்களைக் குறிக்கும் மாற்று வடிவச் சொற்களும் காட்டப்பெற்றுள்ளன. மொக்கல்லானம் நூறு, ஆயிரம், லட்சம் ஆகியவற்றைக் குறிக்க இவற்றிற்கு முன் தஸ், ஸத் ஆகியவற்றை இணைக்க வேண்டும் என்கின்றது (தஸ தஸ – ஸதம் (நூறு), ஸத தஸ் – ஸஹஸம் (ஆயிரம்), ஸத் ஸஹஸம் (நூறாயிரம்)).
- கச்சாயனத்தில் நூறு, ஆயிரம், லட்சம், கோடி, பல கோடி, சுழி முதலான எண்ணுப் பெயர்கள் சுட்டிக் காட்டப்பெற்றுள்ளன.
- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியையும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களையும் காட்டியுள்ளன. மொக்கல்லானம் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியைத் தொகைப் படலத்திலும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களைத் தத்திதப் படலத்திலும் அமைத்துள்ளது. கச்சாயனம் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியையும் எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்களையும் தத்திதப் படலத்தில் அமைத்துள்ளது. தொல்காப்பியம் எண்ணுப் பெயர்களைக் குற்றியலுகரப் பெயர்களாகக் கருதி எழுத்ததிகாரத்தில் குற்றியலுகரப் புணரியலில் விளக்கியுள்ளது.

3.5. தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி முறைப்பெயர் ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம் பிது (அப்பா) என்ற சொல்லுடன் னெய்ய (இய்ய) என்னும் பின்னொட்டு ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் சேரும் (தத்தித.36) என்றும் மாது (அம்மா)

பிது (அப்பா) என்ற சொற்களுடன் ஜ (அ) ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் சேரும் (தத்தித.37) என்றும் தாய் தந்தையரின் பெற்றோர்களைக் குறிக்கும் சொற்களுடன் 'ஆமஹ' என்ற ஒட்டு சேரும் (தத்தித.38) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, பேதய்யோ - தந்தையினது சகோதரன், மாதுஜா - தாயினது சகோதரி, பிதுஜா - தந்தையின் சகோதரன், மாதாமஹி - பாட்டி, மாதா மஹோ - தாத்தா (அம்மாவழி வந்தோர்), பிதாமஹி - பாட்டி, பிதாமஹோ - தாத்தா (தந்தை வழிவந்தோர்) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதனை அஷ்டாத்யாயியுடன் ஒப்பிட்டு நோக்க, அஷ்டாத்யாயி பித்ருவ்ய (தகப்பனாரின் சகோதரன்), மாதுலா (தாயின் சகோதரன்), மாதாமஹ (தாயின் தகப்பனார்), பிதாமஹ (தகப்பனாரின் தகப்பனார்) ஆகியவைகள் விதிப்படி அமையாதவை என்றும் பித்ரு, மாத்ரு ஆகிய சொற்களோடு முறையே வ்யத் ௫⁴லச் ஒட்டுக்கள் விதிக்குப் புறம்பாக இணைக்கப்பட்டுப் பித்ருவ்ய, மாதுல என்ற சொற்கள் தருவிக்கப்படுகின்றன என்றும் டாமஹச் என்ற ஒட்டு 'அவர்களின் தகப்பனார்' என்ற பொருளில் வரும் என்றும் அவைகளின் பெண்பாலில் 'ஷ்' என்ற 'இத்'தைக் கொண்டதாகக் கருதப்படும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, பிதாமஹ - பாட்டனார் (தந்தையின் தந்தை), பிதாமஹீ - தந்தையின் தாய், மாதாமஹ - தாயின் தந்தை, மாதாமஹீ - தாயின் தாய் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதனைக் கச்சாயனத்துடன் வைத்து நோக்க, கச்சாயனம் பிது (அப்பா) பற்றிய நூற்பாக்களை அமைத்திருப்பினும் இத்தகைய முறைப்பெயர் பற்றி விளக்கவில்லை. மாறாக, கச்சாயனம் ஸ என்னும் நான்காம், ஆறாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபு ஸத்து

(ஆசிரியை), பிது (தந்தை) முதலான சொற்களின் ஈற்றுயிர் நிலைக்க, ஸ உருபு கெடும் என்று கூறுகிறது. வீரசோழியத்திலும் உறவுப்பெயர்முறை பற்றி விதி இல்லை. ஆனால் தொல்காப்பியம், ஆறாம் வேற்றுமையில் முறைப்பெயர் வரும் என்றது; பெயர்ச்சொற்களில் முறைப்பெயர்களைக் காட்டி நிற்பது, விளி ஏற்கும் பெயர்களில் தமன் முதலான பெயர்களைச் சுட்டியிருப்பது; யகர ஈற்றுப் புணர்ச்சியில் தாய் என்னும் உறவுப்பெயரைச் சுட்டியிருப்பது ஆகியவற்றை இவற்றுடன் ஒற்றுமையுடையதாகக் கருதினாலும், மொக்கல்லானம் காட்டும் உறவுப்பெயரோடு ஒற்றுமை உடையதாக இல்லை. மொக்கல்லானம் காட்டும் உறவுப்பெயர் முறை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளது.

3.6. தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி பெண்பால் ஒட்டுக்கள் ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம், பெண்பாலில் 'நத்' (நதி) யக்க² (துர் தேவதை) ஆகிய சொற்களுடன் 'டீ' (ஈ) இணக்கப்பட வேண்டும் என்கிறது. மேலும், மாமாவின் (மாதுலா) மனைவியைக் குறிக்க 'ஈ' ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் யுவ முதலிய ஆண்பால் சொற்களைப் பெண்பாலாக மாற்ற 'தி' (இ) ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறுகிறது. பவ (ஆண்) என்ற சொல்லுடன் 'தி' சேரும்போது 'பவ' என்பது 'போ' என மாறும் என்றும் கரணீ, ஆஜாரீ முதலானவை நிபாதங்கள் ஆகும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக முறையே, நத் + ஈ = நதீ, யக்கினீ - துர் தேவதை, போக்கரணீ - குலத்தின் சொந்தகாரி, ஆஜாரினீ - ஆசிரியை, மாதுலானீ - மாமி, ஆஜாரியானீ - ஆசிரியரின் மனைவி, யுவதி - பெண், போதி - பெண் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இதனை அஷ்டாத்யாயியோடு நோக்க, தொடக்கக் கால வயதைக் குறிக்கும் அகர ஈற்றுப் பெயரடிக்குப்பின் பெண்பாலைக் குறிக்க (ஈப்) ஒட்டு வரும் (குமாரீ) என்றும் இந்தர முதலிய சொற்களின் பிறகு 'ஈப்' ஒட்டுப் பெண்பாலைக் குறிக்க வரும் (இந்தராணீ, வருணாணீ, பவாணீ, யவாணீ, மாதுலாணீ, ஆசார்யாணீ) என்றும் கூறுகிறது.

இங்கு மொக்கல்லானமும், அஷ்டாத்யாயியும் ஈ என்னும் பின்னொட்டை ஆண்பாலைப் பெண்பாலாக மாற்ற பயன்படுத்துகின்றன என்பது தெரிகிறது. சான்றுகளும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. இத்தகைய அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லான நூற்பாக்களைக் கச்சாயனத்துடன் நோக்க, கச்சாயனம் இ என்னும் பின்னொட்டு வர மாதுலா முதலான சொற்களின் ஈற்று உயிர் ஆன என மாறும் என்று மாதுலாணீ, அய்யகாணீ, வருணாணீ ஆகியவற்றைக் காட்டிப் பின் ஈகாரம் எனக் குறிப்பதால் பிக்குணீ, ராஜினீ, ஜாலினீ, கஹபதாணீ ஆகியவற்றையும் கொள்க எனக் காட்டுகிறது. மேலும், ஜோ எனப்படும் இகர, ஈகார ஈற்றுப் பெயர்களைத் தொடர்ந்து 'யோ' என்னும் உருபு வருமாயின் இறுதி உயிர் குறுகாமல் அ என மாறும் என்றும் இகர ஈகார ஈற்றுப் பெண்பால் பெயர்கள் ஜ என்று குறிக்கப்படுவதில்லை என்றும் இகர ஈகார ஈற்றுப் பெண்பால் பெயர்களுக்கு இந்த விதி பொருந்தாது என்றும் கூறுகிறது. இகர ஈகாரங்களும் உகர ஊகாரங்களும் பெண்பால் பெயர்களுக்கும் பின் வருமாயின் அவை 'ப' எனக் குறிக்கப்படும் (ரத்தியா, இத்தியா, தேனூயா) என்றும் கூறுகிறது. இங்குக் கச்சாயனத்தின் மதுலாணீ முதலான விளக்கம் அஷ்டாத்யாயியோடும் மொக்கலானத்தோடும் ஒற்றுமையுடையதாக உள்ளது. சில விளக்கங்கள் மாறுபட்டும் உள்ளன. ஆனால், இவை மூன்றும் பெண்பாலுக்கு இகர, ஈகாரங்களை ஒட்டுக்களாகக் கூறியிருப்பது இவற்றிடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. இவற்றோடு வீரசோழியத்தையும்

நோக்க, ஆச்சி, ஆட்டி, அனி, அத்தி, தி, ஆள், அள், இ, இச்சி, சி முதலாகிய பிரத்தியங்கள் பெண்மையை விளக்கும் பிரத்தியங்களாகும் என்றும் இவை சாதி, குணம், செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வழங்கப்படும் என்றும் வீரசோழியம் கூறுகிறது. சான்றாக, பறையச்சி, வெள்ளாட்டி, கம்மாட்டி, பார்ப்பனி, வண்ணாத்தி, நட்டுவத்தி, கைக்குளத்தி, குறத்தி, நல்லாள், தீயாள், நல்லள், சாத்தி, கொற்றி, கள்ளிச்சி, பேய்ச்சி என்பனவற்றையும் வனிதா, தாரா, உமா, மாலா, சாலா ஆகிய வடமொழி பெண்பாற் பெயர்களை ஐகாரத்தோடு முடிக்க வேண்டும் என்று வனிதை, சீதை, உமை, மாலை, தாரை, சாலை ஆகியவற்றையும் நதீ, குமாரீ என்னும் ஈகாரந்த வடமொழி பெயர்களை நதி, குமாரி எனக் குறுகிப் பயன்படுத்த வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளது.

இதிலிருந்து வீரசோழியம் வடமொழி பெண்பால் பெயர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் சாதிய அடிப்படையில் வழங்கப்படும் பெண்பால் பெயர்களையும், குணத்தின் மூலம் வழங்கப்படும் பெண்பால் பெயர்களையும், செயலின் மூலம் வழங்கப்படும் பெண்பால் பெயர்களையும் அமைத்துக் காட்டியுள்ளது எனலாம். மேலும், வடமொழியில் பெண்பால் பெயர்கள் ஆகரத்திலும், ஈகாரத்திலும் வழங்கப்படுவதாகக் கூறி அவற்றைத் தமிழில் பயன்படுத்தும் முறை பற்றியும் கூறியுள்ளது. வீரசோழியத்தின் இப்பெண்பால் பெயர்கள் ஏற்கும் ஒட்டுக்கள் தமிழுக்குரியனவாகவும் இக்கருத்தியல் வடமொழிக்குரியதாகவும் விளங்குகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லனம் ஆகியவற்றோடு தொல்காப்பியத்தையும் நோக்க வேண்டும். அவ்வகையில் தொல்காப்பியத்தை நோக்கும்போது, அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தால் வினையிலே பெண்பால் விகுதிகள்

காட்டப்பெறுகின்றன. இது அல்லாமல் சில பெயர்ச்சொற்களை விளக்கும்போது பெண்பால் பெயர்ச்சொற்கள் ஏற்கும் ஈறுகளைத் தொல்காப்பியம் காட்டியுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வகையில் தொல்காப்பியம் உயர்திணைப் பெயர்களை விளக்கும்போது பெண்மை அடுத்த இகர இறுதியும், நம் ஊர்ந்து வந்த இகர ஐகாரமும் எனக் குறிப்பிட்டுப் பெண்டாட்டி, நங்கை ஆகிய சொற்களைக் காட்டுகிறது. இங்கு எவ்விப் புணர்ச்சியும் இல்லை. இவற்றில் இகரம், ஐகாரம் ஏறிய இவை பெண்பால் பெயர்களாகக் கருதப்பெறுகின்றன என்பதுதான் இங்குச் சுட்டவருவது. சமஸ்கிருதம், பாலி போன்று, தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்கள் பால் விசுதிகளை ஏற்றுப் பெண்பாலாக மாறுவதில்லை. மாறாக வினையில் பால் காட்டும் விசுதிகள் பயன்படுத்தப்பெறுகின்றன.

3.7. ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தமிழில் ஆண்பால் பெயர்ச்சொற்கள் விசுதிகளைப் பெற்று பெண்பாலாக மாறுதல் தொல்காப்பியத்தால் இலக்கணப்படுத்தப்பெறவில்லை.
- வினை விசுதிகளில் பால் வெளிப்படும் முறை தமிழ்மொழி அமைப்பிற்குரியது.
- வீரசோழியம், ஆண்பால்களுக்கு நிகராகப் பெண்பால்களை உருவாக்க அச்சி முதலான ஒட்டுக்களை வகைப்படுத்திக் காட்டியிருப்பது வடமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கலானம் ஆகியவை இ, ஈ, ஆ ஆகியவற்றைப் பெண்பால் ஈறுகளாகக் காட்டுகின்றன.
- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன.
- தொல்காப்பியத்திற்கும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இக்கூறில் ஒற்றுமை ஏதும் இல்லை.

தொகுப்புரை

தமிழ், பாலி ஒட்டுக்கள்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இவ்வியல் ஒப்பீட்டிலிருந்து அறியவரும் கருத்துக்கள் இங்குத் தொகுத்தளிக்கப் பெறுகின்றன.

எண்ணுப்பெயர்ப்புணர்ச்சியில் தொல்காப்பியத்திற்கும் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் ஒற்றுமை இல்லை. தொல்காப்பியம் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், குறுகுதல், குறில் நெடில் ஆதல், இரட்டித்தல், சாரியைப் பெறுதல் ஆகிய புணர்ச்சி விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. பாலியில் எண்ணுப்பெயர்ப்புணர்ச்சி, திரிதல் எனும் புணர்ச்சி விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி எண்ணுப்பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்களோடு புணரும் முறையை விரிவாக விளக்கவில்லை. எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் பின்னொட்டுக்களைப் பற்றியே விளக்கியுள்ளது. வீரசோழியத்தின் எண்ணுப்பெயர்ப்புணர்ச்சி தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. வீரசோழியம், எண்ணுப்பெயர்களுக்கான மாற்றுவடிவங்களைத் திரிதல் என்ற பண்பால் சுட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் நால் என்னும் எண்ணுப்பெயரின் திரிந்த வடிவமாக நான்கு என்பதைக் கொள்வது வேர்ச்சொல் ஆய்வு அடிப்படையில் சிறப்பு வாய்ந்தது.

மொக்கல்லானம் காட்டும் உறவுப் பெயர் பற்றிய விளக்கங்கள் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் உறவுப்பெயர்கள் பற்றிய கூறுகள் உள்ளன. ஆனால் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கலானம் ஆகியவை இ, ஈ, ஆ ஆகியவற்றைப் பெண்பால் ஈறுகளாகக் காட்டுகின்றன.

வீரசோழியத்தில் உறவுப்பெயர் பற்றிய இலக்கணக் கூறுகள் விதியாக்கம் பெறவில்லை. தமிழில் ஆண்பால் பெயர்ச்சொற்கள் விசுதிகளைப் பெற்றுப் பெண்பாலாக மாறுதல் இல்லை. வினை விசுதிகளில் பால்வெளிப்படும் முறை தமிழ்மொழி அமைப்பிற்குரியது. வீரசோழியம் ஆண்பால்களுக்கு நிகராகப் பெண்பால்களை உருவாக்க 'அச்சி' முதலான ஒட்டுக்களை வகைப்படுத்திக் காட்டியிருப்பது வடமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும்.

இயல்: நான்கு

தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு

முன்னுரை

தமிழ், பாலி வினைச்சொல்: ஓர் ஒப்பீடு எனும் இவ்வியல் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மரபிலக்கணங்கள் கூறும் வினை அமைப்பு முறையை ஒப்பிட்டு விளக்க முற்படுகிறது. குறிப்பாக, வினை அமைப்பில் உள்ள திணை - பால், எண், இடம், காலம் ஆகியவற்றை ஒப்பிட முனைகிறது. இவ்வியலில் வடமொழி என்பது சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது.

4.1. திணை - பால், காலம், இடம், எண்

வினை அமைப்பில் திணை - பால், காலம், இடம், எண் ஆகியவை முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றன. ஒரு சொல்லில் இவை செயல்படுவதாலே அச்சொல் வினைமுற்று எனப் பெயர் பெறுகிறது. தமிழ் வினை அமைப்பில் உள்ள முறையான திணை - பால் பாகுபாடு சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளின் வினை அமைப்பில் இல்லை. அதாவது, தமிழ் வினைமுற்று விகுதிகளில் திணை - பால் வெளிப்படுவது போன்று சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழி வினைமுற்று விகுதிகளில் குறிப்பிட்ட திணை - பால் வெளிப்படுவதில்லை. மாறாக, ஆண்பால் பெயர் முதலான பெயர்கள் வினைச்சொல்லின் முன் வந்து அவ்வினைச்சொல்லுக்கான பாலைத் தீர்மானிக்கின்றன. சான்றாக, 'படதி' என்பதில் உள்ள இறுதி 'தி' என்பது படர்க்கை, ஒருமையில் அமைந்த

நிகழ்காலத்தைக் காட்டும் விசுவாசம் செயல்படுகிறதே தவிர பால் காட்டும் விசுவாசம் இல்லை. மாறாக, 'படதி' என்ற வினைச்சொல்லுக்கு முன் ஆண்பால் பெயராகிய ஸ: என்பது வந்து 'ஸ: படதி' என்று வந்தால் மட்டுமே அவன் படிக்கிறான் என்ற பொருளைக் கொடுத்து ஆண்பால் தன்மையை அது வெளிப்படுத்தும். இது தமிழுக்கும் வடமொழிகளுக்கும் வினை அமைப்பில் உள்ள பெரிய வேறுபாடாகக் கருதத்தக்கதாக உள்ளது. இத்தகைய வேறுபாட்டோடு தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி வினை அமைப்பில் உள்ள திணை - பால், காலம், இடம், எண் ஆகியவற்றை ஒப்பிட்டு விளக்க முற்படலாம்.

4.1.1. தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம், வினை வேற்றுமை ஏற்காது என்றும் காலம் மூன்று வகைப்படும் என்றும் அவை இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் மூன்றாகும் என்றும் முக்காலமும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவிடத்தும் தெரிநிலை, குறிப்பு என்ற இரு வினைகளிலும் வரும் (வினை. 1 - 4) என்றும் கூறுகிறது. தொல்காப்பியம் கால இடைநிலைகளைக் கூறவில்லை. வினைமுற்று விசுவாசத்தை உயர்த்தினை, அஃறினை என்ற இருதிணை, ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என்ற அயம்பால், தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவிடம், ஒருமை, பன்மை என்ற இரு எண் என்னும் தன்மையில் அமைந்துள்ளது. முன்னிலையை விரவுத்திணை வகையுள் வைத்துள்ளது. வியங்கோள் படர்க்கையில் வருவதாகக் கூறுகிறது.

4.1.2. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, 'ல்' என்பது எல்லாக் காலங்களையும், வினை நோக்குகளையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படும் (1.4.99) என்று கூறுகிறது. மேலும், பொதுப்படையான

பெயர்கள் என்று 'லட் - நிகழ்காலம், லிட் - வினை முடிவுறுகாலம், லுட் - சொற்புற எதிர்காலம், ல்ருட் - எதிர்காலம், லேட், லோட் - ஏவல், லங் - வினை முடிவுறாகாலம், லிங் - ஆற்றல் உணர்த்தும் வினைச்சொல், லுங் - பொது இறந்தகாலம், ல்ருங் - சார்பு நிலை குறித்த வினைப்பாங்கு' ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மேலும், ஒரு செயல் தொடங்கப்பட்டு முடிவுறா நிலையில் இருக்கும்போது நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுடன் 'லட்' (நிகழ்காலம்) ஒட்டு இணைக்கப்படவேண்டும் (பசதி - அவன் சமைக்கிறான்) (3.2.123) என்றும் எதிர்காலத்தைக் குறிக்கவும், எதிர்காலத்தில் நிகழ்ப்போகும் செயலுக்காக ஒரு செயல் செயல்படுகிறது என்று சுட்டும்போது 'ல்ருட்' (எதிர்காலம்) ஒட்டு பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் (கரிஷ்யதி - அவன் செய்வான்) (3.3.13). என்றும் கூறுகிறது.

தாதுக்களுக்குப் பின் இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க 'லுங்' (இறந்த காலம்) ஒட்டு வரும் (அகார்ஷீத் - செய்தான்) (3.2.110) என்றும் இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த இறந்த காலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுக்குப் பின் 'லங்' (Imperfect) ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் (அகரோத் - அவன் செய்தான்) (3.2.111) என்றும் பேசுவர் தான் நேரில் பார்க்காத (இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும்) இறந்தகாலத்தைச் சுட்ட 'லிட்' (perfect - பரோக்கோ) ஒட்டு இணைக்கப்படவேண்டும் (சகார - அவன் செய்தான்) (3.2.115) என்றும் கூறி இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்துகிறது.

மேலும், 'கட்டளை' (விதி), 'அழை' (நிமந்தரண), 'அனுமதி' (ஆமந்தரண), 'மரியாதையோடு விருப்பத்தைத் தெரிவித்தல்' (அதி⁴ஷ்ட), 'வினா எழுப்பு' (ஸம்ப்ரஸ்ன), 'வேண்டுதல்' (ப்ரார்த²ன) ஆகிய பொருட்களைச் சுட்ட தாதுவோடு 'லிங்' ஒட்டு வரும்

(3.3.161) என்று கூறுகிறது. மேற்கூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட பொருட்களைச் சுட்டும்போது தாதுவுக்குப்பின் 'லோட்' (ஏவல்) ஒட்டுக்களும் வரும் (3.3.162) என்றும் கட்டளையிடுதல், விருப்பப்படி செயற்படுதல், ஒரு செயல் செய்ய தகுந்த நேரம் ஆகிய பொருட்களைக் குறிக்க, தாதுவோடு 'க்ருத்ய' ஒட்டுக்களும் வரும் (3.3.163) என்றும் 'வாழ்த்துதல்' (ஆஸி) என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது லிங், லோட் இரண்டுமே வரலாம் (3.3.173) (சிரம் ஜீவ்யாத்³ ப⁴வான் - தாங்கள் நெடுநாள் வாழ்க) என்றும் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயில் 'லங், லுங், லட், லிங், லோட், லேட், லுட், ல்ருட், ல்ருங்' ஆகியவற்றின் விசுதிகள் சுட்டிக்காட்டப்பெறவில்லை. 'லிட்' எனப்படும் நிகழ்கால விசுதிகள் மட்டும் காட்டப்பெற்றுள்ளன (3.4.78).

அஷ்டாத்யாயி, 'திங்' (இடம்) இன் ஒட்டுக்கள் முறையே, 'படர்க்கை' (ப்ரதம்), 'முன்னிலை' (மத்யம்) 'தன்மை' (உத்தம்) (பரஸ்மைபதமும், ஆத்மனேபதமும்) என்பதைக் குறிக்கும் (1.4.101) என்கிறது. இவை தனித்தனியாக ஒருமை (ஏக வசனம்), இருமை (த்²வி வசனம்), பன்மை (பஹுவசனம்) என்ற எண்களைக் குறிக்கும் (1.4.102) என்றும் கூறுகிறது.

4.1.3. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், வினைச்சொற்கள் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற மூன்று இடம் மற்றும் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் ஆகியவற்றைச் சார்ந்து வரும் (410) என்கிறது. மேலும், படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வரிசையில் இடங்கள் அமையும் (411) என்றும் பொதுவாகப் பெயர்களைச் சுட்டிக் கூறினும் கூறாவிடினும் வினைச்சொற்கள் படர்க்கைக்கு உரியவையாக அமையும் (412) என்றும் கூறுகிறது. நடந்து கொண்டிருக்கும்

காலத்தைக் குறிக்கும் விசுவகளை 'வத்தமான' என்னும் நிகழ்கால விசுவிகள் (தி, அந்தி, ஸி, த, மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே) (416, 425) என்றும் இதுவரை நடவாத காலத்தைக் குறிக்கும் விசுவிகளைப் 'பவிஸ்ஸதி' என்னும் எதிர்கால விசுவிகள் (ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத, ஸ்ஸமி, ஸ்ஸம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸங், ஸ்ஸாம்ஹே) (423, 431) என்றும் கூறுகிறது.

மேலும் முடிந்து போன, காலம் கடந்த மற்றும் காணாதன குறித்து வரும் இறந்தகாலத்தைக் (பரோக்கோ) குறிக்க 'அ, உ, எத்த, அங், ம்ஹ, த்த, ரே, த்தே, வ்ஹோ, இங், ம்ஹே ஆகிய ஒட்டுக்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் நேற்றும் அதற்கு முன்பும் நடந்தவற்றைக் குறிக்க 'ஹிய்யதனீ' என்னும் இறந்தகால விசுவிகளைப் (ஆ ஊ, ஓ த்த, அங் ம்ஹா, த்த த்துங், ஸே, வ்ஹங், இங் மஹஸே) பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் இன்று அல்லது சற்று முன் நிகழ்ந்தவற்றைக் குறிக்க 'அஜ்ஜதனீ' என்னும் இறந்தகால விசுவிகளைப் (ஈ, உங், ஓ, த்த, இங், ம்ஹே, ஆ ஊ, சே வ்ஹங், அங், ம்ஹே) பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளது.

இத்தகைய காலவிசுவிகள் மட்டுமின்றி கட்டளை, வாழ்த்து, அனுமதி, விருப்பம் ஆகிய வினை வடிவங்கள் பெறக்கூடிய காலவிசுவிகளையும் கச்சாயனம் காட்டியுள்ளது. அதாவது 'து, அந்து, ஹி, த², மி, ம, தங், அந்தங், ஸ்ஸூ,வ்ஹோ, ஏ, ஆமஸே' ஆகியவற்றைப் 'பஞ்சமி வினை வடிவங்களாகிய கட்டளை, வாழ்த்துப் பொருளில் வரும் கால விசுவிகளாகவும் 'எய்ய, எய்யுங், எய்யாஸி, எய்யாத², எய்யாமி, எய்யாம, ஏத², ஏரங், ஏதோ², எய்யவ்ஹோ, எய்யங், எய்யாம்ஹே' ஆகியவற்றை 'ஸத்தமி வினை வடிவங்களாகிய 'அனுமதி' 'விருப்பம்' ஆகிய பொருள்களில் வரும் காலவிசுவிகளாகவும்

'ஸ்ஸா, ஸ்ஸங்ஸூ, ஸ்ஸே, ஸ்ஸத², ஸ்ஸங், ஸ்ஸாம்ஹா, ஸ்ஸத², ஸிஸ்ஸூ, ஸ்ஸ்ஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸிங், ஸ்ஸாம்ஹஸே' ஆகியவற்றைக் காலாதிபத்திகுரிய விசுதிகளாகவும் கூறுகிறது. முன்னர் நடந்த ஆனால் முடிவுறா வினைகளைக் குறித்து வருவது காலாதிபத்தி என்றும் கூறியுள்ளது.

கச்சாயனம் 'தி, அந்தி, ஸி, த², மி, ம' ஆகிய ஆறு நிகழ்கால விசுதிகளைப் பிறவினைக்கு (பரஸ்ஸ பத) உரியவையாகக் காட்டி, சான்றாகக் கச்சதி, கச்சந்தி, கச்சஸி, கச்சத² (408) முதலானவற்றைக் காட்டியுள்ளது. மேலும், 'தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகிய ஆறையும் தன்வினைக்குரிய (அத்தனோ பத) நிகழ்கால விசுதிகளாகக் (409) காட்டியுள்ளது. அடிப்படையில் நிகழ்காலம் முதலான கால விசுதிகள் ஒவ்வொன்றும் தன்னகத்தே பன்னிரண்டு விசுதிகளைக் கொண்டுள்ளன. அவற்றைப் பிறவினைக்குரிய ஆறு விசுதிகளாகவும் தன்வினைக்குரிய ஆறு விசுதிகளாகவும் பகுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதைத்தான் கச்சாயன நூற்பாக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய கால விசுதிகள் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஆகிய மூவிடத்தையும் ஒருமை, பன்மை என்களையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளன. இதைக் கச்சாயன 410வது நூற்பா நிகழ்கால விசுதிகளின் அடிப்படையில் அமைத்துக் காட்டுகிறது. அதாவது, 'தி, ஸி, மி' ஆகியவற்றை முறையே படர்க்கை ஒருமை, முன்னிலை ஒருமை, தன்மை ஒருமையில் அமைந்த பிறவினைக்குரிய நிகழ்கால விசுதிகளாகவும் 'அந்தி, த², ம' ஆகியவற்றை முறையே படர்க்கை பன்மை, முன்னிலை பன்மை, தன்மை பன்மையில் அமைந்த பிறவினைக்குரிய நிகழ்கால விசுதிகளாகவும் காட்டியுள்ளது. பிறவினைக்குரிய நிகழ்கால விசுதிகளை அமைத்துக்காட்டியது போன்று தன்வினைக்குரிய நிகழ்கால விசுதிகளையும் காட்டுகிறது. அதாவது, 'தே, அந்தே, ஸே' ஆகியவற்றை முறையே படர்க்கை ஒருமை,

முன்னிலை ஒருமை, தன்மை ஒருமை ஆகியவற்றிற்குரிய தன்வினை நிகழ்கால விசுதிகளாகவும் 'வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகியவற்றை முறையே படர்க்கை பன்மை, முன்னிலை பன்மை, தன்மை பன்மை ஆகியவற்றிற்குரிய தன்வினை நிகழ்கால விசுதிகளாகவும் காட்டியுள்ளது.

4.1.4. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் தாதுபடலத்தில் தாதுவுக்குப் பின் 'த, ன, ய' ஆகிய மூன்றும் இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க வரும் என்றும் 'கிற, சு, ஆநின்ற' என்னும் மூன்றும் நிகழ்காலத்தைக் குறித்து வரும் என்றும் 'கும், உம், ம்' ஆகிய மூன்றும் எதிர்காலத்தைக் குறித்து வரும் (66) என்றும் கூறுகிறது. கிரியா பதப்படலத்தில் வடமொழி வினைவிசுதி அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு கால விசுதிகளைப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளது. இந்த அமைப்பில் தொல்காப்பியம் காட்டும் வினை விசுதிகளையே வீரசோழியம் அமைத்துக் காட்டியுள்ளது.

4.1.5. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், நிகழ்கால விசுதிகளாகத் (வத்தமான) 'தி, அந்தி, ஸி, த², மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகியவற்றையும் எதிர்கால விசுதிகளாக (பவிஸ்ஸதி) 'ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி ஸ்ஸத, ஸ்ஸமி, ஸ்ஸம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸங், ஸ்ஸாம்ஹே' ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது. இறந்தகால விசுதிகளாக 'ஈ, உம், ஓ, த்த, இம், ம்ஹா, ஆ, ஊ, ஸே, வ்ஹம், அ, ம்ஹே' (அனத்யதனே)

ஆகியவற்றையும் 'ஆ, ஊ, த்த, அம், ம்ஹா, த்த, த்தும், ஸே, வ்ஹம், இம், ம்ஹஸே' (ஹரிய்யதனீ) ஆகியவற்றையும் பரோக்கோ (பழைய காலம்) என்னும் இறந்தகால வகையின் விசுதிகளாக 'அ, உ, ஏ, த்த, அ, ம்ஹ, த்த, ரே, த்தோ, வ்ஹோ, இ, ம்ஹே' ஆகியவற்றையும் காட்டியுள்ளது. மேலும், 'து, அந்து, ஹி, த்², மி, ம, தம், அந்தம், ஸ்ஸூ, வ்ஹோ, ஏ, ஆமஸே' ஆகியவற்றைக் கட்டளை, வாழ்த்து ஆகிய பொருளில் வரும் கால விசுதிகளாகவும் 'எய்ய, எய்யும், எய்யாஸி, எய்யாத்², எய்யாமி, எய்யாம, ஏத்², ஏரம், ஏதோ², எய்யவ்ஹோ, எய்யம், எய்யாம்ஹே' ஆகியவற்றை 'வினா, அனுமதி, விருப்பம்' ஆகியவற்றிற்குரிய விசுதிகளாகவும் 'ஸ்ஸா, ஸ்ஸம்ஸூ, ஸ்ஸே, ஸ்ஸத்², ஸ்ஸம், ஸ்ஸாம்ஹா, ஸ்ஸத்², ஸிஸ்ஸூ, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸிம், ஸ்ஸாம்ஹஸே' ஆகியவற்றைக் காலாதிபத்திகுரிய விசுதிகளாகவும் காட்டியுள்ளது.

4.1.6. திணை – பால், காலம், இடம், எண் ஒப்பீடு

தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம், ஆகிய முக்காலங்களைக் காட்டுகின்றன. இந்த முக்காலங்கள் அல்லாமல் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளன. இவ்வகைப்பாடு தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் இல்லாத முறையாகும். அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் ஏவல், வியங்கோள், வினா ஆகியவை தமிழ் இலக்கண மரபில் உள்ளன. குறிப்பாகத் தொல்காப்பியத்தில் இவற்றின் இடம் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம், வினை அமைப்பை இருதிணை (உயர்திணை, அஃறிணை), அயம்பால் (ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால்), மூவிடம்

(தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை), இரு எண் (ஒருமை, பன்மை) என்ற தன்மையில் அமைத்துள்ளது. முன்னிலை, வியங்கோள் ஆகியவற்றை விரவுத்திணை வகையுள் வைத்துள்ளது. ஆனால், வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் வினையமைப்பைக் கால விசுவரூப அடிப்படையில் அமைத்துள்ளன. குறிப்பாக, பரஸ்மைபதம், ஆத்மனேபதம் என்ற இரு பிரிப்பு முறையில் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற இட வரிசை முறையில் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் பகுப்பு முறையில் கால விசுவரூப அமைத்துள்ளன. ஒவ்வொரு காலங்களுக்கும் முறையே பன்னிரண்டு விசுவரூபங்களைக் கொண்டுள்ளன. காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள வடமொழி வினையமைப்பு தொல்காப்பியத் திணை – பால் பகுப்பு முறையிலிருந்து வேறுபட்டாலும் வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் கொண்டுள்ள வினை விசுவரூப தனக்கு முன் வரும் பால் பெயர்களைப் பொறுத்துப் பால் காட்டும் தன்மையையும் பெற்றுள்ளன. வடமொழி வினையமைப்புப் பால் காட்டும் தன்மையைக் கொண்டிருந்தாலும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களில் திணை – பால் பகுப்பு அடிப்படையில் அவ்வினையமைப்பு அமையவில்லை. வடமொழி வினையமைப்புக்கு அடிப்படை காலமே தவிர பால் பாகுபாடு அல்ல. தொல்காப்பிய – அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயன, மொக்கல்லான இடையேயான இத்தகைய வினையமைப்புப் புரிதலோடு வீரசோழியத்தை நோக்கவேண்டியுள்ளது.

அவ்வகையில், வீரசோழியம் கிரியா பதப்படலத்தில் வடமொழி வினைவிசுவரூப அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு வினை அமைப்பை அமைத்துள்ளது. அதாவது, படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை இடவரிசை முறையையும் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் பாகுபாட்டையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு விசுவரூபங்களை அமைத்துக் காட்டுகிறது. இந்த அமைப்பு அடிப்படையைத் தொல்காப்பிய வினை விசுவரூபங்களை அமைத்துக்

கொண்டுள்ளது. இம்முறையால் வீரசோழியத்தின் வினைவிசுதி அமைப்பு என்பது எண், இடம், காலம் ஆகியவற்றோடு திணை - பாலையும் உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. இது வடமொழி வினை அமைப்பையும் தமிழ் வினை அமைப்பையும் புடைமாற்றியதால் நிகழ்ந்ததாகும். இத்தகைய வீரசோழிய அமைப்பை வடமொழி மரபிலக்கணங்களோடு (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஒப்பிட்டு நோக்க, வீரசோழியம் கொண்டுள்ள படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற இட வரிசை முறையை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் கொண்டுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி தவிர்த்துக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கொண்டுள்ள எண் பாகுபாடு (ஒருமை, பன்மை) வீரசோழியத்துடன் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளது. ஒவ்வொற்றுமை தொல்காப்பியத்திற்கும் பொருந்தும். அஷ்டாத்யாயி, எண் பாகுபாட்டில் ஒருமை, பன்மை ஆகியவற்றோடு இருமை என்ற எண்ணையும் கொண்டுள்ளது. வீரசோழியத்திற்கும் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கும் உள்ள பெரிய வேறுபாடாகக் கருதவேண்டியது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை பரஸ்மைபதம், ஆத்மனேபதம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் விசுதிகளைப் பகுத்துள்ள முறையாகும். இவற்றிலிருந்து வீரசோழியம் கொண்டுள்ள இட (படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை) வரிசை முறை சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களின் இட வரிசை முறையோடு ஒற்றுமை நிலையிலும் தொல்காப்பிய இட வரிசை முறையிலிருந்து வேறுபட்டும் உள்ளது என்பதை அறியமுடியும். இதுமட்டுமின்றி வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் வினை விசுதிகள் காலம், இடம், எண் ஆகியவற்றை மட்டுமே வெளிப்படையாகக் காட்டவல்லன என்பதையும் இவை வினைச்சொற்களுக்கு முன் வரும் ஆண்பால், பெண்பால் பெயர்களின் வருகையாலே

பாலை வெளிப்படுத்தும் தன்மைக் கொண்டவை என்பதையும் அறியமுடியும். இம்முறையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட தொல்காப்பியம் காட்டும் தமிழ் வினை அமைப்பு முறை என்பது திணை - பால், இடம், எண் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், வீரசோழியத்தின் வினையமைப்பு முறை என்பது தொல்காப்பியத் திணை - பால், இடம், எண் ஆகியவற்றோடு காலத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

4.1.7. திணை - பால், காலம், இடம், எண் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களில் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய மூன்று காலங்கள் காட்டப்பெற்றுள்ளன. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களில் இறந்தகாலம் மூன்றாக வகைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம், காலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தவில்லை.
- சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களில் வியங்கோள், கட்டளை, அனுமதி, விருப்பம், காலாதிபத்தி ஆகியவற்றிற்கான காலங்களும் காட்டப்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் ஏவல், வியங்கோள் ஆகியவை வரும் இடம் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. இவற்றின் காலம் பேசப்பெறவில்லை.
- வீரசோழியம் முக்காலங்களையும், இறந்தகால வகையான 'பரோக்கோ' பற்றியும் 'ஏவல்' பற்றியும் பேசியுள்ளது.
- தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை மூவிடம், இரு எண் என்ற வினை அமைப்புக் கொண்டுள்ளன. ஆனால்,

இட வரிசையில் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வரிசை முறையையும் தொல்காப்பியம் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற வரிசை முறையையும் கொண்டுள்ளன.

- எண்ணைப் (ஒருமை, பன்மை) பொறுத்தமட்டில் தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒருமை, பன்மையையும் அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மையும் கொண்டுள்ளன.
- வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் வினைவிசுவிகுதிகள் அடிப்படையில் காலவிசுவிகுதிகளாகும். அக்காலவிசுவிகுதிகள் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை மூவிடம், ஒருமை, பன்மை எண் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. அவ்விசுவிகுதிகள் குறிப்பிட்ட பாலை வெளிப்படையாகக் காட்டாமல் பால் பெயர்களை முன்னொட்டுக்களாகப் பெற்றுப் பாலை வெளிப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியம், தமிழ் வினையமைப்பை வினை விசுவிகுதியில் திணை – பால் காட்டும் தன்மையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.
- வீரசோழியம், வினை அமைப்பு முறையைப் புடைமாற்றுத் தன்மையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. வீரசோழியம் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வடமொழி இட வரிசையையும் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் முறையையும் கொண்டு, திணை – பால் காட்டும் தொல்காப்பிய வினைமுற்று விசுவிகுதிகளைப் படர்க்கை இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள், முன்னிலை இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள், தன்மை இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள், படர்க்கை நிகழ்கால வினைமுற்றுக்கள், முன்னிலை நிகழ்கால வினைமுற்றுக்கள், தன்மை நிகழ்கால வினைமுற்றுக்கள், படர்க்கை எதிர்கால

வினைமுற்றுக்கள், முன்னிலை எதிர்கால வினைமுற்றுக்கள், தன்மை எதிர்கால வினைமுற்றுக்கள் என்ற வடமொழி காலவிகுதிகள் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. வினையடி (பகுதி) + கால இடைநிலை + வினைமுற்று விகுதி (திணை, பால், எண், இடம்) என்ற தமிழ் வினை அமைப்பில் உள்ள திணை – பால் அடிப்படையிலான வினை முற்று வடிவங்களை வினையடி + காலவிகுதி (தாது + பிரத்தியம்), (எண், காலம், இடம்) என்ற வடமொழி அமைப்பில் எண், இடம், காலம் இவற்றோடு திணை – பாலையும் சேர்த்துக் கொண்டுள்ளது. திணை – பால் வடிவம் என்பது தொல்காப்பிய வினை முற்று வடிவங்களை ஏற்றுக் கொண்டதால் இயல்பாகவே வீரசோழிய வினையமைப்பில் அமைந்துள்ளது.

4.2. நிகழ்கால விகுதிகள்

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வினையடிகள் ஏற்கும் காலவிகுதிகளின் அடிப்படையில் வினை அமைப்பை விளக்குகின்றன. ஆதலால், இவ்விடம் நிகழ்கால விகுதிகள், இறந்தகால விகுதிகள், எதிர்கால விகுதிகள் என்ற அடிப்படையில் ஒப்பீடு அமைகிறது.

4.2.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுடன் 'லட்' ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நிகழ்காலம் என்பது ஒரு செயல் தொடங்கப்பட்டு முடிவுறாநிலையில் நிற்கும் காலம் வரை உள்ள காலத்தைக் குறிக்கும் (3.2.123) என்றும் கூறுகிறது. சான்று: 'பசதி' – சமைக்கிறான். அஷ்டாத்யாயி இந்த 'லட்' (நிகழ்கால) விகுதிகளைப் பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத, படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையில் (3.4.78) அமைத்துக் காட்டுகிறது.

4.2.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், 'வத்தமான' என்னும் நிகழ்கால விசுதிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தைக் குறிக்கும் (416) என்று கூறுகிறது. சான்றாக, பாடலிபுத்தம் கச்சதி - பாடலிபுத்திரத்திற்குச் செல்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. மேலும், கச்சாயனம் 'தி, அந்தி, ஸி, த², மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகிய பன்னிரண்டும் நிகழ்கால விசுதிகளாகும் (425) என்கிறது.

4.2.3. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள், நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன ஆகியவற்றைப் படர்க்கை நிகழ்கால வினை விசுதிகளாகக் (74) கூறியுள்ளது. இவற்றை முறையே ஆண்பால், பெண்பால், சிறப்பு, பலர்பால், ஒருமை, பன்மை (ஒன்றன்பால், பலவிற்பால்) என்ற அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. இத்தகைய விசுதிகளுக்குச் சான்றுகளாக முறையே உண்ணா நின்றான், உண்கின்றான், உண்ணா நின்றாள், உண்கின்றாள், உண்ணா நின்றார், உண்கின்றார், உண்ணா நின்றார்கள், உண்கிறார்கள், உண்ணா நின்றது, உண்கின்றது, உண்ணா நின்றன, உண்கின்றன ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

4.2.4. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம், ஒரு செயல் தொடங்கி முடியும் வரை உள்ள காலம் நிகழ்காலம் ஆகும் என்கிறது. இந்நிகழ்கால விசுதிகளாகத் 'தி, அந்தி, ஸி, த², மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகியவற்றைக் கூறுகிறது. இவற்றுள் 'தி' முதல் 'ம' வரை உள்ள விசுதிகளைப் பரஸ்மைபத நிகழ்கால விசுதிகள் என்றும் 'தே' முதல் 'ம்ஹே' வரை உள்ள

விசுதிகளே ஆத்மனேபத விசுதிகள் என்றும் கூறுகின்றது. இந்தப் பன்னிரண்டு விசுதிகளையும் மூவிடம், இரு எண் என்ற அடிப்படையிலும் அமைத்துள்ளது.

4.2.5. நிகழ்கால விசுதிகள்: ஒப்பீடு

ஒரு செயல் தொடங்கி முடியும் வரை உள்ள காலத்தை மொக்கல்லானம் நிகழ்காலம் (வத்தமான) என்கிறது. மொக்கல்லானம், படர்க்கை ஒருமைக்குரியதாகத் 'தி' என்பதையும், படர்க்கை பன்மைக்குரியதாக 'அந்தி' என்பதையும், முன்னிலை ஒருமை விசுதியாக 'ஸி' என்பதையும் முன்னிலை பன்மைக்குரிய விசுதியாகத் 'த²' என்பதையும் தன்மை ஒருமைக்குரிய விசுதியாக 'மி' என்பதையும் தன்மை பன்மைக்குரிய விசுதியாக 'ம்' என்பதையும் காட்டுகிறது. இவ்விடம் 'தி' முதலானவை பரஸ்மைபத வகையின் விசுதிகளாக அமைந்து காலம் (நிகழ்காலம்), எண் (ஒருமை, பன்மை), இடம் (படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை) ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன. தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகியவை ஆத்மனேபத விசுதிகளாக அமைந்து காலம் (நிகழ்காலம்), எண் (ஒருமை, பன்மை), இடம் (படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை) ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றன. சான்றாக, கச்சதி - செல்கிறான், கச்சந்தி - செல்கிறார்கள், கச்சஸி - செல்கிறாய், கச்சத² - செல்கிறீர்கள், கச்சாமி - செல்கிறேன், கச்சாம் - செல்கிறோம் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இச்சான்றுகள் பரஸ்மைபதத்தில் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. இங்கு இச்சான்றுகளில் படர்க்கையில் உயர்திணை ஆண்பால், பலர்பால் ஆகியவை வெளிப்பட்டுள்ளன. அதாவது, அடிப்படையில் 'தி' முதலான விசுதிகள் காலவிசுதிகளேயாயினும் பாலையும் உணர்த்துகின்றன. ஆனால் ஆண்பால், பெண்பால்,

பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின் என்ற அயம்பால் அடிப்படையில் இவை அமைக்கப்பெறவில்லை. உயர்திணை, அஃறிணை என்ற திணை அடிப்படையிலும் பகுக்கப்பெறவில்லை.

கச்சாயனம், 'வத்தமான' என்னும் நிகழ்கால விசுதிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தைக் குறிக்கும் (416) என்று 'தி, அந்தி, ஸி, த², மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே' ஆகிய பன்னிரண்டையும் நிகழ்கால விசுதிகளாகக் (425) காட்டியுள்ளது. சான்றாக, பாடலிபுத்தம் கச்சதி - பாடலிபுத்திரத்திற்குப் போகிறான், சாவத்திம் பவிஸதி - கோசல நகரத்திற்குச் செல்கிறான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுடன் 'லட்' ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் நிகழ்காலம் என்பது ஒரு செயல் தொடங்கப்பட்டு முடிவுறாநிலையில் நிற்கும் காலம் வரை உள்ள காலத்தைக் குறிக்கும் என்றும் (3.2.123). கூறுகிறது. இந்த 'லட்' (நிகழ்கால) விசுதிகள் பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை அடிப்படையிலும் ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையிலும் (3.4.78) அமையும் என்கிறது. அஷ்டாத்யாயின் இத்தகைய நிகழ்கால விசுதிகளைக் கீழ்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தலாம்.

பரஸ்மைபதம்

மூவிடம்	எண்		
	ஒருமை	இருமை	பன்மை
தன்மை	மி	வஸ்	மஸ்
முன்னிலை	ஸி	தஸ்	த ²
படர்க்கை	தி	த	ந்தி

ஆத்மனேபதம்

மூவிடம்	எண்		
	ஒருமை	இருமை	பன்மை
தன்மை	இட்	வஹி	மஹி
முன்னிலை	தாஸ்	ஆதாம்	த்வம்
படர்க்கை	தே	ஆதாம்	அந்தே

அஷ்டாத்யாயி காட்டும் 'தி' முதலானவை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஆகிய மூவிடங்களையும் ஒருமை, இருமை, பன்மை எண்களையும் நிகழ்காலத்தையும் காட்டுவனவாக உள்ளன. சான்றாக, பசுதி - அவன் சமைக்கிறான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது.

இவற்றிலிருந்து நோக்கும்போது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் நிகழ்கால விகுதிகள் ஒற்றுமை உடையவனவாக உள்ளன. அதாவது அஷ்டாத்யாயி, பரஸ்மைபதத்தில் படர்க்கை ஒருமைக்குரிய விகுதியாகத் 'தி' என்பதையும் படர்க்கை பன்மைக்குரிய விகுதியாக 'ந்தி' என்பதையும் முன்னிலை ஒருமைக்குரிய விகுதியாக 'ஸி' என்பதையும் முன்னிலை பன்மைக்குரிய விகுதியாகத் 'த²' என்பதையும் தன்மை ஒருமைக்குரிய விகுதியாக 'மி' என்பதையும் தன்மை பன்மைக்குரிய விகுதியாக 'மஸ்' என்பதையும் காட்டுகிறது. இதேபோன்று ஆத்மனேபதத்திற்கும் முறையே 'தே, அந்தே, 'தாஸ்', த்வம், இட், மஹி' ஆகிய ஆறையும் படர்க்கை ஒருமை பன்மை, முன்னிலை ஒருமை பன்மை, தன்மை ஒருமை பன்மை ஆகியவற்றிற்குரிய நிகழ்கால விகுதிகளாகக் காட்டியுள்ளது.

இவ்விடம் அஷ்டாத்யாயின் இருமை அடிப்படையிலான விசுதிகள் தவிர மற்றைய 'தி' முதலான (தி, அந்தி, ஸி, த,² மி, ம) பரஸ்மைபதப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மையில் அமைந்துள்ள நிகழ்கால விசுதிகளும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் பரஸ்மைபதப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மையில் அமைந்துள்ள நிகழ்கால விசுதிகளும் ('தி, அந்தி, ஸி, த, மி, ம) ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி காட்டும் 'தே' (தே, அந்தே, தா (ஸ்), த்வம், இட், மஹி) முதலான ஆத்மனேபதப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மையில் அமைந்துள்ள நிகழ்கால விசுதிகளும் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் ஆத்மனேபத நிகழ்கால விசுதிகளும் (தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே) ஒற்றுமை நிலையில் இல்லை.

இங்கு அஷ்டாத்யாயின் பரஸ்மைபத நிகழ்கால விசுதிகள் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு ஒற்றுமை உடையவையாக இருக்க எப்படி ஆத்மனேபத ஒட்டுக்கள் மட்டும் மாறுபட்டிருக்கக்கூடும் என்ற வினா எழுகிறது. இந்த வினாவிற்கு விடை தேடுவது மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாக உள்ளது. ஏனெனில், இவ்விடையே சமஸ்கிருத, பாலி நிகழ்கால விசுதிகளின் ஒற்றுமை, வேற்றுமையை வெளிக்காட்டவல்லது. இதற்குப் பி.சா. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியின் 'வடமொழி வரலாறு' எனும் நூல் விடை அளிப்பதாய் உள்ளது. இந்நூல், வினை பகுதியை விளக்குமிடத்து நிகழ்கால விசுதிகளை முழு விசுதி, குறை விசுதி எனப் பிரித்து ஆத்மனேபத நிகழ்காலத் தன்மை ஒருமை விசுதியாக 'ஏ', (இ, அ) என்பதையும் முன்னிலை ஒருமை விசுதியாக 'ஸே' (தாஸ்) என்பதையும் படர்க்கை ஒருமை விசுதியாகத் 'தே' (த) என்பதையும் தன்மை பன்மை விசுதியாக 'மஹே' (மஹி) என்பதையும் முன்னிலை பன்மை விசுதியாக 'த்வே',

(த்வம், துவம்) என்பதையும் படர்க்கை பன்மை விகுதியாக 'ந்தே', (அதே) என்பதையும் காட்டுகிறது (1950, பக்.238 – 241).

இதிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி பரஸ்மைபத நிகழ்கால விகுதிகளாகப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை என்ற முறையில் 'தி, ஸி, மி, அந்து (அந்தி), த, ம (ஸி) (மஸ்)' ஆகியவற்றையும் ஆத்மனேபத நிகழ்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை விகுதிகளாகத் 'தே, ந்தே (அந்தே), ஸே, த்வே (த்வம்), ஏ, ம்ஹே' ஆகியவற்றையும் கொள்வதாகக் கொள்ளலாம். இதனடிப்படையில் அஷ்டாத்யாயியின் நிகழ்கால விகுதிகளைக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, இம்மூன்று மரபிலக்கணங்கள் காட்டும் பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை நிகழ்கால விகுதிகள் ஒற்றுமை உடையவையாக உள்ளன என்பதை அறியமுடியும். இவற்றுள் அஷ்டாத்யாயி காட்டும் முன்னிலை படர்க்கை நிகழ்கால விகுதியாகிய 'த்வே' என்பது கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் 'வ்ஹே' என்றும் தன்மை பன்மை நிகழ்கால விகுதி 'ம்ஹே' என்பது கச்சாயனத்திலும் மொக்கல்லானத்திலும் 'ம்ஹே' என்றும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சிறிய மொழி அமைப்பிலான வேறுபாட்டைத் தவிர பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத நிகழ்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை விகுதிகளில் வேறு எந்த வேறுபாடும் இவற்றிடையே இல்லை. மேலும், அஷ்டாத்யாயி இருமை அடிப்படையில் நிகழ்கால விகுதிகளைக் காட்டியிருப்பதும் சமஸ்கிருதம், பாலி மொழிகளுக்கு இடையே நிகழ்கால விகுதிகளின் அடிப்படையிலான குறிப்பிடத்தகுந்த வேறுபாடு என்பதும் இங்குச் சுட்டத்தகுந்தது. இத்தகைய வடமொழி மரபிலக்கணங்களின் சான்றுகளை நோக்கும்போது அச்சான்றுகள் நிகழ்காலம், படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை,

பன்மை ஆகியவற்றோடு படர்க்கையில் ஆண்பாலை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன. முன்னிலை, தன்மை ஆகியவை விரவுத்திணையாக உள்ளன. ஆனால், பிரயோகவிவேகம் 'வினை விசுதி மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கு இல்லை' என்கிறது. எனில் இவை எவ்வாறு பால் காட்டுகின்றன என்ற வினா எழுகிறது. அடிப்படையில் வடமொழி வினைவிசுதி காலத்தை மட்டுமே காட்டவல்லதாகும். இவ்விசுதிகள் தனக்கு முன் பால் பெயர்களைப் பெற்றே பால் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. சான்றாக, அஷ்டாத்யாயி காட்டும் 'பசுதி' என்பதற்கு 'அவன் சமைக்கிறான்' என்று பொருள். இங்குப் 'பசுதி' என்பதில் வந்துள்ள 'தி' என்ற விசுதி முதன்மையாக நிகழ்காலப் படர்க்கை ஒருமை விசுதியாகவே செயல்படுகிறது. இவ்விடம் 'பசுதி' என்ற வினைச்சொல்லோடு ஸ: எனும் ஆண்பால் காட்டும் பெயர் முன்னொட்டாக வந்தே அவ்வினைச்சொல்லைப் பால் காட்டும் தன்மைக்கு மாற்றியுள்ளது. வேண்டியுள்ளது. இதுமட்டுமின்றி 'பசுதி' என்ற வினைமுற்றுக்கு முன் ஸ: (அவன்) ஸா (அவள்), தே (அவர்கள்) முதலான பால் காட்டும் பெயர்கள் மறைந்துள்ளன என்றும் கருதவேண்டியுள்ளது. இதனைக் கச்சாயனம் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

பொதுவாகப் பெயர்களைச் சுட்டிக் கூறினும் கூறாவிடினும் வினைச்சொற்கள் படர்க்கைக்கு உரியவையாகவே கருதப்படும் (கச்ச.412). சான்று : கச்சுதி, கச்சந்தி/ ஸோ கச்சுதி, தே கச்சந்தி – அவன் செல்கிறன், அவர்கள் செல்கிறார்கள்.

கச்சாயனத்தின் இக்கூற்றுவழிப் படர்க்கையில் வரும் வினைவிசுதிகள் பால் காட்டும் பெயர்களை முன் பெற்றுவரினும் வராவிடினும் பாலை உணர்த்துகின்றன என்பதை விளங்கிக் கொள்ளமுடிகிறது. ஆக அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் நிகழ்கால விசுதிகள் காலத்தை மட்டுமின்றிப் படர்க்கையில்

பாலையும் வெளிப்படுத்துகின்றன எனக் கருதலாம். ஆனால், இந்நிகழ்கால விகுதிகள் திணை அடிப்படையிலோ பால் பாகுபாட்டு அடிப்படையிலோ அமையவில்லை, பிரிக்கப்பெறவில்லை. சொல்லப்போனால் திணை - பால் பாகுபாடு வடமொழி வினையமைப்பிற்கு அடிப்படை இல்லை. அதாவது, அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் சான்றுகளில் 'தி' என்பது படர்க்கை ஒருமை வினை விகுதியாக அமைந்து, ஆண்பாலையும், 'ந்தி' என்பது படர்க்கை பன்மை வினை விகுதியாக அமைந்து பலர்பாலையும் காட்டுகின்றனவே தவிர தொல்காப்பியம் காட்டுவது போன்று ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்ற பால் அடிப்படையிலான வினைமுற்று விகுதி அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. முன்னிலை (ஸி, த²), தன்மை (மி, ம) ஆகியவை அடிப்படையில் பாலை வெளிப்படையாகக் காட்டுவன அல்ல. இவற்றில் முன்னிலை தொல்காப்பியத்தின்படி விரவுத்திணையாகவும் தன்மை உயர்திணையாகவும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால், அடிப்படையில் இவை விரவுத்திணைகளே. இதே விரவுத்திணை தன்மையாகத்தான் வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் கூறும் முன்னிலை, தன்மை விகுதிகளையும் வருவித்துக் கொள்ளமுடியும். ஆனால், வடமொழி வினையமைப்பு என்பது திணை - பாலை அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று. இத்தகைய சமஸ்கிருதம், பாலி வினை அமைப்பு (தாது + பிரத்தியம்) முறையை, வடமொழி இலக்கண அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கணக் கூறுகளை விளக்கியிருக்கும் புத்தச் சமயப் பின்புலத்தைக் கொண்ட வீரசோழியம் என்ற தமிழ் மரபிலக்கணத்தோடும் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் வீரசோழியம், நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள், நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன ஆகியவற்றைப் படர்க்கை நிகழ்கால

வினை விசுதிகளாகக் (74) கூறியுள்ளது. இவற்றை முறையே ஆண்பால், பெண்பால், சிறப்பு, பலர்பால், ஒருமை, பன்மை என்ற அடிப்படையில் ஒன்றுக்கு இரண்டு விசுதிகள் வீதம் பன்னிரண்டு விசுதிகளாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. வீரசோழியம், வினை அமைப்பை வினை + விசுதி என்ற அடிப்படையில் அமைத்திருப்பதை இறந்தகால வினைமுற்றுக்களான உண்டான், உண்டாள் முதலானவற்றைக் கொண்டு முறையே உண் + தான் என்றும், உண் + தாள் என்றும் இராசாராம் அமைத்துக் காட்டியுள்ளார் (2006, பக்.185 – 193).

வீரசோழியம், வினை + விசுதி (தாது + பிரத்தியம்) என்ற வடமொழி வினை அமைப்பு முறையை மனதிற்கொண்டு தமிழ் வினை அமைப்பு முறையை விளக்க முற்பட்டுள்ளது. ஆதலால்தான், வீரசோழியம் ஆநின்ற, கிற ஆகிய தமிழ் நிகழ்கால இடைநிலைகளை முறையே நின்றான், கிறான் என்றவாறு அமைத்துள்ளது. இவ்வாறு கால அடிப்படையில் விசுதிகளை அமைக்கும் முறை சமஸ்கிருதம், பாலி மொழிகளுக்குரிய முறையாகும். மேலும், இவ்வாறு அமைத்த பின், பால் பாகுபாட்டு அடிப்படையில் நின்றான் முதலான விசுதிகளை வகைப்படுத்திய முறை முற்றிலும் வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் இடையேயான பெருத்த வேறுபாடாக உள்ளது. ஏனெனில், வடமொழியில் கால அடிப்படையில் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் விசுதிகள், இடம் (படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை), எண் (ஒருமை, பன்மை) ஆகியவற்றை மட்டுமே வெளிக்காட்டும் தன்மை கொண்டவை. ஆனால், தமிழ் வினை அமைப்பு என்பது உறுப்பிலக்கணம் அடிப்படையில் பிரிக்கத் தகுந்தது. தொல்காப்பியம் தவிர்த்த மரபிலக்கணங்கள் வினை அமைப்புகளில் கால இடைநிலைகளை வகைப்படுத்தி கூறியுள்ளன.

தொல்காப்பியம், கால இடைநிலைகளைத் தனியே வகைப்படுத்தாதிருப்பினும் அடிச்சொல் + கால இடைநிலை + விகுதி (திணை, பால், இடம், எண்) என்ற வினை அமைப்பையே காட்டவல்லது. ஆனால், வடமொழியில் 'தி' முதலான பரஸ்மைபத நிகழ்கால விகுதிகளே காலத்தையும், இடத்தையும், எண்ணையும் படர்க்கையில் பாலையும் காட்டவல்லனவாக உள்ளன. இவ்விகுதிகள் பால் அடிப்படையில் அமைக்கப்பெறவில்லை. இவை விகுதிகளில் திணை, பால் காட்டுவன அல்ல. இவை பெயரின் வாயிலாகப் பாலை உணர்த்துவன. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், இவ்விகுதிகள் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் பாகுபாட்டிற்கு ஏற்ப கச்சதி – கச்சந்தி என்று காட்டுகின்றனவே தவிர ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவிற்பால் என்ற பால் பாகுபாட்டைக் காட்டுவன அல்ல. இவை ஸ: கச்சதி, ஸா கச்சதி, தே கச்சந்தி என்ற அமைப்பைப் பெறுபவை. இது பற்றிச் செ.வை. சண்முகமும் கூறியுள்ளார். அதாவது, தொல்காப்பியர், வடமொழி வினையமைப்பை மனதிற் கொண்டு தமிழ் வினை அமைப்பை திணை, பால் அடிப்படையில் அமைத்துள்ளதாகவும், வடமொழியின் திணை – பால் பாகுபாடும் தமிழின் திணை – பால் பாகுபாடும் மாறுபடுவதால் இதைத் தமிழின் சிறப்புப் பண்பு என்று கருதித் தொல்காப்பியர் முதலில் கூறினாரா என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார். மேலும், வடமொழியில் பால் பாகுபாடு முழுவதும் இலக்கணக் கூறாகவே அமைந்துள்ளது, சொற்பொருளுக்கும் அது உணர்த்தும் பாகுபாட்டிற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை; திணை – பால் பாகுபாடு வடமொழியில் பெயரின் வாயிலாகப் பெறப்பெறுவதன்றித் தமிழ்மொழி போல் விகுதியால் வெளிப்படுவதன்று என்கிறார். பிரயோகவிவேகமும், 'வினை விகுதி மாற்றருந் தெய்வ மொழிக்கு இல்லை' என்பதைச் சுட்டியுள்ளது என்றும் கால்டுவெல் வடமொழிக்கும்,

தமிழுக்கும் உள்ள முக்கிய வேறுபாடாகத் திணை – பால் வேறுபாட்டைக் காட்டியுள்ளார் என்றும் (1984, பக்.145,146) கூறுகிறார்.

ஆக, வீரசோழியம், வடமொழி வினை அமைப்போடு தமிழ் வினை அமைப்பையும் சேர்த்து அமைத்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. இது வீரசோழியக்காரரின் புடைமாற்றுக் கொள்கையால் நிகழ்ப்பெற்றிருக்கலாம். அவர் கூறியுள்ள விகுதிகளாகிய நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள் நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன ஆகியவற்றுள் நின்றான், நின்றாள், நின்றார், நின்றார்கள், நின்றது, கின்றது, நின்றன ஆகியவை தமிழ் அமைப்புப்படி இறந்தகால வினைமுற்று வடிவங்கள்.

இராசாராம், வினைமுற்றின் இலக்கண உறுப்புகளை வினை + கால இடைநிலை + திணை, எண், பால், இடம் காட்டும் விகுதி என விளக்குவது தொல்காப்பிய மரபு என்று கூறி, வீரசோழியம் காட்டும் உண்டான் முதலான இறந்தகாலப் படர்க்கை விகுதிகளைத் தமிழ் உறுப்பிலக்கண அடிப்படையில் உண் + ட் + ஆன் என அமைத்துக்காட்டுவார் (2006, பக்.187,199).

இதேபோன்று வீரசோழியம் காட்டும் நிகழ்காலப் படர்க்கை விகுதிகளாகிய நின்றான், நின்றாள், நின்றார், நின்றார்கள், நின்றது, நின்றன ஆகியவற்றை நில் + (ன்) ற் + ஆன் = நின்றான் எனப் பகுதி (வினை) + ற் (இறந்தகால இடைநிலை), ஆன் (ஆண்பால் படர்க்கை ஒருமை வினை முற்று விகுதி) எனக் காட்டலாம். இங்கு வீரசோழியம் காட்டியுள்ள நின்றான் என்பது தமிழ் வினை அமைப்பு அடிப்படையில் இறந்தகால வினைமுற்று. இதனைப் போன்றே ஏனைய நின்றாள், நின்றார், நின்றார்கள், நின்றது, நின்றன ஆகியவையும் இறந்தகாலப் படர்க்கை ஒருமை பன்மையில்

இருதிணையையும் அய்ந்து பாலையும் காட்டி நிற்கும் வினைமுற்றுகள். ஆனால், இவற்றிற்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளை நோக்கும்போது இவை நிகழ்காலத்துக்குரியவைதான் என்பது புலப்படும். அதாவது, உண்ணா நின்றான் என்பதை உண் + ஆ + நில் (ன்) ற் + ஆன் எனப் பிரித்தால் எதிர்மறையில் அமைந்த இறந்தகால வினைமுற்று வடிவமாகத்தான் நிற்கும். இதனை இவ்வாறு பிரிக்காது உண் + ஆநின்று + ஆன் என்று பிரித்தால்தான் வீரசோழியம் காட்டும் நின்றான் என்பது நிகழ்கால விசுவயாக அமையும் தன்மையைப் பெறும். அதாவது, வீரசோழியம் ஆநின்று + ஆன் என்றுதான் அவ்வடிவத்தை முறைப்படி அமைத்திருக்க வேண்டும். அடிப்படையில் கிறான், கிறாள், கிறார், கிறார்கள், கின்றது, கின்றன என்பவை 'கிற' (கிறு) என்ற நிகழ்கால இடைநிலையையும் ஆன், ஆள், ஆர், து, அ என்ற படர்க்கை ஒருமை, பன்மை ஆண், பெண், பலர், ஒன்றன், பலவின் ஆகிய திணை - பால் பாகுபாட்டையும் ஒன்றிணைத்த பிரத்திய வடிவங்களாகும்.

தொல்காப்பியம் ஆன், ஆள், ஆர், து, அ ஆகியவை முறையே அய்ந்து பாலுக்குரிய படர்க்கை ஒருமை, பன்மை விசுவயாகக் காட்டியுள்ளது. நன்னூல் அன், ஆன், அள், ஆள், அர், ஆர், து, று, டு, அ, ஆ வ எனக் காட்டியுள்ளது. மேலும், தெரிநிலை வினைமுற்றை விளக்கும் (நன்.324) நன்னூல் நிகழ்கால வினைமுற்றுகளுக்குச் சான்றாக, நடக்கிறான், நடக்கிறாள், நடக்கின்றார், நடக்கின்றது, நடக்கின்றன ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. இதனால்தான் நன்னூல் கிறு, கின்று ஆகியவற்றை நிகழ்காலக் கால இடைநிலைகளாகக் கொண்டது என்கிறார்கள். இதை நன்னூலின் காலத்துக்குரியதாகக் கொள்ளலாம். இதை வீரசோழியத்தோடு வைத்து நோக்க கிறான், கிறாள் முதலானவை

இந்த வடிவத்தினின்று பிறந்தவை போன்று காட்சியளிக்கின்றன. ஆனால், நன்னூலுக்கும் முந்தியது வீரசோழியம். ஆக, கி.பி பதினோராம் காலகட்டத்திற்கு முன்பே கிறு, கின்று, ஆநின்று ஆகிய வடிவங்கள் உருபெற்றிருக்கக் கூடும் எனலாம். இதனைத் தொல்காப்பிய உரையாசியர்களின் காலத்தின் பின்புலத்தில் சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

நின்றான், கிறான், நின்றாள், கிறாள், நின்றார், கிறார், நின்றார்கள், கிறார்கள் நின்றது, கின்றது, நின்றன, கின்றன ஆகியவற்றை வீரசோழியம் நிகழ்காலத்தில் படர்க்கைக்கு உரியதாகவும் அய்ந்து பாலுக்குரியதாகவும் அமைத்து, வினை + விகுதி என்ற வடமொழி வினை அமைப்பில் காட்டியிருக்கும் முயற்சி புடைமாற்று ஒப்பீட்டால் ஏற்பட்டதாகும். தமிழ் இலக்கண விதிகளும் வடமொழி இலக்கண விதிகளும் ஒன்றுதான் அல்லது ஒப்புமை உடையவைதான் என்று கருதும் போக்கு இவ்விடம் வினை அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில் முற்றிலும் மாறுபடுகிறது. சான்று: நின்றான் முதலான இறந்தகால அயம்பால் படர்க்கை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று வடிவங்களை நிகழ்காலப் படர்க்கைக்கு உரிய விகுதிகளாகக் கொண்டுள்ளது வீரசோழியம் (நிகழ்காலம், எண், இடம்). இதுபோன்றே வீரசோழியத்தின் பிற கூறுகளும் ஆராயப்படவேண்டும். இங்குச் சமஸ்கிருத, பாலி மொழிகள் காட்டும் பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத நிகழ்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை விகுதிகளான 'தி' முதலானவை வீரசோழியத்தில் இருக்கின்றனவா எனின் இல்லை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. மேலும் வீரசோழியம், நிகழ்காலப் படர்க்கைக்குரிய விகுதிகளைக் காட்டியது போன்றே முன்னிலை, தன்மை, நிகழ்கால வினைகளில் விகுதி வருகிற முறையையும் காட்டியுள்ளது. அதாவது, வீரசோழிய 77வது காரிகை, கிறாய், நின்றாய், கிறீர், நின்றீர், கிறீர்கள், நின்றீர்கள் ஆகிய ஆறையும் நிகழ்கால முன்னிலை

விசுதிகளாகக் கூறியுள்ளது. இதே காரிகை, கிறேன், நின்றேன், கிறேம், நின்றேம், கிறோம், நின்றோம் ஆகிய ஆறையும் நிகழ்காலத் தன்மை விசுதிகளாகக் கூறியுள்ளது. நிகழ்கால முன்னிலைக்கு உரியவையாக உண்கிறாய், உண்கிறீர், உண்கிறீர்கள், உண்ணா நின்றாய், உண்ணா நின்றீர், உண்ணா நின்றீர்கள் ஆகியவற்றையும் நிகழ்காலத் தன்மைக்குரியவையாக உண்கிறேன், உண்கிறேம், உண்கிறோம், உண்ணா நின்றேன், உண்ணா நின்றேம், உண்ணா நின்றோம் ஆகியவற்றையும் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது.

நிகழ்கால முன்னிலை விசுதிகளாக வீரசோழியத்தால் காட்டப்பெற்றவை தொல்காப்பிய முன்னிலை ஒருமை, முன்னிலை பன்மை விசுதிகளையும் நிகழ்கால (கிறு, கின்று, ஆநின்று) விசுதிகளையும் ஒருமித்து அமைத்துக் கொண்ட வடிவங்கள். அவ்வகையில் தொல்காப்பியம் ஒருவருக்கும் ஒன்றற்கும் வரும் முன்னிலை ஒருமைக்குரிய விசுதிகளாக 'இ, ஐ, ஆய்' (தொல்.வினை.26) என்பவற்றையும் பல்லோர்க்கும், பலவற்றுக்கும் வரும் முன்னிலை பன்மை விசுதிகளாக 'இர், ஈர்' (தொல்.வினை.27) ஆகியவற்றையும் காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியம் காட்டிய முன்னிலை ஒருமை, பன்மை விசுதிகளில் வீரசோழியம் ஆய், ஈர் ஆகியவற்றைக் கிறு என்ற நிகழ்காலக் கால இடைநிலையோடு இணைத்துக் கிறாய், கிறீர் எனக் காட்டியுள்ளது. இதுபோன்று கால இடைநிலையையும் முன்னிலையில் (விரவுத்திணை) ஒருமை, பன்மை விசுதிகளையும் ஒன்றாக அமைத்து ஒரு பிரத்திய வடிவமாக வீரசோழியம் அமைத்திருப்பது தமிழ் மொழியின் வினை அமைப்பும் வடமொழி வினை அமைப்பும் ஒன்று எனக் கருதும் போக்கால், புடைமாற்றத்தால் உண்டானது. இம்முறை தவறு. ஏனெனில், வடமொழி வினை விசுதியால் திணை - பால் வெளிப்படையாகக் காட்டப்பெறுவதில்லை.

இதேபோன்றுதான் நின்றாய், நின்றீர், நின்றீர்கள் என்பவையும் நில் + ற் + ஆய், நில் + ற் + ஈர், நில் + ற் + ஈர்கள் என்ற வடிவங்களாகப் பிரிக்கத் தகுந்தவை. இவை விகுதி வடிவங்களாக இருக்கும் நிலையில் இறந்தகால முன்னிலை (விரவுத்திணை) ஒருமை, பன்மைக்குரிய வடிவங்களாக உள்ளன. ஆனால், உண்ணா நின்றாய், உண்ணா நின்றீர், உண்ணா நின்றீர்கள் என்ற வடிவங்களை முறையே உண் + ஆ + நில் (ன்) + ற் + ஆய், ஈர், ஈர்கள் எனப் பிரித்துக் காட்டலாம். அல்லாமல் வீரசோழியத்தின் அடிப்படையில் இதனை நிகழ்கால முன்னிலைக்குரியதாகக் காட்ட வேண்டுமாயின் உண் + ஆநின்று + ஆய், ஈர், ஈர்கள் என்று பிரிக்கலாம். இங்கு வீரசோழியம் காட்டும் கிறாய் என்பது (கிறு + ஆய்) நிகழ்கால இடைநிலையையும் முன்னிலை ஒருமை ஈறையும் இணைத்து ஆக்கப்பட்ட விகுதி வடிவம். நின்றாய் என்பதில் ஆநின்று + ஆய் என்ற வடிவம்தான் செயல்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு செயல்படாமல் 'நின்றாய்' என்ற வடிவமாவே விகுதியாகச் செயல்பட்டுள்ளது. இது இறந்தகால முன்னிலை ஒருமையில் அமைந்த முழு வினைவடிவமாக உள்ளது. அதாவது, தமிழ் நிகழ்கால இடைநிலைகளையும் திணை - பால் காட்டும் விகுதிகளையும் இணைத்து வடமொழி வினை அமைப்பிற்குரிய விகுதி வடிவமாக (பிரத்தியம்) முன்னிலை விகுதிகளை அமைத்துள்ளது.

இதேபோன்று நிகழ்காலத் தன்மைக்குரிய உண்கிறேன், உண்கிறேம், உண்கிறோம், உண்ணா நின்றேன், உண்ணா நின்றேம், உண்ணா நின்றோம் ஆகிய சான்றுகளையும் நோக்கும்போது உண் + கிறு + ஏன், உண் + கிறு + ஏம், உண் + கிறு + ஓம் என்ற அடிச்சொல் + நிகழ்கால இடைநிலை + தன்மை ஒருமை (ஏன்), தன்மை பன்மை (ஏம், ஓம்) அமைப்பைக் கொண்டதாக உள்ளது. ஓம் என்பது தொல்காப்பியத்தின் அடிப்படையில் தன்மை பன்மைக்குரிய வினை விகுதி இல்லை.

நன்னூல் ஓம் என்பதைத் (நன்.332) தன்மை பன்மை விசுவாசக் காட்டியுள்ளது. ஆனால், நன்னூலுக்கு முந்தையது வீரசோழியம். எனவே, பதினோராம் நூற்றாண்டளவிலே அல்லது அதற்கு முன்பே 'ஓம்' எனும் வடிவம் தன்மை பன்மையைக் குறிக்கும் வடிவமாக நிலைபெற்றிருக்கலாம் எனக் கருதலாம்.

மேலே காட்டிய விசுவாசத்தை வீரசோழியம் கொண்டுள்ள முறையும் தமிழ் வினை அமைப்பு நெறியிலிருந்து வேறுபட்டது. ஏனெனில், தமிழ் நிகழ்காலத் தன்மை வடிவங்களில் விரவுத்திணை வடிவம் தன்மை ஒருமை, தன்மை பன்மை வினை விசுவாசங்களில் வெளிப்படுகின்றன. இதேபோன்று உண்ணா நின்றேன், உண்ணா நின்றேம், உண்ணா நின்றோம் என்பவையும் உண் + ஆ + நில் + ற் + ஏன், ஏம், ஓம் என்று பிரிக்கத் தகுந்தவை. இப்பிரிப்பு இவற்றை எதிர்மறை இறந்தகால வினைமுற்று வடிவங்களாகக் காட்டுகிறது. ஆனால், தொல்காப்பியம் 'ஆ' என்பதை அஃறிணை பலவின் பாலுக்குரிய வினைமுற்று விசுவாசக் காட்டுகின்றது. ஆக, இப்பிரிப்பு முறை தவறானதாகிறது. எனவே, இவற்றை உண் + ஆநின்று + ஏன், ஏம், ஓம் என்றே பிரிக்க வேண்டியுள்ளது. இதுதான் வீரசோழியத்தின்படி நிகழ்கால வடிவத்தைக் கொண்டதாக அமையும். வீரசோழியம் கிறு + ஆய், ஈர், ஈர்கள் என்பது போன்றே, ஆநின்று + ஏன், ஏம், ஓம் ஆகியவற்றையும் அமைத்திருக்க வேண்டும். அதாவது, ஆநின்று என்ற வடிவத்தையே நிகழ்கால வடிவமாக வீரசோழியம் கொண்டிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அல்லாமல், நின்று + ஆய், ஈர், ஈர்கள், என்ற அமைப்பில் நின்றாய் முதலான வடிவங்களையே விசுவாச வடிவங்களாக அமைத்துள்ளது. எப்படி அமைத்திருப்பினும் உறுப்பிலக்கண வடிவில் பிரிக்கத் தகுந்த திணை - பால் காட்டும் விசுவாசக் கொண்டுள்ள தமிழ் வினை

அமைப்பை வினை + விசுதி (தாது - பிரத்தியம்) என்ற வினை அமைப்பைக் கொண்ட, திணை - பால் பாகுபாட்டை விசுதியில் காட்டாத வடமொழிக்கு ஏற்ற வகையில் புடைமாற்றாகத் தந்திருப்பது வினை அமைப்பு நிலையில் வீரசோழியம் செய்த புடைமாற்றுக் கொள்கையாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. இராசாராமும், கிரியா பதங்களைக் கூறும் கிரியா பதப் படலத்திலும் இவ்வமைப்பைப் பின்பற்றியே மூவிடங்களில் வரும் கிரியா பதங்களையும் (71, 72) அப்பதங்கள் முக்காலங்களில் ஏற்கும் பிரத்தியங்களையும் (73, 78), ஏவல் வினைகளில் பிரத்தியங்கள் வருமாறையும் (79), மூன்றிடத்திலும் துணிவுப் பொருளில் பிரத்தியங்கள் வருமாற்றையும் (80), வினைக் குறிப்புப் பொருளிலும் கருமக் காரகத்திலும் கிரியா பதம் முடியும் விதத்தையும் வீரசோழியம் விளக்குகிறது என்று கூறுகிறார். (2006, பக்.187 - 199).

சு. ராசாராம் கருத்தோடு இங்கு வீரசோழிய வினை அமைப்புப் பற்றிச் சுபாஷ் சந்திரபோஸ் கூறும் கருத்தும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாக உள்ளது. அது வருமாறு:

வீரசோழியரின் உறுப்பிலக்கணப் பகுப்பு தொல்காப்பியரின் பகுப்புப் போல் அறிவியல் அணுகுமுறையோடு அமையவில்லை என்றும் பல இடங்களில் தமிழ் மொழியமைப்பிற்கு மாறாக அமைந்துள்ளது என்றும் இலக்கண அறிஞர் கருதுவர். எடுத்துக்காட்டாக, வினைமுற்றுகளில் வரும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகளையும், திணை, எண், பால், இடம் காட்டும் விசுதிகளையும் ஒரே விசுதியாகப் பகுத்திருப்பதைக் கூறலாம் (2006, பக்.190,191).

4.2.6. நிகழ்கால விசுதிகளின் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- வீரசோழியம் காட்டும் நிகழ்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை விசுதிகளுக்கும் (பிரத்தியங்களுக்கும்) அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் ஆகியவை

காட்டும் நிகழ்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை விசுவிகளுக்கும் ஒற்றுமை இல்லை. வீரசோழியம் காட்டும் விசுவிகள், தமிழ் நிகழ்கால இடைநிலைகள் (கிறு, கின்று, ஆநின்று) + திணை – பால், இடம், எண் (ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், து, ன்), (ஆய், ஈர், ஈர்கள்), (ஏன், ஏம், ஓம்) காட்டும் வினைமுற்று விசுவிகள் ஆகியவை இணைந்த கூட்டு வடிவங்களாக உள்ளன. வீரசோழியம் காட்டும் கிறான், நின்றான், உண்ணா நின்றான் முதலானவற்றில் உள்ள கிறு, ஆநின்று ஆகிய நிகழ்கால வடிவங்களைக் கி.பி 11ஆம் காலகட்டத்திற்கு முன் தோன்றியவையாகக் கருதவேண்டியுள்ளது.

- தொல்காப்பியம் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை, ஒருமை, பன்மை, திணை – பால் என்ற அடிப்படையில் வினைமுற்று விசுவிகளைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை, நிகழ்கால விசுவிகள் என்ற அடிப்படையில் அமைத்துள்ளன. தொல்காப்பிய வினை அமைப்புச் சமஸ்கிருத, பாலி நிகழ்கால வினை அமைப்பு முறையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளது.

4.3.இறந்தகால விசுவிகள்

4.3.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி, இறந்தகாலத்தை மூன்று வகையாகக் பகுத்துக் கூறுகிறது. ஒன்று: தாதுக்களுக்குப் பின் இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க 'லங்' (இறந்தகாலம்) ஒட்டு வரும் (3.2.110). இரண்டு: இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த இறந்த காலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுக்குப் பின் 'லங்' (அனத்யதனே) (Imperfect) ஒட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும் (3.2.111). மூன்று:

பேசுவர் தான் நேரில் பார்க்காத (இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் - பரோக்ஷோ) இறந்த காலத்தைச் சூட்ட 'லிட்' (perfect) ஒட்டு இணைக்கப்படவேண்டும் (3.2.115). அஷ்டாத்யாயி, இவற்றிற்கான சான்றுகளாக முறையே அகார்ஷீத் - செய்தான், அகரோத் - அவன் செய்தான், சகார - அவன் செய்தான் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

4.3.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம் முடிந்து போன, காலம் கடந்த மற்றும் காணாதன குறித்து வரும்பொழுது இறந்தகால (பரோக்க⁴) விசுதிகளைப் (அ, உ, எ, த்த², அங், ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே) பயன்படுத்த வேண்டும் (419, 428) என்கிறது. சான்றாக ஏவம் கில போராணாஹு - இது பழைய ஆடை என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதில் 'உ' இறந்தகால ஈறாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

நேற்றும் அதற்கு முன்பும் நடந்தவற்றைக் (கண்டனவும் காணாதனவும்) குறிக்க இறந்தகால விசுதியான 'ஹிய்யத்தனீ' விசுதிகளைப் (ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அங், ம்ஹா, த்த², த்து²ங், லே, வ்ஹங், இங், ம்ஹலே பயன்படுத்த வேண்டும் (420,429) என்கிறது. சான்றாக, லோ அகமா மக்³க³ம் - அவன் பாதையில் சென்றான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதில் 'ஆ' என்பது இறந்தகால ஈறாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

இன்று மற்றும் சமீபத்தில் நடந்து முடிந்தவற்றைக் குறிக்க 'அஜ்ஜதனீ' என்னும் இறந்தகால விசுதிகளைப் (ஈ, உங், ஓ, த்த², இங், ம்ஹ, ஆ, ஊ, சே, வ்ஹங், அங், ம்ஹே) பயன்படுத்த வேண்டும் (421,430) என்கிறது. சான்றாக லோ மக்³க³ம் அகமீ - அவன்

பாதையில் சென்றான் என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதில் 'ஈ' என்பது இறந்தகால ஈறாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது.

4.3.3. வீரசோழியம்

வீரசோழியம் 'த, ன, ய' (66) ஆகியவற்றினை இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. சான்றாக, பிறந்த பிள்ளை, கண்ட எருது, நின்ற பசு, ஊட்டின, தீற்றின, போன, ஆய ஆகியவற்றை முறையே த, ன, ய ஆகிய இடைநிலைகளுக்குக் காட்டியுள்ளது. மேலும், படர்க்கை இறந்தகாலப் பிரத்தியங்களை வீரசோழியம், 73வது காரிகையில் கூறுகிறது. அதாவது தான், ஆன், தாள், ஆள், தார், ஆர், தார்கள், ஆர்கள், தது, அது, தன, அன ஆகியவற்றைப் படர்க்கை இறந்தகால விசுதிகளாகக் காட்டுகிறது.

4.3.4. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம் ஒரு செயல் முடிவடைந்ததைக் குறிக்கும் காலம் இறந்தகாலம் ஆகும் என்றும் இக்காலத்தைக் குறிக்க வினையடியுடன் 'ஈ, உங், ஓ, த்த², அங், ம்ஹ' ஆகிய பரஸ்மைபத விசுதிகளையும் 'ஆ, ஊ, ஸே, வ்ஹம், அ, ம்ஹே' ஆகிய ஆத்மனேபத விசுதிகளையும் பயன்படுத்தவேண்டும் (வினை.4) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, அக³மீ - சென்றான், அக³முங் - சென்றார்கள், அக³மோ - சென்றாய், அக³மித்த² - சென்றீர்கள், அக³மிங் - சென்றேன், அக³மிம்ஹா - சென்றோம் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது.

மேலும், சற்றுத் தினங்களுக்கு முன்பு நடந்தவற்றைக் குறிக்க 'அனஜ்ஜதனே' என்ற இறந்தகால விசுதிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று 'ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அ, ம்ஹா, த்த², த்துங், ஸே, வ்ஹங், இங், ம்ஹஸே' ஆகிய பின்னொட்டுக்களைக் (வினை.5)

காட்டியுள்ளது. சான்றாக அகமா, அகமு, அகமோ, அகமத்த², அகம, அகமம்ஹா முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லான வினையியல் 6வது நூற்பா, நாம் கண்ணில் பார்க்காத காலத்தைக் குறிக்க 'பரோக்கோ' எனும் இறந்தகாலப் பின்னொட்டுக்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று 'அ, உ, ஏ, த்த², அ, ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே' ஆகிய பின்னொட்டுக்களைக் காட்டுகிறது. சான்றாக, சகா³ம - சென்றான், சக³மு - சென்றார்கள், சக³மே - சென்றாய், சக³மித்த² - சென்றீர்கள், சக³ம - சென்றேன், சக³மிம்ஹ - சென்றோம் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது.

4.3.5. இறந்தகால விகுதிகள்: ஒப்பீடு

அஷ்டாத்யாயி, இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க, தாதுகளுக்குப் பின் 'லங்'பும்' (பூதே) (3.2.110), இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க, தாதுவுக்குப் பின் 'லங்'பும் (அனத்யதனே) (Imperfect) (3.2.111), பேசுவர் தான் நேரில் பார்க்காத இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும் இறந்தகாலத்தைச் (பரோக்ஷோ) சுட்ட 'லிட்'டும் (perfect) தாதுகளுக்குப்பின் இணைக்கப்படும் (3.2.115) என்கிறது. அஷ்டாத்யாயின் இத்தகைய இறந்தகால வகையைப் பற்றி *வடமொழி வரலாறு* என்னும் நூல் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

இறந்தகாலச் சாமான்யத்தைக் குறிக்க லுங்ஹம், கூறுவோனாற் பார்க்கப்பட்டதாயும் உலகத்தாரால் அறியப்பட்டதாயும் அனத்யதனமான இறந்தகாலத்தில் நிகழ்ந்ததாயும் உள்ளதைக் குறிக்க லங்ஹம், அத்யந்தம் பரோக்ஷமான செயலைக் குறிக்க லிட்ஹம் வழங்கப்படும் என்பது அஷ்டாத்யாயி ஸூத்ரத்தாலும் மஹாபாஷ்யத்தாலும் அறியப்படுகின்றது (1950, ப.316).

இதிலிருந்து அஷ்டாத்யாயின் இறந்தகாலத்தைப் பொது இறந்தகாலம், அனத்யதனமான இறந்தகாலம், பரோக்ஷமான இறந்தகாலம் என மூன்றாகக் கொள்ளலாம். ஆனால், இவற்றின் விசுவிகளை அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்களிலிருந்தோ, 'வடமொழி வரலாறு' என்ற நூலிலிருந்தோ அறிந்து கொள்வதற்கில்லை.

அஷ்டாத்யாயின் இத்தகைய இறந்தகால வகையைக் கச்சாயன, மொக்கல்லான பாலி மரபிலக்கணங்களின் இறந்தகால வகையோடு ஒப்பிட வேண்டும். அவ்வொப்பீடு சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான இறந்தகாலம் பற்றிய ஒற்றுமை வேற்றுமையைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள உதவும். அவ்வகையில் கச்சாயனம் முடிந்து போன, காலம் கடந்த மற்றும் காணாதன குறித்து வரும்பொழுது பரோக்க⁴ இறந்தகால விசுவிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் (அ, உ, எ, த்த², அங், ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே) (419,428) என்கிறது. மேலும், கச்சாயனம் நேற்றும் அதற்கு முன்பும் நடந்தவற்றைக் (கண்டனவும் காணாதனவும்) குறிக்க, இறந்தகால 'ஹிய்யதனீ' விசுவிகளைப் (ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அங், ம்ஹா, த்த², த்து²ங், ஸே, வ்ஹங், இங், ம்ஹஸே) பயன்படுத்த வேண்டும் (420,429) என்றும் இன்று மற்றும் சமீபத்தில் நடந்து முடிந்தவற்றைக் குறிக்க 'அஜ்ஜதனீ' என்னும் இறந்தகால விசுவிகளைப் (ஈ, உங், ஓ, த்த², இங், ம்ஹ, ஆ, ஊ, சே, வ்ஹங், அங், ம்ஹே) பயன்படுத்த வேண்டும் (421,430) என்றும் கூறுகிறது. இவற்றிலிருந்து கச்சாயனம் பரோக்க⁴, ஹிய்யதனீ, அஜ்ஜதனீ என இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

ஆக, அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம் ஆகிய மரபிலக்கணங்கள் இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளன என்பது இவற்றிலிருந்து தெளிவாகிறது. ஆனால்,

அஷ்டாத்யாயி இறந்தகால வகைகளைச் சுட்டி விளக்கியதே அன்றி அவற்றின் விசுவிகளைக் காட்டவில்லை. கச்சாயனம் இறந்தகாலத்தை 'ஹிய்யதனீ, அஜ்ஜதனீ, பரோக்க⁴' என்று மூன்று வகையாகப் பெயரிட்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி 'பூதே, அனத்யதன, பரோக்ஷ' என்று பெயரிட்டுள்ளது.

மேலே காட்டப்பெற்ற அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம் ஆகியவற்றின் இறந்தகாலம் பற்றிய கருத்துக்களோடு மொக்கல்லானத்தை ஒப்பிட்டு நோக்க, மொக்கல்லானம் ஒரு செயல் முடிவடைந்ததைக் குறிக்கும் காலம் இறந்தகாலம் என்றும் இக்காலத்தைக் குறிக்க வினையடியுடன் 'ஈ, உங், ஓ, த்த², அங், ம்ஹ' ஆகிய பரஸ்மைபத விசுவிகளையும் 'ஆ, ஊ, ஸே, வ்ஹம், அ, ம்ஹே' ஆகிய ஆத்மனேபத விசுவிகளையும் பயன்படுத்தவேண்டும் (வினை.4) என்றும் கூறுகிறது. மேலும், சற்றுத் தினங்களுக்கு முன்பு நடந்தவற்றைக் குறிக்க 'அனஜ்ஜதனே' என்ற இறந்தகால விசுவிகளைப் (ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அ, ம்ஹா, த்த², த்துங், ஸே, வ்ஹங், இங், ம்ஹஸே) பயன்படுத்தவேண்டும் (வினை.5) என்றும் நாம் கண்ணில் பார்க்காத காலத்தைக் குறிக்கப் 'பரோக்கோ' எனும் இறந்தகால விசுவிகளைப் (அ, உ, ஏ, த்த², அ, ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே) பயன்படுத்தவேண்டும் (வினை.6) என்றும் கூறியுள்ளது.

இவற்றிலிருந்து அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இறந்தகாலத்தை மூன்றாக வகைப்படுத்துகின்றன என்பதை அறியமுடியும். அதேசமயம் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் இறந்தகால வகைகளின் விசுவிகள் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வொற்றுமையை அஷ்டாத்யாயியோடு விரித்துக் கொள்ள அஷ்டாத்யாயி இடம்தரவில்லை.

கச்சாயனம் காட்டியுள்ள விசுவிகளை மொக்கல்லானம் கொண்டிருப்பது, மொக்கல்லானம் பாலி மொழிக்கான இலக்கணம் என்பதை மேலும், உறுதிபடுத்துவதாக உள்ளது. ஆனால் மொக்கல்லானம், கச்சாயனம் காட்டும் இறந்தகால வகைகளின் கலைச்சொற்களாகிய ஹிய்யதனீ, அஜ்ஜதனீ, பரோக்க⁴ ஆகியவற்றில் பரோக்க⁴ தவிர ஏனைய இரு வகையான இறந்தகால வகைகளின் கலைச்சொல் பயன்பாட்டைப் பின்பற்றவில்லை. மாறாக, அஷ்டாத்யாயி காட்டும் இறந்தகால வகைகளின் கலைச்சொற்களையே (பூதே, அனத்யதன, பரோக்கா) எடுத்துக் கொண்டுள்ளது. இத்தன்மை மேலும், அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான நெருங்கிய கலைச்சொல் உறவை வெளிப்படுத்துகிறது. மொக்கல்லானம், பாலி மொழிக்குரிய இறந்தகால விசுவிகளை அஷ்டாத்யாயின் கலைச்சொல் வகைப்பாட்டு அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கூறும் இறந்தகாலம் பற்றிய கருத்துக்களை வடமொழி, தமிழ் ஒப்பீட்டையும் புடைமாற்றையும் தன்னகத்தே கொண்ட வீரசோழியத்தோடு ஒப்பிட, வீரசோழியத்தின் புடைமாற்றுத் தன்மையையும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமை, வேற்றுமையையும் இனங்கண்டு கொள்ளியிலும். அவ்வகையில், வீரசோழியம் 'த, ன, ய' (66) ஆகியவற்றினை இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் கூறுகிறது. மேலும், படர்க்கை இறந்தகாலப் பிரத்தியங்களாகத் தான், ஆன், தாள், ஆள், தார், ஆர், தார்கள், ஆர்கள், தது, அது, தன, அன (73) ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

வீரசோழியத்தின் இத்தகைய இறந்தகாலக் கருத்துக்கள் பற்றிய வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாட்டின் கருத்துகள் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கவையாக உள்ளன.

அவை வருமாறு:

இறந்தகால இடைநிலைகள் பயின்று வந்த பிறந்த பிள்ளை, கண்ட எருது, நின்ற பசு, ஊட்டின, தீற்றின, போன, ஆய ஆகிய வீரசோழியச் சான்றுகள் தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி பெயரெச்சங்களாகும். இவை செய்த என்ற பெயரெச்ச வாய்ப்பாட்டால் அமைந்துள்ளன. மேலும், வீரசோழியம் காட்டும் படர்க்கை இறந்தகால விசுதிகளுக்கான சான்றுகளான உண்டான் முதலானவற்றைப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளது (உண் + தான் = உண்டான், உண் + தாள் = உண்டாள், உண் + தார் = உண்டார், உண் + தார்கள் = உண்டார்கள், உண் + தது = உண்டது, உண் + தன = உண்டன, உறங்கின் + ஆன் = உறங்கினான், உறங்கின் + ஆள் = உறங்கினாள், உறங்கின் + ஆர் = உறங்கினார், உறங்கின் + ஆர்கள் = உறங்கினார்கள், உறங்கி + அது = உறங்கியது, உறங்கி + அன = உறங்கின)

(2006, பக்.187,199).

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியம் பன்னிரண்டு விசுதிகளைப் படர்க்கை இறந்தகால விசுதிகளாகக் கூறுகிறது என்பதை அறியலாம். மேலும், வினை அமைப்பை அடிச்சொல் + விசுதி என்ற அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது என்பதையும் அறியலாம். இத்தகைய இரண்டு கூறுகளையும் தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட, வீரசோழியத்தின் புடைமாற்றுத் தன்மையைக் கண்டறிய இயலும். அவ்வகையில் வீரசோழியப் படர்க்கை இறந்தகால விசுதிகளைத் தொல்காப்பியத்தோடு வைத்து நோக்க, வீரசோழியம் கூறும் ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள்,

அது, அன ஆகியவற்றுள் ஆன், ஆள் ஆகியவை தொல்காப்பியத்தின் அடிப்படையில் 'உயர்திணை ஒருமை படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகளாகும்'. ஆர் என்பது உயர்திணை பலர்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதி. அது, அன என்பவற்றுள் 'அது' என்பதில் உள்ள 'து' என்பது அஃறிணை ஒன்றன்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதி. 'அன' என்பதில் 'ன'கரத்தில் உள்ள 'அ'கரம், அஃறிணை பலவின்பால் வினைமுற்று விகுதி.

தொல்காப்பியத்தின் இவ்விகுதிகளுக்கான சான்றுகள் இறந்தகாலத்தில் முறையே உண்டான், உண்டாள், உண்டார், உண்டது, உண்டன என்று அமைகின்றன. இச்சான்றுகளின்படி 'உண்' என்பது பகுதியாகவும் 'ட'கரம் இறந்தகால இடைநிலையாகவும் ஆன், ஆள், ஆர், (அது) து, (அன) அ ஆகியவை திணை, பால், இடம், எண் காட்டும் விகுதிகளாகவும் அமைந்துள்ளன.

வீரசோழியம் இவ்விகுதிகளுக்கு (ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, அன) உறங்கினான், உறங்கினாள், உறங்கினார், உறங்கினார்கள், உறங்கியது, உறங்கின ஆகியவற்றைச் சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளது. இச்சான்றுகளின்படி வீரசோழியமும் திணை, பால், இடம், எண், காலஇடைநிலை ஆகியவற்றைக் கொண்ட வினைமுற்று வடிவங்களைச் சான்றுகளாகக் கொண்டுள்ளது எனலாம். ஆனால், வீரசோழியம் இச்சான்றுகளை உறங்கின் + ஆன் = உறங்கினான், உறங்கின் + ஆள் = உறங்கினாள், உறங்கின் + ஆர் = உறங்கினார், உறங்கின் + ஆர்கள் = உறங்கினார்கள், உறங்கி + அது = உறங்கியது, உறங்கி + அன = உறங்கின என்ற அடிப்படையில் பிரித்துள்ளது. அதாவது, வீரசோழியம், 'ஆன்' முதலானவற்றிற்குக் காட்டிய சான்றுகளை வினையடிச்சொல் + வினைவிகுதி (பிரத்தியம்) என்ற அடிப்படையில் பிரித்துள்ளது.

வீரசோழியத்தால், 'ஆன்' முதலானவை பிரத்திய வடிவங்களாகக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளனவா என்று நோக்கின், இல்லை என்றே கூறவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் பிரத்திய வடிவம் என்பது காலம், இடம், எண் ஆகியவை இணைந்த கூட்டு வடிவமாகும். இதனடிப்படையில் வீரசோழியத்தை நோக்கும்போது, வீரசோழியம் காட்டும் 'ஆன்' முதலானவற்றுள் திணை - பால், இடம், எண் மட்டுமே உள்ளன. கால இடைநிலை இல்லை. ஆனால், வீரசோழியம் காட்டும் 'தான், தாள், தார், தார்கள், தது, தன்' ஆகியவற்றின் வடிவ அமைப்பை நோக்கும்போது 'தான்' என்பது த் + ஆன் எனப் பிரிக்கத்தகுந்தாய் உள்ளது. இத்தகைய பிரிப்பு முறையை நன்னூல் வழி மேலும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். நன்னூல் த, ட, ற, இன் (142) ஆகியவற்றை இறந்தகால இடைநிலைகளாகவும், ஆண்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விகுதியாக 'ஆன்' (325) என்பதையும் காட்டுகிறது. சான்றுகளாக முறையே பார்த்தான், உண்டான், சென்றான், உறங்கினான் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இக்கருத்துக்களோடு வீரசோழியம் கூறும், தான் முதலான இறந்தகால வடிவங்களை இணைத்துப் பார்க்க, வீரசோழியம் காட்டும் 'தான்' என்பது த் + ஆன் எனப் பிரிக்கத்தகுந்ததாய் அமைந்துள்ளது. அதாவது, வீரசோழியம் இறந்தகால இடைநிலை (த்) + ஆண்பால் படர்க்கை ஒருமை வினைமுற்று விகுதி (ஆன்) (திணை - பால், எண், இடம்) ஆகியவற்றை இணைத்துத் 'தான்' என்ற கூட்டுவடிவத்தை (பிரத்தியம்) உருவாக்கியுள்ளது. ஆனால், வீரசோழியத்தால் 'தான், தாள், தார், தது, தன்' ஆகியவற்றிற்குச் சான்றுகளாக உண்டான், உண்டாள், உண்டார், உண்டது, உண்டன ஆகியவை காட்டப்பெற்றுள்ளன. இச்சான்றுகளை உண் + ட் + ஆன், ஆள், ஆர், அது,

அன எனப் பிரிக்கலாம். இப்பிரிப்பின்படி, டகர ஒற்று இறந்தகால இடைநிலையாக அமைகிறது. வீரசோழியம் காட்டும் 'தான்' முதலானவற்றில் 'த்' இறந்தகால இடைநிலையாக இருக்க, சான்றுகளில் டகர ஒற்று ஏன் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது என்ற வினா இங்கு எழுகிறது. அதாவது, இறந்தகாலத் 'த'கர வினை வடிவம் இறந்தகால 'ட'கர வினை வடிவினதாக எப்படி அமையும் என்பது அந்த வினா. இதற்குச் சொல்லியல் ஆய்வுகள் எனும் நூலின் கருத்துக்கள் விடையளிப்பதாக உள்ளன. அவைவருமாறு:

த - ட் - ற் - இன் என்பவை இறந்தகாலத்தை உணர்த்தும் எனப் பொதுவாகக் குறிப்பது மொழியின் அமைப்பை அப்படியே பிரித்து விளக்குவது. இந்நான்கு இறந்தகால இடைநிலைகளில் அடிப்படையானவை த், இன் என்ற இரண்டே ஆகும். 'த்' என்னும் இறந்தகால இடைநிலை புணர்ச்சியால் வேறுபட்ட வடிவங்களே 'ட், ற்' என்பது உரையாசிரியர்களுக்கோ அல்லது பவணந்திக்கோ புரியாத ஒன்று அன்று (2000, ப.20).

இக்கூற்றுவழி வீரசோழியம் 'தான்' என்பதற்கு 'உண்டான்' என்ற சான்றைக் காட்டியிருப்பது மாற்றுருபு என்ற அடிப்படையிலானது என்பதை அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

இதேபோன்று 'ஆன்' முதலானவற்றிற்கு வீரசோழியம் காட்டும் சான்றுகளும் அடிப்படையில் வேறுபட்டுள்ளன. அதாவது, வீரசோழியம் படர்க்கை இறந்தகால விசுதிகளான 'ஆன்' முதலானவற்றிற்கு உறங்கின் + ஆன் = உறங்கினான், உறங்கின் + ஆள் = உறங்கினாள், உறங்கின் + ஆர் = உறங்கினார், உறங்கின் + ஆர்கள் = உறங்கினார்கள், உறங்கி + அது = உறங்கியது, உறங்கி + அன = உறங்கின ஆகிய

சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. இச்சான்றுகளை நன்னூலோடு வைத்து நோக்க, 'இன்' என்ற இறந்தகால இடைநிலை வடிவத்திற்கான சான்றாக நன்னூல், உறங்கினான் என்பதைக் காட்டுகிறது.

இதனை நன்னூல், (உறங்கு + இன் + ஆன்) பகுதி + இறந்தகால இடைநிலை + ஆண்பால் ஒருமை படர்க்கை வினைமுற்றுவிகுதி எனப் பிரித்துக் காட்டுகிறது. ஆனால், வீரசோழியம் உறங்கின் + ஆன் = உறங்கினான், உறங்கின் + ஆள் = உறங்கினாள், உறங்கின் + ஆர் = உறங்கினார், உறங்கின் + ஆர்கள் = உறங்கினார்கள், உறங்கி + அது = உறங்கியது, உறங்கி + அன = உறங்கின எனப் பிரித்துள்ளது. அடிப்படையில் வீரசோழியம் காட்டும் 'உறங்கின் + ஆன்' என்ற வடிவம் உறங்கு + இன் + ஆன் என்ற வடிவத்திலிருந்து பிறந்ததாகும். இதுவே மொழி அடிப்படையிலான வினைப்பிரிப்பு முறையும் ஆகும். ஆனால், வீரசோழியம் (உறங்கு + இன்) பகுதி, இறந்தகால இடைநிலை இணைந்த கூட்டுவடித்தை ஒரே வடிவமாகக் (உறங்கின்) அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. இதே முறையைத்தான் நிகழ்கால வடிவங்களாகிய பகுதி + இடைநிலை + விகுதி என்ற மூன்றும் இணைந்த நின்றான் முதலான கூட்டுவடிவங்களுக்கும் வீரசோழியம் கொண்டுள்ளது.

வீரசோழியம், 'ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, அன' ஆகிய தொல்காப்பிய உயர்திணை, அஃறிணை படர்க்கை ஒருமை, பன்மை விகுதிகளையும் இவற்றிற்குச் சான்றுகளாக உறங்கின் + ஆன் முதலான கூட்டுவடிவங்களையும் காட்டியுள்ளது. இங்கு ஒரு சிக்கல் எழுகிறது. அது: வீரசோழியத்தால் 'ஆன்' முதலானவையே கால விகுதிகளாகக் காட்டப்பெற, சான்றில் 'உறங்கின்' என்பதில் உள்ள 'இன்' வடிவம் இறந்தகால

இடைநிலை வடிவமாக எவ்வாறு நிற்கிறது. இங்குப் பகுதியின் வடிவத்தில் உள்ள 'இன்'னைக் காலமாகக் கணிப்பதா அல்லது விசுவாசமாக உள்ள 'ஆன்' என்பதைக் காலமாகக் கணிப்பதா என்பது பெரிய சிக்கலாக உள்ளது.

ஆனால், 'தான்' முதலான வடிவங்களில் காலஇடைநிலை விசுவாசமாக இணைந்தே வெளிப்படுகிறது. ஏனெனில் 'தான்' முதலான வடிவங்கள் காலஇடைநிலையும், திணை - பாலும் சேர்ந்த கூட்டுவடிவங்களாகும்.

வீரசோழியம் காட்டும் 'ஆன்' முதலான வடிவங்களில் திணை, பால் மட்டுமே செயல்படுகின்றன. ஏனெனில், அவை தொல்காப்பியம் காட்டும் உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை, பன்மை, அஃறிணை படர்க்கை ஒருமை, பன்மை விசுவாசங்களாகும். இவையே வீரசோழியத்தால் படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவாசங்களாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. அடிப்படையில் வீரசோழியம் ஆன், தான் ஆகியவற்றில் தான் என்பதைக் கால இடைநிலையும், திணை - பாலும் இணைந்த பிரத்திய வடிவமாகவும் 'ஆன்' என்ற வடிவத்தைத் திணை - பால் மட்டுமே கொண்ட வடிவமாகவும் கொண்டுள்ளது. இதனை நோக்கும்போது வீரசோழியம் காட்டும் (ஆன், தான்) வடிவங்களுக்குள்ளே முரண் ஏற்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. இதனால்தான் இதற்கான சான்றை (உறங்கினான் = உறங்கு + இன் + ஆன்) கால இடைநிலை, திணை, பால் காட்டும் பிரத்திய வடிவமாக வீரசோழியம் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது என்று கருதமுடிகிறது. அதாவது, ஆன், தான் முதலான வடிவங்களில் ஆன், ஆள் முதலானவை திணை - பாலும், தான், தாள் முதலானவை காலஇடைநிலையும் திணை - பாலும் காட்டுகின்றன. ஆன் முதலானவற்றிற்குக் காட்டப்பெற்ற சான்றுகளில் இன் என்னும் இறந்தகால இடைநிலை

செயல்பட்டுள்ளது. இந்த இன் இங்குப் பகுதியோடு இணைந்துள்ளது. ஆனால், தான் முதலானவற்றிற்குக் காட்டப்பெற்ற உண்டான் முதலானவற்றில் விசுவயோடு கால இடைநிலை இணைந்துள்ளது. இத்தகையதான உள் முரண்களை வீரசோழியம் கொண்டிருப்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது. வீரசோழியத்தின் இறந்தகால வினை விசுவயோடுக்குள்ளே உள்முரண் இருப்பதற்கான காரணத்தை அறிய 'வீரசோழியம் ஏன் பன்னிரண்டு இறந்தகால வினைவிசுவயோடுகளை அமைத்துக் கொண்டது' என்ற வினாவை முதலில் எழுப்ப வேண்டியுள்ளது.

வீரசோழியத்தின் பன்னிரண்டு என்ற எண்ணிக்கையைத்தான் இங்கு அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகிய மரபிலக்கணங்களோடு ஒப்பிட வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கால வினைவிசுவயோடுகளைப் பரஸ்மைபதம், ஆத்மனேபதம், மூவிடம், இரு எண் என்ற பிரிப்புமுறைக்கு ஏற்பப் பன்னிரண்டாக அமைத்துள்ளன. விசுவயோடுகளைப் பன்னிரண்டாக அமைத்தற்கான காரணத்தை வீரசோழியமே கூறியுள்ளது. அது வருமாறு:

ஒருவனைக் கருதின சொல்லாதியான ஆறையும் வைத்து இதன்முன் படர்க்கை என்னும் புருடனாய் உள்ள பிரத புருடனை வைத்து, இதனோடு இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு எனும் முக்காலத்தையும் உறழ்ப் பதினெட்டு கிரியா பதமாம் (71).

இங்கு ஒருவனைக் கருதிய ஆறும் என்பது அயம்பால், சிறப்புப்பால் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகும். ஆக, வீரசோழியம் ஆறு பால்களின் வினைமுற்று வடிவங்களைப் படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவயோடுகளின் அமைப்பில் விளக்கியுள்ளது எனலாம். எனவேதான் வீரசோழியம் தொல்காப்பிய வினைமுற்று வடிவங்களாகிய ஆன், ஆள், ஆர்,

து, ன ஆகிய வினைமுற்று வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு இவற்றிற்கு நிகரான மற்றுமொரு ஆறு வடிவங்களை வலிந்து உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஆதலால்தான், அவ்வடிவங்கள் 'ஆன்' போன்று தனி வடிவங்களாக அமையாமல் இறந்தகால இடைநிலை, வினைவிசுதி சேர்ந்த கூட்டுவடிவங்களாக ஆயின. இவற்றிலிருந்து வீரசோழியரின் புடைமாற்றுத் தன்மையைக் கீழ்வருமாறு கூறலாம்.

வீரசோழியம், தொல்காப்பிய அயம்பால் வினைமுற்று விசுதிகளாகிய ஆன், ஆள், ஆர், து (அது), அ (அன) ஆகியவற்றோடு இடைக்காலத்தில் சிறப்புக்கருதி பயன்படுத்தப்பெற்ற 'கள்' (ஆர்கள்) விசுதியையும் சேர்த்து ஆறாக அமைத்துக் கொண்டு, இவற்றிற்கு நிகராகக் காலஇடைநிலை + வினைவிசுதி சேர்ந்த கூட்டுவடிவங்களாகிய தான், தாள், தார், தார்கள், தது, தன ஆகியவற்றையும் இணைத்து இறந்தகால விசுதிகளைப் பன்னிரண்டாக உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், வடமொழி மரபிலக்கணங்களில் இறந்தகாலப் பன்னிரண்டு வினை விசுதிகள் என்பது படர்க்கை ஒருமை, பன்மையில் அமைந்த பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத விசுதிகள் நான்காகவும் முன்னிலை ஒருமை, பன்மையில் அமைந்த பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத இறந்தகால வினை விசுதிகள் நான்காகவும் தன்மை ஒருமை, பன்மையில் அமைந்த பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத இறந்தகால வினை விசுதிகள் நான்காகவும் உள்ளன.

வீரசோழியம், படர்க்கை இறந்தகால வினைவிசுதிகளாகத் தொல்காப்பியம் காட்டும் அய்ந்து வினைமுற்று வடிவங்களோடு சிறப்பு என்பதையும் சேர்த்து ஆறு வினைமுற்று வடிவங்களை மட்டும் அமைத்துக் கொள்ளாமல் ஆறு வினை விசுதிகளுக்கு இணையாக மற்றுமொரு ஆறு விசுதிகளை ஏன் உருவாக்க வேண்டும் என்ற வினாவும் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு வடமொழியில் விசுதிகள் பன்னிரண்டாகக்

கட்டமைக்கப்பெற்றுள்ளது என்பது காரணமா என்பதை மேலும், சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவிகள் போன்று வீரசோழியம் காட்டும் முன்னிலை, தன்மை ஆகியவற்றின் இறந்தகால வினை விசுவிகளின் தன்மையினையும் ஆராயவேண்டும். இது, மேலும் வீரசோழியத்திற்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும், வீரசோழியத்திற்கும் வடமொழிகளுக்கும் உள்ள இலக்கண உறவை வெளிப்படுத்தும். அவ்வகையில் வீரசோழியம் 'தாய், ஆய், தீர், ஈர், தீர்கள், ஈர்கள்' ஆகியவற்றை முன்னிலை இறந்தகால வினை விசுவிகளாகவும் 'தேன், ஏன், தேம், ஏம், தோம், ஓம்' ஆகியவற்றைத் தன்மை இறந்தகால வினை விசுவிகளாகவும் (76) காட்டுகிறது.

முன்னிலை இறந்தகால விசுவிகளுக்குச் சான்றாக நீ உண்டாய், உறங்கினாய், நீர் உண்டீர், உறங்கினீர், நீங்கள் உண்டீர்கள், உறங்கினீர்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம் காட்டும் முன்னிலை இறந்தகால விசுவிகளாகிய தாய், ஆய், தீர், ஈர், தீர்கள், ஈர்கள் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியத்தோடு ஒப்பிட்டு நோக்க, தொல்காப்பியம், இ, ஐ, ஆய் ஆகிய மூன்றும் முன்னிலையில் ஒருவருக்கும், ஒருத்திக்கும், ஒன்றன் பாலுக்கும் வரும் (கிளவி. 36), என்றும் இர், ஈர், மின் ஆகிய மூன்றும் முன்னிலையில் பலர்பாலுக்கும் பலவின் பாலுக்கும் வரும் (கிளவி. 37) என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, உண்டி, தின்றி, உண்டனை, உண்டாய் ஆகியவற்றை முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றுக்கும் உண்டனீர், உண்டீர், உண்மின் ஆகியவற்றை முன்னிலை பன்மை வினைமுற்று விசுவிகளுக்கும் காட்டுகிறது. இங்கு வீரசோழியம் கொண்டுள்ள தாய், ஆய், தீர், ஈர், தீர்கள், ஈர்கள் ஆகியவற்றுள் ஆய், ஈர் ஆகிய இரண்டு மட்டுமே தொல்காப்பிய

முன்னிலை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விகுதிகள். மற்றையவையான தாய், தீர் ஆகிய இரண்டும் எவ்வடிவத்திலிருந்து பிறந்தவை என்பதை அறியமுடியவில்லை. இவற்றை உற்றுநோக்க வேண்டியுள்ளது. அதற்காக அவற்றின் சான்றுகளை நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில் இவ்வடிவங்களுக்கான சான்றுகளாக வீரசோழியத்தால் உறங்கினாய், உறங்கினீர் ஆகியவை காட்டப்பெற்றுள்ளன. இவற்றை உறங்கு + இன் + ஆய் என்றும் உறங்கு + இன் + ஈர் என்றும் பிரிக்கலாம். இச்சான்றுகளில் ஆய், ஈர் என்ற தொல்காப்பிய முன்னிலை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று வடிவங்களே செயல்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு அல்லாமல் தாய், தீர் ஆகியவற்றை, த் + ஆய், த் + ஈர் என்று பிரித்தால் இறந்தகால இடைநிலை + முன்னிலை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று வடிவங்கள் சேர்ந்த கூட்டுவடிவமாக இவற்றைக் கருதலாம். சான்றில் 'த்' என்னும் இறந்தகால வடிவத்தின் மாற்று வடிவமாகிய 'ட்' பயின்றுவந்துள்ளது. இவற்றைத் தவிர்த்து ஈர்கள், தீர்கள் என்ற வடிவங்கள் சிறப்புப்பால் (உயர்வு) கருதிக் வைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவ்விடமும் தொல்காப்பிய முன்னிலை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று வடிவங்களை முன்னிலை இறந்தகால வினைவிகுதிகளாக வீரசோழியம் வடமொழி அமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றியுள்ளது. அதாவது, ஆய், ஈர், ஈர்கள் ஆகியவற்றிற்கு நிகராகத் தாய், தீர், தீர்கள் ஆகியவற்றை வீரசோழியம் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. இவ்வடிவங்கள் (தாய், தீர், தீர்கள்) இறந்தகால இடைநிலையும், முன்னிலை ஒருமை, பன்மை வினைவிகுதிகளையும் இணைத்துச் செய்யப்பெற்ற கூட்டுவடிவங்களாகும்.

இவ்விடம் வீரசோழியத்தால் முன்னிலை இறந்தகால விசுதிகளாக ஆறு விசுதிகளே காட்டப்பெற்றுள்ளன. இதன் காரணத்தை வீரசோழியம் கீழ்வருமாறு கூறுகிறது. அது வருமாறு:

முன்னிலை, தன்மை என்னும் இரண்டிடத்தையும் மூன்று காலங்களையும் ஒருமை, சிறப்பு, பன்மை என்னும் மூவகைச் சொல்லையும் வைத்து உறழப் பதினெட்டுக் கிரியா பதமாம். ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்பதை வேறுபடுக்க ஒண்ணாமையில் ஒருமை எனவும் பலர், பல என்பதனை வேறுபடுக்க ஒண்ணாமையில் பன்மை எனவும் கொண்டான் (72).

இக்கூற்று, முன்னிலை, தன்மை ஆகியவை விரவுத்திணை வடிவங்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. இவ்விடம் படர்க்கையைத் தவிர முன்னிலை, தன்மை ஆகியவற்றை விரவுத்திணையாகத்தான் கொள்ள முடியுமே அன்றி அயம்பாலுக்குரியதாகக் கொள்ளமுடியாது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இங்கும் வீரசோழியம் ஒருமை, சிறப்பு, பன்மை என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அவ்வகையில் ஆய், ஈர், ஈர்கள் என்ற விசுதிகளின் அடிப்படையில் முன்னிலை இறந்தகால விசுதிகளை மூன்றாகவே பிரித்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அவ்வாறு அல்லாமல் ஆறாக வகைப்படுத்தியுள்ளது. அடிப்படையில் வீரசோழியம் ஆய், ஈர் ஆகிய தொல்காப்பிய முன்னிலை ஒருமை, பன்மை விசுதிகளுக்கு நிகராக தாய், தீர் (இறந்தகால இடைநிலை (த்) + முன்னிலை ஒருமை (ஆய்), முன்னிலை பன்மை (ஈர்)) ஆகியவற்றையும் சிறப்புப்பால் என்ற பண்பால் ஈர்கள், தீர்கள் ஆகியவற்றையும் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஆய், ஈர் தவிர்த்து வீரசோழியத்தால் உருவாக்கப்பெற்ற தாய் முதலான வடிவங்கள் பிரத்திய வடிவங்கள் என்பது கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

படர்க்கை, முன்னிலை இறந்தகால வினை விசுதிகளின் புடைமாற்றுத் தன்மையைப் போன்று, தன்மை இறந்தகால வினை விசுதிகளையும் நோக்க, இறந்தகால வினை விசுதிகளின் முழுபுடைமாற்றுத் தன்மையை விளங்கிக்கொள்ள முடியும். அவ்வகையில் வீரசோழிய 76வது காரிகை, தன்மை இறந்தகால வினை விசுதிகளாகத் தேன், ஏன், தேம், ஏம், தோம், ஓம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய தன்மை இறந்தகால வினை விசுதிகளையும் தொல்காப்பியத்தோடு வைத்து நோக்க, தொல்காப்பிய வினையியல் 5வது நூற்பா 'அம், ஆம், எம், ஏம், கும், டும், தும், றும்' ஆகியவற்றைத் தன்மை பன்மை வினைமுற்று விசுதிகளாகக் கூறுகிறது. தொல்காப்பிய வினையியல் 6வது நூற்பா 'கு, டு, து, று, என், ஏன், அல்' ஆகியவற்றைத் தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விசுதிகளாகக் கூறுகிறது. இவற்றுள் வீரசோழியம், தொல்காப்பியத் தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விசுதியாகிய 'ஏனை'யும் தன்மை பன்மை வினைமுற்று விசுதியாகிய 'ஏமை'யும் தன்மை இறந்தகால வினைவிசுதிகளாகக் கொண்டுள்ளது. 'ஓம்' என்ற வடிவம் வீரசோழியத்தால் தன்மை இறந்தகால வினை விசுதியாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. இது தொல்காப்பியத்தில் இல்லாத வடிவமாகும். இவ்வடிவத்தின் காலத்தைக் கண்டறிய வேண்டும். பொதுவாக, இளம்பூரணரின் உரை நன்னூலின் சில நூற்பாக்களுக்கு அடிப்படை என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்ற ஒன்று. இதன் அடிப்படையில் இளம்பூரணரின் கருத்துக்கள் வீரசோழியக் காரிகைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தனவா என்பதையும் ஆராயவேண்டும். இவ்வாராய்ச்சி 'ஓம்' என்ற வடிவத்தின் தோற்றுவிடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றைக் கண்டறிய உதவும். 'ஏன், ஏம் ஆகியவை தொல்காப்பியத்தின்படி தன்மை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விசுதிகள். இவ்விசுதிகளை வீரசோழியம் தன்மை இறந்தகால வினை விசுதிகளாகப் புடைமாற்றிக்

காட்டியுள்ளது. இவ்வடிவங்கள் முழு வடிவங்கள். இவை அல்லாத காட்டப்பெற்ற தேன், தேம், தோம் ஆகிய தன்மை இறந்தகால வினை விசுவிகள், த் + ஏன், ஏம், ஓம் ஆகியவை இணைந்த கூட்டு வடிவங்கள். இவ்விடம் வீரசோழியம், 'முன்னிலை, தன்மை என்னும் இரண்டிடத்தையும் மூன்று காலங்களையும் ஒருமை, சிறப்பு, பன்மை என்னும் மூவகைச் சொல்லையும் வைத்து உறழ்ப் பதினெட்டுக் கிரியா பதமாம்' (72) என்ற விளக்கத்தின் அடிப்படையில் தன்மை வினைமுற்று விசுவிகளையும் ஆறாக அமைத்துள்ளது.

வீரசோழியம் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வரிசைமுறையில் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் இறந்தகால வினைவிசுவிகள் என்ற வினை அமைப்பை ஒன்றிணைத்துப் படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவிகள், முன்னிலை இறந்தகால வினை விசுவிகள், தன்மை இறந்தகாலவினை விசுவிகள் என்ற அமைப்பை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. வடமொழி மரபிலக்கணங்கள், பன்னிரண்டு காலவிசுவிகளைப் படர்க்கை ஒருமை, பன்மை, முன்னிலை ஒருமை, பன்மை, தன்மை ஒருமை, பன்மை என்ற அமைப்பில் ஒன்றுக்கு இரண்டு வீதம் ஆறு விசுவிகளைப் பரஸ்மைபத அடிப்படையிலும் ஆறு விசுவிகளை ஆத்மனேபத அடிப்படையிலும் அமைத்துள்ளன. இந்த அமைப்பு அடிப்படையில்தான் வீரசோழியம் படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவிகளைப் பன்னிரண்டாக அமைத்துக் காட்டியதா என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. ஆனால், ஆறு பால்கள் அடிப்படையில் விசுவிகளை வகைப்படுத்துவதாக வீரசோழியமே கூறியுள்ளது.

இந்த அடிப்படையில் வீரசோழியம் காட்டிய வினை விசுவிகளை நோக்குவோமாயின் ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, அன ஆகிய ஆறை மட்டுமே வீரசோழியம் படர்க்கை இறந்தகால வினை விசுவிகளாக அமைத்திருக்கலாமே, ஏன்

இவற்றிற்கு இணையான தான், தாள், தார், தார்கள், தது, தன ஆகியவற்றையும் அமைத்துக் கொண்டது என்ற வினா எழக்கூடும். இதற்கு வடமொழியில் கால விகுதிகள் பன்னிரண்டாக வகைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளன என்பதை விடையாகக் கூறலாம். அதேசமயம் வேறொரு அடிப்படையிலும் இதை அணுக வேண்டியுள்ளது. அதாவது, வீரசோழியம் கொண்ட தொல்காப்பிய உயர்திணை படர்க்கை வினைமுற்று விகுதிகள் முக்காலத்திற்கும் பொருந்துபவை. அவற்றுள்ளே காலம் என்பது புதைநிலையில் உள்ளது. உரையாசிரியர்களும் இவற்றை அவ்வடிப்படையில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளனர். இதனை ஒருபுறமும் பன்னிரண்டு விகுதிகளைக் கால வினைகளில் கொண்ட அமைப்பை ஒருபுறமும் மனதிற்கொண்ட வீரசோழியம் ஆன் முதலான ஆறு விகுதிகளுக்கும் இணையாகத் தான் முதலான கால இடைநிலை + வினைமுற்று விகுதி இணைந்த ஆறு கூட்டு வடிவங்களை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளது. ஆக, வீரசோழியம் தமிழ் வினைமுற்று வடிவங்களை, வடமொழி காலவிகுதி அமைப்பில் அமைத்து, தமிழ் வினை அமைப்பை வடமொழியாளர்களுக்குக் கற்பித்துள்ளது எனலாம். அதாவது, திணை - பால், எண், இடம் காட்டும் தமிழ் வினைமுற்று வடிவங்களைக் கால வினைவிகுதிகள் என்ற வடமொழி சட்டகத்தில் பொருத்திக் கற்றலை மேற்கொண்டுள்ளது. இத்தன்மையே வீரசோழியத்தின் புடைமாற்றுத் தன்மையாகக் கருதப்பட வேண்டியதாகும்.

இவ்விடம் வீரசோழிய விளக்கமுறைக்கும் அதுகொண்டுள்ள இறந்தகால வினை விகுதிகளுக்கும், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் இறந்தகால வினை விகுதிகளுக்கும் எவ்வித ஒற்றுமையும் இல்லை. இவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமை என்று கூறப்பட வேண்டியவை, ஒன்று: படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வரிசை முறையை வீரசோழியம் பின்பற்றுதல். மற்றொன்று: தமிழ் வினை

அமைப்பை விளக்க, கால விகுதிகளின் அடிப்படையில் அமைந்த வடமொழி வினை அமைப்பு (பிரத்தியம்) முறையைச் சட்டகமாக எடுத்துக் கொண்டமை.

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியம், தமிழ் வினை அமைப்பை, வினையடிச்சொல் + கால காட்டும் விகுதி (காலம், இடம், எண்), (தாது + பிரத்தியம்) என்ற வடமொழி வினை அமைப்பு முறையை அறிந்தவர்களுக்குக் கற்பித்திருக்கக் கூடும் எனக் கருதலாம்.

4.3.6. இறந்தகால ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- அஷ்டாத்யாயி, இறந்தகாலத்தைப் பூதே (லுங்), அனத்யதனே (லங்) (Imperfect), பரோசேஷா (லிட்) (perfect) எனவும் கச்சாயனம் பரோக்க⁴, ஹரிய்யதனீ, அஜ்ஜதனீ எனவும் மொக்கல்லானம், பூதே, அனஜ்ஜதனே, பரோக்கோ எனவும் மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளன.
- மொக்கல்லானம் கூறும் இறந்தகால வகைகளான பூதே, அனஜ்ஜதனே, பரோக்கா என்பவை அஷ்டாத்யாயி கூறும் கலைச்சொற்களாகும்.
- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் காட்டும் இறந்தகால விகுதிகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன.
- வீரசோழியம், படர்க்கை இறந்தகால விகுதிகளை ஆண்பால், பெண்பால் பலர்பால், சிறப்பு, ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்ற ஆறு பால்களின் அடிப்படையில் அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. முன்னிலை, தன்மை ஆகியவற்றை ஒருமை, சிறப்பு, பன்மை என்ற வினை அமைப்பு அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. வீரசோழிய விளக்கமுறைக்கும் அதுகொண்டுள்ள இறந்தகால வினை

விசுவகரங்குக் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் இறந்தகால வினைவிசுவகரங்குக் ஒற்றுமை இல்லை.

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வரிசை முறையைப் பின்பற்றியுள்ளன.
- வீரசோழியம், தமிழ் வினை அமைப்பை விளக்க, காலவிசுவகரங்குக் அடிப்படையில் அமைந்த வடமொழி வினை அமைப்பு (தாது + பிரத்தியம் (இடம், எண்) முறையைச் சட்டகமாக எடுத்துக் கொண்டுள்ளது.

4.4. எதிர்கால விசுவகரங்குக்

4.4.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி எதிர்காலத்தைக் குறிக்கவும், எதிர்காலத்தில் நிகழப் போகும் செயலுக்காக ஒரு செயல் செயல்படுகிறது என்று சுட்டும்போதும் 'ல்ருட்' (எதிர்காலம்) ஒட்டுப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் (3.3.13) என்று கூறுகிறது. ஆனால், அஷ்டாத்யாயி எதிர்கால விசுவகரங்குக் சுட்டவில்லை.

4.4.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், இதுவரை நடவாத காலத்தைக் குறிப்பது P^4 விஸ்ஸந்தீ எனப்படும் எதிர்காலம் ஆகும் என்று (423) கூறுகிறது. மேலும் ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸங், ஸ்ஸம்ஹே ஆகியவற்றை எதிர்கால விசுவகரங்குக் (431) காட்டுகிறது. சான்றாக, ஸோ K^3 ச்சிஸ்ஸதி –

அவன் போவான், ஸோ கரிஸ்ஸதி - அவன் செய்வான், தே கச்சிஸ்ஸந்தி - அவர்கள் போவார்கள், தே கரிஸ்ஸந்தி - அவர்கள் செய்வார்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

4.4.3. வீரசோழியம்

வீரசோழிய 66வது காரிகை, முக்கால இடைநிலைகளைச் சுட்டும்போது எதிர்கால இடைநிலைகளாகக் கும், உம் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இது அல்லாமல் 75வது காரிகையில், படர்க்கையில் அமைந்த வினை விசுதிகளாக வான், வாள், வார், வார்கள், வது, வன, பான், பாள், பார், பார்கள், பது, பன ஆகியவற்றையும் 78வது காரிகையில் முன்னிலை எதிர்கால விசுதிகளாக வாய், பாய், வீர், பீர், வீர்கள், பீர்கள் ஆகியவற்றையும் தன்மை எதிர்கால வினை விசுதிகளாக வேன், பேன், வேம், பேம், வோம், போம் ஆகியவற்றையும் காட்டுகின்றன.

4.4.4. மொக்கல்லானம்

ஆரம்பிக்கப்படாத செயலைக் குறிக்க எதிர்கால (பவிஸ்ஸதி) விசுதிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸம், ஸ்ஸம்ஹே ஆகிய பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத விசுதிகளைக் (வினை.2) காட்டுகிறது. சான்றாக, க³மிஸ்ஸதி - போவான், க³மிஸ்ஸந்தி- போவார்கள், க³மிஸ்ஸஸி - போவாய், க³மிஸ்ஸத² - போவீர்கள், க³மிஸ்ஸாமி - போவேன், க³மிஸ்ஸாம - போவோம், க³மிஸ்ஸதே - போவான், க³மிஸ்ஸந்தே - போவார்கள், க³மிஸ்ஸஸே - போவாய், க³மிஸ்ஸவ்ஹே - போவீர்கள், க³மிஸ்ஸம் - போவேன், க³மிஸ்ஸம்ஹே - போவோம் ஆகியவற்றை முறையே

பிறவினை (பரஸ்மைபத), தன்வினை (ஆத்மனேபத) என்ற அடிப்படையில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளது.

4.4.5. எதிர்கால விசுதிகள்: ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள எதிர்கால வினை விசுதிகளும் (ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸம், ஸ்ஸம்ஹே) கச்சாயனம் கொண்டுள்ள எதிர்கால வினை விசுதிகளும் ஒற்றுமையாக உள்ளன. இவற்றை அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பிட்டு நோக்க அஷ்டாத்யாயி எதிர்கால விசுதிகளைச் சுட்டிக்காட்டவில்லை. அஷ்டாத்யாயி – கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் நிகழ்கால வினை விசுதிகளின் ஒப்பீடு இவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டி நின்றது. அந்த ஒப்பீட்டின் வாயிலாகக் கச்சாயன, மொக்கல்லான இறந்தகால, எதிர்கால வினைவிசுதிகளும் அஷ்டாத்யாயின் இறந்தகால, எதிர்கால வினைவிசுதிகளும் ஒற்றுமையுடையவையாக இருக்கலாம் என்று யூகிக்க வேண்டியுள்ளதே தவிர, வெளிப்படையான ஒப்பீட்டை மேற்கொள்ள அஷ்டாத்யாயி இடம்தராதது ஒப்பீட்டின் முடிவை வெளிப்படையாகக் காட்ட பெரும் இடையூறாக உள்ளது. பாலி, சமஸ்கிருதம் என்ற இரு மொழிகளுக்கு இடையேயான மொழி அமைப்பு அடிப்படையிலான ஒற்றுமையையோ வேற்றுமையையோ வெளிக்காட்ட தடையாகவும் உள்ளது. எவ்வாறாயினும் கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் ஒரே மாதிரியான எதிர்காலப் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை வினை விசுதிகளை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. இவ்வொற்றுமை இவ்விரு மரபிலக்கணங்களும் பாலி மொழி அமைப்பையே விளக்க முற்படுகின்றன என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றது.

பாலி மரபிலக்கண எதிர்கால விசுதிகளோடு வீரசோழிய எதிர்கால வினை விசுதிகளையும் நோக்க, வீரசோழிய 75வது காரிகை படர்க்கையில் அமைந்த எதிர்கால வினைவிசுதிகளாக 'வான், வான், வார், வார்கள், வது, வன, பான், பான், பார், பார்கள், பது, பன்' ஆகியவற்றையும் அவற்றிற்கான சான்றுகளாக உறங்குவான், உறங்குவான், உறங்குவார், உறங்குவார்கள், உறங்குவது, உறங்குவன, உண்பான், உண்பான், உண்பார், உண்பார்கள், உண்பது, உண்பன ஆகியவற்றையும் காட்டுகிறது.

வீரசோழியம் காட்டுகிற 'வான், வான், வார், வார்கள், வது, வன, பான், பான், பார், பார்கள், பது, பன்' ஆகிய வினை விசுதிகளின் தன்மையை அறிய தொல்காப்பியத்தோடான ஒப்பீடு இவ்விடம் இன்றியமையாதது. வீரசோழியம் காட்டியுள்ள 'வான்' முதலானவை வீரசோழியத்தின்படி பிரத்திய வடிவங்கள். அப்பிரத்திய வடிவங்கள் வடமொழியின்படி காலம், இடம் ஆகியவற்றை உட்செறித்திருக்கும் பண்புடையவை. இந்த அடிப்படையில் வீரசோழியம் கட்டமைத்துள்ள பிரத்தியம் எதுவானது என்பதை நோக்க வேண்டும். அவ்வகையில் வான், வான், வார், வார்கள், வது, வன, பான், பான், பார், பார்கள், பது, பன் ஆகியவை வ் + ஆன், வ் + ஆள், வ் + ஆர், வ் + ஆர்கள், வ் + அது (து), வ் + அன (அ), ப் + ஆன், ப் + ஆள், ப் + ஆர், ப் + ஆர்கள், ப் + அது (து), ப் + அன (அ) எனப் பிரிக்கத்தகுந்தவையாக உள்ளன. இவற்றை உற்றுநோக்க, இப்பிரத்திய வடிவங்கள் எதிர்கால இடைநிலைகளாகிய ப், வ் ஆகியவற்றையும் ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், து, அ ஆகிய இருதிணை அயம்பால் படர்க்கை ஒருமை, பன்மை வினைவிசுதிகளையும் இணைத்த கூட்டுவடிவங்களாக உள்ளன.

இதனைத் தொல்காப்பிய வினை விகுதிகளுக்கான சான்றுகளில் இருந்தும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ளலாம். அவ்வகையில், தொல்காப்பிய வினையியல் 7வது, 8வது, நூற்பாக்கள் உயர்திணை படர்க்கை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விகுதிகளையும் 19வது, 20வது நூற்பாக்கள் அஃறிணை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விகுதிகளையும் காட்டுகின்றன. இவற்றிற்கான சான்றுகள் முறையே உண்பான், உண்பாள், உண்பார், உண்பது, உண்பன என்று அமைந்துள்ளன. இவற்றின் பிரிப்பும் வீரசோழியம் காட்டும் எதிர்கால வினைமுற்று விகுதிகளின் பிரிப்பு முறையிலே அமையும். அதாவது, (உண் + ப் + ஆன்) பகுதி, இடைநிலை, வினைமுற்றுவிகுதி என்றவாறு அமையும். இங்குக் காட்டப்பெற்றுள்ள பான் என்பது ப் + ஆன் = பான் எனப் பிரிக்கத்தகுந்தது. அதாவது, எதிர்கால இடைநிலை + ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி ஆகிய இரு வடிவங்களைச் சேர்த்துதான் வீரசோழியம் பான் என்ற வடிவத்தைப் பிரத்தியமாகக் கொண்டுள்ளது. இதேபோன்றுதான் பாள், பார், பார்கள், பது, பன என்பவையும் எதிர்கால இடைநிலையும், உயர்திணை பெண்பால், பலர்பால், அஃறிணை ஒன்றன்பால், பலவின்பால் இணைந்த கூட்டுவடிவங்களாகும். பகரத்தை எதிர்கால இடைநிலையாகக் கொண்ட வினைமுற்றுக்கான சான்றுகள் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களால் காட்டப்பெற்றுள்ளன. இதேபோன்று வீரசோழியம் காட்டிய வான், வாள், வார், வார்கள், வது, வன ஆகியவற்றிற்கான தொல்காப்பியச் சான்றுகளை உரையாசிரியர்கள் காட்டியுள்ளனரா என்றும் நோக்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வகையில், சேனாவரையர் கிளவியாக்கத்தில் (கிளவி.9) அஃறிணை பலவின் பால் விகுதிகளாகிய அ, ஆ, வ ஆகியவற்றை விளக்கும்போது கீழ்வரும் விளக்கத்தைத் தருகிறார்.

எதிர்காலத்துக்குரிய எழுத்தாவன பகரமும் வகரமுமாம், அவற்றுட் பகரம், அன் பெற்றும் பெறாதும் முடிவுழி; தகைப்பன தகைப்ப, கொடுப்பன கொடுப்ப எனவும்; வகரம் அவ்வாறு முடிவுழி வருவன வருவ, செல்வன செல்வ எனவும் இவ்வாறு முடியுமாகலின் தகைப்ப, கொடுப்ப என்பன விகார மெனப்படா இயல்பேயாம் என்பது (தொல். கிளவி.9).

மேலும், உயர்திணை தன்மை பன்மை வினைமுற்று விசுதிகள் எதிர்காலம் பற்றி வருங்கால் பகரமும் வகரமும் பெற்று வரும். வகரமேற்புழிக் குகரமும் உகரமும் அடுத்து நிற்கும் (எ.டு : உரைப்பம், செல்வம், உண்குவம், உரினுவம்) என்று கூறியுள்ளார் (வினை.5)

இதிலிருந்து நோக்க, 'பகர வகரம்' இரண்டும் எதிர்காலத்தைக் குறித்துவரும் கால இடைநிலைகள் என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது. மேலும், இது பற்றிய சுபாஷ் சந்திரபோஸின் கூற்றும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாய் உள்ளது.

சேனாவரையர், நச்சினார்கினியர், பவணந்தி ஆகியோர் பகரத்தையும், வகரத்தையும் எதிர்கால வடிவங்களாகக் கூறுகின்றனர். பகரத்தை முதன்மை வடிவமாக, வகரத்தை மாற்று வடிவமாக வேங்கடராசலும் வகரத்தை முதன்மை வடிவாக, பகரத்தை மாற்றுவடிவாக லே லிஸ்கரும் கருதுகின்றனர். பகரமே முதன்மை வடிவமாகும், வகரம் பகரத்தின் மாற்று வடிவமாகும். (2000, பக்.7580).

இதிலிருந்து மரபிலக்கணங்கள் கூறும் கால இடைநிலை வடிவங்கள் பலவாயினும் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் அவை முதன்மையான ஒரு வடிவத்தின் மாற்றுவடிவங்களாகத்தான் உள்ளன என்பது தெரிகிறது. இது இறந்தகால

இடைநிலைக்கும் பொருந்தும் என்பது பழந்தமிழில் சொல்லியல் சிந்தனைகள் (2018) என்ற நூலாலும் விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

வீரசோழியமும் பகர, வகரம் என்ற இரண்டையுமே எதிர்கால வடிவங்களாகக் கொண்டுள்ளது. நன்னூலும் கொண்டுள்ளது. சேனாவரையரும் காட்டியுள்ளார். இதன்வழி கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பே எதிர்காலத்தைக் குறிக்க பகரமும் பகரத்தின் மாற்றுவடிவமாகிய வகரமும் தோற்றம் பெற்றுவிட்டன அல்லது இலக்கியங்களில் நிலைபெற்ற வடிவங்களாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுவிட்டன என்று கூறலாம். இதன் வன்மை மென்மை புலப்பட கி.பி 11ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னதான இலக்கியங்களை நோக்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாராய்ச்சி ஒருபுறம் இருக்க, வீரசோழியம் காட்டும் வான், வார், வார்கள், வது, வன ஆகியவற்றின் தன்மையினை இவற்றோடு வைத்து நோக்க, 'வ்' என்பதை எதிர்கால இடைநிலையாக ஏற்றுக்கொள்ளுவோமாயின் வான் என்பதை வ் + ஆன் எனப் பிரித்து எதிர்கால இடைநிலை, ஆண்பால் வினைமுற்று விகுதி இணைந்த கூட்டுவடிவமாகவே சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. இதுபோன்றுதான் வார், வார், வார்கள், வது, வன ஆகியவையும் முறையே வ் + ஆள், வ் + ஆர், வ் + ஆர்கள், வ் + அது (து), வ் + அன (அ) எனப் பிரிக்கத்தகுந்து எதிர்கால இடைநிலை + பெண்பால், பலர்பால், சிறப்பு, ஒன்றன்பால், பலவின்பால் வினைமுற்று விகுதிகள் இணைந்த கூட்டுவடிவங்களாக நிற்கின்றன.

வீரசோழியப் படர்க்கை எதிர்காலப் பிரத்தியங்களின் அமைப்பு பற்றிக் கூறவேண்டுமாயின் நிகழ்காலம், இறந்தகாலம் போன்றே எதிர்கால வினைவிகுதிகளும் காலஇடைநிலை, உயர்திணை, அஃறிணை, அயம்பால், சிறப்பு வினைமுற்று வடிவங்களின் கூட்டுவடிவங்களாகவே உள்ளன எனலாம்.

இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகியவற்றிற்கு இடையே ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. அதாவது, நிகழ்கால வினை விசுதிகளாகக் காட்டப்பெற்ற வடிவங்களாகிய கிறான், கிறாள், கிறார், கின்றது, கின்றன ஆகியவற்றில் கிறு, கின்று ஆகிய நிகழ்கால இடைநிலைகளும் 'ஆன்' முதலான அயம்பால் வினைமுற்று விசுதிகளும் சிறப்பு வினைமுற்று விசுதியும் (கள்) அமைந்துள்ளன. ஏனைய நின்றான், நின்றாள், நின்றார், நின்றார்கள், நின்றது, நின்றன ஆகியவை நில் + ற் + ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, அன எனப் பிரிக்கத்தகுந்து வினையடி + இறந்தகால இடைநிலை + அயம்பால், சிறப்பு வினைமுற்று விசுதிகள் இணைந்த வடிவங்களாக உள்ளன. இது வீரசோழிய நிகழ்கால விளக்கமுறையில் ஏற்பட்ட உள்முரண். இதேபோன்று இவற்றிற்கான சான்றுகளில் கிறு வடிவத்திற்கான சான்றுகள் காட்டப்பெறாமல், ஆநின்று, கின்று ஆகிய இடைநிலைகள் பயின்றுவந்த சான்றுகளே காட்டப்பெற்றுள்ளன. அடிப்படையில் விசுதி வகைப்பாட்டில் 'ஆநின்று' வடிவம் இணைந்த கூட்டுவடிவத்தை வீரசோழியம் காட்டவில்லை.

மேலேகாட்டிய இவையெல்லாம் வீரசோழிய நிகழ்கால வினை விசுதி விளக்கமுறையில் உள்ள உள்முரண்களாகவும் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் இடையேயான வேறுபாடாகவும் அமைந்துள்ளன. இவையெல்லாமல் நோக்க வேண்டியது கிறு, கின்று என்ற கால இடைநிலைகளையும் பால் காட்டும் விசுதிகளையும் இணைத்த கூட்டுவடிவங்கள் நிகழ்காலத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ளன என்பது. இதேபோன்றே எதிர்கால வினை விசுதி வடிவங்களும் பகர, வகர காலஇடைநிலைகளையும் பால் காட்டும் வினைவிசுதிகளையும் இணைத்த கூட்டுவடிவங்களாகவே உள்ளன. ஆனால் இங்கு நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகியவற்றிடையே வேற்றுமை உள்ளது. அது,

எதிர்காலத்திற்குக் காட்டப்பெற்ற பன்னிரண்டு விசுவிகளும் எதிர்கால இடைநிலை + வினைமுற்றுவிசுவிகளின் என்ற அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. ஆனால், நிகழ்கால, இறந்தகாலப் பன்னிரண்டு விசுவிகளில் ஆறு விசுவிகளே காலஇடைநிலை + வினைமுற்றுவிசுவிகளின் என்ற அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. இதற்குக் காரணம் வீரசோழியம் பகரம், வகரம் ஆகிய இரண்டையும் எதிர்காலத்திற்குரிய கால இடைநிலைகளாக ஏற்றுக்கொண்டது.

இவற்றிலிருந்து வீரசோழியம் படர்க்கை நிகழ்கால, இறந்தகால, எதிர்கால வினை விசுவிகளைப் பன்னிரண்டாக அமைத்ததல்லாமல், வினை விசுவிகளைப் பிரத்திய வடிவங்களாக அமைத்திருப்பது வீரசோழிய வினை விளக்கமுறையின் முழுமையின்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. இதெல்லாம் கால இடைநிலை, எண், இடம் ஆகியவை ஒன்றிணைந்த வடிவமாகிய வடமொழி பிரத்திய வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ் வினை அமைப்பைப் பிரத்தியவடிவமாக அமைக்கும்போது ஏற்பட்ட விளைவுகளாகும். இங்குதான் வீரசோழியத்தின் இலக்கண விளக்கமுறை முழுமையற்ற தன்மையைப் பெற்றிருக்கிறது. வீரசோழியம் பாலை ஆறாகப் பகுத்துக் கொண்டு, கால இடைநிலையையும் பால் காட்டும் விசுவிகளையும் இணைக்கும்போது அல்லது பிரத்தியமாக ஆக்க முற்படும்போது பொதுவான ஒர் எண்ணிக்கை அமைப்பை ஏற்று அமைத்திருப்பின் வீரசோழியத்திற்குச் சிக்கல் எழுந்திருக்காது. அல்லாமல் பன்னிரண்டு எனும் வடமொழி வினை விசுவிகளின் எண்ணிக்கையை எடுத்துக்கொள்ள முற்பட்டபோது அல்லது அந்த எண்ணிக்கையில் தமிழ் வினை விசுவிகளை அமைக்க முற்பட்டபோது படர்க்கையில் பன்னிரண்டு விசுவிகளை அமைத்துக் கொள்ள முடிந்தாலும், கால இடைநிலை, பால் காட்டும் விசுவிகளின் இணைந்த முறையான பிரத்திய வடிவத்தைப் பன்னிரண்டு விசுவிகளிலும் அமைத்துக் காட்ட இயலவில்லை.

ஆதலால்தான் படர்க்கை நிகழ்கால, இறந்தகாலப் பிரத்தியங்களுக்குள்ளே உள்முரண் ஏற்பட்டுள்ளது. எதிர்காலத்தைப் பொறுத்தவரை இரண்டு கால இடைநிலைகள் இருப்பதால் எளிதாகப் பன்னிரண்டு விசுதிகளைப் பகுதி + காலஇடைநிலை, திணை - பால் என்று அமைக்கமுடிந்துள்ளது. ஆனால், நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் ஆறு விசுதிகளைத் திணை- பால் மட்டும் காட்டும் விசுதிகளாகவும் மற்றைய ஆறைப் பகுதி + கால இடைநிலை, திணை - பால் சேர்ந்த கூட்டு வடிவமாகவும், பிரத்தியமாகவும் அமைத்துக்கொண்டது. அதாவது, இறந்தகால, நிகழ்கால விசுதிகளை வீரசோழியத்தால் அமைக்கமுடியவில்லை. ஆதலால்தான், இறந்தகால ஆறு வினைவிசுதிகள் பால் மட்டும் காட்டுவனவாகவும் மற்றைய ஆறு, கால இடைநிலையோடு பால் காட்டுவனவாகவும் அமைந்துள்ளன. இவையெல்லாமே தமிழ் வினை அமைப்பை, வடமொழி வினைஅமைப்பில் புடைமாற்ற முயற்சித்ததன் வெளிப்பாடு எனலாம்.

இந்த ஒப்பீட்டின் வழி வீரசோழியம் - அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிற்கு இடையேயான ஒற்றுமை என்பது, தமிழ் வினையமைப்பை விளக்க வடமொழி பிரத்திய வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை.

இதுபோன்றே எதிர்கால முன்னிலை, தன்மை வினை பிரத்தியங்களையும் நோக்க, வீரசோழிய 78வது காரிகை முன்னிலை எதிர்கால விசுதிகளாக வாய், பாய், வீர், பீர், வீர்கள், பீர்கள் ஆகியவற்றையும் தன்மை எதிர்கால வினை விசுதிகளாக வேன், பேன், வேம், பேம், வோம், போம் ஆகியவற்றையும் காட்டுகின்றது. இங்குப் படர்க்கை எதிர்கால வினைமுற்று விசுதிகளைப் போல முன்னிலை, தன்மை வினை விசுதிகளைப்

பன்னிரண்டாக அமைக்காமல், வீரசோழியம் ஆறு விசுவிகளாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. இதற்குக் காரணம் முன்னிலை, தன்மை ஆகிய இரண்டும் மொழி நிலையில் படர்க்கை போல அயம்பாலைக் காட்டுவன அல்ல, இவை இரண்டுமே தமிழ் வினை அமைப்புப்படி விரவுத்திணையில் அமைந்தவை. வீரசோழியத்தின்படி ஒருமை, சிறப்பு, பன்மை என்ற வினை அமைப்பிற்கு உரியவை. எனவே இவ்விடம், வீரசோழியம் தன் புடைமாற்றத்தின் போதும் தமிழ் வினை அமைப்பில் கவனமாகச் செயல்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை எதிர்கால வினைவிசுவிகளை விளக்கும் இடத்தில் மட்டுமல்லாமல் ஏனைய நிகழ்கால, இறந்தகால வினைவிசுவிகளை விளக்குமிடத்திலும் செயல்படுத்தியுள்ளது.

வீரசோழியம், படர்க்கை எதிர்கால வினைவிசுவிகளைப் பன்னிரண்டாக அமைப்பதற்குப் பகர, வகர எதிர்கால இடைநிலைகள் துணைசெய்தது போன்றே முன்னிலை, தன்மை வினைவிசுவிகளை ஆறாக அமைத்துக் கொள்வதற்கும் பகர, வகர இடைநிலைகள் துணைசெய்துள்ளன. ஏனெனில், எதிர்கால இடைநிலையும் முன்னிலை ஒருமை பன்மையும் இணைந்த கூட்டுவடிவமாக வீரசோழியம் காட்டும் வாய், பாய், வீர், பீர், வீர்கள், பீர்கள் ஆகியவையும் எதிர்கால இடைநிலை, தன்மை ஒருமை பன்மை இணைந்த கூட்டுவடிவங்களாகப் பேன், வேம், பேம், வோம், போம் ஆகியவையும் அமைந்துள்ளன. இவ்விடம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது என்னவெனின் வீரசோழியம், வினைமுற்று வடிவங்களைக் காலவிசுவிகளாகப் புடைமாற்ற முயற்சிக்கும்போதும் எல்லா இடத்தும் ஒரேமாதிரி பன்னிரண்டு என்ற எண்ணிக்கையைத் திணிக்க முற்படாது, தமிழ் வினை அமைப்பு முறையைக் கவனத்தில் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளது. வீரசோழியத்தின் மற்றொரு சிறப்பும் இங்குச் சுட்டிக்காட்டத்தகுந்தது. அது, வினை பிரத்தியங்களைப்

படர்க்கை எதிர்காலப் பிரத்தியங்கள், முன்னிலை, தன்மை எதிர்காலப் பிரத்தியங்கள் என்று கொண்டுள்ள முறை. இம்முறை உயர்திணை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விகுதிகள் என்ற தொல்காப்பிய மாதிரியை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்றது. வீரசோழியம் செய்த புடைமாற்று என்பது கால இடைநிலைகளையும், பால் காட்டும் விகுதிகளையும் இணைத்துப் பிரத்திய வடிவம் அமைத்தது. மற்றவகையில் வீரசோழியம் தனது காலத்தில் நிலைபெற்றுவிட்ட தமிழ்க் காலஇடைநிலைகளையும் தொல்காப்பிய வினைமுற்று விகுதிகளையும் தமிழ் விரவுத்திணை புரிதலையும் உட்கொண்டே வினை இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. வீரசோழிய வினையமைப்பு விளக்கமுறை ஒப்பீட்டின்வழி வீரசோழியம் மிகத் தெளிவான புடைமாற்றுத் தன்மையைக் கொண்டிருப்பது புலப்படுகிறது. கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் பாலி மொழிக்கான இலக்கணங்கள் என்பதை அவ்வவற்றின் கால விகுதிகளின் ஒற்றுமை காட்டுவதுபோன்று, தமிழ்க் காலஇடைநிலைகளையும், தொல்காப்பிய வினை விகுதிகளையும் வீரசோழியம் கொண்டிருப்பது, வீரசோழியம் தமிழ் மரபிலக்கணம் என்பதையும் தொல்காப்பிய மரபினைப் பின்பற்றியது என்பதையும் காட்டவல்லது.

4.4.6. எதிர்கால விகுதி ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ள எதிர்கால வினை விகுதிகள் (ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸம், ஸ்ஸம்ஹே) ஒற்றுமையாக உள்ளன. அஷ்டாத்யாயி எதிர்கால வினை விகுதிகளைக் காட்டவில்லை.

- வீரசோழியம் காட்டும் வான், வாள், வார், வார்கள், வது, வன, பான், பாள், பார், பார்கள், பது, பன ஆகியவை எதிர்கால இடைநிலைகளாகிய வ், ப் ஆகியவற்றையும் ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், து, அ ஆகிய இருதிணை அயம்பால் படர்க்கை ஒருமை, பன்மை தொல்காப்பிய வினை விசுவகையையும் இணைந்த பிரத்திய வடிவங்களாகும். வீரசோழியம், தொல்காப்பிய உயர்திணை, அஃறிணை அயம்பால் வகையோடு சிறப்பு (கள்) என்ற பால் வகைகளையும் சேர்த்து ஆறாகக் கொண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு வீதம் எனப் பன்னிரண்டு எதிர்காலப் படர்க்கை வினைமுற்று விசுவகையை அமைத்துக் கொண்டுள்ளது.
- வீரசோழியம், வினை பிரத்தியங்களைப் படர்க்கை எதிர்காலப் பிரத்தியங்கள், முன்னிலை எதிர்காலப் பிரத்தியங்கள், தன்மை எதிர்காலப் பிரத்தியங்கள் என்று கொண்டுள்ள முறை உயர்திணை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒருமை, பன்மை வினைமுற்று விசுவகைகள் என்ற தொல்காப்பிய மாதிரியைக் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பெற்றது.

4.5. ஏவல், வியங்கோள்

4.5.1. அஷ்டாத்யாயி

அஷ்டாத்யாயி கட்டளை (விதி), அழை (ஆமந்தரண), அனுமதி (நிமந்தரண), மரியாதையோடு தனது விருப்பத்தைத் தெரிவி (அதீ⁴ஷ்ட), வினா எழுப்பு (ஸம்ப்ரஸன), வேண்டு (ப்ரார்த்²ன) ஆகிய பொருட்களைச் சுட்ட தாதுவோடு 'லிங்' ஒட்டு வரும் (3.3.161) என்கிறது. சான்றாக, க்³ராமம் ப⁴வான் ஆக³ச்சேத் - தாங்கள் கிராமத்திற்கு வாருங்கள், இஹ ப⁴வான் பு⁴ஞ்ஜீத - தாங்கள் உணவு அருந்துங்கள், அதீச்சாமோ பவந்தம்

மாணவகம் பவனுபனயேத - குழந்தைகளுக்கு உபநயனம் பண்ணும்படி தாங்களை விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்கிறோம், கிம் நு கலு போ வ்யாகரணமதீயீய உத தர்கம் - சார், நான் இலக்கணம் படிக்கவா அல்லது தர்க்கம் படிக்கவா ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும், மேற்நூற்பாவில் கூறப்பட்ட பொருட்களைச் சுட்டும்போது தாதுவுக்குப் பின் லோட் (ஏவல்) ஒட்டுக்களும் வரும் (3.3.162) என்கிறது. சான்றாக, க்ராமம் பவான் கச்சது - தாங்கள் கிராமத்திற்குச் செல்லுங்கள், அமுத்ர பவானாஸ்தாம் - தாங்கள் இங்கு அமருங்கள், அமுத்ர பவான் புங்கதாம் - தாங்கள் இங்கு உணவு அருந்துங்கள், அதீச்சாமோ பவந்தம் மாணவகம் பவானத் யாபயது - தாங்கள் பையனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பீர்கள் என்பது எங்களது விருப்பம், கிம் ந கலு போ வ்யாகரண் மத்யயை - சார், நான் இலக்கணம் படிக்கட்டுமா ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

4.5.2. கச்சாயனம்

கச்சாயனம், கட்டளைச் சொற்களும் வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் (417) என்கிறது. பாலியில் பஞ்சமி விபக்தி எனக் குறிப்பிடுவது கட்டளை வினைகளையும் வாழ்த்துக்களையும் ஆகும். கச்சாயன 426வது நூற்பா து, அந்து, ஹி, த², மி, ம, தங், அந்தங், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ, ஆம்ஸே ஆகிய பன்னிரண்டு விகுதிகளும் பஞ்சமி வினை வடிவத்திற்கு உரியவை என்கிறது. சான்றாக, கரோது குசலம் - நல்லொழுக்கம் செய்யுங்கள், சுசு²ம் தே ஹோது - அவர்கள் வறட்சியிலிருந்து நீங்குக ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மேலும் கச்சாயனம், அனுமதியையும் விருப்பத்தையும் குறிக்க 'ஸத்தமி' (418, 427) வினைவிகுதிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று ஏய்ய, ஏய்யங், ஏய்யாஸி, ஏய்யாத²,

ஏய்யாமி, ஏய்யாம, ஏத², ஏரங், ஏதோ², ஏய்யாவ்ஹோ, ஏய்யங், ஏய்யாம்ஹே ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. சான்றாக, த்வம் கச்சேய்யாஸி – நீங்கள் செல்லுங்கள் (நீ போ), கிம் அஹம் காரேய்யாமி – நான் என்ன செய்யவேண்டும் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

4.5.3. மொக்கல்லானம்

மொக்கல்லானம் வினா, வேண்டுகோள், கட்டளை (ஏவல்), அனுமதி ஆகிய பொருள்களில் தாதுவுடன் 'ஏய்ய' முதலான எதிர்கால ஒட்டுக்கள் இணைக்கப்படும் (வினை.9) என்கிறது. சான்றாக, வினா கிமா யஸ்மா வினயம் பரியாபுணேய்ய உதாஹூ தம்ம – நான் வினய பீடகத்தைப் பாராயணம் செய்யவா? அல்லது தம்ம சூத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யவா?, வேண்டுகோள் (பத்தனாயம்) – ப⁴ந்தே ப⁴க³வான் ஆப் கே பாஸ் மூஜே ப்ரவர்ஜ்யா ததா ஆப் ஸம்பதா மிலே துஜே வர்ஷ தக நிரோக தேகு²ம் – தங்களிடம் நான் துறவு தீட்சை அடைந்தால் தாங்கள் நூறாண்டு காலம் ஆரோக்கியம் உள்ளவராகு, விதி (ஏவல்) – ப⁴வம் புஞ்ஞம் கரேய்ய – நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புஞ்ஜேய்ய – நீங்கள் இங்கு உணவு அருந்துங்கள், மாணவகம் ப⁴வ அஜ்ஜாபேய்ய – தாங்கள் மாணவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள், அனுமதி – ஏவ கரேய்யாஸி – இப்படி செய்யுங்கள், பத்த காலே கடம் கரேய்யாஸி – இது பாய் செய்ய தகுந்த காலம், பத்தோ தே காலோ கடம் கர்ணே – தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டிய தருணம் இது, காமம் த்வம் பணே கஜ்ஜேய்யாஸி – நீ கிராமத்திற்குச் செல் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

மொக்கல்லானம் து, அந்து, ஹி, ய, மி, ம, தம், அந்தம், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ ஆகியவை வினா, ஏவல், வியங்கோள், அனுமதி பொருளில் அடிச்சொற்களுடன் வரும்

(வினை.10) என்கிறது. சான்றாக, வினா - கிந்து கலு போ வ்யாகரண மதியஸ்ஸு - சார் நான் இலக்கணம் படிக்கட்டுமா?, வியங்கோள் - தாதாஹி மே - எனக்குக் கொடு, ஜீவது பவம் - நீங்கள் வாழ்க, விதி (கட்டளை, ஏவல்) - கடம் கரேது பவம் - தாங்கள் பாய் செய்யுங்கள், புஞ்ஞம் கரேதுபவம் - நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புஞ்ஜது - நீங்கள் உணவு அருந்துங்கள், இஹ பவம் நிஸித்து - நீங்கள் இங்கு அமருங்கள், அனுமதி - ஏவம் கரேஹி - இப்படி செய்யுங்கள், தகுந்த காலம் - காலேயம் தே மஹாவீர் உப்பஜ்ஜ மாது குஜ்ஜியம் - மஹாவீரர் தன் தாயின் கருவறையிலிருந்து பிறப்பதற்குத் தகுந்த காலம் இது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

4.5.4. ஏவல் வினை ஒப்பீடு

மொக்கல்லானம் வினா பொருளில் 'ஏய்ய' முதலானவை வருவதற்குச் சான்றாக கிமாயஸ்மா வினயம் பரியாபுணேய்ய உதாஹு தம்ம - நான் வினய பீடகத்தைப் பாராயணம் செய்யவா? அல்லது தம்ம சூத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யவா? என்பதைக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, - கிம் நு கலு போ வ்யாகரணமதீயீய உத தர்கம் - சார், நான் இலக்கணம் படிக்கவா அல்லது தர்க்கம் படிக்கவா என்று கூறுகிறது. மொக்கல்லானம் - வேண்டுகோள் (பத்தனாயம்) பொருளில் ஏய்ய முதலியவை வருவதற்குச் சான்றாக - ப⁴ந்தே ப⁴க³வான் ஆப் கே பாஸ் மூஜே ப்ரவர்ஜ்யா ததா ஆப் ஸம்பதா மிலே துஜே வர்ஷ தக நிரோக தேகு²ம் - தங்களிடம் நான் துறவு தீட்சை அடைந்தால் தாங்கள் நூறாண்டு காலம் ஆரோக்கியம் உள்ளவராகுத என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, அதீச்சாமோ பவந்தம் மாணவகம் பவனுபனயேத -

குழந்தைகளுக்கு உபநயனம் பண்ணும்படி தங்களை விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்கிறோம் என்று கூறுகிறது.

மொக்கல்லானம் - விதி (ஏவல்) பொருளில் 'ஏய்ய' முதலியவை வருவதற்குச் சான்றாக - ப⁴வம் புள்ளும் கரேய்ய - நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புள்ளேய்ய - நீங்கள் இங்கு உணவு அருந்துங்கள், மாணவகம் ப⁴வ அஜ்ஜாபேய்ய - தாங்கள் மாணவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இதனை அஷ்டாத்யாயி, க்³ராமம் ப⁴வான் ஆக்³ச்சேத் - தாங்கள் கிராமத்திற்கு வாருங்கள், இஹ ப⁴வான் பு⁴ஜ்ஜீத - தாங்கள் உணவு அருந்துங்கள் என்று கூறுகிறது. தகுந்த காலம் என்ற பொருளில் - பத்த காலே கடம் கரேய்யாஸி - இது பாய் செய்ய தகுந்த காலம், பத்தோ தே காலோ கடம் கர்ணே - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டிய தருணம் இது ஆகியவற்றை மொக்கலானம் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கரோது கடம் பவானிஹ ப்ரேக்ஷித: - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டும் என்பது எனது கட்டளை, கரோது கடம் பவானதிஸ்ருஷ்ட: - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டும் என்பது எங்களது விருப்பம், பவத: ப்ராப்த கால: கட கரணே - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டிய தருணமிது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இச்சான்றுகளை நோக்கும்போது மொக்கல்லானமும் அஷ்டாத்யாயும் மொழி நிலையில் மாறுபட்டுள்ளனவே தவிர, விளக்கத்திலும் சான்றுகளிலும் ஒற்றுமையுடையனவாகத் திகழ்கின்றன என்பது தெரிகிறது. இவை மொக்கல்லான வினையியல் 9வது நூற்பாவின் விளக்கத்திற்கும், சான்றுகளுக்கும் அஷ்டாத்யாயி விளக்கத்திற்கும் சான்றுகளுக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையாகக் கருதவேண்டியவை.

இதுபோன்றே மொக்கல்லான 10வது நூற்பா கருத்துக்களும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயியோடு ஒப்பீட்டாக்கத்திற்கு உட்படவேண்டியவையாக உள்ளன. அவ்வகையில் மொக்கல்லானம் வினா பொருளில் 'து, அந்து, ஹி, ய, மி, ம, தம், அந்தம், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ ஆகியவை தாதுக்களுடன் வருவதற்குச் சான்றாக - கிந்நு கலு போ வ்யாகரண் மதியஸ்ஸு - சார் நான் இலக்கணம் படிக்கட்டுமா? என்பதைக் காட்டியுள்ளது. இதில் 'ஸ்ஸு' என்னும் விசுதி பயின்றுவந்துள்ளது. இதற்கு அஷ்டாத்யாயி, கிம் ந கலு போ வ்யாகரண் மத்யயை - சார், நான் இலக்கணம் படிக்கட்டுமா என்ற சான்றைக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானம் வியங்கோள் பொருளில் 'து' முதலியவை வருவதற்குச் சான்றாக - தாதாஹி மே - எனக்குக் கொடு, ஜீவது பவம் - நீங்கள் வாழ்க ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, வாழ்த்துதல் என்ற பொருளைக் குறிக்கும்போது 'லிங், லோட்' இரண்டுமே வரலாம் (3.3.173) என்கிறது. சான்றாக, சிரம் ஜீவத்யாத் பவன் - தாங்கள் நெடுநாள் வாழ்க, சிரம் ஜீவது பவான் - நீங்கள் நெடுநாள் வாழ்க ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம் (விதி) கட்டளை என்ற பொருளில் 'து' முதலியவை வருவதற்குச் சான்றாக - கடம் கரேது பவம் - தாங்கள் பாய் செய்யுங்கள், புஞ்ஞம் கரேதுபவம் - நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புஞ்ஜது - நீங்கள் உணவு அருந்துங்கள், இஹ பவம் நிஸித்து - நீங்கள் இங்கு அமருங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, க்ராமம் பவானா கச்சது - தாங்கள் கிராமத்திற்குச் செல்லுங்கள், அமுத்ர பவானாஸ்தாம் - தாங்கள் இங்கு அமருங்கள், அமுத்ர பவான் புங்கதாம் - தாங்கள் இங்கு உணவு அருந்துங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. மொக்கல்லானம், தகுந்த காலம் என்பதற்குச் சான்றாக, - காலேயம் தே மஹாவீர் உப்பஜ்ஜ மாது குஜ்ஜியம் - மஹாவீர் தன் தாயின் கருவறையிலிருந்து

பிறப்பதற்குத் தகுந்த காலம் இது என்பதைக் காட்டுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, கட்டளையிடுதல், விருப்பத்தைச் செய்தல், ஒரு செயல் செய்யத் தகுந்த நேரம் ஆகிய பொருட்களைக் குறிக்க, தாதுவோடு 'க்ருத்ய' ஒட்டுக்களும் வரும் (3.3.163) என்கிறது. சான்றாக, கரோது கடம் பவானிஹ ப்ரேசஷித: - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டும் என்பது எனது கட்டளை, கரோது கடம் பவானதிஸ்ருஷ்ட: - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டும் என்பது எங்களது விருப்பம், பவத: ப்ராப்த கால: கட கரணே - தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டிய தருணமிது ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இவற்றை நோக்கும்போது அஷ்டாத்யாயியும், மொக்கல்லானமும் மொழி நிலையில் மாறுபட்டாலும், விளக்கங்களிலும் சான்றுகளிலும் ஒற்றுமையுடன் திகழ்கின்றன என்பது புலப்படுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகிய இரண்டும் 'து' முதலியவை அடிச்சொல்லில் வருமாற்றையே காட்டியுள்ளன. குறிப்பாகச் சான்றுகளில் 'து' பயின்று வந்துள்ளதை இவை இரண்டும் காட்டியுள்ளன. இது அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லான வினைஒட்டுக்கள் ஒற்றுமையுடன் இருப்பதை வெளிக்காட்டுகிறது. இதன்வழி மொக்கல்லானம் காட்டும் 'து' முதலிய ஒட்டுக்கள் ஏவல் ஒட்டுக்களாகக் கருத்தக்கவை என்பதையும் அறியமுடிகிறது. அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் இக்கருத்துக்களைக் கச்சாயனத்துடன் வைத்து நோக்க, கச்சாயன 417வது நூற்பா கட்டளைச் சொற்களும், வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் என்றும் பாலியில் பஞ்சமி விபக்தி என்பது கட்டளை வினைகளையும் வாழ்த்துக்களையும் குறிக்கும் என்றும் கூறுகிறது. கச்சாயன 426வது நூற்பா து, அந்து, ஹி, த², மி, ம, தங், அந்தங், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ, ஆம்ஸே ஆகிய பன்னிரண்டு விகுதிகளும்

பஞ்சமி வினை வடிவத்திற்கு உரியவை என்கிறது. சான்றாக, கரோது குசலம் – நல்லொழுக்கம் செய்யுங்கள், சுக²ம் தே ஹோது – அவர்கள் வறட்சியிலிருந்து நீங்குக ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. கச்சாயன 418வது நூற்பா, அனுமதி குறித்து வரும்பொழுதும் விருப்பத்தைக் குறித்து வரும்பொழுதும் ஸத்தமி முடிபு பெறும் என்கிறது. கச்சாயன 427வது நூற்பா ஏய்ய, ஏய்யங், ஏய்யாஸி, ஏய்யாத², ஏய்யாமி, ஏய்யாம, ஏத², ஏரங், ஏதோ², ஏய்யாவ்ஹோ, ஏய்யங், ஏய்யாம்ஹே ஆகிய பன்னிரண்டும் ஸத்தமி வினை வடிவத்திற்கு உரியனவாகும் என்றும் ஸத்தமி என்பது அனுமதி விருப்பம் ஆகியவற்றையும் குறிக்கும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, த்வம் கச்சேய்யாஸி – நீங்கள் செல்லுங்கள், கிம் அஹம் காரேய்யாமி – நான் என்ன செய்யவேண்டும் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

இத்தகைய கச்சாயன விளக்கங்களை மொக்கல்லானத்தோடு நோக்க, கச்சாயனம் கூறும் ஒட்டுக்களும் மொக்கல்லானம் கூறும் ஒட்டுக்களும் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. ஆனால், கச்சாயனம் பஞ்சமி (கட்டளை, வாழ்த்து), ஸத்தமி (அனுமதி, விருப்பம்) என்று கூறுவது போன்று மொக்கல்லானம் கூறவில்லை. கச்சாயனத்தால் அதிகமான சான்றுகள் காட்டப்பெறவில்லை. ஆனால், மொக்கலானத்தில் சான்றுகள் அதிகமாக உள்ளன. மொக்கல்லானத்தின் அச்சான்றுகள் அஷ்டாத்யாயியோடு ஒற்றுமையுடையவை. மொழி நிலையில் வேறுபட்டவை. கச்சாயனத்திற்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் ஏவல், வியங்கோள், அனுமதி, விருப்பம் ஆகியவற்றின் ஒட்டுக்கள் அளவிலே ஒற்றுமை உள்ளது. அஷ்டாத்யாயிக்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் விளக்கமுறை அடிப்படையிலும் சான்றுகள் அடிப்படையிலும் ஒற்றுமை உள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் ஏவல், வியங்கோள், விருப்பம், அனுமதி ஆகிய பொருண்மைகளை வீரசோழியத்துடன் ஒப்பிட, வீரசோழிய 79வது காரிகை முன்னிலை ஏவல் ஒருமைப் பொருளின் தாதுக்கள் 'சு' என்னும் பிரத்தியத்தான் முடியும் என்றும் முன்னிலை ஏவல் சிறப்பின்கண் 'ஆமே, உம், மின், க' என்னும் நாலும் பிரத்தியம் ஆகும் என்றும் முன்னிலை ஏவல் பன்மையின்கண் மின்கள், உம், கள் ஆகிய மூன்றும் வரும் என்றும் இசை என்னும் பொருளில் 'க'வும் பரோக்கப் பொருளின் முன்பு மூன்று காலத்திலும் முடியும் என்றும் கூறுகிறது. சான்றாக, உண், உறங்கு, கிட, நட, படு, அடு, நில், இரு ஆகியவற்றை முன்னிலை ஏவல் ஒருமைக்கும் நாம் போகாமே, நாம் நில்லும், நாம் போமின், நாம் நிற்க ஆகியவற்றை முன்னிலை ஒருமை சிறப்பு ஏவலுக்கும், நீர் போமின், நீர் உண்ணும், நீர் உண்ணுமின் ஆகியவற்றை நீர் எனும் முன்னிலை ஒருமை சிறப்பு ஏவலுக்கும் காட்டியுள்ளது. இதேபோன்று பன்மையில் வரும் ஏவலுக்கும் நீங்கள் போமின்கள், நீங்கள் நில்லும் முதலானவற்றைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய வீரசோழிய ஏவல் வினை பற்றித் தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

முன்னிலைக்குரிய ஒருமை உருபுகளாக இ, ஆய் என்பனவும் பன்மை உருபுகளாக இர், ஈர், அர் என்பனவும் வீரசோழியத்திற்கு முந்தைய தமிழ் இலக்கண மரபில் கருதப்பெற்றுள்ளன. ஒருமை, பன்மை எனும் பகுப்புடன் சிறப்பென்னும் பகுப்பையும் உடன் வைத்து வீரசோழியத்தில் உருபுகள் வரையறுக்கப் பெற்றுள்ளன. அவ்வுருபுகள் முந்தைய இலக்கண நூல்களில் இடம்பெறாதவையாகும். ஒருமை: சு, சிறப்பு: ஆமே, உம், மின், க, பன்மை :

மின்கள், உம், கள். ஏவல் முன்னிலையில் வருவதாகத் தெய்வச்சிலையாரும் அகத்தியலிங்கனாரும் கருதினர். முன்னிலைப்பால் ஏவல் வருங்கால் என்னும் குறிப்பு வீரசோழியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. வீரசோழியத்தில் இசைவுப் பொருளிலும் பரோக்கமாகவும் ஏவல் வரும் என்ற குறிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளதால், அந்நூலாசிரியர் படர்க்கை இடத்தும் ஏவல் வரும் கருத்துடையவரா என்ற வினா எழுகிறது. வீரசோழிய உரையாசிரியர்,

“அவனென் செய்க, இவனென் செய்க, செய் காத்த நீயுண்க

இவனென் செய்ய உண்டான், நீயறிக என இசைவுப் பொருளில் வந்தது

உண்டான் போலும், உண்டானாம் எனப் பரோக்கம் வந்தது

பரோக்கமாவது தன் முகப்பின்றி யொழிவது” (ப.83)

என்று இசைவுப் பொருளிலும் பரோக்கப் பொருளிலும் வரும் ஏவலை விளக்கியுள்ளார் (1999, பக்.171 – 174).

இக்கூற்றுவழி வீரசோழியத்தின் ஏவல்வினை பற்றிய சிந்தனையை உள்வாங்கக் கூடும். வீரசோழியத்தின் இச்சிந்தனையை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றோடு வைத்து நோக்க, அஷ்டாத்யாயி கட்டளையிடு, அழை, அனுமதி, மரியாதையோடு தன் விருப்பத்தைத் தெரிவி, வினா எழுப்பு, வேண்டு ஆகிய பொருட்களைச் சுட்ட லோட் (ஏவல்) ஒட்டுக்கள் வரும் என்கிறது. அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகளை நோக்கும்போது அச்சான்றுகள் முன்னிலையில் உள்ள ஒருவரைத் தொழிலைச் செய்யுமாறு ஏவுதல் என்ற தொனியையும் எதிர்காலத்தில் ஏவல் அமையும் தன்மையையும் ‘து’ முதலானவை உருபுகளாக வரும் பாங்கையும் வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன. இத்தகைய அஷ்டாத்யாயி கருத்துக்களோடு வீரசோழிய ஏவல் சிந்தனையை

நோக்குவோமாயின் வீரசோழியம் ஏவல் உருபுகளை ஒருமை, பன்மை, சிறப்பு என்ற அடிப்படையில் அமைத்துள்ளது. அவ்வுருபுகள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுபவை. தொல்காப்பியம் காட்டாத சிறப்பு அடிப்படையிலான விசுவகளை வீரசோழியம் தானே அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. 'சு'வை வடமொழியிலிருந்து அமைத்துக் கொண்டுள்ளது. வீரசோழியம் இசைவுப்பொருளிலும் பரோக்க பொருளிலும் ஏவல் வரும் என்கிறது. முன்னிலை மட்டுமின்றிப் படர்க்கையிலும் ஏவல் அமைவதாகக் காட்டியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி வினா முதலான பொருளில் ஏவல் வருவதைக் காட்டுகிறது. முன்னிலையில் அமையும் ஏவல் பொருண்மையைக் காட்டுவதாக இல்லை.

வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயி ஆகியவை ஏவல்வினை பற்றிய இலக்கண விதியை அமைத்துக் கொண்டுள்ளன. ஆனால், விளக்கும் முறையால் இவை வேறுபடுகின்றன. பரோக்க என்பது அஷ்டாத்யாயி காட்டும் இறந்தகால வகைகளில் ஒன்று. இதனை வீரசோழியம் கொண்டுள்ளது. இதன்வழிப் படர்க்கை, இறந்தகாலம் ஆகியவற்றால் ஏவல் வரும் பாங்கை வீரசோழியம் கொண்டுள்ளது எனலாம். மற்றைய சான்றுகளின் வழி வீரசோழியம் கொண்டுள்ள ஏவல்வினையின் காலம் என்ன என்பதையும் நோக்க வேண்டும். வீரசோழியத்தின் ஏவல்வினையின் காலத்தைப் பற்றித் தமிழ், சிங்கள இலக்கண உறவு கீழ்வருமாறு கூறுகிறது.

ஏவலுக்கு உரிய காலவரையறை வீரசோழியத்தில் இடம்பெறவில்லை. உரையாசிரியர் ஏவல் பன்மை உருபுகளுக்கு அளித்துள்ள சான்றுகள் நிகழ்காலத்துக்குரியனவாக உள்ளன. "நீங்கள் போமின்கள், நீங்கள் நில்லும், நீங்கள் போங்கள் என முன்னிலை ஏவல் பன்மை வந்தது. நீங்கள் போமின் என ஓரோவிடத்து அழிந்து முடியும் (வீரசோ. ப.83). இங்கு வீரசோழியப் பதிப்பாசிரியர்

ஒரு குறிப்புத் தருகிறார். “பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை, அவ்வயின் மூன்றும் நிகழும் காலத்துச் ‘செய்யு’ என்னும் கிளவியோடு கொள்ளா என்னும் தொல்காப்பியக் கருத்தோடு மாறுபடாதோ எனின், அற்றன்று; ஈண்டு ஏவல் பொருளாயிற்று என்க.

ஏவலில் ‘மின்’ ஒன்றன்றோ ஆண்டும் பிறாண்டுங் கூறியது எனின் புதியன புகுதலென்க, என்பது பழைய குறிப்பு (ப. 83). எனவே, வீரசோழியம் எழுதப்பெற்ற காலத்தில் ஏவல் நிகழ்காலங்களுக்கு உரியதாகக் கருதும் மரபு இருந்துள்ளது என்பது தெரிகிறது (1999, பக்.171 – 172).

இக்கருத்துக்களின்வழி, வீரசோழியத்தின் ஏவல்வினை நிகழ்காலத்துக்குரியதாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடியும். வீரசோழியத்தின் மற்றைய சான்றுகளையும் தொல்காப்பிய முன்னிலை ஏவல் பற்றிய கருத்துக்களையும் ஒன்றவைத்து நோக்க வீரசோழியத்தின் ஏவல்வினையின் காலம் பற்றிய தெளிவு பெறப்படும். வீரசோழியம் முன்னிலை ஏவல் ஒருமை சிறப்புக்குச் சான்றாக, நீர் போமின், நீர் உண்ணும், நீர் உண்ணுமின் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. இங்குச் சான்றுகளில் காட்டப்பெற்றுள்ள நீர் என்பது தொல்காப்பியத்தில் முன்னிலை பன்மை பெயராக நிற்கிறது. (தொல்.பெயர்.36). இதேபோன்று இர், ஈர், மின் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியம் முன்னிலை பன்மை விகுதிகளாகக் (தொல்.வினை.27) கூறுகிறது. இதனையே வீரசோழியம் சிறப்பு என்ற வகைப்பாட்டில் கொண்டுள்ளது. மற்றைய போமின், உண்ணும், உண்ணுமின் ஆகியவற்றை நோக்க போமின், உண்ணுமின் என்பவை தொல்காப்பியத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ள உண்மின், தின்மின் முதலான எதிர்கால முன்னிலை பன்மை ஏவல் வினைமுற்றுக்கான சான்றோடு ஒற்றுமையுடையதாக விளங்குகின்றன. மற்றும்

உண்ணும் என்பதில் பயின்று வந்துள்ள உம் என்பது தொல்காப்பியத்தின்படி தன்மை பன்மையில் எதிர்காலத்தை உணர்த்துகிறது. வீரசோழியம் காட்டும் நட, உண் முதலானவையும் தொல்காப்பிய முன்னிலை ஒருமை விகுதிகளுக்குச் சான்றுகளாகக் காட்டப்பெற்றவை.

இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பிய முன்னிலை விகுதிகளையே வீரசோழியம் ஏவல் பொருண்மைக்குரியவைகளாக அமைத்துக் கொண்டுள்ளது எனலாம். தொல்காப்பிய முன்னிலை பற்றிய தெய்வச்சிலையாரின் கருத்தும் இதனோடு ஒப்பவைத்து நோக்கத்தக்கதாக உள்ளது.

முன்னிலை வினையென்னாது முன்னிலையெனப் பொதுப்பட ஒதினவதனால், அச்சொல் இருவகைப்படும்: முன் நின்றான் தொழில் உணர்த்துவனவும், அவைத் தொழிற்படுத்தற்கு ஏவல் குறித்து வருவனவும் என (தெய்வ. வினை. 36).

இதன்வழி முன்னிலை, ஏவல் பொருண்மையில் வரும் என்பதை அறிய இயலும். ஆக, வீரசோழியம் காட்டும் முன்னிலை ஏவல்வினையின் காலம் நிகழ்காலம் மட்டுமின்றி எதிர்காலத்தையும் காட்டவல்லது. அதேசமயம், தொல்காப்பியத்தில் முன்னிலை ஒருமை, பன்மை விகுதிகள் உரையாசிரியர்களால் மூன்று காலங்களுக்கும் அமைத்துக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. ஏவல்வினையின் காலம் பற்றிய அகத்தியலிங்கனாரின் கீழ்வரும் கூற்றுக் கவனத்திற்குரியது.

ஏவல் வினைகள் பொதுவாக முன்னிலையில் வரும். முன்னிலையில் வருவதால் இதில் ஒருமை, பன்மை, ஒருமை உயர்வு ஆகிய எண் பகுப்பு மட்டுமே காணப்படும். பால் பகுப்பு கிடையாது. மேலும், இது எதிர்காலத்தில் மட்டுமே வருகின்றது. எந்த விதமான கால இடைநிலைகளைக் கொண்டும் வருவதில்லை.

ஏவல் முன்னிலையில் மட்டுமே வருவதால் முன்னிலைப் பதிலிடு பெயர்கள் கெட்டு நிற்பது பெரும்பான்மையாக இருக்கும், இது உடன்பாட்டிலும் எதிர்மறையிலும் வரும் (2016, பக்.254).

இக்கூற்றுவழிநின்று வீரசோழிய ஏவல் வினையை நோக்க, வீரசோழியத்தின் ஏவல் வினையின் தன்மை மேலும், புலப்படும். வீரசோழியம் ஏவல் ஒருமைக்கு உண், உறங்கு, கிட, நட, அடு, படு, நில், இடு ஆகியவற்றைக் காட்ட, அகத்தியலிங்கம் ஒருமை ஏவல் வினைக்கு நீ வா, நீ போ, நீ போய்விடு ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறார். அகத்தியலிங்கம் கூறியது போன்று பதிலிடுபெயர், 'நீ' என்பது வீரசோழியச் சான்றுகளில் மறைந்து வந்துள்ளது. வீரசோழிய ஏவல் பன்மைக்கு நீங்கள் போமின், நீங்கள் நில்லும், நீங்கள் போங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்ட, அகத்தியலிங்கம் ஏவல் பன்மைக்கு நீங்கள் போங்கள், நீங்கள் வாருங்கள் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறார். போமின் (எதிர்காலத்தில் முன்னிலை - உண்மின், தின்மின்), நில்லும் (எதிர்கால தன்மை பன்மை விசுதி - உம்), போங்கள், வாருங்கள் ஆகியவற்றில் எதிர்காலமே வெளிப்படுகிறது. இதேபோன்று நீர் போமின், நீர் உண்ணும், நீர் உண்ணுமின் ஆகியவற்றிலும் எதிர்காலமே வெளிப்படுகிறது. இதனை அகத்தியலிங்கனாரின் கருத்துப்படி உயர்வு ஒருமைக்குரியதாகக் கருதவேண்டும். அகத்தியலிங்கனார் உயர்வு ஏவல் ஒருமைக்கு நீர் வாரும், நீங்கள் வாருங்கள், தாங்கள் வாருங்கள், நீர் வாராதீர் ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறார். இதனையே வீரசோழியம் முன்னிலை ஒருமை சிறப்பு என்கிறது. ஆனால், நாம் போகாமே, நாம் நில்லும், நாம் போமி முதலானவை முன்னிலை பதிலிடு பெயரைப் பெறாமல், தன்மை பன்மை பதிலிடு பெயரைப் பெற்றுள்ளது. 'நாம்' என்ற தன்மை பன்மை பதிலிடு பெயரைப் பற்றி வேங்கடராஜலு கூறும் கருத்துக் கீழ்வருமாறு:

தமிழில் யாம், நாம் என்னும் இரண்டு பெயர்கள் தொன்றுதொட்டுப் பயின்று வருகின்றன. தொல்காப்பியனார் இவற்றையே கூறியுள்ளார். பிற்காலத்தில் யாம், நாம் என்னும் பெயர், கள் விசுதி சேரப்பெற்று யாங்கள், நாங்கள் என்று வழங்கலாயின. இவற்றுள் யாம், யாங்கள், நாங்கள் என்பவை மூன்றும் தன்னோடு படர்க்கையாரை வழங்குமிடத்தும், நாம் என்பது ஒன்றுமட்டும் தன்னோடு முன்னின்றானைச் சேர்த்து வழங்குமிடத்தும் வருகின்றன. கொல்யானைக் கோட்டல் வெதிர்நெற் குறுவாநாம் (கலி.42), அம்ம வாழி தோழி ..... தான் வரக் காண்குவ நாமே (ஐங்.112) என்பவற்றில் 'நாம்' என்பது முன்னிலையை உடன்படுத்தியும் நாங்கள் என்பது முன்னிலையை விலக்கியும் வந்திருத்தல் காண்க (1939, ப.25).

இக்கூற்றுவழி வீரசோழியத்தை நோக்க நாம் போமின், நாம் நில்லும் முதலானவை தன்மை பன்மையோடு முன்னிலையாரையும் உடன்கொண்டது என்பது தெரிகிறது. இதில் காட்டப்பெற்ற 'நாம் போகாமே' என்பது எதிர்மறையில் வரும் ஏவல்வினையாகக் கருதத்தக்கது.

இறுதியாக, வீரசோழியம் அவன் என் செய்க, இவள் என் செய்க, நீயுண்க, இவனென் செய்ய உண்டான், நீயறிக ஆகியவற்றை இசைவுப் பொருளில் வரும் ஏவல்வினைக்குச் சான்றாகக் காட்டியுள்ளது. இதன் விளக்கத்தில் இசைவுப் பொருளுக்குக் 'க' வரும் என்றும் வீரசோழியம் கூறுகிறது. இதனைக் கீழ்வரும் அகத்தியலிங்கம் கூற்று விளக்குவதாய் உள்ளது.

வியங்கோள் விசுதி என்று கருதப்படும் - க உருபு ஏவல் பொருளிலும் வருதல் காணலாம். தண்ணீரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊற்றுக் போன்று ஏவல் பொருளில் வருதல் காணத்தக்கது. இந்நிலையில் இது வினையடி + க என்ற அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது (2016, ப.257).

ஆக, இதுவரை காட்டிய விளக்கங்களிலிருந்து வீரசோழியம் காட்டும் ஏவல் வினை பற்றிக் கீழ்வருமாறு வரையறுத்துக் கொள்ளலாம்.

- வீரசோழியம் ஏவல்வினை முன்னிலையில் வரும் என்றும், ஏவல் வினை எதிர்காலத்திற்கு உரியது என்றும் கூறுகிறது.
- வீரசோழிய ஏவலுக்கான சான்றுகள் ஒருமை, பன்மை, வியங்கோள், எதிர்மறை, உயர்வு ஒருமை ஆகியவற்றில் வந்த ஏவல் வினைக்கானவையாக உள்ளன.
- வீரசோழியம் காட்டும் ஏவல் விசுதிகள் தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.
- அஷ்டாத்யாயிலும் வீரசோழியத்திலும் வியங்கோள் (இசைவு - விருப்பம்) பொருளில் வரும் ஏவல்வினை காட்டப்பெற்றுள்ளது.
- அகத்தியலிங்கம் தமிழ் ஏவல்வினை ஒருமை, பன்மை, உயர்வு ஒருமை, உடன்பாட்டு நிலை, எதிர்மறை நிலை, வியங்கோள் ஏவல், வேண்டல் ஏவல், பொது ஏவல் (செய்யவென் எச்சம்), (தொழில் பெயர் + ஆம் - போகலாம், வரலாம்) ஆகியவற்றில் வரும் முறையை விளக்கியுள்ளார். அஷ்டாத்யாயிலும் வேண்டல் பொருளில் ஏவல் வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

- தொல்காப்பியம் ஏவல்வினை முன்னிலையில் ஒருமை, பன்மையில் வரும் என்கிறது. முன்னிலை வினைவிசுவிகளையும் முன்னிலை பதிலிடு பெயர்களையும் காட்டியுள்ளது.

4.5.5. ஏவல் வினை ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் ஏவல் வினை இலக்கண விதியாக்கம் பெற்றுள்ளது.
- தமிழ், வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் கூறும் ஏவல்வினை முன்னிலை ஒருமை, பன்மை, எதிர்காலம் ஆகியவற்றில் அமையும் தன்மை கொண்டவை.
- வடமொழியில் (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஏவல்வினை வினா, அனுமதி, வேண்டுகோள், வியங்கோள் ஆகிய பொருண்மைகளிலும் பயின்றுவந்துள்ளது. மொக்கல்லான ஏவல்வினை விளக்கமுறை அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை தழுவியுள்ளது. கச்சாயனம் அனுமதி, விருப்பம், கட்டளை, வாழ்த்து ஆகிய பொருண்மைகளில் ஏவல்வினை வருவதைக் காட்டுகிறது.
- வீரசோழியத்தின் ஏவல் விளக்கமுறை தொல்காப்பியத்தையும் அஷ்டாத்யாயியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புடைமாற்றாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

4.6.வியங்கோள் வினை ஒப்பீடு

அஷ்டாத்யாயி, வாழ்த்துதல் பொருளைக் குறிக்கும்போது தாதுவோடு 'லிங் (Benedictive), லோட் (Imperative)' இரண்டுமே வரலாம் (3.3.173) என்கிறது. சான்றாக,

சிரம் ஜீவ்யாத்³ ப⁴வான் - தாங்கள் நெடுநாள் வாழ்க என்பதைக் காட்டியுள்ளது. கச்சாயனமும் கட்டளைச் சொற்களும் வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் (417) என்கிறது. சான்றாக, சுக²ம் தே ஹோது - அவர்கள் வறட்சியிலிருந்து நீங்குக என்பதைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியம், ஏவலில் வரும் வியங்கோளுக்கு நீயறிக, நீயுண்க (79) முதலிய சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது. மொக்கல்லானம், வியங்கோளுக்குச் சான்றாக, தாதாஹி மே - என்னிடத்தில் கொடு, ஜீவது பவம் - தாங்கள் வாழ்க ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியம், முன்னிலை, வியங்கோள்..... (தொல்.வினை.35) என்ற நூற்பாவில் முன்னிலையையும், வியங்கோளையும் விரவுத்திணையாகவும், 'அவற்றுள் முன்னிலை தன்மை ஆயீரிடத்தோடும் மன்னாதாகும் வியங்கோள் கிளவி' (வினை.39) என்ற நூற்பாவில் வியங்கோள் படர்க்கையில் வரும் என்கிறது. கீழ்வரும் அகத்தியலிங்கம் கூற்று வியங்கோள் வினைமுற்றைப் பற்றிய புரிதலைத் தரவல்லதாக உள்ளது.

வியம் என்பது ஏவல் எனப் பொருள்படும். எனினும் இங்கு விருப்பம் என்றே பொருள்படுகின்றது. பேசுவோனுடைய விருப்பத்தைக் குறிக்கும் வினை வியங்கோள் வினை எனப்படும். நான் வாழ்க, நீ வாழ்க, அவன் வாழ்க போன்றவற்றில் பேசுவோனுடைய விருப்பத்தை வாழ்க என்ற வினைச்சொல் குறிக்கும் நிலையில் அது வியங்கோள். இவற்றுள் க என்பது விருப்பத்தைக் குறிக்கும் நிலையில் உள்ளமையால் அது வியங்கோள் விகுதி எனப்படும். இது வினையடி + வியங்கோள் விகுதி (க) என்ற அமைப்பைக் கொண்டது. இது எதிர்காலத்திலேயே வரும் எனினும் எந்த விதமான கால இடைநிலைகளையும்

ஏற்காமல் வருவதும் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற மூவிடங்களுக்கும் ஆறு பாலுக்கும் உரியதாய் வருவதும் உணரத்தக்கது (2016, பக்.258 – 259).

இவற்றிலிருந்து தமிழ், வடமொழி மரபிலக்கண வியங்கோள் தன்மையை நோக்குவோமாயின் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் விருப்பத்தைக் குறித்து வியங்கோள் வந்துள்ளது காட்டப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் இத்தகைய வரையறை இல்லாமல் வியங்கோள் வரக்கூடிய இடம் மட்டும் பேசப்பட்டுள்ளது. வீரசோழியத்தில் ஏவல் பொருளில் வரும் வியங்கோள் பேசப்பெற்றுள்ளது.

4.6.1. வியங்கோள் ஒப்பீட்டின் வழிப் பெறப்படும் கருத்துக்கள்

- தொல்காப்பியம் வியங்கோள் வரையறையைக் கூறாமல் வியங்கோளை விரவுத்திணையாகவும் படர்க்கையில் வருவதாகவும் காட்டியுள்ளது. வியங்கோள் வினை எதிர்காலத்தில் வருவதாக அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது. வியங்கோள் படர்க்கை மட்டுமின்றித் தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களிலும் வரும் என்றும் கூறப்படுகிறது.
- அஷ்டாத்யாயி, வாழ்த்துதல் பொருளைக் குறிக்கும்போது தாதுவோடு 'லிங்' (Benedictive - விருப்பம்), 'லோட்' (Imperative - கட்டளை) ஆகிய விகுதிகள் வருமென்கிறது. கச்சாயனம், கட்டளைச் சொற்களும் வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் என்கிறது. மொக்கல்லானம், வியங்கோளுக்குச் சான்றாக, தாதாஹி மே - என்னிடத்தில் கொடு, ஜீவது பவம் - தாங்கள் வாழ்க ஆகியவற்றைக் காட்டுகிறது.

தொகுப்புரை

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை கால வகைப்பாட்டின் அடிப்படையிலே விசுவதிகளை விளக்கியுள்ளன. எனினும் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் அமைந்த கால விசுவதிகள் காலத்தை மட்டுமின்றி ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் ஆகிய பால் பெயர்களை ஏற்றுவரும் சூழலில் பால் தன்மையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பால் என்ற பால் பகுப்பு முறையையோ, உயர்திணை, அஃறிணை என்ற திணை பகுப்பு முறையையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு வினையமைப்பை விளக்கவில்லை. மாறாக, படர்க்கை ஒருமையில் ஆண்பாலோ (ஸோ கச்சதி - அவன் செல்கிறான்), பெண்பாலோ காட்டப்படும் இயல்பிற்கு ஏற்பப் பன்மையில் பலர்பால் (தே - அவர்கள், கச்சந்தி - சென்றார்கள்) காட்டப்பட்டுள்ளதே அன்றி, பால் பகுப்பு அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பெறவில்லை. அதாவது, 'தி' என்பதில் ஆண்பாலோ பெண்பாலோ வெளிப்படுவதில்லை. 'தி' என்பது ஆண்பாலாகவும் பெண்பாலாகவும் செயல்படுவது என்பது வினைச்சொல்லுக்கு முன் வரும் பெயர்ச்சொல்லைப் பொறுத்ததே (ஸோ - கச்சதி - அவன் செல்கிறான், ஸா கச்சதி - அவள் செல்கிறாள்). ஆனால், வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் குறிப்பாகப் பெண்பால், வினைவிசுவதியில் வருவதுபோன்று சான்றுகளையே அமைக்கவில்லை. வடமொழி மரபிலக்கணங்கள், தொல்காப்பியம் அமைத்திருப்பது போன்று திணை - பால் அடிப்படையை முதன்மையாகக் கொண்டு வினையமைப்பை விளக்கவில்லை. இது தமிழ் வினையமைப்பிற்கும் வடமொழி

வினையமைப்பிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடாகும். அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காலத்தை ஆத்மனேபத, பரஸ்மைபத படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை, ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் அமைத்துள்ளன. தொல்காப்பியம் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற இட வரிசை முறையைக் கொண்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயன, மொக்கல்லான நிகழ்கால, இறந்தகால, எதிர்கால வினை விகுதிகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன. ஏனைய இறந்தகால, எதிர்கால வினைவிகுதிகளை அஷ்டாத்யாயி காட்டவில்லை.

வீரசோழியம் வினையில் காலம் காட்டும் வடமொழி வினை அமைப்பு அடிப்படையில் வினை விகுதிகளில் திணை - பால் காட்டும் தொல்காப்பிய வினை விகுதிகளை வினைப் பிரத்தியங்களாகப் புடைமாற்றியுள்ளது. முன்னிலை, தன்மை விகுதிகளை விளக்கும்போது அவை விரவுத்திணை என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டும் செயல்பட்டுள்ளது. படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற வடமொழி இட வரிசை முறையை எடுத்துக்கொண்டு ஒருமை, பன்மை என்ற எண் முறையைக் கொண்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வியங்கோள் எனும் இலக்கணக்கூறை இலக்கணப்படுத்தியுள்ளன. தொல்காப்பியம் வியங்கோள் வரையறையைக் கூறாமல் வியங்கோளை விரவுத்திணையாகவும் படர்க்கையில் வருவதாகவும் காட்டியுள்ளது. வீரசோழியம், ஏவலில் வரும் வியங்கோள் வருவதைக் காட்டியுள்ளது. வியங்கோள் வினை எதிர்காலத்தில் வருவதாகவும், படர்க்கை மட்டுமின்றித் தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களில் வருவதாகவும் அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, வாழ்த்துதல் பொருளைக் குறிக்கும்போது தாதுவோடு 'லிங்' (Benedictive - விருப்பம்), 'லோட்'

(Imperative - கட்டளை) ஆகிய விருதிகள் வருமென்கிறது. கச்சாயனம் கட்டளைச் சொற்களும் வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் என்கிறது. தமிழ், வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் கூறும் ஏவல் வினை முன்னிலை ஒருமை, பன்மை, எதிர்காலம் ஆகியவற்றில் அமையும் தன்மை கொண்டது. வடமொழியில் (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஏவல் வினா, அனுமதி, வேண்டுகோள், வியங்கோள் ஆகிய பொருண்மைகளிலும் எதிர்காலத்திலும் பயின்றுவந்துள்ளது. மொக்கல்லான ஏவல்வினை விளக்கமுறை அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை தழுவியுள்ளது. கச்சாயனம் அனுமதி, விருப்பம், கட்டளை, வாழ்த்து ஆகிய பொருண்மைகளில் ஏவல்வினை வருவதைக் காட்டுகிறது.

நிறையுரை

தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) எனும் இவ்வாய்வு தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமை, தொகை, ஒட்டு, வினை ஆகிய சொல்லிலக்கணக் கூறுகளை ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது. குறிப்பாகப் பாலி மொக்கல்லானம், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றின் வேற்றுமை, தொகை, ஒட்டு, வினை ஆகிய இலக்கணக் கூறுகள் கவனத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. மொக்கல்லானத்திற்கும் தமிழுக்கும் (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம்) இடையேயான ஒப்பீட்டில் பாலி முதல் மரபிலக்கண நூலான கச்சாயனம், சமஸ்கிருத மரபிலக்கணமான அஷ்டாத்யாயி ஆகியவற்றின் ஒப்பீடு இன்றியமையாததாக அமைந்தது. இதனடிப்படையில் இவ்வாய்வு தமிழ் (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம்), சமஸ்கிருதம் (அஷ்டாத்யாயி), பாலி (கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) மொழி மரபிலக்கணங்களின் வேற்றுமை, தொகை, வினை, ஒட்டு ஆகிய இலக்கணக் கூறுகளை ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது. இவ்வாய்விலிருந்து பெறப்பெற்ற ஆய்வு முடிவுகள் கீழ்வருமாறு அமைகின்றன.

வேற்றுமை, தொகை ஆகிய இலக்கணக் கூறுகள் எல்லா மொழிகளுக்கும் உரிய பொதுவான இலக்கணக் கூறுகளாக உள்ளன. ஆனால், அவை மொழிக்கு ஏற்ப உருபுகளாலும் விளக்குமுறையாலும் வேறுபட்டு அமையும் தன்மையினைக் கொண்டுள்ளன. ஒட்டுக்கள் பகுதியில் விளக்கப்பெற்ற எண்ணுப்பெயர் ஒட்டுக்கள், பெண்பால் ஒட்டுக்கள், உறவுப்பெயர்முறை ஒட்டுக்கள் ஆகியவற்றிற்கும் இவற்றின் தொல்காப்பிய விளக்கமுறைக்கும் வேறுபாடே உள்ளது. வீரசோழியம் பெண்பால்

ஈறுகளை அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கியுள்ளது. வினை இலக்கணத்தில் திணை - பால் பாகுபாடு தொல்காப்பியத்திற்கும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இடையேயான அடிப்படை வேறுபாடாக அமைந்துள்ளது. வடமொழி மரபிலக்கணங்கள் காலத்தை அடிப்படையாகவும், தொல்காப்பியம், திணை - பாலை அடிப்படையாகவும் கொண்டுள்ளன. வீரசோழியம், தொல்காப்பியத்தையும் அஷ்டாத்யாயியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புடைமாற்று அடிப்படையில் வினை அமைப்பை விளக்கியுள்ளது. இத்தகைய முடிவுகள் தொடர்பான மேல் விளக்கங்கள் வருமாறு:

வேற்றுமை இலக்கணம்

தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமை எனும் இலக்கணக்கூறை இலக்கணப்படுத்தியுள்ளன. தமிழ், சமஸ்கிருத, பாலி மொழிகள் காட்டும் வேற்றுமை உருபுகள் அவ்வவ் மொழிக்குரியனவாக உள்ளன. தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச் சொற்களோடு இணைக்கப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம் இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்குமென முறையே ஆறு வேற்றுமை உருபுகளையும் சில மாற்று வடிவங்களையும் காட்டியுள்ளது. ஆனால், பாலி மரபிலக்கணங்கள் வேற்றுமை உருபுகளை ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்படுத்தி ஒரு வேற்றுமைக்கு முறையே இரண்டு வேற்றுமை உருபுகளைக் காட்டுகின்றன. அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை அடிப்படையில் ஒரு வேற்றுமைக்கு மூன்று உருபுகளைக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியம் வேற்றுமை ஏழு என்றும் விளி வேற்றுமையோடு வேற்றுமை எட்டு என்றும் வேற்றுமையின் எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிட்டுச் சுட்டியுள்ளது. சமஸ்கிருத, பாலி

மரபிலக்கணங்கள் வேற்றுமையின் எண்ணிக்கையைச் சட்டவில்லை. அவை, முதல் வேற்றுமை முதல் விளி வேற்றுமை வரைக்குமான எட்டு வேற்றுமைகள் பற்றிக் கூறினாலும், முதலாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரைக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளுக்கே உருபுகளைக் கூறியுள்ளன. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் விளி வேற்றுமைக்கு உருபு கூறாமல், முதல் வேற்றுமையின் உருபுகளைப் விளி வேற்றுமைக்கான உருபுகளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன.

தொல்காப்பிய முதலாம் வேற்றுமை, எழுவாய் பயனிலை வாக்கிய அமைப்பைக் கொண்டதாகத் திகழ்கிறது. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கண முதலாம் வேற்றுமை பால், அளவு, எண் முதலான பெயர்களாக நிற்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் அளவுப் பெயரான ஆழாக்கு என்பதை, மொக்கல்லானம் 'ஆளஹ்' என்று முதலாம் வேற்றுமைக்கான சான்றில் பயன்படுத்தியுள்ளது. இது அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம் ஆகியவற்றால் காட்டப்பெறவில்லை. தொல்காப்பிய இவ்வளவுப்பெயர் மொக்கல்லானத்தாலும் அளவுப்பெயராகவே கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. இது மொழிநிலையில் தமிழுக்கும் பாலிக்கும் இடையேயான மொழி உறவைக் காட்டுகிறது. இக்கூறு மேல் ஆய்விற்கு உரியதாகவும் விளங்குகிறது. ஆளஹ் (ஆழாக்கு) என்ற சொல்லைப் போன்று மொக்கல்லானத்தின் பிற சொற்களையும் கவனத்தில் கொண்டோமானால் தமிழுக்கும், பாலிக்கும் இடையே மொழி நிலையிலான உறவு வெளிப்பட வாய்ப்புள்ளது.

மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கணம், தனது இலக்கண உருவாக்கத்தில் அஷ்டாத்யாயி சான்றுகளைப் பெரும்பான்மை எடுத்தாண்டுள்ளது. எடுத்தாண்ட

அத்தகைய சான்றுகளைப் பாலி மொழிநடைக்கு மாற்றி அமைத்துள்ளது. இம்முறை மொழிநடையில் பாலிக்கும் சமஸ்கிருதத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் காட்டவல்லதாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக மொக்கல்லானம், சமஸ்கிருதத்தில் பயன்படுத்தப்பெறும் 'ஷ்' என்பதைப் பாலியில் டகரமாகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் சில இடங்களில் 'ஷ்'கரம் 'க²கரமாகவும் பயன்படுத்தப்பெறும் என்றும் விதி கூறியுள்ளது. இது மொக்கல்லானத்தின் மொழித்தூய்மையாக்கத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது. அஷ்டாத்யாயிக்கும், மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையேயான மொழி வேறுபாட்டைப் போன்று அல்லாமல், கச்சாயனத்திற்கும் மொக்கல்லானத்திற்கும் இடையே கலைச்சொல் பயன்பாட்டில் வேறுபாடுள்ளது.

தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இரண்டாம் வேற்றுமை பொருண்மையாகச் செயப்படுபொருளைக் கொண்டுள்ளன. இம்மரபிலக்கணங்கள் வெளிப்படுத்தும் மூன்றாம் வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் பெரும்பான்மை ஒற்றுமையாக உள்ளன. கொடை, கொள்வோன், பொருட்டு ஆகிய பொருண்மைகள் நான்காம் வேற்றுமைக்கான பொருண்மைகளாகக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. அய்ந்தாம் வேற்றுமைப் பொருண்மையாக நீங்கல், எல்லை ஆகிய பொருள்களைக் கொள்கின்றன. ஆனால் தொல்காப்பியம், நீங்கல் பொருளைக் கொண்டாலும் ஒப்பு பொருளையே அய்ந்தாம் வேற்றுமைக்கான முதன்மைப் பொருளாகக் கொள்கிறது.

தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஆறாம் வேற்றுமையைக் கிழமைப் பொருள் வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியம், ஆறாம் வேற்றுமை புதைநிலையில் பெயர் + வினை வாக்கிய

அமைப்பைக் கொள்ளும்போது ஆறாம் வேற்றுமை உருபு 'அது' வராமல் நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' வருவதாகக் கூறுகிறது. இதனை வீரசோழியம் இலக்கணவிதியாக்கத்திற்கு உட்படுத்தியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, ஆறாம் வேற்றுமையை காரக வேற்றுமையாகக் கருதவில்லை. இதனை வீரசோழியமும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள் காரக அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கவில்லை. தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி மரபிலக்கணங்கள் ஏழாம் வேற்றுமையை இட வேற்றுமையாகக் கொள்கின்றன. விளி வேற்றுமையில் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் காட்டும் விளி வேற்றுமைப் புணர்ச்சி தொல்காப்பிய விளி வேற்றுமைக் கருத்துக்களோடு ஒற்றுமை உடையதாக உள்ளது. சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் விளி வேற்றுமைக்குத் தனி உருபுகளை வகுக்காமல் 'ஸி', யோ எனும் முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை, பன்மை உருபுகளை விளி வேற்றுமை உருபாகக் கொள்கின்றன. அஷ்டாத்யாயி மொக்கல்லானம் ஆகியவை விளிவேற்றுமையை 'ஆமந்தரணம்' என்று கூறுகின்றன. கச்சாயனம் விளி வேற்றுமையை 'ஆலபன்' (ஆலபனே) என்கிறது. தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை காட்டும் எட்டு வேற்றுமைகளின் பொருண்மைகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன. ஆனால், விளக்கமுறையாலும் உருபுகளின் பயன்பாட்டாலும் இவை வேறுபட்டுள்ளன.

அஷ்டாத்யாயி, வீரசோழியம் ஆகியவை வேற்றுமைகளைக் காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளன. அஷ்டாத்யாயின் பல்வேறு கருத்துக்களை மனதில் கொண்டு வேற்றுமைகளை வகைப்படுத்தியுள்ள முறை வீரசோழியக்காரரின் கூடுதல் இலக்கணச் செயல்பாடாக உள்ளது. வீரசோழியம், முதலாம் வேற்றுமை உருபாகக் காட்டும் 'சு,' அஷ்டாத்யாயின் முதலாம் வேற்றுமை ஒருமை உருபாகும். வீரசோழியம்

கொண்டுள்ள அர், ஆர், ஆர்கள் முதலானவை தொல்காப்பியத்தால் படர்க்கை பலர்பாலுக்கு உரியவையாக வரையறுக்கப்பெற்றவை. இவற்றை வீரசோழியம் முதலாம் வேற்றுமைக்குரியவை எனக் காட்டியிருப்பது புடைமாற்று ஒப்பிலக்கணத்தால் அமைந்த மாறுபட்ட விளைவாகும். வீரசோழியம் நான்காம் வேற்றுமையை வடமொழி இலக்கண மரபுபடி கோளி எனும் கொள்வோன் வேற்றுமைக் காரகமாகக் கொள்கிறது.

வீரசோழியம் காட்டும் 'கு' என்பது தொல்காப்பியத்தையும், பொருட்டு என்பது 'ஆய' (அதற்காக) என்ற அஷ்டாத்யாயி உருபையும் பின்பற்றி அமைத்துக் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. 'ஆய' என்ற நான்காம் வேற்றுமை உருபைக் கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவையும் 'ஸ்ஸ' என்பதற்கான மாற்று உருபாகக் காட்டியுள்ளன. வீரசோழியம், கலப்பாதாரத்திற்குக் காட்டும் சான்று, 'எள்ளில் இருந்து எண்ணெய்' என்பதை மொக்கல்லானமும் காட்டியுள்ளது. இது மொக்கல்லானத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையேயான ஒற்றுமையைக் காட்டுகிறது. வீரசோழியம், ஆறாம் வேற்றுமையைத் தவிர்த்து இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரை உள்ள வேற்றுமைகளைத் தொல்காப்பிய உருபுகள் கொண்டு அஷ்டாத்யாயின் காரகப் பொருண்மை அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளது. வீரசோழியம், விளி வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியம் காட்டும் விளிப்பெயர் ஈறுகளை உருபுகளாகக் காட்டியுள்ளது.

தொகை இலக்கணம்

தொகையியலில் மொக்கல்லானம் காட்டும் இடைச்சொல்தொகை, வேற்றுமைத்தொகை, உம்மைத்தொகை, அன்மொழித்தொகை, பண்புத்தொகை, எண்ணுத்தொகை ஆகிய தொகைவகை தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம்

ஆகியவற்றின் தொகைவகையோடு ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியம் இடைச்சொல் தொகையையும், எண்ணுத்தொகையையும் தொகை வகைப்பாடாகக் கொள்ளவில்லை. அஷ்டாத்யாயி உள்ளிட்ட சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்கள் உவமைத்தொகை, வினைத்தொகை ஆகியவற்றைத் தொகை வகையாகக் கொள்ளவில்லை.

இடைச்சொல் தொகையைப் பொறுத்தமட்டில் மொக்கல்லான இடைச்சொல் தொகை நூற்பாக்களும் சான்றுகளும் அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை தழுவி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் வேறுபட்டுச் சிற்சில சான்றுகளையும் மொக்கல்லானம் கொண்டுள்ளது. மொக்கல்லான இடைச்சொல்தொகை (5, 8, 10) நூற்பாக்கள் கச்சாயனத்தின் வழிபட்டவையாக உள்ளன. வீரசோழியம் இடைச்சொல்தொகைக்குக் காட்டக்கூடிய உப கும்ப⁴ம் என்பது அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் உள்ளது.

வேற்றுமைத்தொகையில் மொக்கல்லானம், வேற்றுமைகளுக்கான விளக்கங்களை அளிக்காமல் அவற்றிற்கான சான்றுகளை மட்டும் கொடுத்தளித்துள்ளது. மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்றுகளின் விளக்கங்களை அறிந்துகொள்ள அஷ்டாத்யாயின் விளக்கங்கள் துணைசெய்வனவாக உள்ளன. இரண்டாம் (அம்), மூன்றாம் (நா), நான்காம் (ஆய) வேற்றுமை உருபுகள் அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வேற்றுமைத்தொகையில் வேற்றுமையை இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து விளக்குகின்றன. இம்முறை தொல்காப்பியத்திற்கும் பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் இடையேயான ஒற்றுமையாக உள்ளது. எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை நூற்பாவை,

அஷ்டாத்யாயிலிருந்து கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அவ்வவற்றின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன.

தொல்காப்பியம் 'உம்' என்ற இடைச்சொல்லை உம்மைத்தொகை உருபாகக் கொள்கிறது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை உம்மைத்தொகை உருபாகச் 'ச' (உம்) என்பதைக் கொள்கின்றன. உம்மைத்தொகையைப் பொறுத்தவரை தொல்காப்பியத்திற்கும் சமஸ்கிருத, பாலி மொழிகளுக்கும் இடையே நேரடி ஒற்றுமை இல்லை. அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி வீரசோழியம், கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை உம்மைத்தொகையை இரண்டாக வகைப்படுத்தியுள்ளன. உம்மைத்தொகையைப் பொறுத்தவரை மொக்கல்லானம் மட்டுமல்லாமல் கச்சாயனமும் அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை பின்பற்றியுள்ளது. வீரசோழியம், இடைச்சொல் தொகை முதலான தொகைகளை உள்வகைப்பாட்டிற்கு உட்படுத்தியுள்ள முறை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் இல்லாத முறையாக உள்ளது. வீரசோழியம் சமகாரம், இதரேதரம் ஆகிய உம்மைத்தொகை வகையை ஏற்றிருப்பினும் தமிழ்ச் சான்றுகளையே காட்டியுள்ளது. தொல்காப்பிய உம்மைத்தொகை வடமொழி (சமஸ்கிருதம், பாலி) உம்மைத்தொகையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு அமைகின்றது. உம்மைத்தொகை பயின்று வரும் பெயர்களை வகைப்படுத்தும் முறை தமிழ் (தொல்காப்பியம்), வடமொழி (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஆகிய மொழிகளிலும் உள்ளது. ஆனால், வகைகள் வேறுபட்டவையாக உள்ளன. உம்மைத்தொகையில் இலங்கை மரபிலக்கணமான சித்தசங்கர்வாவின் சான்றுகளுக்கும் சமஸ்கிருத அஷ்டாத்யாயி, பாலி கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றின் சான்றுகளுக்கும் ஒற்றுமை உள்ளது; அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்

ஆகியவற்றின் சான்றுகளைச் சித்தசங்கர்வா பின்பற்றியுள்ளது. இவ்வொற்றுமை, குறிப்பாக மொக்கல்லானத்தையும், சித்தசங்கர்வாவையும் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டிய தேவையை மேலும் வலுப்படுத்துகிறது.

அன்மொழித்தொகை ஒப்பீட்டில் “வேற்றுமை முதலான தொகைகளின் புறத்துப் பிறந்து, வேற்றுமை முதலான பொருளை உணர்த்தாமல் தொடர்புடைய வேறொரு பொருளை உணர்த்தி நிற்கிறது” என்ற அன்மொழித்தொகை விளக்கம் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளில் ஒற்றுமையாக உள்ளது. அன்மொழித்தொகையில் அஷ்டாத்யாயின் சான்றுகள் மொக்கல்லானத்தால் பாலி மொழிநடைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. கச்சாயனத்தின் அன்மொழித்தொகை விளக்கமுறை (துல்யாதி கரண பஹுஓப்பி, பின்னாதி கரண பஹுஓப்பி) அஷ்டாத்யாயி, மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளது. அஷ்டாத்யாயின் சான்று, விளக்கமுறை ஆகியவற்றின் துணைகொண்டே மொக்கல்லானம் காட்டும் சான்று எந்தத் தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைக்கானது என்பதை உள்வாங்க முடிகிறது. வீரசோழியம், அன்மொழித்தொகைக்கான விளக்கமுறையை விளக்காமல், அஷ்டாத்யாயி கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அன்மொழித்தொகையை வகைப்படுத்தியுள்ளது. வீரசோழியத்தின் விதியாரிலக்கணத் தொகைக்கான சான்றும், திகந்தாரளத் தொகைக்கான சான்றும் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

பண்புத்தொகையில் அஷ்டாத்யாயி, வேற்றுமைத் தொகையின் பகுப்புள் பண்புத்தொகையை விளக்குகிறது. தொல்காப்பியம் அவ்வாறு அல்லாமல் தனி ஒரு வகையாகவே பண்புத்தொகையைக் கருதியுள்ளது. வீரசோழியம் காட்டும்

பண்புத்தொகை வகைப்பாடு அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்றுள்ளது. தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம், சித்தசங்கர்வா ஆகியவற்றில் ஒரு பொருளின் பண்பு, பெயர்ச்சொல்லின் அடையாகப் பயின்றுவந்துள்ளது. ஆனால், விளக்கமுறையால் தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையே வேறுபாடு நிலவுகிறது.

எண்ணுத்தொகை எனும் தொகைவகையைத் தொல்காப்பியம் கொண்டிருக்கவில்லை. பொருண்மை அடிப்படையிலும் விளக்கும் அடிப்படையிலும் கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன. வீரசோழியம் ஒருமை ஒப்புத் துவிகு, பன்மை ஒப்புத் துவிகு எனத் துவிகு எனும் எண்ணுத்தொகையை இரு வகைப்படுத்தி ஆயிரத்தளி, பன்னிரு படலம், முக்கோக்கள் எனத் தமிழ்ச் சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது.

ஒட்டுக்கள்

ஒட்டுக்கள் பற்றிய ஒப்பீட்டில் மொக்கல்லான எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி, முறைப்பெயர் ஏற்கும் ஈறுகள், பெண்பால் பெயர்கள் ஏற்கும் ஈறுகள் ஆகியவை தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. எண்ணுப்பெயர்களைப் பொறுத்தவரையில் தொல்காப்பியத்திற்கும் சமஸ்கிருத, பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கும் ஒற்றுமை இல்லை. எண்ணுப்பெயர் எனும் இலக்கணக் கூறைத் தமிழ், சமஸ்கிருதம், பாலி மரபிலக்கணங்கள் கொண்டுள்ளன என்பது மட்டுமே ஒற்றுமை. பாலியில் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி திரிதல் எனும் விதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படுகிறது. தொல்காப்பியம் தோன்றல், திரிதல், கெடுதல், குறுகுதல், குறில் நெடில் ஆதல், இரட்டித்தல், சாரியைப் பெறுதல்

ஆகிய புணர்ச்சி விதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. பாலியில் நிலைமொழியிலும் வருமொழியிலும் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. தொல்காப்பியத்திலும் எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சி மாற்றம், எண்களுக்கு ஏற்ப நிலைமொழி, வருமொழி என இரு நிலையிலும் நடைபெறுகிறது.

அஷ்டாத்யாயி, எண்ணுப்பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்களோடு புணரும் முறையை விரிவாக விளக்கவில்லை. எண்ணுப்பெயர்கள் ஏற்கும் பின்னொட்டுக்களைப் பற்றியே பெரும்பான்மை விளக்கியுள்ளது. கச்சாயனமும் மொக்கல்லானமும் எண்ணுப்பெயர்கள் பின்னொட்டுக்களை ஏற்கும் முறை பற்றி விளக்கியுள்ளன. வீரசோழியத்தின் எண்ணுப்பெயர் கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றி அமைந்துள்ளன. வீரசோழியம் எண்ணுப்பெயர்களுக்கான மாற்றுவடிவங்களைத் திரிதல் என்ற பண்பால் சுட்டியுள்ளது. வீரசோழியம், நால் என்னும் எண்ணுப்பெயரின் திரிந்த வடிவமாக நான்கு என்பதைக் கொள்வது வேர்ச்சொல் ஆய்வு அடிப்படையில் சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளது.

மொக்கல்லானம் காட்டும் உறவு பெயர் பற்றிய விளக்கங்கள் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் உறவுப்பெயர்கள் பற்றிய கூறுகள் உள்ளன. அவை அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபட்டுள்ளன. வீரசோழியத்தில் உறவுப்பெயர் பற்றிய இலக்கணக் கூறுகள் விதியாக்கம் பெறவில்லை. தமிழில் ஆண்பால் பெயர்ச்சொற்கள் விகுதிகளைப் பெற்றுப் பெண்பாலாக மாறுதல் இல்லை. வினை விகுதிகளில் பால் வெளிப்படும் முறை தமிழ்மொழி அமைப்பிற்குரியது. வீரசோழியம், ஆண்பால்களுக்கு நிகராகப் பெண்பால்களை உருவாக்க 'அச்சி' முதலான ஒட்டுக்களை வகைப்படுத்திக் காட்டியிருப்பது வடமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். வீரசோழியம், சாதிய

அடிப்படையிலான பெண்பால் பெயர்களுக்கு 'அச்சி' முதலான ஒட்டுக்களைக் காட்டியுள்ளது. வடமொழி பெண்பால் பெயர்கள் தமிழில் வரும் பாங்கையும் வீரசோழியம் விளக்கியுள்ளது. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை இ, ஈ, ஆ ஆகியவற்றைப் பெண்பால் ஈறுகளாகக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியத்திற்கும் வடமொழி மரபிலக்கணங்களுக்கும் 'பெண்பால் ஈறு' எனும் கூறில் ஒற்றுமை ஏதும் இல்லை.

வினைச்சொல்

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வினை விசுதிகளைக் கால விசுதிகள் அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளன. இத்தகைய விசுதிகள் காலத்தைக் காட்டுவதோடு ஆண்பால், பெண்பால் முதலான பெயர்களை ஏற்றுவரும் சூழலில் பாலையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. கச்சாயனம் பொதுவாகப் பெயர்களைச் சுட்டிக் கூறிலும் கூறாவிடிலும் வினைச்சொற்கள் படர்க்கைக்குரியவையாக அமையும் என்கிறது. அதாவது, தி, ந்தி முதலான விசுதிகள் காலத்தோடு பாலையும் உணர்த்தும் தன்மை கொண்டன என்கிறது. எனிலும் இம்மரபிலக்கணங்கள் வினையமைப்பிற்குத் திணை - பால் பாகுபாட்டை அடிப்படையாகக் கொள்ளவில்லை. திணை - பால் பற்றி விளக்கவுமில்லை. வினையமைப்பைத் திணை - பால் அடிப்படையில் விளக்கும் பண்பு தொல்காப்பியத்திற்கே உரியதாக உள்ளது. தொல்காப்பியம், வினைவிசுதிகளில் 'திணை - பால்' காட்டும் தமிழ் வினையமைப்பு முறையைக் கொண்டுள்ளது. வீரசோழியம், வினையில் காலம் காட்டும் வடமொழி வினை அமைப்பு அடிப்படையில் வினை விசுதிகளில் திணை - பால் காட்டும் தொல்காப்பிய வினை விசுதிகளை வினைப்

பிரத்தியங்களாகப் புடைமாற்றியுள்ளது. ஆனால், முன்னிலை, தன்மை விசுதிகளை விளக்கும்போது அவை விரவுத்திணை என்பதைக் கவனத்தில் கொண்டு செயல்பட்டுள்ளது.

கச்சாயன, மொக்கல்லான நிகழ்கால, இறந்தகால, எதிர்கால வினை விசுதிகள் ஒற்றுமையாக உள்ளன. கச்சாயன, மொக்கல்லான நிகழ்கால விசுதிகளும் அஷ்டாத்யாயி நிகழ்கால விசுதிகளும் ஒற்றுமையாக உள்ளன. ஏனைய இறந்தகால, எதிர்கால வினைவிசுதிகளை அஷ்டாத்யாயி காட்டவில்லை. வடமொழியில் வினைவிசுதிகள் காலத்தை ஆத்மனேபத, பரஸ்மைபத படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒருமை, பன்மை அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை மூவிடம், இரு எண் என்ற வினை அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை என்ற இடவரிசை முறையைக் கொண்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற வரிசை முறையைக் கொண்டுள்ளது. எண்ணைப் பொறுத்தமட்டில் தொல்காப்பியம், கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை ஒருமை, பன்மை என்ற அமைப்பைக் கொண்டுள்ளன. அஷ்டாத்யாயி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்ற அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. தொல்காப்பியம், அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவை வியங்கோள் எனும் இலக்கணக்கூறை இலக்கணப்படுத்தியுள்ளன. தொல்காப்பியம், வியங்கோள் வரையறையைக் கூறாமல் வியங்கோளை விரவுத்திணையாகவும் படர்க்கையில் வருவதாகவும் காட்டியுள்ளது. வியங்கோள்வினை எதிர்காலத்தில் வருவதாக அறிஞர்களால் கூறப்படுகிறது.

வியங்கோள், படர்க்கை மட்டுமின்றித் தன்மை, முன்னிலை ஆகிய இடங்களில் வரும் என்றும் கூறப்படுகிறது. அஷ்டாத்யாயி, வாழ்த்துதல் பொருளைக் குறிக்கும்போது தாதுவோடு 'லிங்' (Benedictive - விருப்பம்), 'லோட்' (Imperative - கட்டளை) ஆகிய விசுவகர்த்தவியை வருமென்கிறது. கச்சாயனம் கட்டளைச் சொற்களும் வாழ்த்துதல் பற்றிய சொற்களும் காலம் காட்டாது பஞ்சமி முடிபு பெற்று வரும் என்கிறது. வீரசோழியம், ஏவலில் வரும் வியங்கோளுக்கு நீயறிக, நீயுண்க ஆகிய சான்றுகளைக் காட்டியுள்ளது.

அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றில் ஏவல்வினை இலக்கணவிதியாக்கம் பெற்றுள்ளது. வடமொழியில் (அஷ்டாத்யாயி, கச்சாயனம், மொக்கல்லானம்) ஏவல்வினை வினா, அனுமதி, வேண்டுகோள், வியங்கோள் ஆகிய பொருண்மைகளிலும் பயின்றுவந்துள்ளது. வீரசோழியத்தின் ஏவல் விளக்கமுறை தொல்காப்பியத்தையும் அஷ்டாத்யாயியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு புடைமாற்றாக அமைக்கப்பெற்றுள்ளது. மொக்கல்லான ஏவல்வினை விளக்கமுறை அஷ்டாத்யாயியைப் பெரும்பான்மை தழுவியுள்ளது. கச்சாயனம் அனுமதி, விருப்பம், கட்டளை, வாழ்த்து ஆகிய பொருண்மைகளில் ஏவல்வினை வருவதைக் காட்டுகிறது.

ஒற்றுமைக் கூறுகளும் அரசியல் காரணமும்

மொக்கல்லான வியாகரணம் எழுதத் தூண்டுகோலாய் இருந்த இலங்கை மன்னன் பராக்கிரமபாகு (கி.பி.1153 - 1186) தமிழ் மன்னன் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் அரசரிமைப் போர் நடைபெற்றபோது பராக்கிரம பாண்டியனுக்குச் சிங்களப் படைகளை அனுப்பி உதவிப் புரிந்ததோடு குலசேகர பாண்டியனோடும் நட்புறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளான். மட்டுமின்றி விஜயபாகு என்ற மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்திற்கு முன்பு வரை சோழர்களின் 72 ஆண்டுகால ஆட்சி இலங்கையில்

வேரூன்றி இருந்துள்ளது. சோழர்களின் ஆட்சி இலங்கையில் வேரூன்றி இருந்த காலத்தில் சமஸ்கிருதம், பாலி ஆகிய மொழிகளோடு தமிழும் பெருநிலை மொழியாக இருந்துள்ளது. ஆக, இலங்கைக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் இடையே அரசியல், மொழி உறவுகள் நெருக்கமாகவே இருந்துள்ளன எனலாம். இத்தகைய அரசியல் தாக்கக் காரணி அடிப்படையிலும் இலங்கையில் எழுதப்பட்டதாகக் கருதப்பெறும் வீரசோழியத்தின் தாக்கம் கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சிங்கள மரபிலக்கண நூலான சித்தசங்கர்வாவில் உள்ளது என்ற ஆய்வு முடிவாலும் அமைத்துக் கொள்ளப்பெற்ற 'மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பிய, வீரசோழியத் தமிழ் மரபிலக்கணக் கூறுகளும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன' என்ற இவ்வாய்வின் கருதுகோளுக்கு ஏற்ப, மொக்கல்லானத்தின் விளிவேற்றுமைக் கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தைக் கவனத்தில் கொண்டு செய்யப்பெற்றிருக்கலாம் என்று எண்ண இடமளிக்கின்றன. மேலும், பாலி மரபிலக்கணங்கள் வேற்றுமைத்தொகை விளக்கமுறையில் இரண்டாம் வேற்றுமையிலிருந்து வேற்றுமைத்தொகையைக் கணக்கில் கொண்டிருப்பது, காரக அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்காதது ஆகியவை தொல்காப்பிய விளக்கமுறையுடன் ஒற்றுமையாக உள்ளன. மொக்கல்லானத்தில் பயன்படுத்தப்பெற்றிருக்கும் அளவுப்பெயர் 'ஆளாஹ்' என்பதும் தொல்காப்பிய அளவுப்பெயர் ஆழாக்கு என்பதும் ஒத்துள்ளன. மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் வடமொழி (சமஸ்கிருத அஷ்டாத்யாயி, பாலி கச்சாயனம்) மரபிலக்கணங்களின் பங்கு குறிப்பிடத்தகுந்த அளவில் இருப்பது என்பது தவிர்க்க இயலாததாகும். அதேசமயம் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் அரிதாகத் தமிழ்மொழி மரபிலக்கணக் கூறுகள் இடம்பெற்றிருப்பது மிகுகவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். மொக்கல்லானம் எனும் பாலி மரபிலக்கண உருவாக்கத்தில் தொல்காப்பியம், கச்சாயனம்

ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் அஷ்டாத்யாயின் பங்கு பெரும்பான்மை காணப்படுகிறது. அஷ்டாத்யாயியின் நூற்பாக்களையும், சான்றுகளையும் பாலி மொழிநடையில் மொக்கல்லானம் அமைத்துக்கொண்டுள்ளது. வீரசோழியம், அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றியிருப்பதால், வீரசோழியத்தின் சில விளக்கங்கள் மொக்கல்லானத்துடன் ஒற்றுமை நிலையில் உள்ளன. தவிர மொக்கல்லானத்திற்கும் வீரசோழியத்திற்கும் இடையே நேரடி ஒற்றுமை இல்லை. ஆனால், மொக்கல்லானம், வீரசோழியம் ஆகியவை கொண்டுள்ள இலக்கண உருவாக்கமுறை கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகவும் மேல் ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது. அதாவது, வீரசோழியம் தனது இலக்கண உருவாக்கத்தில் வடமொழிக் கூறுகளுக்கு அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இதுபோன்றே மொக்கல்லானமும் தனது இலக்கண உருவாக்கத்தில் பல இலக்கணக் கூறுகளுக்கு அஷ்டாத்யாயியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இம்முறை மேலும், ஆராயப்படவேண்டியதாக உள்ளது. மேலும், மொக்கல்லானத்தில் காட்டப்பெற்றுள்ள 'எள்ளிலிருந்து எண்ணெய்' என்ற சான்று வீரசோழியத்திலும் காட்டப்பெற்றுள்ளது. மொக்கல்லானமும், வீரசோழியமும் அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி அமைத்திருக்கும் விளக்கங்களில் ஒற்றுமையுடன் விளங்குகின்றன. மொக்கல்லானம் தனக்கு முந்தைய பாலி மரபிலக்கண நூலான கச்சாயனத்தை, சில இடங்களில் பின்பற்றியுள்ளது. அதேசமயம் மொக்கல்லானம் கலைச்சொல் பயன்பாட்டில் கச்சாயனத்திலிருந்து மிகுதியும் வேறுபட்டுள்ளது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

இவ்வாய்வில் வேற்றுமை, தொகை, ஒட்டு, வினை ஆகியவற்றின் அடிப்படை விளக்கங்களே கவனத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக வேற்றுமை இலக்கண

ஒப்பீட்டில் வேற்றுமை வகைப்பாடு மட்டுமே கவனத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளது. வேற்றுமை மயக்கம் மேலாய்வுக்களமாக உள்ளது. மொக்கல்லானத்தின் குறிப்பிட்ட விளி வேற்றுமைக் கூறுகளே தொல்காப்பிய விளி வேற்றுமை கருத்துக்களோடு ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. மேலும் உள்ள மொக்கல்லானத்தின் விளி வேற்றுமைக் கருத்துக்கள் தொல்காப்பிய விளி வேற்றுமையோடு ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தவேண்டிய மேல் ஆய்வுக்களங்களாக உள்ளன. மொக்கல்லானம் மட்டுமின்றிக் கச்சாயனத்திற்கும் தொல்காப்பியத்திற்கும் இடையேயான ஒப்பீடு இன்றியமையாததாகவும் விரிவாகச் செய்யப்பட வேண்டியதாகவும் உள்ளது. மொக்கல்லானத்தின் சுட்டுப்பெயர்கள், வினா பெயர்கள், பதிலீடுப் பெயர்கள், திசைப்பெயர்கள், மூவிடப்பெயர்கள் முதலான கூறுகள் மேலாய்வுக்களங்களாக உள்ளன.

பாலி கச்சாயனம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே மொழிப் பயன்பாட்டில் வேறுபாடு உள்ளது. இவ்வேறுபாட்டிற்கான காரணத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள சமஸ்கிருதம், பாலி மரபிலக்கணங்களுக்கு இடையேயான மொழியியல் மற்றும் கலைச்சொல் மேலாய்வுகள் இன்றியமையாதவை. வீரசோழியம் எனும் தமிழ் மரபிலக்கணம் தொல்காப்பிய வேற்றுமை உருபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றிக் காரக அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கியது மட்டுமின்றி, அஷ்டாத்யாயின் கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வேற்றுமை ஒவ்வொன்றையும் உள்வகைப்பாட்டிற்கு உட்படுத்தியுள்ளது. இம்முறை இலக்கணக்கொத்து, பிரயோகவிவேகம் ஆகியவற்றாலும் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இவை காட்டக்கூடிய வேற்றுமைகளின் உள்வகைப்பாடு அஷ்டாத்யாயியோடு முழுமையாக ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தவேண்டிய மேலாய்வுக்களமாக உள்ளது.

மொக்கல்லானம், அஷ்டாத்யாயியைப் பின்பற்றி இருப்பினும் தன் சமயச் சார்பைப் புலப்படுத்த விரும்பும் இடங்களில் புலப்படுத்தியுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (அஷ்ட - சாஸ்திரங்களைக் கற்றல் கற்பித்தல், மொக் - தம்மத்தை கற்றல், கற்பித்தல், அஷ்ட - சாகடாயனாரை விடப் பிற இலக்கணிகள் கீழானவர்கள், மொக் - சாரி புத்தரை விடப் பிற அறிவாளிகள் கீழானவர்கள், எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழை (மொக்.8), சந்திரனும் சூரியனும், சாரிபுத்தரும் மொக்கல்லானரும், முனி ஸிஹோ - சிங்கத்துறவி, சீல த⁴னம் - ஒழுக்கமான செல்வம்). இதன் அடிப்படையில் மொக்கல்லானத்தில் மொழித்தாய்மை, சமயச் சார்பு ஆகியவற்றை மேல் ஆய்வுக்களங்களாகக் கொள்ளலாம்.

சு. இராசராம் கூறுவது போல வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம், சித்தசங்கர்வா ஆகிய மூன்றையும் விரிவான ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தவேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக இவற்றின் இலக்கண உருவாக்க முறை ஒப்பீட்டிற்கு உட்படுத்தவேண்டிய ஆய்வுகளமாக உள்ளது. இவ்வாய்வில் மொக்கல்லானத்திற்கும் சித்தசங்கர்வாவிற்கும் இடையே உள்ள இலக்கண ஒற்றுமை உம்மைத்தொகை சான்றுகளின் வழி வெளிக்காட்டப்பெற்றுள்ளது.

வீரசோழியமும் மொக்கல்லானமும் அஷ்டாத்யாயி நூற்பாக் கருத்துக்களுக்கு இலக்கண உருவாக்கத்தில் முக்கிய இடத்தைக் கொடுத்துள்ள முறையே வீரசோழியம், மொக்கல்லானம் ஆகியவற்றிடையே ஆய்விற்கு உட்படுத்த வேண்டிய களமாக உள்ளது.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மைத் தரவுகள்

கோவிந்தராஜ முதலியார், கா. ர. (பதி.). (2011). *வீரசோழியம்*. சென்னை: நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.

செயப்பிரகாசம், ந. (மொ. ஆ.). (...). *பாலி கச்சாயன வியாகரணம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு*. அச்சிடப்பெறாதது.

சேனாவரையர் (உ. ஆ.), (1956). *தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்*. சென்னை: திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

பாலசுப்பிரமணியம், எச். (மொ. ஆ.). (...). *பாலி மொக்கல்லான வியாகரணம் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு*. அச்சிடப்பெறாதது.

மீனாட்சி, கு. (1998). *பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி தொகுதிகள் 1, 2, 3*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

துணைமைத் தரவுகள்

அகத்தியலிங்கம், ச. (1982). *சொல்லியல் 1, 2*. அண்ணாமலை நகர்: அனைத்திந்திய தமிழ் மொழியியற் கழகம்.

அகத்தியலிங்கம், ச., முருகையன், க. (பதி.). (1972). *தொல்காப்பிய மொழியியல்*. அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.

...., (2016). *தமிழ் மொழி அமைப்பியல்*. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

அறவேந்தன், இரா. (1999). *தமிழ் சிங்கள இலக்கண உறவு*. விழுப்புரம்: திருவரசு வெளியீடு.

.... (2008). *சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும்*. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு.

அரங்கராசன், மருதூர். (2000). *தமிழில் வேற்றுமைகள்*. அரியலூர்: பாலமுருகன் பதிப்பகம்.

ஆதித்தன், ஏ. (2013). *தமிழ் இலக்கணவியல்*. சென்னை: நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.

இராசாராம், சு. (1992). *வீரசோழிய இலக்கணக் கோட்பாடு*. நாகர்கோவில்: இராகவேந்திரா.

இராசமாணிக்கனார், மா. (2015). *சோழர் வரலாறு*. சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

இளம்பூரணம், (உ. ஆ.). (1969). *தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம்*. திருநெல்வேலி: கழக வெளியீடு.

பிள்ளை, கே. கே. (2015). *தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்*. சென்னை: உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

மீனாட்சி சுந்தரம். தெ. பொ. மீ (பதி.). (1971). *தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் - கல்லாடனார் விருத்தி உரை*. தமிழ்நாடு அரசு.

சண்முகம், செ. வை. (1992). *சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு தொகுதிகள் 1, 2, 3*. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ச. (2000). *சொல்லியல் ஆய்வுகள்*. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

...., (2001). *எழுத்தியல் ஆய்வுகள்*. சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

...., (2018). *பழந்தமிழில் சொல்லியல் சிந்தனைகள்*. சென்னை: நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.

சங்கரேஸ்வரி, பா. (2015). *தமிழ் சமஸ்கிருத இலக்கண மரபுகள்*. சென்னை: பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்.

சீனிவாசன், இரா. (2000). *இலக்கண மரபுகள்*. சென்னை: பார்க்கர்.

சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி, பி.சா. (1950). *வடமொழி வரலாறு*. அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்.

திருஞானசம்பந்தம், ச. (2008). *நன்னூல் எழுத்ததிகாரம்*. திருவையாறு: கதிர்பதிப்பகம்.

தெய்வச்சிலையார், உரை. (2010). *தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே. ஏ. (2012). *சோழர்கள் - புத்தகம் 1, 2*. சென்னை: நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.

பொற்கோ, (2011). *இலக்கண உலகில் புதியப் பார்வை (1,2,3)*. சென்னை: நியூசெஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்.

மீனாட்சி, கு. (1994). *பாணினி அறிமுகம்*. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

ரத்னம், க., கோவிந்தன், கா. (மொ. ஆ.). (1992). *திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்*.

சென்னை: திருமகள் நிலையம்.

வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1966). *தமிழ் வரலாற்றிலக்கணம்*. சென்னை; பாரி நிலையம்

வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். (2009). *இலக்கணச் சிந்தனைகள்*. சென்னை: பாரி நிலையம்.

ஆய்வேடுகள்

ஜெயசங்கர், ம. (2011). *தொல்காப்பியம் - கச்சாயனம் ஒலியனியியல் ஒப்பீட்டாய்வு*

(இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம்.

ஜெயப்பிரகாஷ், ஏ. (2011). *தொல்காப்பியம் - பிராகிருதப் பிரகாசம் ஒலியனியல்*

ஒப்பீட்டாய்வு (இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு

பல்கலைக்கழகம்.

ராமச்சந்திரன், ரா. (2017). *தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்களில் எழுத்துக்கள் அறிமுகம்: ஓர்*

ஒப்பாய்வு (இளமுனைவர் பட்ட ஆய்வேடு). புதுதில்லி: ஜவஹர்லால் நேரு

பல்கலைக்கழகம்.

ஆங்கில நூல்கள்

Basnayake Uda Hettige, H. T. (2007). *Polonnaruva civilization*. Colombo: S.Godage International Book Publishers.

Bimala, C.W. (2009). *History of Pali Literature*. Varanasi: Indica Books.

Burnel, A.C. (1975). *On the Aindra School of Sanskrit Grammarians*. Madras: Pioneer Book Services.

Perera, H. R. (2008). *Buddhism in Srilanka A Short History*. Srilanka : Buddhist Publication Society.

Mabel Rickmers, C. (trans). (1988). *Culavamsa Being The More Part of The Mahavamsa*. NewDelhi : Aisan Educational Services.

Meenakshi, K. (1997). *Tholkappiyam And Astadhyayi*. Chennai: International Institute of Tamil Studies.

Buddhadatta Mahathera, A. P. (2009). *Concise Pali - English Dictionary*. New Delhi: Motilal Panarsidass Publishers.

Thesis

Deokar, Makesh Ashok. (2002). *A Comparative Study of The Paninian Grammatical Tradition and Three Grammars of Pali*. Pune: Savithribai Phule Pune University.

Articles

Deegalie, Mahinda. (1999). *A Search For Mahayana in Srilanka*. (...). Journal of the International Association of Buddhist Studies volume 22. Number 2.

Pathmanathan, s. (1976). *Historical Writings in Medieval Srilanka: Regin of Parakrama Bahu – I*. Srilanka: Jstor New Series vol. 20. Jstor.

பார்வை நூல்கள்

அறவேந்தன், இரா. (1997). *சிங்களவர். (அரசியல் சமயம் இலக்கியம்)*. விழுப்புரம்: திருவரசு வெளியீடு.

இராசநாயகம், செ. (1986). *யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்*. New Delhi: H. sivam Educational Services.

இரத்தினம், இ. கொடிநின்றான், எச். ய. (மொ. ஆ). (1960). *இலங்கையின் சுருக்க வரலாறு*. இலங்கை: இலங்கை அரசு கருமமொழி வெளியீட்டுக்கிளை.

இசரேயல், மோ. (1976). *இலக்கண ஆய்வு பெயர்ச்சொல்*. மதுரை: சிந்தாமணி வெளியீடு.

...., (1976). *இலக்கண ஆய்வு வினைச்சொல்*. மதுரை: சிந்தாமணி வெளியீடு.

கந்தசாமி, சோ. ந. சஞ்சீவி, ந.(ப. ஆ). (1975). *பௌத்த சமய நூல்கள்*. தெய்வத்தமிழ். சென்னை: சென்னை பல்கலைக் கழகம்.

கைலாசபதி, க. (2009). *ஒப்பியல் இலக்கியம்*. சென்னை: குமரன் பதிப்பகம்.

கிருஷ்ணராஜா, செ. (2005). *இலங்கை வரலாறு பாகம் 2*. திருநெவேலி: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சண்முகம், செ.வை. (1980). *எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு*. அண்ணாமலை நகர்: அ.த.மொ. கழகம்.

...., (1989). *மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும்*. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

...., (1992). *மலையாள மொழியின் முதல் இலக்கணம்*. சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சுயம்பு, பெ. (2004). *இலக்கண நூல்களில் கருத்து வளர்ச்சி*. சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

நடராசர், வே. க. (1970). *பண்டைய ஈழம்*. இலங்கை: சேது நூலகம்.

நீலகண்ட சாஸ்திரி, (1966). *தென்னிந்திய வரலாறு. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் தொடக்கம் விஜநகரின் வீழ்ச்சி வரை*. இலங்கை: இலங்கை அரசு (Oxford University Press).

பக்தவத்சலபாரதி, (2016). *இலங்கையில் சிங்களவர் இந்திய இனத்தொடர்ச்சியும் தென்னிந்திய பண்பாட்டு நீட்சியும்*. சென்னை: அடையாளம்.

கட்டுரைகள்

அறவேந்தன், இரா. (1996). “வீரசோழியம் சித்த சங்கர்வா வினைச்சொல் ஒப்பாய்வு”. *அ.இ. மொழியியல் கழகக் கருத்தரங்கு*. கோயம்புத்தூர்: பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்.

...., (1997). “சித்தசங்கர்வா எழுத்துவரையறையும் எழுத்துப் பண்பாடும்”. *ஞாலத் தமிழ் பண்பாடு ஆய்வு மன்றம்*. மதுரை: ஞாலத் தமிழ் பண்பாடு ஆய்வு மன்றம்.

ஆதித்தன், ஏ. (1985). “தமிழ் இலக்கண நூற்களில் தொகைக் கோட்பாடு வளர்ச்சி”. *தமிழ் இலக்கணக் கோட்பாட்டு வளர்ச்சிக் கருத்தரங்கு*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

இராமானுசாச்சாரி, பி.சி. (1978). “வேற்றுமையுருபு தொல்காப்பியமும் பாணினியும்” *தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்*. சிதம்பரம்: அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்.

கனகரத்தினம், த. (1974). “பாலி சிங்கள இலக்கியங்களுடன் தமிழ் இலக்கிய உறவு” *நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள்*. இலங்கை:

கார்த்திகேயன், ஆ. (1985). “பிராகிருத மொழிகளும் அவற்றின் இலக்கண மரபுகளும்” *தமிழ்க்கலை - 3*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

மீனாட்சி, கு. (1980). “அஷ்டாத்தியாயிலும் தொல்காப்பியத்திலும் உள்ள இலக்கணக் கோட்பாடுகள்”. *மொழியியல் தொகுதி 3 எண் 4*. அண்ணாமலை நகர்: அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்.

தண்டபாணி தேசிகர், சா. (1982). “தொல்காப்பியமும் பாணினீயமும்”. *தொல்காப்பியக் கருத்தரங்கு*. தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

விஜயவேணுகோபால், கோ. (1985). “புத்தமித்திரனாரின் இலக்கணக் கோட்பாடு” *இலக்கணக் கருவூலம் 1*. அண்ணாமலைநகர்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

பின்னிணைப்புகள்

பின்னிணைப்பு: ஒன்று

தமிழ், பாலி மரபிலக்கணங்கள்: ஓர் ஒப்பீடு (தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், மொக்கல்லான வியாகரணம்) எனும் இவ்வாய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற, எச்.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களால் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பெற்ற மொக்கல்லான வியாகரணத் தமிழாக்க நூற்பாக்கள் இங்குக் கொடுக்கப்பெறுகின்றன. இந்தி மொக்கல்லான வியாகரண நூற்பா எண்கள் அடிப்படையிலே இங்கும் மொக்கல்லான நூற்பாக்கள் வரிசைப்படுத்திக் கொடுக்கப்பெறுகின்றன.

வேற்றுமையியல்

1. த்³வே த்³வே கானேகேஸு நாமஸ்மா ஸி யோ அம் யோ நா ஹி ஸ நம் ஸ்மா ஹி ஸ நம் ஸ்மிம் ஸு

பெயருக்கு அடுத்து ஒருமை, பன்மையில் வேற்றுமைகள் வரும்.

சான்று : ஒருமை : குமாரீ - பெண், கஞ்ஞா - இளம்பெண்; பன்மை : குமாரியோ - பெண், கஞ்ஞாயோ - இளம்பெண் (கண்ணி).

வேற்றுமை	ஒருமை	பன்மை
முதல்வேற்றுமை	முனி	முனயோ
இரண்டாம் வேற்றுமை	முனினம்	முனயோ
மூன்றாம் வேற்றுமை	முனினா	முனிஹி
நான்காம் வேற்றுமை	முனிஸ்ஸ	முனினம்
அய்ந்தாம் வேற்றுமை	முனிஸ்மா	முனிஹி
ஆறாம் வேற்றுமை	முனிஸ்ஸ	முனினம்
ஏழாம் வேற்றுமை	முனிஸ்மிம்	முனிஸு

முதல் வேற்றுமை	ஸி	யோ
இரண்டாம் வேற்றுமை	அம்	யோ
மூன்றாம் வேற்றுமை	நா	ஹி
நான்காம் வேற்றுமை	ஸ்ஸ	அம்
அய்ந்தாம் வேற்றுமை	ஸ்மா	ஹி
ஆறாம் வேற்றுமை	ஸ்ஸ	அம்
ஏழாம் வேற்றுமை	ஸ்மிம்	ஸு

2. கம்மே து³தியா

இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருள் வேற்றுமையாகும். பெயருக்கும் வினைக்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்துவது இவ்வேற்றுமையாகும்.

சான்று: கடம் கரோதி - பாயைப் பின்னுகிறான், ஓத³னம் பசதி - சோற்றைச் சமைக்கிறான், ஆதி³ச்சம் பஸ்ஸதி - சூரியனைப் பார்க்கிறான், ஸிஸ்ஸம் த⁴ம்மம் ப்⁴ருதே - மணவனுக்குத் தம்மத்தைச் சொல்கிறான், ஸிஸ்ஸம் த⁴ம்மம் அனுஸாஸதி - மாணவனுக்குத் தம்மத்தை அறிவுறுத்துகிறான், மாணவகம் மக்³க³ம் புச்ச²தி - மாணவனை வழி கேட்கிறான்.

3. காலத்³தா⁴னமச்சந்த ஸம்யோகே³

காலம், வழி, தொலைவு ஆகிய பொருண்மையில் இரண்டாம் வேற்றுமை பயின்று வரும். காலம் என்பது மாதம், வருஷம், கிழமை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்.

சான்று : மாஸம் அதீ⁴தே - மாதம் முழுவதும் படிக்கிறான், மாஸம் கல்யாணி - மாதம் முழுவதும் மங்களமாக, கோஸம் குடிலா நதீ - ஒரு காதம் அளவிற்கு வளைந்து

போகிற நதி, கோஸம் அதீ⁴தே - ஒரு காதம் தாண்டிப் படிக்கிறான், கோஸ்ஸ ஏக தேஸ பப்³ப³தோ - ஒரு காதம் அளவுள்ள நிலத்தின் ஒரு பகுதியில் நிலம். ஒரு காதம் என்பது எட்டு மைல் தொலைவு.

4. க³தி போ³தா⁴ஹாரஸத்³த⁴த்தா²கம்மகப⁴ச்³சா³திநம் பயோஜ்³ஜே³

வேகம், அறிவு, உணவு, ஒலி, நடத்தல், பொறிக்க வைத்தல், கட்டுதல் முதலானவற்றின் பயன்முறையிலும் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : க³மயதி மாணவகம் கா³மம் - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான், யாப்யதி மாணவகம் கா³மம் - மாணவனைக் கிராமத்திற்கு அனுப்புகிறான் போகிறான், பே³தயாதி மாணவகம் த⁴ம்மம் - தம்மத்தை மாணவனுக்குக் கற்பிக்கிறான், போ⁴ஜ³யதி மாணவகம் ஓதனம் - மாணவனைச் சோறு உண்பிக்க வைக்கிறான், ஸாய்யாதி தே³வத³த்தம் - தேவதத்தனை உறங்கச் செய்கிறான், ஆஸயாதி தே³வத³த்தம் - அமர்த்துகிறான் தே³வத³த்தனை, பாடயாதி மாணவகம் - படிக்க வைக்கிறான் மாணவனை, அஞ்ஞம் ஸந்த²ஸபேதி - துணியை விரிக்கிறான்.

5. ஹராதி நம் வா

'ஹர்' முதலிய தாதுக்களின் பிரயோக கர்த்தா வரும்போது இரண்டாம், மூன்றாம் வேற்றுமை உருபுகள் சேரும்.

சான்று : ஹாரேதி பா⁴ரம் தே³வத³த்தம் / தே³வத³த்தேன - தேவதத்தன் பாரத்தைச் சுமக்கிறான், தே³வத³த்தனால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது, காரேதி தே³வத³த்தம் / தே³வத³த்தேன - தே³வத³த்தன் பானையைச் செய்கிறான், தே³வத³த்தனால் பாணை

செய்விக்கப்படுகிறது, ஆபி⁴வாத³யதே கு³ரும் தே³வத³த்தம் / தே³வத³த்தேன - தேவதத்தனைக் குருவுக்கு வணக்கம் செய்விக்கிறான், தேவதத்தனால் குருவுக்கு வணக்கம் செய்யப்படுகிறது, அஞ்ஜோ⁴ ஹாரேதி சத்தும் தே³வத³த்தம் / தே³வத³த்தேன - தேவதத்தனை இனிப்பு சாப்பிட செய்கிறான், தேவதத்தனால் இனிப்பு சாப்பிடப்படுகிறது.

6. ந கா²தாதிநம்

'காத்' (உண்ணுதல்) முதலான வினைகள் இயக்குவினைகளாக வரும்போது இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது.

சான்று: கா²த³யதி தே³வத³த்தேன - தே³வத³த்தனால் சாப்பிட வைக்கப்படுகிறது, ஆத³யாதி தே³வத³த்தேன - மாணவனால் சோறு உண்ணப்படுகிறது.

7. வஹஸ்ஸாநியந்துகே

'சுமை' (வஹ்) முதலான வினைகளில் கருத்தா மறைந்திருந்தால் அவை இரண்டாம் வேற்றுமையில் வராது, மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும். கட்டுப்படுத்துபவன் இல்லாதபோது இரண்டாம் வேற்றுமை வராது. கருத்தா மறைந்திருக்குமாயின் அது மூன்றாம் வேற்றுமையாகும்.

சான்று: வாஹயதி பா⁴ரம் பா³லி வத்³தே⁴ – காளைகளால் பாரம் சுமக்கப்படுகிறது.

8. ப⁴க்க²ஸ்ஸாஹிம்ஸாயம்

பக் (உண்) என்ற வினை உயிரினங்களுக்குத் தீங்கு செய்தல் என்ற பொருளில் அல்லாமல் வந்தால் அவ்வினையுடன் இரண்டாம் வேற்றுமை வராது, மூன்றாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று: $ப^4க்க^2யாதி$ $பா^3லி$ $வத்^3தே^4$ ஸஸ்ஸம் - காளைகளால் புல் சாப்பிடப்படுகிறது.

9. த⁴யாதீ³ஹி யுத்தா

தாழ்வு என்ற பொருளில் இரண்டாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று: தி⁴ரத்து²ம் மம் பூதி காயம் - இந்தப் புழுத்த உடலைத் துச்சமாக மதிக்கிறேன்.

10. லக்க²ணித்த²ம் அபூத வீச்சா²ஸ்வாபி⁴நா

அடையாளம் (லக்க²ணம்) என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் 'அபி' என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று: ருக்க²ம் அபி விஜ்³ஜோ³ததே - மரத்தில் மின்னல் ஒளிருகிறது

ருக்க²ம் ருக்க²ம் அபி தி³ட்ட²தி - மரத்திற்கு மரம் நிற்கிறான்.

11. பதி பரி ஹி பகே ஜ

அடையாளம் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் 'பதி, பரி' (மேல்) ஆகிய முன்னொட்டுகளுடன் சேர்ந்து இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று: ஸாது⁴ தே³வத³த்தோ மாதரம் பாதி / பரி - அம்மா மேல் தேவதத்தனுக்கு அன்பு, ருக்க²ம் ருக்க²ம் பதி / பரி தி³ட்ட²தி - ஒவ்வொரு மரத்திற்கு மேல் நிற்கிறான், ருக்க²ம் பாதி/ பரி விஜ்³ஜோ³ததே விஜ்³ஜு³ - மின்னல் மரத்தின் மேல் மின்னுகிறது.

12. அநு நா

அடையாளம் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அநு என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : ஸாது⁴ தே³வத³த்தோ மாதரம் அநு - அம்மா மேல் தேவதத்தனுக்கு அன்பு,
ருக்க²ம் ருக்க²ம் அநு தி³ட்ட²தி - ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் நிற்கிறான்.

13. ஸஹத்தே²

சகிதம் (கூட, உடன்) என்ற பொருள் தரும் சொல் மூன்றாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : பப்³ப³தி திட்ட²தி - மலையுடன் நிற்கிறான்.

14. ஹீனே

இழிவு என்ற பொருள்தரும் சொற்கள் அநு என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து
இரண்டாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : அநு சாரிபுத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ - அறிவாளிகள் எல்லாம் சாரி புத்தரை
விடக் கீழானவர்கள்.

15. உபேன

இழிவைக் குறிக்கும் சொற்கள் உப என்ற முன்னொட்டுடன் சேர்ந்து இரண்டாம்
வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : உப சாரிபுத்தம் பஞ்ஞா வந்தோ - அறிவாளிகள் எல்லாம் சாரி புத்தரை
விடக் கீழானவர்கள்.

16. சத்தம்யாதி⁴க்யே

அதிகமான அல்லது மேலான என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் உப என்ற
முன்னொட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : உப காரியம் தோனோ – மரக்கால் படியை விடப் பெரியது.

இங்கு இரண்டாம் வேற்றுமை பொருள் ஏழாம் வேற்றுமை பொருளில் வந்தது.

17. ஸாமித்தேதி⁴நா

ஆள்பவன் என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் அதி என்ற முன்னொட்டுடன் ஏழாம் வேற்றுமையில் வரும்.

சான்று : அதி⁴ ப்³ரஹ்மத³த்தே பஞ்ஜாலோ – பாஞ்சாலத் தேசத்தின் அதிபதி பிரமதத்தன் (பாஞ்சாலத் தேசத்தை ஆள்பவன் பிரமதத்தன்).

18. கத்து கரணேஸு ததியா (த்ருதியா)

எழுவாயுடன் சேர்ந்து மூன்றாம் வேற்றுமை கருவிப் பொருளில் வரும்.

சான்று : புரிஸேன கதம் – மனிதனால் செய்யப்பட்டது, அஸினா ஜி²ந்ததி – வாளால் வெட்டுகிறான், கோத்தேன கோதமோ – கோத்திரத்தினால் அவன் கோதமன் (கௌதம புத்தர்).

19. ஸஹத்தே²ந

ஸஹ (கூட, உடன்) என்ற பொருளில் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : புத்தேன ஸஹாக³தோ – புத்திரனோடு வந்தார்.

20. லக்க²னோ

அடையாளம் என்ற பொருளில் மூன்றாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : தி த³ண்ட³கேன பரிப்³ பா³ஜ³கமாத³க்கி² - முக்கோலுடன் சந்நியாசி
வந்தார், அக்கி²ன காணோ - கண் இல்லாததால் குருடன்.

21. ஹேதும்ஹி

எந்தச் சொல் செயலுக்குக் காரணமாக உள்ளதோ அச்சொல்லுடன் மூன்றாம்
வேற்றுமை உருபு வரும்.

சான்று : அன்னேன வசதி - உணவினால் வாழ்கிறான், விஜ்³ ஜா³ ய யஸோ -
கல்வியினால் வாழ்கிறான்.

22. பஞ்சமிணே வா

கடன் வாங்குதல் காரணமானால் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரும். அதாவது ஏது என்ற
பொருளில் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : ஸதஸ்மா ப³ த்³ தோ⁴ - நூறு ரூபாயினால் சிறைப்பட்டான்.

23. குணே

பிற செயல் காரணமானால் அதைக் குறிக்க, பெயருடன் ஐந்தாம் வேற்றுமை
அல்லது மூன்றாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : ஜ³ளத்தா ப³த்³தோ⁴ / ஜளதேந ப³த்³தோ⁴ - சோம்பலினால்
கட்டுண்டவன்.

24. ச²ட்டி ஏத்துவத்தே ஹி

காரணம் என்ற பொருண்மையில் மூன்றாம் வேற்றுமை, ஆறாம் வேற்றுமை
பொருளில் மயங்கும்.

சான்று : உத³ரஸ்ஸ ஹேது - வயிரினால், உத³ரஸ்ஸ காரணா - வயிரினது

காரணமாக

25. ஸப்பாத்தோ ஸப்பா

காரணப் பொருள் தரும் பெயர்கள் எல்லா வேற்றுமையுடனும் வரும்.

சான்று : கோ ஹேது - எந்த ஏது, கம் ஹேது, எந்த ஏதுவினை, கேன ஹேதுனா -
எந்த ஏதுவினால், கஸ்ஸ ஹேதுஸ்ஸ - எந்த ஏதுவிற்காக,, கஸ்மா ஹேதுஸ்மா - எந்த
ஏதுவின், கஸ்ஸ கேதுஸ்ஸ - எந்த ஏதுவினது, கஸ்மிம் ஹேதுஸ்மிம் - எந்த ஏதுவின் கண்.

26. சதுத்தீ² சம்பதா³னே

கொடை மற்றும் கொள்வோன் பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : சங்க⁴ஸ்ஸ த³தா³தி - சங்கத்திற்குக் கொடு.

27. தாத³தீ²யே

பொருட்டு அல்லது அதற்காக என்ற பொருளில் நான்காம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : ஸீதஸ்ஸா படிகா⁴தாய - குளிரிலிருந்து காப்பதற்காக.

யூபாய தாரு - யாகத்திற்காகத் தடி (யாகத்திற்குத் தடி).

நாலம் தா³ரபா⁴ணாய - பொருத்தமற்ற மனைவியின் பராமரிப்புக்காக.

28. பஞ்சம்ய வதி⁴ஸ்மா

'ஸ்மா' என்ற உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உரியதாகும். இது நீங்கல் (அபாதான்)

பொருளில் வரும்.

சான்று : கா³மஸ்மா ஆகச்ச²தி - கிராமத்திலிருந்து வருகிறான், சோரஸ்மா
பா⁴யதி/உத்தஸதி - திருடனிடமிருந்து பயப்படுகிறான், சோரஸ்மா தாயதி / ரக்க²தி -

திருடனிடமிருந்து காப்பாற்றுகிறான், யவேஹி கா³வோ வாரேதி - வயலிலிருந்து பசுவை நீக்குகிறான்/ தடுக்கிறான், உபஜ்³ஜாயா அதீ⁴தே - ஆசிரியரிடமிருந்து கற்கிறான், பதுமம் தத்த² ஜா³யேத²தி - தாமரையிலிருந்து பிறந்த, ஹிமந்தா பப⁴வதி க³ங்கா³ - இமயத்திலிருந்து உருவாகிறது கங்கை, அஞ்ஞோ தே³வத³த்தோ - தேவத்தனிலிருந்து வேறானவர், பின்னோ தே³வத³த்தோ - தேவத்தனிலிருந்து மற்றவர், இதரோ தேவதத்தோ - தேவத்தனிடமிருந்து மற்றவர், புரதோ காமஸ்ஸ - கிராமத்தின் கிழக்கில், உபரி பப்பதஸ்ஸ - மலையின் மேல், தஷிணதோ காமஸ்ஸ - கிராமத்தின் தெற்கு, தூரம் காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து தொலைவில், அந்திகம் காமஸ்மா - கிராமத்திலிருந்து அருகில், தூரம் காமஸ்ஸ - கிராமத்திலிருந்து தொலைவில், குதோ பவம் பாடலிபுத்தஸ்மா - பாடலிபுத்திரத்தில் எங்கிருந்து நீங்கள் வருகிறீர்கள், பாடலிபுத்தஸ்மா ராஜகஹம் ஸத்த யோஜநானி - பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து ராஜகஹம் ஏழு யோஜனை தூரம், பாப சித்தம் நிவாரேயே - பாவத்தில் இருந்து மனதை விடுவிக்கிறான்.

29. அப பரிஹி வஜ்ஜநே

தவிர்த்தல் அல்லது நீங்கல் பொருளில் அப, பரி ஆகிய முன்னொட்டுகளுடன் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : அப / பரி ஸாலாய ஆயந்தி வாணிஜா - வணிகர்கள் சாலையிலிருந்து நீங்கினர்.

30. படிநிதி⁴படிதா³னேஸு பதிநா

கொடுத்தல், பெறுதல், பிரதி ஆகிய பொருட்களில் ஐந்தாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : பு³த³த⁴ஸ்மா பதி ஸாரிபுத்தோ - புத்தருக்குப் பதிலாகச் சாரிபுத்தர்.

க⁴தமஸ்ஸ தேஸ்ஸமா பதி த³தா³தி - எண்ணெய்க்குப் பதிலாக நெய்
கொடுத்தான்.

31. ரிதே து³தியா ச

ரிதே (இல்லாமை) என்ற பொருளில் பெயருடன் இரண்டாம் அல்லது ஐந்தாம்
வேற்றுமை வரும்.

சான்று : ரிதே ஸத்³த⁴மம் , ரிதே ஸத்தம்மா - நல்ல கொள்கை இல்லாத.

32. வினாஞ்ஞத்த² ததியா ச

இல்லாதபோது, வேறு எங்கேயாவது என்ற பொருள் தரும் சொற்கள் வரும்போது
பெயருடன் இரண்டாம், மூன்றாம், ஐந்தாம் வேற்றுமைகள் வந்து சேரும்.

சான்று : வினா வாதேன / வினா வாதம் / வினா வாதஸ்மா - காற்றில்லாமல்

33. புத²நாநாஹி

வேறுபட்ட என்ற பொருளில் பெயருடன் மூன்றாம், ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபுகள்
வரும்.

சான்று : புத²கேவ ஜ³னேன / ஜ³னஸ்மா - பிறப்பினால் வேறுபட்ட.

ஜனனே நாநா / ஜனேஸ்மா நாநா - பிறப்பினால் வேறுபட்ட.

34. ஸத்தம் யாதா⁴ரே

இடம் என்ற பொருளில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : கடே நிஸித³தி - பாயில் உட்காருகிறான், தா²லியம் ஓத³னம் பசதி - பாத்திரத்தில் சமைக்கிறான், ஆகாலே ஸகுணா - ஆகாயத்தில் பறவை, திலேஸு தேலம் - எள்ளிலிருந்து எண்ணெய், க³ங்கா³யம் வசோ - கங்கையில் வசிக்கிறான்.

35. நிமித்தே

நிமித்தம் (காரணம்) என்ற பொருளில் ஏழாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : அஜி³னாம்ஹி ஹஞ்ஜ³தே தீபீ - தோலுக்காகச் சிறுத்தைப் புலி கொல்லப்படுகிறது.

36. யப்³பா⁴வோ பா⁴வலக்க²ணம்

ஏழாம் வேற்றுமையில் எழுவாயும் பயனிலையும் கீழ்வருமாறு அமையும்.

சான்று : காவிஸு துய்கமானாஸு கதோ - பசுக்களில் கறப்பதுகளில் நேரம் கடந்தது, காலே தஸ்ஸ ந வஸ்ஸதி தி - வேண்டிய நேரத்தில் வேண்டிய காலத்தில் மழை பொழிவதில்லை, அகாலே வஸதி தஸ்ஸ - அவனுக்கு அச்சமயத்தில் மழை பொழிகிறது.

37. ச²ட்²டி சானாத³ரே

சஷ்டி என்பதில் உள்ள 'ஷ' விற்குப் பதிலாகப் பாலி, பிராகிருத மொழிகளில் 'ட' பயன்படுத்தப்படுகிறது. எந்த வினை மற்றொரு வினையின் லட்சணமாகிறதோ அதன் முன்னால் உள்ள பெயர்ச்சொல் ஆறாம் வேற்றுமையில் அல்லது ஏழாம் வேற்றுமையில் அமையும்.

சான்று : லோகே கே லக்தே ரகணே பர்வி மிர்து ப்ரணே கோ லே ஜாதி ஹே -
மக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மரணம் மனிதனை எடுத்துக்கொண்டு
போகிறது.

38. யத்தோ நித்தாரணம்

ஒரு பொருளை அதன் பொருள் தொகுதியிலிருந்து குணம் அல்லது வகையின்
அடிப்படையில் பிரித்துக் கூறுவது நித்தாரணம் எனப்படும்.

சான்று : ஸாலியோ ஸூக த⁴ஞ்ஞானம் பத்²த²தமா - தானியங்களில் ஸாலி (நெல்)
தானியம் சிறந்தது, கண்ஹா கா³வினம் ஸபந்நகீ²ரதமா - பசுக்களில் கருப்புப் பசு நிறைய
பால் கொடுக்கும்.

39. பட²மாத்த²மத்தே

ஒரு சொல் பெயர்ச்சொல்லின் பொருளை மட்டும் உணர்த்துமானால் அது முதல்
வேற்றுமையாகும். பால், அளவு, எண் முதலான பெயர்களில் முதல் வேற்றுமை உருபு
அமையும்.

சான்று : ருக்கோ² - மரம், இத்தி² - பெண், புமா - ஆண், தோ³ணோ - மரக்கால்,
கா²ரி - படி, ஆளஹ - ஆழாக்கு, ஏகோ - ஒன்று, த்³வே - இரண்டு.

40. ஆமந்தணே

அழைத்தல் பொருளில் விளிவேற்றுமை வரும். அழைத்தல் என்பது ஆமந்தரணம்
எனப்படுகிறது.

சான்று : போ⁴ புரிஸ - ஓ மனிதனே, போ இத்தி² - ஓ பெண்ணே.

குறிப்பு: போ⁴ - Familiar term of address, my dear, friend.

போ⁴தி - Dear madam.

41. ஜட்டி சம்பந்தே

இது இதனுடையது என்ற பொருளைக் குறிக்க ஆறாம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது உடைமை பொருளில் ஆறாம் வேற்றுமை வரும்.

சான்று : ரஞ்ஞோ புரிஸோ - ராஜாவின் மகன், ஸாது ஸம்மதோ பஹுஜனஸ்ஸ - மக்களினது சான்றோன்.

42. துல்யத்தேன வா ததியா

சமம் என்ற பொருள் தருகிற சொற்கள் ஆறாவது அல்லது மூன்றாவது வேற்றுமையில் அமையும்.

சான்று : அர்ஜஜீனஸ்ஸ துலா நத்தி - அர்ச்சனனுக்கு நிகர் யாரும் இல்லை

கேஸவஸ்ஸ உபமா நத்தி - கேசவனுக்கு உவமை யாரும் இல்லை.

43. அதோ யோநம் டா டே

அகரத்தில் முடியும் முதல், இரண்டாவது வேற்றுமைகளின் பன்மை உருபாகிய யோ அல்லது யா ஆகியவை டா மற்றும் டே வாகத் திரிகின்றன.

சான்று : இத்தியோ - பெண்களை

வதுயோ - மருமகளை

44. நீ நம் வா

அகரத்தில் முடியும் அஃறிணை சொற்களின் முதல், இரண்டாவது வேற்றுமை பன்மை திரிபில் வரும் நீ, ந ஆகியவை டா, டே என மாறும்.

சான்று : ரூபா ரூபே - உருவங்கள்

45. ஸ்மாஸ்மந்நம்

அகரத்தில் முடியும் பெயர்ச்சொல்லுடன் 'ஸ்மா' மற்றும் 'ஸ்மி' ஆகிய ஒருமை உருபுகள் முறையே டா, டே என மாறும்.

சான்று : புத்தஸ்மா - புத்தா (ஐந்தாம் வேற்றுமை)

புத்தஸ்மி - புத்தே (ஏழாம் வேற்றுமை).

46. ஸஸ்ஸாய சதுத்தியா

நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'ஸ்ஸ' என்பதற்குப் பதிலாக ஆய என்பதும் வரும்.

சான்று : புத்தஸ்ஸ - புத்தாய - புத்தரது முகம்

61. ஆயுநம் வா தீ³கோ⁴

விளிவேற்றுமையில் 'க³' இறுதியாக வந்தால் அ, இ, உ மூன்றும் எல்லாப் பால்களிலும் நெடிலாகும்.

சான்று : போ⁴ புரிஸா – ஓ மனிதனே, போ⁴ அக்கினீ – ஓ அக்னியே, போ⁴ பிக்கு – ஓ பிக்குவே.

63. நாம்மா தீ³ஹி

விளியின் உருபு 'ஸி' இறுதியாக வந்தால் 'அம்மா' முதலியவை 'ஏ' (அம்மே) எனத் திரியாது.

சான்று: போ⁴தி அம்மா, போ⁴தி அன்னா, போ⁴தி அம்பா – அன்னை, அன்னாய், பெண்ணே.

அகராதி குறிப்பு: அம்மா (Mother, Vocative amma is often used to address girl or a Daughter).

64. ரஸ்ஸோ வா

'அம்மா' முதலியவை விளிவேற்றுமையில் குறில் ஆகும்.

சான்று : போ⁴தி அம்ம.

தொகையியல்

2. அஸங்க²யம் விப⁴த்தி ஸம்பத்தி ஸமிப ஸாகல்யாபா⁴வா யதா² பச்சா² யுகபத³த்தே²

ஒரு இடைச்சொல் வேற்றுமை (விப⁴த்தி), முழுமை (ஸாகல்ய), அருகில் (சமிப) முதலான பொருள்களுடன் சேர்ந்து தொகையானால் அது இடைச்சொல் தொகையாகும்.

சான்று : வேற்றுமை - இத்தீ²ஸு கதா² பவத்தா - அதி⁴த்தி - பெண்களில்
தொடங்கிய கதை.

சம்பதி - வளம் - ஸம்பந்நம் ப்³ரஹ்ம = ஸப்ரஹ்ம - வளமான உடல், ஸப்³ரஹ்மம்
லிஜ்ஜிவி - லிஜ்ஜிவிகளின் வளமான உடல்; செல்வம் - ஸமித்³தி⁴ பி⁴க்கா²னம் =
ஸுபி⁴க்க²ம் - பிச்சைக்கு வசதி.

சமிப - உப கும்ப⁴ம் - விரி கும்ப⁴ஸ்ஸ ஸமிபம் - குடத்திற்கு அருகே.

ஸாகல்ய (சகலம் - முழுவதும்) - ஸதிணம் - புல்லைக் கூட விடாமல்.

அபாவ (இல்லாமை) - அபா⁴வோ மக்கிகம் = நி மக்கிகம் - ஈக்கள் இல்லாமை, அதி
க்ரமணா பா⁴வ - நித்திணம் - அழிந்து போயின புற்கள், அதி க³தம் லஹூ
பாபுரணம் = அதி லஹூ பாபுரண் - நல்ல உடை உடுக்கும் காலம் போயிற்று.

யதா² - தகுதி, மாதம் தோறும், போல, வரிசைப்படி, பின்னால், ஒருசேர ஆகிய
பொருளில் வரும்; அனு ரூபம் - ஏற்றவாறு உருவத்தைத் தருக்கிறான், அந்வத்³த⁴
மாசம் (அத்³த⁴ மாசே) - ஒவ்வொரு பாதி மாதத்தில், கிரிவ ஸதுஷ (ஸக்கிரிவ) -
குரங்கைப் போல, அனு பூர்வ அனுச்யேஷ்ட² - அந்த வரிசையில் வரிசைப்படி
மூத்தவன், ரதஸ்ய பச்சாத்தே (அனுரதம்) - ரதத்திற்குப் பின்னால், ஸசக்கம்
நிதே⁴ஹி - சக்கரத்துடன் அமைந்த.

3. யதா² ந துல்யே

ஒப்புமை என்ற பொருளைக் குறிக்காமல் யதா² வரும்போது வேற்றுமைச்
சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும்.

சான்று : யதா² தே³வத³த்தோ ததா² யஞ்ஞத³த்தோ - எப்படி தே³வத³த்தனோ அப்படியே யஞ்ஞத³த்த³னும்.

4. யாவதா⁴ரணே

யாவத் என்ற இடைச்சொல் 'இவ்வளவு' என்ற பொருளில் வேற்றுமைச்சொல்லுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும்.

சான்று : யாவாமத்தம் ஸமணே ஆமந்தய - எத்தனை பாத்திரம் உள்ளதோ அத்தனை சமணனை அழை, யாவ ஜீவம் - உயிர் உள்ளவரை.

5. ப்ய்யபாப³ஹிர திரோ புரே பச்சா² வா பஞ்சம்யா

திரோ, புரே, பரி, அப பஹி முதலிய இடைச்சொற்கள் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகின்றன.

சான்று : பரி பப்பதா - மலையின் நான்கு பக்கமும், அப பப்பதா - மலையிலிருந்து தொலைவில், திரோ பப்பதோ - மலையின் மறைவில், பத்தஸ்மா புப்பே = புரே பத்தா - சாப்பிடுவதற்கு முன், பத்தாஸ்மா பச்சார்த் = பச்சா பத்தா - சாப்பாட்டிற்குப் பின், பாடலி புத்தஸ்மா ஸமந்தார்த = ஆபாடலிபுத்தா - பாடலிபுத்திரத்திரம் வரையில், காமஸ்மா பஹி = பஹி காமோ - கிராமத்தின் வெளியில். (பாடலிபுத்தம் - Name for a city in Magadha, Present of patna).

6. ஸமிபாயாமேஸ்வனு

அனு என்ற இடைச்சொல் அருகில் (சமிப), தொலைவு (ஆயாம) ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல்தொகையாகும்.

சான்று : அனு க³ங்க³ம் வாரணாசி = அனு வாரணாசி - கங்கைக்கு அருகில் வாரணாசி.

7. திட்ட²க³வாதீனி

திட்ட² (நிற்றல்) முதலிய சொற்கள் தொகையைப் பொறுத்தவரை நிபாதம் எனப்படுகின்றன.

சான்று : திட்ட²ந்தி கா³வோ யஸ்மிம் காலே = திட்ட² குகாலோ - பசு நிற்கும் நேரம்.
வஹந்தி கா³வோ யஸ்மிம் காலே = வஹக்³க³ குகாலோ - பசுக்களைக் கொண்டு செல்லும் நேரம். ஆயந்தி கா³வோ யாஹி காலே = ஆயதி க³வம் - பசுக்கள் வரும் நேரம்.

8. ஒரே பரி படி பாரே மஜ்³ஜே³ ஹேட்ட² உத்த³த⁴தோ⁴ந்தோ வா ச²ட்டி²யா

ஒரே முதலான சொற்கள் ஆறாம் வேற்றுமைச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இடைச்சொல் தொகையாகும்.

சான்று : க³ங்கா³ஸ்ஸ இத்தோ பஜ்³ஜே⁴ = ஒரே கங்கம் - கங்கையினது இந்தப் பக்கம், சிகரஸ்ஸ உபரி பஜ்ஜே = உபரி சிகரம் - சிகரத்தினது மேலே, யமுனஸ்ஸ பாரே பஜ்ஜே = பாரே யமுனம் - யமுனையினது அக்கறை, க³ங்கா³ஸ்ஸ மஜ்ஜே பாஹே = மஜ்ஜே க³ங்க³ம் - கங்கையினது நடுவில், க³ங்கா³ஸ்ஸ உபரி பஜ்ஜே = உத்த³த⁴ கங்கம் - கங்கையினது மேல்.

9. தந்நபும்ஸகம்

மேற்கூறியவை எல்லாம் அஃறிணையில் பயன்படுகின்றன.

10. அமர்தி

'அம்' ஂன்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு முதலான உருபுகளை நிலைமொழியாகக் கொண்ட தொகை வேற்றுமைத்தொகையாகும்.

இரண்டாம் வேற்றுமை : காம கதோ (காமம் கதோ) – கிராமம் அடைந்தான் (கிராமத்தை அடைந்தான்), முஹூதஸூக (முஹூத்தம் ஸூகம்) – சிறிது நேர சுகத்தை, தந்தவாயோ (தந்தம் வயதி யஹ) – நூல் நெய்கிறான் (நூலை நெய்கிறான்) கும்ப⁴ காரோ – குடத்தை வனைந்தான், த⁴ம்ம ஸூணந்தோ – தம்மத்தைக் கேள்.

மூன்றாம் வேற்றுமை : அஸிஜிந்நோ – வாளால் வெட்டுகிறான், பிதுஸா திலா – தந்தையோடு, ஸூக ஸஹதம் – மகிழ்ச்சியுடன், ராஜஹதோ – ராஜாவால் கொல்லப்பட்டது, ததி⁴ போ⁴ஜ³னம் – தயிருடன் சோறு.

நான்காம் வேற்றுமை : புத்³த⁴ தேய்யம் – புத்தருக்குக் கொடு, யூபதாரு – யூபத்திற்கான மரம், சங்கஸ்ஸ தாதப்³பே³ – சங்கத்திற்குக் கொடு.

அய்ந்தாம் வேற்றுமை : கா³மனி கதோ – கிராமத்திலிருந்து நீங்கினான், ஸ்ப்ர பயம் – மாயையிலிருந்து பயம், மேதுனா பேதோ – காமத்திலிருந்து நீங்கினான்.

ஆறாம் வேற்றுமை : ராஜபுரிஸ – ராஜாவினது மகன், ப்ராஹ்மணஸ்ஸ ஸூக்கா தந்தாதி – பிராமணனது வெள்ளைப் பூணூல், பட்டஸ்ஸ ஸூக்கதா – ஆடையினது வெண்மை.

ஏழாம் வேற்றுமை : இந்த்ரியேஸூ கு³த்த்வதாரதா – புலன்களிலிருந்து தன்னை அடக்குதல், ஆஸநே நிஸந்நோ – இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தான்.

11. விலேஸன மேகத்தே²ன

விலேஷணமாக உள்ள சொற்கள் விலேஷ்யமாக அமையும் மற்றைய சொற்களுடன் சேர்ந்து பண்புத்தொகையாகும்.

சான்று : நீல உத்பலம் (நீலம் ச தத் உத்பலம் ச) - நீலத்தாமரை - அல்லி, சி²ன்ன பருளஹம் - வெட்டி துளிர்விட்ட மரம், கண்ஹ ஸப்போ - கருப்பு நிற நாகம், லோஹித ஸாலி - சிவப்பு நிற அரிசி, முனி ஸிஹோ - சிங்கத்துறவி , சீல த⁴னம் - ஒழுக்கமான செல்வம்.

12. நஞ்

எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் நஞ் உருபுடன் பெயர்ச்சொல் தொகுக்கப்பட்டு வேற்றுமைத் தொகையாகும்.

சான்று : நப்³ரஹ்மணோ - அப்³ரஹ்மணோ - பிராமணன் அல்லாதவன், அபுநகேய்யா கா³தா² - மீண்டும் பாட முடியாத கவிதை.

13. குபாத³யோ நிச்சமஸ்யாதி விதி⁴ம்ஹி

கெட்ட என்ற பொருள்தரும் கு, ப முதலியவை பெயர்ச்சொற்களோடு சேரும்போது தொகையாகின்றன.

சான்று : குரீதி - தவறான நெறிமுறை, கதுளம் - லேசான சூடு, பந்நாயகோ - சிறந்த நாயகன், ஸூகதம் - நன்றாகச் செய்யப்பட்டது, துக்கதம் - நன்றாகச் செய்யப்படாதது (கேடானது), துட்டோ புரிஸோ = துப்புரிஸோ - துஷ்டன் அல்லது கெட்ட மனிதன்.

13.1. துணைஎண்கள்

9. கடந்த / போன என்ற பொருளில் வரும் ப்ர (ப) முதலான சொற்கள் முதல் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன.

சான்று : பாஜரியோ (கதோ ஆஜாரியோ) – புறப்பட்டுப் போன ஆசிரியர், பந்தே பாணி (கதோ அந்தே வாஸி சிஷ்யோ) – போன சீடன்.

10. மேல் / கடந்த / மேலே என்ற பொருளில் வரும் அதி முதலிய சொற்கள் இரண்டாம் வேற்றுமைச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன.

சான்று : அதிமஞ்ஞோ (மஞ்சம் உபரி மஞ்ஞோ) – மாடியைக் கடந்த மாடி, அதி மாலோ (மாலம் உபரி மாலோ) – மாளிகையைக் கடந்த மாளிகை.

11. அவ முதலிய சொற்கள் விட்ட அல்லது அமுதல் என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது மூன்றாம் வேற்றுமைச்சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும்.

சான்று : அவ கோகிலம் – குயில் இல்லாத வனம் (குயிலின் கூவுதலால் அறிவிக்கப்பெற்றது, அதாவது வசந்தருது), அவ மையூரம் – மயில் இல்லாத வனம்.

12. பரி முதலான சொற்கள் சோர்வுற்ற முதலிய பொருளில் நான்காம் வேற்றுமைச் சொல்லுடன் சேர்ந்து தொகையாகும்.

சான்று : பரியஜ்ஜேநோ (பரிகிலா நோஜ்ஜநாயா) – படிக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம்.

13. போன / கடந்த என்ற பொருள் தரும் நிர் முதலிய சொற்கள் ஐந்தாம் வேற்றுமையுடன் சேர்ந்து தொகையாகின்றன.

சான்று : நிக்கோஸம்பி – கௌஸம்பிலிருந்து புறப்பட்டுப் போன.

17. வானேகஞ்சுத்தே²

பல சொற்கள் தன்னுடைய பொருளில் அன்றிப் பிற பொருள்களில் தொகையானால் அது அன்மொழித்தொகையாகும்.

வேற்றுமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

இரண்டாம் வேற்றுமை : அருள்கோ வானரோ – வானரங்கள் ஏறிய மரம், அருள்ஹ வானரோ யம் ருக்கம் – எந்த மரம் வானரங்கள் ஏறிய மரமோ அது அருள்ஹ வானரோ.

மூன்றாம் வேற்றுமை : ஜிதேந்தரியோ – அறிவால் ஜெயித்தவன், ஜிதானி இந்திரயானி யேன ஸோ – அறிவால் ஜெயித்தவன் எவனோ அவன்.

நான்காம் வேற்றுமை : லம்பா கண்ணோ – பெரிய காது, லம்பா கண்ணா யஸ்ஸ ஸோ – யாருக்குப் பெரிய காது உள்ளதோ அவன்.

அய்ந்தாம் வேற்றுமை : அபக³த காளகம் யஸ்மா பரோ ஸோயமபக்த காளகம் = அபுகத காளகோ படோ – கருப்பு நிறம் இல்லாத ஆடை அல்லது கருமை நீங்கிய ஆடை.

ஆறாம் வேற்றுமை : வஜிரபணி - வஜிர பாணிமிஹி, யஸ்ஸ ஸோயம் - வஜ்ஜரம் போன்ற கை எவனுக்கு இருக்கிறதோ அவன் வஜிர பாணி.

ஏழாம் வேற்றுமை : மத்த பஹூ மாதங்கம் வனம், மத்தா பஹுவோ மாதங்க எத்த வனம் - எந்த வனத்தில் மதம் பிடித்த யானை உள்ளதோ அது மத்தா மாதங்கம் வனம்.

உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

தொகை : கண்டே காளோ - கறுத்த கழுத்தை உடையவன், ஓட்ட முகோ - ஓட்டக முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன்.

விரி : கண்டா காளோ அஸ்ஸ - கருப்பு நிற கழுத்தைக் கொண்டவன் எவனோ அவன் கண்டே காளோ அதாவது சிவன், ஓட்ட முகம் இவ முகம் அஸ்ஸ - ஓட்டக முகத்தைப் போன்ற முகத்தை உடையவன்.

பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

தொகை : ஸுவண்ணாலங்காரோ - தங்கத்தினால் செய்த நகைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டவள், கேஸூளோ - தலைமுடியின் திரளைக் கொண்டையாக உடையவள்.

எதிர்மறை வேற்றுமைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

சான்று : புத்தோ (அவிஜ்ஜமான புத்தோ அஸ்ஸ) - புத்திரன் இல்லாதவன்.

வினைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

சான்று : பபண்ணோ = பபதித பண்ணோ - எல்லா இலைகளும் உதிர்ந்துவிட்ட மரம்.

எண்ணுத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

சான்று : உபதஸா (உபக்த தஸ யேஸம் தே). உபதஸா என்பது பத்திற்கு அருகில் அல்லது பக்கத்தில் இருக்கும் எண். அதாவது ஒன்பது அல்லது பதினொன்று, அதிக தஸ் – பதினொன்று, பன்னிரண்டு.

உம்மைத்தொகை புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை

சான்று : தக்ஷிண பூர்வ திஷா – தென்கிழக்கு.

18. தத்த² க³ஹேத்வா தேன பஹரித்வா யுத்³தே⁴ ஸரூபம்

மூன்றாம், ஏழாம் வேற்றுமைச் சொற்கள் தத்தம் உருவ அமைப்பிலுள்ள சொற்களோடு சேர்ந்து 'இதில்' என்ற பொருளை உணர்த்தும்போது அன்மொழித்தொகையாகும்.

சான்று : கேஸா கேஸி – ஒருவரை ஒருவர் முடியைப் பிய்த்துக் கொண்டு போடுகிற சண்டை, தண்டா தண்டி – ஒருவரை ஒருவர் தடியால் அடித்துக் கொள்ளும் சண்டை.

19. சத்தே²

பல சொற்கள் உம் (ச) சேரும் நிலையில் ஒரு சொல்லாய்த் தொக்கு நின்றால் அது உம்மைத்தொகையாகும்.

உம்மைத்தொகை, சமுச்சயம் (பலபொருள்களின் தொகுதி), அன்வாஜ்யம் (ஒரு தொழில் முக்கியத்துவம் பெற்றும் மற்ற தொழில் முக்கியத்துவம் பெறாமலும் வருவது), இதரேதரம் (ஒன்றுகொன்று அவசியம் என்ற தன்மையில் உள்ள இரண்டு பொருள்கள்களின் சேர்க்கை), ஸமாஹாரம் (தொகுதி) ஆகிய நான்கு வகைப்படும்.

இவற்றில் சமுச்சயமும், அன்யவாஜ்யமும் தொகைகள் ஆகாது. இதரேதரம், ஸமாஹாரம் ஆகியவை மட்டும் தொகையாக வரும்.

இதரேதர உம்மைத்தொகை

புல்வகைப்பெயர்கள், மரப்பெயர்கள், விலங்குப்பெயர்கள், செல்வம் சார்ந்த பெயர்கள், தானியப்பெயர்கள், உணவுப்பெயர்கள், மக்கள் வாழிடப்பெயர்கள் ஆகியவை இதரேதர உம்மைத்தொகையில் வரும்.

சான்று : புல்வகைப்பெயர்கள் – காஸகுஸ – புல் தற்பை, மரப்பெயர்கள் – கதிர் பலா - மா பலா, விலங்குப்பெயர்கள் – கஜகவஜ் – யானை நீல்கை, செல்வம் சார்ந்த பெயர்கள் – ஹிரண்ய ஸ்வண்ணோ – பணம் தங்கம், தானியப்பெயர்கள் – ஸாலி யவக் – பார்லி நெல், உணவுப்பெயர்கள் – ஸாக ஸுக – கீரை பருப்பு, இடப்பெயர்கள் – காஷி கோசல – காசி கோசலம்.

உம்மைவிரி: புல்வகைப்பெயர்கள் – காஸ ச குஸ ச – புல்லும் தற்பையும், மரப்பெயர்கள் – கதிர் ச பலா ச – மாவும் பலாவும், விலங்குப்பெயர்கள் – கஜ் ச கவஜ் ச – யானையும் நீல்கையும், த⁴னப்பெயர்கள் – ஹிரண்ய ச ஸ்வண்ணோ ச – பணமும் தங்கமும், தானியப்பெயர்கள் – ஸாலி ச யவக் ச – பார்லியும் நெல்லும், உணவுப்பெயர்கள் – ஸாக ச ஸுக ச – கீரையும் பருப்பும், மக்கள் வாழிடப்பெயர்கள் – காசி ச கோசல ச – காசியும் கோசலமும்.

ஸமாஹார உம்மைத்தொகை

உயிரினங்களின் உறுப்புகள், இசைக்கருவிகள், உழுகலன்கள், படைக்கலன்கள், சிற்றுயிர்கள், தத்தம் இயல்பால் முரணானவை, பல்வேறு குணங்கள் ஆகியவை ஸமாஹார உம்மைத்தொகையில் வரும்.

சான்று : உயிரினங்களின் உறுப்புகள் - முக நாஸி - மூக்கு வாய், இசைக்கருவிகள் - சம்மதாளம் - கை தாளம் (ஜால்ரா), உமுகருவிகள் - யூகனங்களம் - நுகத்தடிக் கலப்பை, படைக்கலன்கள் - ஆஸி ஸாத்தி - வான் ஆயுதம், சிற்றுயிர்கள் - டம்ஸமகஸம் - மூட்டை கொசு, தத்தம் இயல்பால் முரணானவை - அஹிநகுல - பாம்பு கீரி, பல்வேறு குணங்கள் - ஸ்திரிலிங்க புலிங்க - பெண்பால் ஆண்பால், நதியின் பெயர்கள் - க³ங்கா யமுனா - கங்கை யமுனை.

உம்மை விரி

சான்று : உயிரினங்களின் உறுப்புகள் - முக ச நாஸீக ச - மூக்கும் வாயும், இசைக்கருவிகள் - கைத்தாளமும் இசையும், உமுகலன்கள் - யூக ச நங்களம் ச - நுகத்தடியும் கலப்பையும், படைக்கலன்கள் - ஆஸி ச ஸாத்தி ச - வானும் ஆயுதமும், சிற்றுயிர்கள் - மூட்டையும் கொசுவும், தத்தம் இயல்பால் முரணானவை - அஹி ச நகுல ச - பாம்பும் கீரியும், பல்வேறு குணங்கள் - ஸ்திரிலிங்கம் ச புலிங்கம் ச - பெண்பாலும் ஆண்பாலும், நதியின் பெயர்கள் - கங்கா ச யமுனா ச - கங்கையும் யமுனையும்

21.ஸங்க்²யாதி

தொகையின் முதலில் எண்ணுப்பெயர் வரின் அது எண்ணுத்தொகை எனப்படும். அது அஃறிணையில் அமையும்.

சான்று : பஞ்ச கவம் - ஐந்து மாடுகள், சதுப்பதம் - நாற்சந்தி, பஞ்ச கபாலோ பூவோ - அய்ந்து பாத்திரங்களில் உள்ள இனிப்பு, தி புத்தோ - மூன்று குழந்தைகள்.

தொகையியல் : பெண்பால் ஈறுகள்

27. நதா³தீ³தோ ஙீ

பெண்பாலில் நத்(நதி) முதலான சொற்களுடன் ஙீ(ஈ) என்ற பின்னொட்டுச் சேரும்.

சான்று : நத் + ஈ = நதீ, மஹீ, குமாரீ, தருணீ, வாருணீ, கோதமீ.

28. யக்கா²தி³த்விநீ ச

பெண்பாலில் யக்க² (துர் தேவதை) என்ற சொல்லுடன் டீ (ஈ) பின்னொட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும்.

சான்று : யக்கினீ - துர் தேவதை, யக்கீ², நாகி³னீ, நாகீ³, ஸிஹினி, ஸிஹீ.

32. க⁴ரண்யாத³யோ

கரணீ, ஆஜாரீ முதலானவை நிபாதங்கள் ஆகும்.

சான்று : போக்க²ரணீ - குலத்தின் சொந்தகாரி, ஆசாரினீ - ஆசிரியை.

33. மாதுலாதி³த்வாநி ப⁴ரியாயம்

மாதுலா (மாமா) வின் மனைவியைக் குறிக்க 'ஈ' பின்னொட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும்.

சான்று : மாதுலானீ - மாமி, ஆசாரியானீ - ஆசிரியரின் மனைவி.

35. யுவா தி

யுவ முதலிய ஆண்பால் சொற்களைப் பெண்பாலாக மாற்ற தி(இ) பின்னொட்டு இணைக்கப்பட வேண்டும்.

சான்று : யுவ +தி = யுவதி - பெண்.

37. ப⁴வதோ போ⁴தோ

ப⁴வ (ஆண்) என்ற சொல்லுடன் 'தி' சேர்த்துப் பெண்பாலாக மாற்றும்போது ப⁴வ என்பது 'போ' என மாறும்.

சான்று : போ⁴தி - பெண்.

எண்ணுப்பெயர்கள்

94. ஆ ஸங்க்²யாயாஸதாதோ³நஞ்ஞத்தே²

த்³வி (இரண்டு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, த³ஸ (பத்து), ஸதம் (நூறு), ஸஹஸம் (ஆயிரம்) ஆகியவை வருமொழியாக வரின், த்²வி என்பது த்³வ எனத் திரியும்; த்³வ என்பது த்³வா என நீளும்.

சான்று : த்³வாதஸ் - பன்னிரண்டு, த்³வாவிஸதி - இருபத்திரண்டு, த்³விஸதம் - இருநூறு, த்³விஸஹஸம் - இரண்டாயிரம் ஆகியவற்றில் த்³வி என்பது த்³வ எனத் திரியாது.

95. திஸ்ஸே

தி (மூன்று) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, த³ஸ என்பது வருமொழியில் வரின் நிலைமொழியில் உள்ள தி, தே எனத் திரியும்.

சான்று : தேளஸ், தேரஸ் - பதிமூன்று, தேவிஸ், தேயிஸ் - இருபத்து மூன்று, தேதிம்ஸ - முப்பத்து மூன்று.

96. சத்தாலிஸாதோ³ வா

தி (மூன்று) நிலைமொழியில் நிற்க, சத்தாலிஸ் (நாற்பது) வருமொழியாக வரின் நிலைமொழி தி, தே எனத் திரியும்.

சான்று : திசத்தாலிஸ் - தேசத்தாலிஸ் - நாற்பத்து மூன்று, தேபஞ்ஞாஸ் - அயம்பத்து மூன்று, தே சட்²டி - அறுபத்து மூன்று, தேஸத்ததி - எழுபத்து மூன்று, தே அஸீதி - எண்பத்து மூன்று, தே நவுதி - தொண்ணூற்று மூன்று.

97. த்³வேஸ்ஸா ச

த்³வி என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, சத்தாலிஸ் முதலியவை வருமொழியாக வரின் த்³வி என்பது த்³வே எனத் திரியும்.

சான்று : த்³வே சத்தாலிஸம் - நாற்பத்து இரண்டு, த்³வே பஞ்ஞாஸம் - ஐம்பத்திரண்டு.

98. பா³ சத்தாலிஸாதோ³

த்³வி (இரண்டு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் த்³ஸ வரின் த்³வி என்பதில் உள்ள த்³கரம், ப்³கரமாகத் திரியும்.

சான்று : த்³வா த்³ஸ் - பா³ரஸ் - பன்னிரண்டு, த்³வா விஸதி - பா³விஸதி, பா³யிஸ் - இருபத்திரண்டு, த்³வத்திம்ஸ - ப்³த்திம்ஸ - முப்பத்திரண்டு.

99. விஸதித்³ஸேஸு பரேஸு பஞ்சஸ்ஸ புண்ணு பன்னா

பஞ்ச (ஐந்து) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, தஸ என்ற சொல் வருமொழியில் வரின் பஞ்ச என்பது புண்ணு, பந்நா எனத் திரியும் என்கிறது.

சான்று : பஞ்சதஸ் - பதினைந்து, பன்னாரஸ் - பதினைந்து, பஞ்ச விஸது - புண்ணு விஸது - இருபத்தைந்து.

100. சதுஸ்ஸ சு சோ த³ஸே

சது (நான்கு) என்பது நிலைமொழியில் நிற்க, தஸ என்ற சொல் வருமொழியாக வரின் சது என்பது சு என்றும் சோ என்றும் திரியும்.

சான்று: சதுத³ஸ் - சுத³ஸ் - சோத³ஸ் - பதினான்கு.

101. ச²ஸ்ஸ ஸோ

ச² (ஆறு) நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் தஸ வரின் நிலைமொழியில் உள்ள ச² என்பது சோ² (ஸோ) எனத் திரியும் .

சான்று : ஸோளஸ் - ஸோரஸ் - பதினாறு.

102. ஏகட்டா² நமா

ஏக (ஒன்று), அட்ட² (எட்டு) என்ற சொற்கள் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் த³ஸ என்ற சொல் வரின் இடையில் அகரம் தோன்றும்.

சான்று : ஏகாரஸ் - பதினொன்று, அட்டா²ரஸ் - பதினெட்டு.

103. ரஸங்க்²யாதோ வா

எண்ணுப்பெயர்ப் புணர்ச்சியில் வருமொழியில் வரக்கூடிய த³ஸ (பத்து) என்ற சொல்லின் த³கரம் ரகரமாகும்.

சான்று : அட்ட² + தஸ் = அட்டா²ரஸ் - பதினெட்டு.

104. ச² தீ ஹி ளோ ச

தி (மூன்று) ச² (ஆறு) ஆகியவை நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் த³ஸ வரின் தஸ்ஸின் தகரம், ளகரமாகவும் ரகரமாகவும் திரியும்.

சான்று : தேளஸ், தேரஸ் - பதிமூன்று, ளோளஸ் , ளோரஸ் - பதினாறு.

105. சதுத்த² த்தியாநமட³டு⁴ட³ட⁴தியா

'அட்³ட⁴' என்ற எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் 'சதுத்தோ' (நான்கு) 'ததியோ' (மூன்று) 'துதியா' (இரண்டு) ஆகிய எண்ணுப்பெயர்கள் வந்து புணரும்போது சதுத்தோ (நான்கு) ததியோ (மூன்று) துதியா (இரண்டு) ஆகியவை 'உட்ட, திய, தி' எனத் திரியும்.

சான்று: அட்³ட⁴ + சதுத்தோ = அட்³டு⁴ட³டோ⁴ - மூன்றரை, அட்³ட⁴ + ததிய = அட்³ட⁴ தியோ - இரண்டரை, அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்ட / திவட்ட - ஒன்றரை

106. து³தியஸ்ஸ ஸஹ தியட்ட திவட்ட

அட்³ட⁴ என்ற எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியில் நிற்க, வருமொழியில் துதியா (இரண்டு) என்னும் எண்ணுப்பெயர் வந்து புணரும்போது துதியா (இரண்டு) என்பது தியட்ட, திவட்ட எனத் திரியும்.

சான்று : அட்³ட⁴ + துதிய = தியட்³ட⁴ / திவட்³ட⁴ - ஒன்றரை.

தத்தித ஒட்டுக்கள்

36. பிதிதோ ச ரேய்யண

ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் 'பிது' (அப்பா) என்ற சொல்லுடன் 'ணைய்ய' (இய்ய) என்னும் பின்னொட்டுச் சேரும்.

சான்று : பேதய்யோ – தந்தையினது சகோதரன்

37. மாதிதோ ச பா⁴கிநியம் சோ²

ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் 'மாது' (அம்மா) என்ற சொல்லுடன் 'ஜ' (அ) பின்னொட்டுச் சேரும்.

சான்று : மாதுஜா – தாயினது சகோதரி, பிதுஜா – தந்தையின் சகோதரன்.

38. மாதா பிதுஸ்வாமஹோ

தாய், தந்தையரின் பெற்றோர்களைக் குறிக்கும் சொற்களுடன் 'ஆமஹ' என்ற பின்னொட்டுச் சேரும்.

சான்று : மாதாமஹி – பாட்டி, மாதா மஹோ – தாத்தா (அம்மாவழி வந்தோர்), பிதாமஹி – பாட்டி, பிதாமஹோ – தாத்தா (தந்தை வழிவந்தோர்).

50. ஸங்க்யாய ஸச்சதிஸாஸத³ஸந்தாதி⁴காஸ்மிம் ஸதஸஹஸ்ஸே டோ

எண்களின் முடிவில் 'ஸத், ஆத், உத், இஸ், ஆஸ், இதி' ஆகிய பின்னொட்டுக்கள் சேரும். நூறு, ஆயிரம், லட்சம் ஆகியவற்றை விட அதிகமான எண்களைக் குறிக்கும்

எண்ணுப்பெயர்களுடன் ஸவ் / ஸத் (நூறு), ஸகஸ் (ஆயிரம்), ஸத்ஸகஸ் (லட்சம்) என்ற சொற்கள் சேரும்.

சான்று : ஸதி - வீஸதி - இருபது, உதி - நவுதி - தொண்ணூறு, இஸ் - சத்தாலிஸ் - நாற்பது, ஆஸ் - பஞ்சாஸ் - அயம்பது, த³ஸ் - ஏகாத³ஸ் - பத்து, ஏகாதஸ்ஸதம் - நூற்றுப்பத்து, விம்ஸ்ஸதம் - நூற்று இருபது, ஏகதிஸ்ஸதம் - நூற்று முப்பது, சாலிஸ்ஸதம் - நூற்று நாற்பது, பஞ்சாஸ்ஸதம் - நூற்று அயம்பது, நவுத்தம் ஸதம் - நூற்றுத் தொண்ணூறு.

51. தஸ்ஸ பூரணோ காத³ஸாதி³தோ வா

'ஏகாதஸ' முதலிய எண்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக அவற்றுடன் டோ (ஓ) சேர்க்கப்படும்.

சான்று : ஏகாதஸமோ - பதினொன்று பிஸ்ஸே (விஸோ) விஸதிமோ இருபது, திம்ஸோ, திம்ஸதிமோ - முப்பது, சத்தாலீஸோ - நாற்பது, பஞ்சாலோ - அயம்பது.

52. மபஞ்சாதி கதீஹி

'ஐந்து' முதலானவற்றுடனும் கதி (எத்தனை) என்பதனுடனும் 'மோ' பின்னொட்டு சேர்கிறது.

சான்று : பஞ்சமோ - ஐந்தாவது, அஷ்டமோ - எட்டாவது, கதிமோ - எத்தனையாவது.

வினையடியியல்

1. வத்தமானே தி, அந்தி, ஸி, த, மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே

ஒரு செயல் தொடங்கி முடியும் வரை உள்ள காலம் நிகழ்காலம் எனப்படும். இந்நிகழ்காலத்தைக் குறிக்க தி, அந்தி, ஸி, த, மி, ம, தே, அந்தே, ஸே, வ்ஹே, ஏ, ம்ஹே ஆகிய விசுதிகள் பயன்படுத்தப்பெறும்.

2. P^4 விஸ்ஸதி ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸம், ஸ்ஸம்ஹே.

ஆரம்பிக்கப்படாத செயலைக் குறிக்கும் காலம் எதிர்காலம் (பவிஸ்ஸதி) எனப்படும். இக்காலத்தைக் குறிக்க ஸ்ஸதி, ஸ்ஸந்தி, ஸ்ஸஸி, ஸ்ஸத², ஸ்ஸாமி, ஸ்ஸாம, ஸ்ஸதே, ஸ்ஸந்தே, ஸ்ஸஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸம், ஸ்ஸம்ஹே ஆகிய பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபத விசுதிகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சான்று : K^3 மிஸ்ஸதி - போவான், K^3 மிஸ்ஸந்தி- போவார்கள், K^3 மிஸ்ஸஸி - போவாய், K^3 மிஸ்ஸத²- போவீர்கள், K^3 மிஸ்ஸாமி - போவேன், K^3 மிஸ்ஸாம - போவோம், K^3 மிஸ்ஸதே - போவான், K^3 மிஸ்ஸந்தே - போவார்கள்,, K^3 மிஸ்ஸஸே - போவாய், K^3 மிஸ்ஸவ்ஹே - போவீர்கள்,, K^3 மிஸ்ஸம் - போவேன், K^3 மிஸ்ஸாம்ஹே - போவோம்.

4. P^4 தே ஈ, உங், ஓ, த்த², அங், ம்ஹ, ஆ, ஊ,ஸே, வ்ஹம், அ, ம்ஹே

ஒரு செயல் முடிவடைந்ததைக் குறிக்கும் காலம் இறந்தகாலம் ஆகும். இக்காலத்தைக் குறிக்க வினையடியுடன் ஈ, உங், ஓ, த்த², அங், ம்ஹ ஆகிய பரஸ்மைபத விசுதிகளையும் ஆ, ஊ,ஸே, வ்ஹம், அ, ம்ஹே ஆகிய ஆத்மனேபத விசுதிகளையும் பயன்படுத்தவேண்டும்.

சான்று : அக³மீ - சென்றான், அக³முங் - சென்றார்கள், அக³மோ - சென்றாய், அக³மித்த² - சென்றீர்கள், அக³மிங் - சென்றேன், அக³மிம்ஹா - சென்றோம்.

5. அநஞ்ஞதநே ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அ, ம்ஹா, த்த², த்துங், லே, வ்ஹங், இங், ம்ஹலே

சற்றுத் தினங்களுக்கு முன்பு நடந்தவற்றைக் குறிக்க ஆ, ஊ, ஓ, த்த², அ, ம்ஹா, த்த², த்துங், லே, வ்ஹங், இங், ம்ஹலே ஆகிய அநஞ்ஞதனே இறந்தகால விசுவகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சான்று : அக³மா, அக³மு, அக³மோ, அக³த்த², அக³ம, அக³ம்ஹா....

6. பரோக்கோ அ, உ, ஏ, த்த², அ, ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே

நாம் கண்ணில் பார்க்காத காலத்தைக் குறிக்கும் காலம் பரோக்கோ எனப்படும். இந்த இறந்தகாலத்தைக் குறிக்க அ, உ, ஏ, த்த², அ, ம்ஹ, த்த², ரே, த்தோ², வ்ஹோ, இங், ம்ஹே ஆகிய பின்னொட்டுக்களை வினையடியுடன் இணைக்கவேண்டும்.

சான்று : சகா³ம, சக³மு, சக³மே, சகா³மித்த², சகம.....

7. ஏய்யாதே வா தி பத்தியம் ஸ்ஸா, ஸ்ஸம்ஸூ, ஸ்ஸே, ஸ்ஸத², ஸ்ஸம், ஸ்ஸாம்ஹா, ஸ்ஸத², ஸிஸ்ஸூ, ஸ்ஸ்ஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸிம், ஸ்ஸாம்ஹலே

ஸ்ஸா, ஸ்ஸம்ஸூ, ஸ்ஸே, ஸ்ஸத², ஸ்ஸம், ஸ்ஸாம்ஹா, ஸ்ஸத², ஸிஸ்ஸூ, ஸ்ஸ்ஸே, ஸ்ஸவ்ஹே, ஸ்ஸிம், ஸ்ஸாம்ஹலே ஆகியவை காலாதிபத்திகுரிய (வினைமுடிவுறா காலம்) ஈறுகளாகும்.

8. ஹேதுபலேஸ்வேய்ய எய்யும், எய்யாஸி, எய்யாத², எய்யாமி, எய்யாம, ஏத², ஏரம், ஏதோ², எய்யவ்ஹோ, எய்யம், எய்யாம்ஹே

எய்ய, எய்யும், எய்யாஸி, எய்யாத², எய்யாமி, எய்யாம, ஏத², ஏரம், ஏதோ², எய்யவ்ஹோ, எய்யம், எய்யாம்ஹே ஆகியவை வினா, அனுமதி, விருப்பம் ஆகியவற்றிற்குரிய விசுதிகளாகும்.

9. பஞ்ஹ பத்த²நா விதிஸு

வினா, வேண்டுகோள், கட்டளை (ஏவல்), அனுமதி ஆகிய பொருள்களில் தாதுவுடன் எய்ய முதலான எதிர்கால ஒட்டுக்கள் இணைக்கப்படும்.

சான்று : வினா – க்யா ஆயூஸ்மான் வினய பீடக கா பாராயண் கர்தே ஹைங் யா த⁴ர்ம சூத்ர பீடக கா? – நான் வினய பீடகத்தைப் பாராயணம் செய்யவா? அல்லது தம்ம சூத்திரத்தைப் பாராயணம் செய்யவா?.

வேண்டுகோள் (பத்தனாயம்) – ப⁴ந்தே ப⁴க³வான் ஆப் கே பாஸ் மூஜே ப்ரவர்ஜ்யா ததா ஆப் ஸம்பதா மிலே துஜே வர்ஷ தக நிரோக தேகு²ம் – தங்களிடம் நான் துறவு தீட்சை அடைந்தால் தாங்கள் நூறாண்டு காலம் ஆரோக்கியம் உள்ளவராகுக.

விதி (ஏவல்) – ப⁴வம் புஞ்ஞம் கரேய்ய – நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புஞ்ஜேய்ய – நீங்கள் இங்கு உணவு அருந்துங்கள், மாணவகம் ப⁴வ அஜ்ஜாபேய்ய – தாங்கள் மாணவனுக்குக் கற்றுக் கொடுங்கள்.

அனுமதி – ஏவ கரேய்யாஸி – இப்படி செய்யுங்கள், பத்த காலே கடம் கரேய்யாஸி – இது பாய் செய்ய தகுந்த காலம், பத்தோ தே காலோ கடம் கர்ணே – தாங்கள் பாய் செய்ய வேண்டிய தருணம் இது, காமம் த்வம் பணே கஜ்ஜேய்யாஸி – நீ கிராமத்திற்குச் செல்.

10. து, அந்து, ஹி, ய, மி, ம, தம், அந்தம், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ ஆமஸே

து, அந்து, ஹி, ய, மி, ம, தம், அந்தம், ஸ்ஸு, வ்ஹோ, ஏ ஆமஸே ஆகிய வினை ஒட்டுக்கள் வினா, ஏவல், வியங்கோள், அனுமதி ஆகிய பொருள்களில் அடிச்சொற்களுடன் சேரும்.

சான்று : வினா – கிந்நு கலு போ வ்யாகரண் மதியஸ்ஸு – சார் நான் இலக்கணம் படிக்கட்டுமா?, வியங்கோள் – தாதாஹி மே – எனக்குக் கொடு, ஜீவது பவம் – நீங்கள் வாழ்க, விதி (கட்டளை, ஏவல்) – கடம் கரேது பவம் – தாங்கள் பாய் செய்யுங்கள், புஞ்ஞம் கரேது பவம் – நீங்கள் புண்ணியம் செய்யுங்கள், இஹ பவம் புஞ்ஜது – இங்கு நீங்கள் உணவு அருந்துங்கள், இஹ பவம் நிஸித்து – நீங்கள் இங்கு அமருங்கள், அனுமதி – ஏவம் கரேஹி – இப்படி செய்யுங்கள். தகுந்த காலம் – காலேயம் தே மஹாவீர் உப்பஜ்ஜ மாது குஜ்ஜியம் – மஹாவீரர் தன் தாயின் கருவறையிலிருந்து பிறப்பதற்குத் தகுந்த காலம் இது.

பின்னிணைப்பு: இரண்டு

பாலி – தமிழ்க் கலைச்சொற்கள்

மொக்கல்லான வியாகரணத்தில் பயின்று வந்துள்ள பாலி கலைச்சொற்களுக்கு நிகரான தமிழ்க் கலைச்சொற்கள் இங்குக் கொடுக்கப்பெறுகின்றன.

அஞ்ஞய – அனுமதி

சம்பதான – கொள்வோன்

அபாதான – நீங்கல்

தி³கு சமாச – எண்ணுத்தொகை

அவ்யயி பாவ சாமாச – இடைச்சொல்

தி³தியா விப⁴த்தி – மூன்றாம் வேற்றுமை

தொகை

து³தியா விப⁴த்தி – இரண்டாம்

அனஞ்ஞதன – சற்று முன்பு முடிந்த

வேற்றுமை

இறந்தகாலம்

துவந்த சமாச – உம்மைத்தொகை

ஆதாரம் – இடம்

நஞ் சமாச – எதிர்மறை

கண்ட³ – இயல்

வேற்றுமைத்தொகை

கம்ம – செயப்படுபொருள்

நாம – பெயர்

கரண – கருவி

பஞ்சமி விப⁴த்தி – அய்ந்தாம் வேற்றுமை

கர்த்தா – வினைமுதல்

பஞ்ஹ - வினா

ச²ட்டி² விப⁴த்தி – ஆறாம் வேற்றுமை

பட²ம விப⁴த்தி – முதலாம் வேற்றுமை

சதுத்தி விப⁴த்தி – நான்காம் வேற்றுமை

பத்த²ன – வேண்டுகோள், விருப்பம்

சத்தமி விப⁴த்தி – ஏழாம் வேற்றுமை

பரோக்க – புராண காலம்

சம்ப³ந்த⁴ – கிழமை

பவிஸ்ஸதி – எதிர்காலம்

பஹீப்பீ சமாச - அன்மொழித்தொகை

விப⁴த்தி - வேற்றுமை

பூதே - இறந்தகாலம்

ஸங்க்²ய - எண்

யதா² - அதுபோல

ஸமிப - அருகில்

யுக - இணை

ஸம்பத்தி - செல்வம், வளம்

வத்தமான - நிகழ்காலம்

ஸாகல்ய - முழுமை

விதி⁴ - கட்டளை

பின்னிணைப்பு: மூன்று

தமிழ் - பாலி பொதுச்சொற்கள்

தமிழுக்கு நிகரான பாலிமொழிச் சொற்கள் இங்கு கொடுக்கப்பெறுகின்றன.

அரிசி - ஸாலி

ஆகாயம் - ஆகாஸ

அர்சுனன் - அர்ச்சீன

ஆடை - பட்ட

அம்மா - அம்மா, மாது

ஆழாக்கு - ஆளஹ்

அழைத்தல் - ஆமந்தரணம்

ஆண்பால் - புலிங்க

அழுகிய - பூதி

ஆயுதம் - ஸாத்தி

அடையாளம் - லக்க²ணம்

இளம்பெண் - குமாரீ

அருகில் - அனு, சமீப, அந்திகம்

இருபத்திரண்டு - த்³வாவிஸதி

அரை - அட்³ட⁴

இருநூறு - த்³விஸதம்

அயம்பது - பஞ்ஞாஸ்

இரண்டாயிரம் - த்³விஸஹஸம்

அயம்பத்து மூன்று - தேபஞ்ஞாஸ்

இருபத்திரண்டு - த்³வா விஸதி,

அறுபத்து மூன்று - தே சட்²டி

பா³விஸதி, பா³யிஸ்

அப்படி - ததா²

இருபத்தைந்து - பஞ்ச விஸது, புண்ணு

அச்சமயம் - அகால

விஸது.

ஆண் - புமா

இரண்டரை - அட்³ட⁴ தியோ

ஆசிரியை - ஆசாரினீ

இரண்டு - துதிய

ஆசிரியரின் மனைவி - ஆசாரியானீ

இருபது - வீஸதி

ஆசிரியர் - ஆசாரியோ

இருபத்து மூன்று - தேவிஸ், தேயிஸ்

இலக்கணம் - வ்யாகரண்

இமயம் - ஹிமய

இரண்டு - த்³வ

இருப்பிடம் - ஆஸ்

இல்லாமை - ரித்த

இங்கு - இஹ

ஈ - மக்கிகம்

உணவு அருந்துங்கள் - புஞ்ஜேய்ய

உண்மை - ஸத்³த⁴

உவமை - உபமா

உருவம் - ரூப

உயிர் - ஜீவம்

உடல் - ப்³ரஹ்ம

உடன் - ஸஹ

உடல் - காயம்

உணவு - அன்னம்

எப்படி - யதா²

எங்கு - குத

எல்லாப் பக்கமும் - பரி

எள் - தேலம்

எந்த, எது - கிம்

எடுத்துச் செல்லுதல் - வஹதி

எண்பத்து மூன்று - தே அஸீதி

ஏவம் - இப்படி

ஏழு யோஜனை தூரம் - ஸத்த யோஜனா

ஐம்பத்திரண்டு - த்³வே பஞ்ஞாஸம்

ஒன்றரை - தியட்ட / திவட்ட

ஒழுக்கம் - சீல

ஒருவரை ஒருவர் முடியைப் பிய்த்துக்
கொண்டு போடுகிற சண்டை - கேஸா

கேஸி

ஒருவரை ஒருவர் தடியால் அடித்துக்
கொள்ளும் சண்டை - தண்டா தண்டி

ஒன்று - ஏக

ஒட்டகம் - ஒட்ட, ஒட்ட

கவிதை - கா³தா²

கற்றுக் கொடுங்கள் - அஜ்ஜாபேய்ய

கன்னி - தருணீ, கஞ்ஞீ

கபால - பாத்திரம்

கட்டுண்ட - ப³ த்³ த⁴

கண்ணி - கஞ்ஞா

கல்வி - விஜ்³ ஜ்³

கங்கை - க³ங்கா³

கழுத்து - கண்ட

கறுமை - காள

கருப்புப் பசு - கண்ணூரா கா³வீ

கருவறை - குச்சி

கறுப்பு - கண்ணூ

கம்பளி - பாபுரண

கண் - அக்கி²

காது - கண்ணோ

காசி - காஸி

காமம் - மேதுனா

காற்று - வத

காரணம் - காரண

காளை - பா³லி வத்³த⁴

கிழக்கு - புரத்தா²

கிராமம் - கா³மம்

கீரை - ஸாக

கீரி - நகுல

குயில் - கோகில

குலத்தின் சொந்தகாரி - போக்க²ரணீ

குரங்கு - கிரிவ

குடம், பாளை - கும்ப⁴ம்

குளிர் - ஸீத

கெட்ட மனிதன் - துப்புரிஸோ

கேட்டல் - ஸுணந்த

கேசவன் - கேஸவ

கொடு - த³தா³

கோசலம் - கோசல

கோதமன் (கௌதம புத்தர்) - கோதம

கை - பாணி

கை தாளம் (ஜால்ரா) - சம்மதாளம்

கௌஸம்பி - கோஸம்பி

சதுப்பதம் - நாற்சந்தி

சமணர் - ஸமண

சக்கரம் - ஸஜக்கம்

சமம் - துல்ய

சமைக்கிறான் - பசதி

சாரிபுத்தர் - சாரிபுத்தா

சிறிது நேரம் - முஹுத்த

சிறந்த நாயகன் - பந்நாயகோ

சிவப்பு - லோஹித

சிங்கம் - ஸிஹ

சிறுத்தைப் புலி - அஜி³ன

சீடன் - சிஷ்ய

சுமை - வஹ், பா⁴ரம்

சூத்திரம் - சூத்ர

சூரியன் - ஆதி³ச்சம்

செய்யுங்கள் - கரேய்ய

செல்வம் - த⁴னம்

செய்தல் - கரோ

செய்யப்பட்டது - கதம்

செல்லுதல் - க³மன

சென்றான் - அக³மீ

சென்றார்கள் - அக³முங்

சென்றாய் - அக³மோ

சென்றீர்கள் - அக³மித்த²

சென்றேன் - அக³மிங்

சென்றோம் - அக³மிம்ஹா

சோறு - போ⁴ஜ³னம்

சோம்பல் - ஜ³ள

சோறு - ஓத³னம்

தலைமுடி - கேஸ

தங்கம் - ஸ்வண்ண

தற்பை - குஸ

தயிர் - ததி⁴

தந்தையினது சகோதரன் - பேதய்யோ

தாயினது சகோதரி - மாதுஜா

தம்மப் பீடகம் - த⁴ர்ம பீடக

தவறான நெறிமுறை - குரீதி

தந்தையின் சகோதரன் - பிதுஜா

தாத்தா (அம்மாவழி வந்தோர்) - மாதா
மஹோ

தாத்தா - பிதாமஹோ (தந்தை
வழிவந்தோர்)

தந்தை - பிது

தானியம் - த⁴ஞ்ஞா

தாமரை - பதுமம்

திரள் - சூள

காதம் - கோஸம் (எட்டு மைல்
தொலைவு - ஒருகாதம்)

திருடன் - சோர

தீமை - து

துறவி - முனி, பரிப்³பா³ஜி³

துர் தேவதை - யக்கினீ

துறவு - ப்ரவர்ஜ்ய

தென்கிழக்கு திசை - தக்ஷிண பூர்வ
திஷா

தெற்கு - தக்கிண (தஷிண)

தேர் - ரதம்

தொண்ணூற்று மூன்று - தே நவுதி

தொண்ணூறு - நவுதி

தொலைவு - தூரம், ஆயாம

நல்லது - ஸு

நடுவில் - மஜ்ஜே

நதி - நதீ

நாகம் - ஸப்ப

நான்கு - சது

நாற்பது - சத்தாலிஸ்

நாக கன்னி - நாகி³னீ

நாற்பத்து மூன்று - திசத்தாலிஸ்,

தேசத்தாலிஸ்

நாற்பத்து இரண்டு - த்³வே சத்தாலிஸம்

நிகர் - துலா

நிற்றல் - தி³ட்ட²

நீல்கை - கவஜ்

நீங்கள் - ப⁴வம்

நீலத்தாமரை, - நீல உத்பலம்

நுகத்தடி கலப்பை - யூகனங்களம்

நூல் - தந்த

நூற்று இருபது - விம்ஸ்ஸதம்

நூற்று முப்பது - ஏகதிஸ்ஸதம்

நூற்று நாற்பது - சாலிஸ்ஸதம்

நூற்று அயம்பது - பஞ்ஞாஸ்ஸதம்

நூற்றுத் தொண்ணூறு - நவுத்தம் ஸதம்

நூற்றுப்பத்து - ஏகாதஸ்ஸதம்

நூறு - ஸதம்

நெய் - க⁴த

படி - காரி

பதிமூன்று - தேளஸ், தேரஸ்

பதினைந்து - பஞ்சதஸ், பன்னாரஸ்

பன்னிரண்டு - த்³வா த்³ஸ், பா³ரஸ்

பலா - பலா

பருப்பு - ஸுக

பஞ்ச - ஐந்து

புலன்களை ஜெயித்தவன் -

ஜிதேந்திரியோ

பஞ்ச கவம் - ஐந்து மாடுகள்

பணம் - ஹிரண்ய

பதினான்கு - சதுத³ஸ், சுத³ஸ், சோத³ஸ்

பதினாறு - ஸோளஸ், ஸோரஸ்

பதினெட்டு - அட்டா²ரஸ்

பத்து - த³ஸ்

பதினொன்று - ஏகாத³ஸ்

பலிக்கொடுத்தல் - யூப

பறவை - ஸகுணா

பயம் - பயம்

பருளஹம் - துளிர்விட்ட

பசு - கா³வீ

படிக்கிறான் - அதி⁴தே

பார்லி - யவக்

பாம்பு - அஹி

பாட்டி - மாதாமஹி

பாட்டி - பிதாமஹி (தந்தை வழி)

பாஞ்சாலம் - பஞ்சால

பாய் - கடம்

பாவம் - பாப

பாத்திரம் - தா²லியம்

பி⁴க்க²ம் - பிச்சை

பிராமணன் அல்லாதவன் -

நப³ரஹ்மணோ

பிரமதத்தன் - ப்³ரஹ்மத³த்த

புல் - காஸ

புண்ணியம் - புஞ்ஞம்

புல் - ஸதிணம்

புலன் - இந்தரி

புத்தச் சங்கம் - சங்க⁴ம்

பூமி - மஹீ

பெண்சிங்கம் - ஸிஹினி

பெண் - குமாரீ

பெண் - யுவதி

பெண் - போ⁴தி

பெரிய - லம்ப

பெண் - இத்தி²

பெண்பால் - ஸ்திரி லிங்க

போவான் - க³மிஸ்ஸதி

போவார்கள் - க³மிஸ்ஸந்தி

போவாய் - க³மிஸ்ஸஸி

போவீர்கள் - க³மிஸ்ஸத²

போவேன் - க³மிஸ்ஸாமி

போவோம் - க³மிஸ்ஸாம

போவான் - க³மிஸ்ஸதே

போவார்கள் - க³மிஸ்ஸந்தே

போவாய் - க³மிஸ்ஸலே

போவீர்கள் - க³மிஸ்ஸவ்ஹே

போவேன் - க³மிஸ்ஸம்

போவோம் - க³மிஸ்ஸாம்ஹே

மரக்கால் - தோனோ

மலை - பப்³ப³த

மங்களம் - கல்யாணி

மரம் - ருக்க²ம்

மனைவி - தா³ரா

மனம் - சித்தம்

மனிதன் - புரிஸ

மறைவில் - திரோ

மகிழ்ச்சி - ஸுகம்

மரம் - தாரு

மக்கள் - ஜன

மகன் - புத்தே

மயில் - மையூர

மஹாவீரர் - மஹாவீர்

மாமா - மாதுலா

மாமி - மாதுலானீ

மாடி - மஞ்சம்

மாளிகை - மாலம்

மாதம் - மாஸம்

மாணவன் - மாணவக

மீண்டும் பாட முடியாத - அபுநகேய்யா

முக்கோல் - தி த³ண்ட³ம்

முகம் - முக

முன் - புரே

முப்பத்து மூன்று - தேதிம்ஸ

முப்பத்திரண்டு - த³வத்திம்ஸ, ப³த்திம்ஸ

மூன்றரை - அட்³டு⁴ட்³டோ⁴

மூன்று - ததிய

மேல் - உபரி

மூக்கு - நாஸி

மேல் - அதி

வணிகர்கள் - வாணிஜா³

வழி - மக்³க³ம்

வயிறு - உத³ர

வசித்தல் - வஸதி

வருதல் - ஆயதி

வஜிராய்தம் - வஜிரம்

வளைந்த - குடிலா

வாழ்க - ஜீவது

வானரங்கள் - வானரோ

வாரணாசி - வாரணாஸி

வாள் - அஸி

வினா - பஞ்ஹா

வினய பீடகம் - வினய பீடக

விழுகிற - பபதி

விடுதலை - நிவாரண

வெள்ளைப் பூணூல் - ஸுக்கா தந்தாதி

வெளியே வருதல் (பிறத்தல்) - உப்பச்ச

வெளியில் - பஹி

வெண்மை - ஸுக்க

வெட்டுதல் - சி²ந்தி³

வேண்டுகோள் - பத்தனா

யமுனை - யமுனா

யானை - கஜ

ராஜா - ரஞ்ஞா

லேசான சூடு - கதுளம்

ஹே - போ⁴ (விளிகுறிப்புச்சொல்)

பின்னிணைப்பு: நான்கு

ஆய்வுச் சுருக்கம்

(Synopsis)

A Comparative Study of Tamil and Pali Traditional Grammars

(Tholkappiyam, Veerachozhiyam and Moggallana vyakaranam)

1.0 Introduction

With in the discipline of comparative studies in the resent year there has been an increasing trend of comparing Tamil literature and traditional grammar with literature and traditional grammar of other languages. In the this comparative perspectives, so for, there has been significant works on comparative studies between Indian languages like Tamil – Sanskrit, Tamil –pali, Tamil – prakrit. A.C. Brunel (1975) in his seminal work ‘On the aindra school of Sanskrit grammarians’ states that in the grammatical tradition of Indian languages we can be observed Indian common tradition. This observation of his has been further expanded by Tamil scholar Rajaram (1992). Rajaram's path breaking work ‘veerachozhiya ilakkanakkodpadu’ in the Tamil for the first time demonstrates the relationship between grammatical tradition in Tamil , Sanskrit and Pali. In this work he present an in depth of Tamils veerachozhiyam and pali kaccayanam, where in he shows that structure of both the text where similar and grammatical features discusses had the similar treatment. Next important work in the tradition was Araventhana’s ‘Tamil Sinhala ilakkana uravu’ (1999). In his works he points out the Tamil grammatical tradition (veerachozhiyam) influence in sinhalese 13th century grammar ‘siddha sangarava’. With in this work he demonstrates 11th century Tamil grammar written in srilanka had a great influence on the above mention Sinhala grammars siddha sangarava's structure and treatment of grammatical features. Further in his work he demonstrates that this similarity arises from social political and economic conditions of that time. The above mentioned works have shown us that there was a close link between Tamil, Pali and Sinhala grammatical tradition.

In this context 12th century pali grammar moggallana vyakaranam could be analysed for influence from Tamil tradition grammar, like tolkappiyam and veerachozhiyam. It should be

noted here that Tamil chola kings ruled sri lanka for 72 year and Chola's regin was brought to an end by Srilankan king Vijayabahu(1056 - 111). veerachozhiyam was written by a Buddhist monk under the patronage of the Tamil Chola king vira rajendiran (1063 - 1070) during the above mentioned chola rule. After this in the 12th century vijayabahu rule was succseded by srilanka king parakrama bahu (1153 - 1186). Parakrama bahu had close affinity with the Pandian Tamil kings through out his rule. He has even helped Parakrama pandian one of the Pandian rulers in a war with his brother Kulasehara pandian. This shows that the

close social and political ties between Sinhala and Tamil kings continued even after the defeat of the Cholas. The king prakrama bahu was instrumental in the creation of Pali grammar moggallana vyakaranam. This Pali grammar was authored by Moggallanar who was a buddhist monk in Thuparama monastery of Sri Lanka. Thus with in the principals of influence theory one can undertake a research to study the influence of political, religious and economical forces on the similarity between in the grammatical traditions of Tamil and Pali.

2.0 Scope & Objective

2.1 Tamil Traditional grammars

In Indian languages Tamil, Sanskrit, Pali, and Prakrit are rich in Traditional grammars. Among these the following have been well recognized for their contribution to field of grammar: Tamil- Tholkappiyam and Veerachozhiyam, Sanskrit- Astathyayi, Prakrit-Prakashika, and Pali- Katchayan and Moggallana. This research focuses on the contribution of Tamil's Tholkappiyam and Veerachozhiyam and Pali's Kaccachayanam and Moggalana.

2.1.1 Tholkappiyam

Tholkaappiyam was the first grammar written in the Tamil by Tholkappiyar. Scholars have expressed various opinion regarding the century in which Tholkappiyam was written. A. Sivalinganar's book titled "Tholkappiya sirappu payiram" (2015) presents a detailed discussion on Tholkappiyar's milieu and life. Then s.v.sanmugam book titled "Mozhi vaLarcchiyum mozhi unarvum" (1989) provides discussion on theorigin of the Tholkappiyam and Tholkappiyar and it also pretenses debate around nature of the work. In this study as I am comparing morphology in Tholkappiyam and moggallana vyakaranam. Therefore I begin this with an introduction to the *col athikaram* in Tholkappiyam.

In the first section of the col athikaram Tholkappiyar describes about kiLaviyakkam: the formation of sentences to express ideas. Sutras in this section deals with the following topics Thinai vagai-Class types, Gender, Gender Suffix, Questions, Answers, Quotatives, Tradition, Natural Objects, Artificial Objects, Yathu and Evan questions and the nature of the Doublets.

In the next three sections VeRumai iyal: Case, VeRumai Mayangiyal: Interchange of case, and ViLimarpu: Vocative case Tholkappiyar respectively describes the Case and it types, Interchangeability of case, and the suffixes used to describe the Vocative case.

In the fifth section Peyar iyal,Tholkappiyar discusses the definition of Nouns; Classification of noun as uyar thinai (high class) and agrinai thinai (non class) and concurrent class; forms of Questions & their Answers; and Person marking. Vinai iyal is the sixth section in col adikarm. In this Tholkappiyar details about the: Definition of verbs; Tense and it types; Verb conjugations for person, number, and gender; Neuter gender in conjugated nouns; Verbs that are common to both classes; Verbal conjugation for second person; Optative mood; Adverbial Participle; Adjectival Participle; Function of tense; Tense sign; Passive voice; Negative verbs; Infinitive moods Subjunctive mood; and Imperative mood.

Idai iyal is the seventh section in which Tholkappiyar describes the seven types of morphemes that are used in Tamil that aids in forming of grammatical utterance. In this he describes the meaning of these seven types of Idaicol, their function, and their forms.

Uri iyal is the section that deals with the minimal distinctive unit of meaning which in modern linguistics is called as Semanteme. He defines it as the forms of the words which express distinctive meaning from which nouns or verbs may be obtained by changing its forms. He noted that these words had an independent existence earlier but are not so anymore. In this section he identifies two types of uricol which could be translated as: a) one name for several sense; and b) Several names for one sense.

In the final section of col adikarm Eccha iyal Tholkappiyar discussed those morpho-syntactic topics that have not been covered in the previous sections of this adikaram. In this section he discussed the following: 1) different kind of word used in literature, 2) change which occurs in the forms of words when used in poetry, 3) Syntax of poetry, 4) Formation of compounds, 5) Manner of using doublets and expletives, 6) Use of finite verbs and nonfinite verbs, and 7) The

technique of using certain words and idioms. The concepts expressed in coladikarm will be compared with moggallana vyakaranam.

2.1.2 Veerachozhiyam

Veerasoliyam, a Tamil traditional grammar written in the 11th century Sri Lanka, by a buddhist monk Buddhmitrar. In this grammar there are five chapters ezhtu, col, poruL, yaappu, aNi. The chapter on col discussed in detail the following as separate section: sandhi padalam, veRumai padalam, upakaaraka padalam, thogai padalam, taddhita padalam, dhatu padalam, kiriya padalam.

2.2 Pali Traditional grammar

Kaccaayanam, moggallana vyakaranam, and Saddaniti are the three primary Pali Traditional Grammars. Of this Kaccaayanam and moggallanam were written in Sri Lanka. These grammar's make it explicitly clear that they are a grammar for the language spoken in Mhagadh: Pali, in their invocation to the lord Buddha . This can be seen below:

"ஸித்த மித் த் குணங் ஸாது நமஸ்ஸித்வா துதா கித் தங்

ஸதம்மஸங்கங் பாஸிஸ்ஸங் மாகித் தங் ஸத்தித் தி லக்கணங்" (மொக். வாழ்)

2.2.1 moggallana vyakaranam

When we look for the origin of moggallana vyakaranam we come across this prominent quote:

"The grammar was originated by Ceylon. This influential grammar was composed by a sinhalese monk called moggallanar or mogglayanar from a thuparama monastery of Anuradhapura in the reign of king parakrama bahu (1153 – 1186) k.r. norman (1983: 165) referring to g.p. malalasekhara (1928: 186) inform us that the colophon of the work says that it was composed after parakrama bahu had purged the sangha of all hesterical monks. An event wich can be dated to 1165." (2002, P.No 29)

From the above mentioned text we can know that moggallana vyakaranam was written, under the insistence of the Sri Lankan king Prakrama bahu, by a Buddhist monk Moggallanar of Thuparama Monestry in Anuradapuram. Further from the above text we can understand that

Prakrama bahu could have insisted on writing the grammar after he had brought together all the monks in the monestry.

2.2.2 Internal and external structures of the moggallana vyakaranam

Internal and external structures of the moggallana vyakaranam grammar is discussed as below in the book '*A Comparative study of the Paninian grammatical tradition and three grammars of Pali*' (2002):

Chapter	Total no of rules	Topic	Rules
II. Syaadi kanda	243	Nominal case endings	1
		Syntax	2 – 42
		Morphology of nominal inflection	43 - 243
III. Samasa kanda	110	Rules Stating compounds	1-19
		Gender and number of compounds	20 – 23
		Morphology of compounds	23 – 25
		Feminine suffixes	26 – 39
		Samasants	40 – 53
		Morphology of compounds	54 – 110
IV. Naadi kanda	142	(Including Pumvadbhaava)	67- 69
		Statement of various secondary affixes	1 – 123
		Morpholody of secondary derivatives	124 – 142
V. Khadi kanda	172	Khadi suffixes	1 – 13
		Kriyattha	14
		Vikaranas	15 – 26
		Gerundives	27 – 32

		Other Primary Suffixes	33 – 68
		Duplication of a root and related morphology	69 – 81
		Morphology of primary derivatives including i. Substitutions ii. Substitutions suffixes	82 – 172
VI. Tyadi kanda	78	Finite verbal endings	1 -13
		The first, the second and the third person	14
		Morphology of verbal inflection	15 – 78

In the above seen structure five chapters and its features and the sutra numbers were presented, from this we can see that except for the first chapter all the other chapters deals with the treatment of morphology. This same structure of arranging chapters can also be understood from the Moggallana's abridged Tamil translation by H. Balsubramaniam (unpublished).

Verrumaiyial (case)

This section contain 243 sutras. In these sutras information about number of cases, meaning, case form, case context, environment, case inversion, case syncretism, case allomorphs, case allomorphs use for names, direction terms, nature of demonstrative, persons, plural forms, first, second and other cases are discussed in detail.

Samasa (Compound)

Compound consist 110 sutras. On compounds of this compound meanings, compound classification and description are mention in the first twenty sutras. The next three sutras states gender and number of compounds. Sutras 24 – 25 states the morphology of compounds. Sutras 26 – 39 states the famous suffixes used in compounds. Than 40 – 53 sutras deals with sandhi in compounds, 54 – 110 sutras deal with values of sandhi in compounds.

Thaththita(suffixes)

In this section there are 142 sutras. This sutras deal with suffixes used for inalienable terms, gothras, offspring, king and kingdom, birth, lineage, territory and stars trem. this suffixes also states the measurements, parts, numerals, kinship terms, demonstrative, question terms and praising terms.

Kiriyaa (Verbal suffixes).

In the section sutras describe the root verbs their tense from suffixes and its sandhi rules for the following wants verbs, follow verbs, character verbs, behavior verbs, do verbs, work verbs, motivation verbs, disturb verbs, victory verbs, lisen verbs, establish verb, congratulation verbs, knowing verbs, giving verbs, destroy verbs, seeing verbs, carrying verbs, abstain verbs, go verbs, aware verbs, like verbs, angry verbs, singing verbs, governing verbs, growing verbs, protect verbs, kill verbs.

Thadhu (verbs)

In the sixth section there are 78 sutras. In this the three tense and its suffixes, praising, question and imperative suffixes are stated. Tense moreover suffixes forms for following roots and their sandhi rules are stated.

2.3. Hypothesis

2. 3. 1 Model Research towards Hypothesis

In the pilot study conducted for the purpose of this research, a comparison of Moggallana's sutras of Case, Compounds, Verbs, and Affixes with that of Tholkappiyam was undertaken. In the process of this comparison it was found that there was certain similarities between Moggallana vyakaranam and Tholkappiyam.

It was observed that the meaning of the third case was similar in both the grammars. Similarly, it was also observed that: 1) third and fifth case showed free variation in 'hetu' meaning, 2) in the vocative case in both languages lengthened the word final short vowel /i/ to long vowel /i:/ and the word final medial vowels /ə/ in examples like amma is further retracted to a back vowel /ɑ/.

Moggallana's treatment of Compounds is observably different from that of the Astathiyai treatment, in the inclusion of verbal compounds. This innovation in the Pali grammatical text could also be seen as a borrowing from Tamil grammatical text of Tholkappiyam. Moreover, treatment of numeral compounds, description on the distribution of its suffixes and conjunction usage are closely related in the Pali and Tamil grammars in question.

The description of the 7th case, locative case in Tamil and Pali grammar marks a great similarity in the use of 'kaN'. While Tamil use the form 'kaN' as a free morpheme Pali as per moggallana use it as a suffix /-kaN/ to express locative meaning. The absence of this similarity in Sanskrit grammar shows that the source of the borrowing in Pali could very well be Tamil. Further the Moggllana treatment of Demonstratives and Questions are very similar to Tamil. Similarly features of the Praises in Pali and the suffix used for it /-iya/ is both similar in form and usage with Tamil.

In Verbal morphology, treatment of suffixes of tense, person, and number that attaches with root verb of Moggllana shows close affinity to Tholkappiyam.

Thus, based on the above similarities we can hypothesis that the Pali Moggllana Grammar written in the 12th in Sri Lanka must have been influenced by Tamil grammatical tradition as established in Tholkappayam.

2. 3. 2 Hypothesis

Origin of the Pali's Traditional Grammar Moggallana vyakaranam was informed by/guided by/aware of the features of Tamil Tholkappiyam's Grammatical tradition.

Pali's Traditional Grammar Mogalyan vyakaranam was informed by the features Tamil Grammatical tradition.

Pali's Traditional Grammar Mogalyan vyakaranam was informed by the features of Tamil Tholkappiyam's Grammatical tradition.

2. 4 Objectives of the Study

Was Pali's Traditional Grammar Moggllayan informed by/guided by/aware of the features of Tamil Tholkappia Grammatical tradition is the main objective of this study.

3.0. Survey of the Existing Research Literature in the Area

3.1 Existing Research

Before this present study, there have been a few research within the scope of comparative studies on Tamil-Sanskrit, Tamil-Prakrait, Tamil-Pali, and Tamil-Sinahalese. These where:

3.1.1 Research books

Aravendan, R. (1999). *Tamil Sinhala Ilakkana Uravu*. Villupuram: Thiruvarasu Publication.

Rasaram, S. (1992). *Veerachozhiya Ilakkanakotpadu*. Nagercoil: Ragavendra. .

Sankarshwari, P. (2015). *Tamil Samskrita Ilakkana Marapugal*. Chennai: Pavai Publication.

Subramania Sastri, P. S. (1950). *Vadamozhi Varalaru*. Annamalai Nagar: Annamalai University.

3.1.2 Theses

Jaisankar, M. (2011). *Tholkappiyam – Kaccayanam Oliyanial Oppittayvu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

Jaya Prakash, A. (2011). *Tholkappiyam – Pragirutha Prakasam Oliyanial Oppittayvu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

Ramachandran, R. (2017). *Tamil, Pali Marapilakkanangalil Ezhuthukkal Arimugam Or Oppeedu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

3.1.3. Articles

Karthikeyan, A. (1985). *Prakirutha Mozhikalum Avattin Ilakkana Marapukalum Tamilkkalai – 3*. Tanjavore: Tamil University.

Ramachandran, R. (septemper 23, 2018). *Tamil, pali marapilakkanangalil verrumai*. Varak karutharangu. New delhi. Jawaharlal Nehru University.

English Research book

Burnel, A.C. (1975). *On the aindra school of sanskirt grammarians*. Madras: pioner book services.

3.2. How it differs from Other Studies:

A.C. Burnel in his seminal work 'On the Aindra School of Sanskrit Grammarians' (1975) has compared the traditional grammar of Tamil's Tolkappiyam to Sanskrit's Katantram, Katantram to Pali's Kaccayanam. Moreover he claims that Tamil's Tolkappiyam, Sanskrit's Katantram, and Pali's Kaccayanam are modeled after the Sanskrit Grammar 'Aindra' and thus he claims that these belong to Aindra School. In his work he has analyzed the structure of the above mentioned grammars and stated that it reflected 'the common Indian grammatical tradition'. However this Aindra grammar has not been recovered till today.

Rajaram's 'Veerachozhiya illakana kotpadu' (1992) that originated from the above perception is a notable work. Rajaram's in this work discussed the sociolinguistic situation in which the Tamil's Veerachozhiyam grammar was produced. After that he compared and presented the similarities in the structure of Veerachozhiyam and Kaccayanam and states that within the Tamil grammatical tradition Veerachozhiyam bring about a change in the purpose of the grammar and the treatment of the linguistic features. So much so that he even claims that Veerachozhiyam has given rise to a new grammatical tradition in Tamil. Further he claimed that 12th century Veerachozhiyam's principle of grammar was comparable to that of the principles of Transformational-Generative grammar that are dominant in linguistics today.

Followed by this Aravendan's Tamil-Sinhala Grammatical relations "tamil singala ilakkana uravu" (1999) compared Veerachozhiyam treatment of Phonology and Morphology with the Sinhala traditional grammar 'siddha sangarava'. Along with this he presents to us the Sociolinguistic and political situation of the 12th century Sri Lanka. In this work he compares the Indic arrangement of alphabets in Tamil, Pali, Sanskrit, Prakrit and Sinhala grammar and in morphology he compares the treatment of Case, Compounds, Noun suffixes, Root verbs, Finite Verbs, Verb Participle, Tense, and Imperatives in Veerachozhiyam and 'siddha sangarava'. As a result of his study Aravendan claims that when the grammars of Tamil, Pali and Sinhala are studied from the perspective of Influence theory one can easily deduce the impact of the Veerachozhiyam influence on 'siddha sangarava'. These influences, he further claims were the result of the then existing Political, Religious and Trade Structures.

Jaishankar's (2011) in his MPhil dissertaion on 'Tolkkapyam - Kaccayanam Oliyanial Oppituayvu' compared the relations between Pali and Tamil language by looking at their literature and grammar. Then in his work he has looked in detail how phonology was treated in both Pali and Tamil traditional grammars through Tolkkapyam and Kaccayanam.

'Tamil - Pali marupilakanangalil eluttukal arimugam or oppidu' by Ramachandran (2017) presents a comparative study of the phonological features in Tamil and Pali. In this he states that shot vowels /e/ and /o/ could have been borrowed from Tamil to Pali, similarly the retroflex /ʃ/ also seems to borrowed from Tamil to Pali. Treatment of Onomatopoeia, Reduplication, Glide insertion in intervocalic context in Pali grammars shows that these parameters could have been borrowed from Tamil.

A few notable works in Tamil - Sanskrit comparative studies are worth mentioning here: P.S Subramniya Shastri' (1950) 'Vadamozhi varalaru', K. Meenakshi (1997) 'Tolkappiyam and Astadhyayi', and P Sankareswari 'Tamil Sanskrit Ilakanamarabugal'.

Similarly, a few notable works in Tamil - Prakrit comparative studies are also worth mentioning here: M K Jagnathraja's (1) 'Tamil - Prakrit relations', A. Karthikeyan's (1994) 'Prakrita mozhighalum avarrin illkana marbugalum' and E. Jayaprakash's (2011) 'Tolkappiyam-Prakritha Prakashika Oliyanial Oppittayvu'.

In this context of the above mentioned comparative studies on the traditional grammars of Tamil, Sanskrit, Pali, Prakrit, and Sinhalese, this research propose to undertake a comparative study of Tamil and Pali traditional grammars' (Tolkappiyam, Veerachozhiyam, Moggallana Vyakaranam).

4.0. Primary Source Material to be used for this Study

Tamil Books

Govindaraja Mudaliar, K. R. (Ed). (2011). *Veerachozhiyam*. Chennai: New Century Book House
Jeyaprakhasam, N. (Tr). (...). *Pali Kaccayana Vyakaranam*. UnPublished

Chenavaraiyar (Urai), (1956), *Tolkappiyam – Colathikaram*. Chennai: Thirunelveli Saiva Siddhantha Noorpathippuk kazhakam.

Pali – tamil translation

Balasubramaniam, H. (Trans). (...). Pali Mokalyana Vyakaranac Curukkam. un Published.

4.1. Secondary Source

Apart from the above mentioned research works, other suitable books, articles and dictionaries related to this topic will be consulted.

5.0 Methodological Approach

This research on the comparative study of Tamil - Pali traditional grammar will be conducted within the scope of Influence theory in comparative literature.

6.0. Tentative Chapterization

1. A comparison of the treatment of Case in Tholkappiyam, veerachozhiyam, and Moggallana
2. A comparison of the treatment of Compounds in Tholkappiyam, veerachozhiyam, and Moggallana
3. A comparison of the treatment of Affixes in Tholkappiyam, veerachozhiyam, and Moggallana
4. A comparison of the treatment of Verbs in Tholkappiyam, veerachozhiyam, and Moggallana
5. Compared Concepts and their Possible Explanations.

6.1 Introduction:

In this section: Objectives of the study, Primary source, Secondary Source, Hypothesis, Methodology and Approach, and Literature review are discussed in detail.

6.2 Chapter 1: A comparison of the treatment of Case in Tholkappiyam, veerachozhiyam, and Moggallana

Case system of Pali is described in Moggallana in 234 Sutas, in these sutras Case types and compounds, Case syncretism, Case affixes, Case alterations are discussed in detail. On the other hand Tholkappiyam discusses the Case types, Case syncretism, and Vocative suffix in three sections in the Morphology chapter (Col adikaram). Here we will compare the treatment of case

in Moggallana and Tolkappiyam. A few points that has to be kept in mind while such comparison are

1. Meaning of the case doesn't change in any language
2. Case forms differ as per the language
3. Even if grammatical treatise follows the conceptions of other Traditional grammars they modify it to suit the needs of their language.

This we can observe in the above mentioned grammars too. On this basis case form /hetu/ in Mogallayan is syncretic with third and fifth case. Moggallana, states that 3rd and 5th case can be used interchangeably when 'effect/result' was caused by borrowing, or by an act of another person. As in example: *satasma pttto (nuuRu ruupaayinaal siRaipaTTavan)*. The same interchangeability can be seen in the case interchangeability discussed in Tolkappiyam. Further the definition of the third case in Moggallana states that when the case forms of the third case combines with the noun it give the following meaning:

1. Instrumental case – vijjaaya vaso – kalviyaal vaazhkiRaan
2. Associative case – putte na saha aakhtho – puththiranoodu vanthaar.
3. Reason case – aNNe na vasati – uNavinaal vaazhkiRaan.

Similarly when we compare this with the third case of the Tolkappiyam we can observe that it express similar meaning. This can be seen in the Tamil examples below:

1. Kalvial ayinan “He developed because of Education”
2. Asiriyarodu manavar vanthar “ Teacher came along with the student”
3. Kanaal koorudar “Blind by his eyes”

Similar in this chapter the following aspects of Case in Tolkappiyam and Mogallayan will be compared and discussed in detail:

1. The treatment of Meaning interchangeability and Form interchangeability in Case in Moggallana and Tholkkappiyam will be compared;
2. Vowel lengthening in the word final vowels /a, i, u/ can also be observed in Vocative case of Pali as in Moggallan this can also be observed in Tamil as written in Tolkappiyam (nambi -> nambii);

3. Moggallana observes words like /ammaa/ or /annaa/ does not undergo any form change and comes as it is in vocative case, the same treatment can also be observed in Tamil as written in Tholkappiyam;

6.3 Chapter 2: A comparison of the treatment of Compounds in Tholkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana

In this a comparison of the treatment of Compounds in Tolkkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana will be presented. In the Pali Grammar Moggallana compounds are discussed in the third chapter, Moggallana discusses the meaning of the compounds as ‘a combination of words with different meaning coming together to give one meaning’ after this he describes about seven types of compounds. Case-Compound, Itacol-Compound, Numeral-Compounds, Coordinative-Compounds, Quality-Compounds, Exocentric-Compounds and Verbal Compounds. Of the seven compounds discussed above Ashathyayi and Kaccayanam grammars have discussed about the six types except Verbal compounds. This is notable contribution to the Pali grammar. Verbal Compounds is discussed in Sutras 14 and 15.

Sutra 14 of the Moggallana states that the when the prefix /ji-/ combines with gerunds to form a compound. (Pali Example)

Sutra 15 states that when word classes that express meanings of alangar, respect and disrespect combines with gerunds to form compounds. alangariya – alangar seythu koNdu

From these sutras one can understand that this compounds is about Verbal features. Thus this forms can be compared with the verbal compounds discussed in the Tamil Traditional grammar Tolkkappiyam. Tolkkappiyam describes the verbal compounds in Noorpa 415 as below

வினையின் தொகுதி காலத்து இயலும் (தொல். எச். 18)

This states that the Verbal compound are inherent with their tense meaning. On this basis we can see that there is a close affinity in the treatment of verbal compounds in Moggallana and Tolkkappiyam.

Numeral Compounds

Moggallana in the Compounds chapter describes the formation of numeral compounds from sutras 94 to 106.

In the formation of the compound numerals /ekaatas/ ‘eleven’ the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a puNarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /eka/ ‘one’ in which the vowel /a/ is inserted in between the words. Thus /eka+tas/ ->/ekaatas/. Sometimes the word also becomes /ekaaras/ where in the /t/ in /tas/ becomes /r/ and therefore /ras/.

When the word for two /tvi/ appears in compound it will change to /tva/. When words two and ten combine in forms like this /tvishati/ ‘two ten’ it won’t change however when it becomes a compound numeral to form the numeral twelve it becomes /tvatas/ (/tve+tas/-> /tvatas/).

In the formation of the compound numerals thirteen, the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a punarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /ti/ ‘three’ to form /theras/ (/ti+tas->te+tas->teras/).

In the formation of the compound numerals fourteen, the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a punarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /jatu/ ‘four’. The initial syllable in the word four /ja/ ->/jo/ or /ju/ to form /jotas/ or /jutas/.

In the formation of the compound numerals fifteen, the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a punarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /panjcha/ ‘five’ to form /pannaaras/.

In the formation of the compound numerals sixteen, the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a punarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /ja/ ‘six’, it undergoes the following changes /ja+tas-> jo+tas-> so+tas-> soLas/.

In the formation of the compound numerals eighteen, the word /tas/ ‘ten’ appears in the varumozhi (final position) it undergoes a punarchi (sandhi) with the nilaimozhi (initial) word /aTTa/ in which the vowel /a/ is inserted in between the words. Thus /aTTa+tas->aTTa+a+tas-> aTTaaras/.

We can compare these numeral compounds with Tamil traditional grammar Tolkkappiyam. Tolkkappiyam’s 434 nurpa states the rules for the formation of compounds numerals from eleven to eighteen by specifying the punarchi (sandhi) rules for the combination of numerals from one to eight with ten for example /pattu+ onru-> pathinonru/ and /pattu+eTTu -> patineTTu/.

From this we can observe that the treatment of Numeral compounds in Pali traditional grammar Moggallana is similar to the treatment in Tamil traditional grammar Tolkkappiyam. Such similarities can also be observed in the treatment of Personal Pronouns, Demonstratives, and Kinship terms in Tamil and Pali. Hence in this research I propose to undertake a rigorous a comparative study of the treatment of Compounds in Moggallana, Tolkkappiyam, and Veerachozhiyam will be presented in this chapter.

6.4 Chapter 3: A comparison of the treatment of Affixes in Tholkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana

Fourth chapter in Moggallana deals exclusively with suffixes. In this chapters he discussed in detail the suffixation that are associated with Praise, Imperatives, Cases, Kinship terms, Quantifiers, Numerals, Demonstratives, Question, and Personal Pronouns. Treatment of certain grammatical features can be compared with Tolkkappiyam in this chapter. In this context 25th sutra states that the 7th case (locative case) will take the following as suffixes: /-kaN/, /-neiya/, and /-iya/ to refer to location. However in the Pali sentence /kosiko norko/ ‘the one who was boing in kusi city’ we can find that there is no locative suffix /-kaN/ in it despite Moglayan stating it explicitly. It can also be noted that the suffix /-kaN/ as 7th case is not present in Sanskrit traditional grammars. So in this context the origin of /-kaN/ in Pali text demands investigating, it can also be a borrowing from Tamil. Similarly the sutras 33 to 37 in Moggallana describes the meaning of the 6th case and it suffixes /-nik/, /-nee/, /-yo/ /-neiya/ and /-ja/. This can be seen in the following examples /pediyoo/ ‘Father’s brother, /maduja/ ‘Mother’s sister’, /piduja/ ‘Father’s sister’. From this we can see that 6th case in Pali was used to express possessive/genitive meaning. This treatment of the 6th case can be compared with the that of the Tolkkappiyam. Tolkkappiyam describes about the possessive/genitive construction in the 79 and 80 nurpas.

ஆறாகுவதே

அதுஎனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி

தன்னினும் பிறிதினும் இதனது இதுஎனும்

அன்ன கிளவிக் கிழமைத்து அதுவே

(தொல். வேற். 17)

In the above nurpa suffix /-athu/ is used to denote the relationship between things attached inseparably and separably. Thus we can see that the treatment of the 6th case is similar in Tolkkappiyam and Moggallana.

Moggallana describes that the quantifier /sarva/ or /sappa/ take the suffixes /-tra/, and /-tta/ like in example /sapta/ and /saptta/ ‘All’. Further it states that the following words: /kasim/- ‘which place’; /kuttra/- ‘where’; /atra/- ‘here’; /tatra/- ‘there’; and /asmin/ - ‘in this’ can be used as increments. These features with can be compared with Tolkkappiyam. Tolkkappiyam in its nurpa 190 states that the increment vatRu will appear between quantifier word /ellaam/ ‘all’ and the word final /um/. This treatment of increments is very similar in both the traditional grammars.

Moggallana states that in verbs that express blessing, the suffix /-ko/ is added as in examples /jivako/- ‘live long’ /nandako/- ‘magizhga’. This can be compared with 212 nurpa in Tholkappiyam. It states that when the varumozhi /-iya/ combines with word /vaazh/, varumozhi might or might not change its forms. This shows that treatment of blessing words in Moggallana is similar to the concept of ‘Viyanggool’ as expressed in Tholkappiyam. Thus can also say that this expression of praise could have been borrowed in Moggallana from Tholkappiyam. Similarly once can also compare the treatment of Demonstratives, and Questions. Thus in this chapter I will present a comparison of the treatment of affixes in Tolkkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana.

6.5 Chapter 4: A comparison of the treatment of Verbs in Tholkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana

The sixth chapter in verbs in Moggallana grammar deals with the verbs. In this chapter the verbs and its tense suffixes are discussed in detail. In this way we can compare the Moggallana’s treatment of verbs with that of Tolkkappiyam’s treatment. The first four sutras in Moggallana’s chapter on verb describes the suffixes that express tense. The first and the second sutra’s describes the present tense meaning and their tense suffix: it describes present as the duration between the beginning and the end of an event and the it takes the suffix /-ti/, /-anti/, /-si/, /-tha/ /-mi/, /-ma/, /-the/, /-ante/, /-se/, /-e/, /-vhe/, and /-mhe/. These suffixes are distributed among the two verb classes parasmaipada, and athmanepada, and apart from the tense they also expresses the three person, and singular-plularl. These are the parasmaipada suffixes that express present tense: third person singular is /-ti/; /-anthi/ is third person plural; /-si/ is second person

singular; /-the/ is second person plural; /-mi/ is first person singular; and /-ma/ first person plural. These athmaneptha suffixes that express present tense /-the/ is third person singular; /-ante/ is third person plural; /-se/ is second person singular; /-e/ is second person plural; /-vhe/ is first person singular; and /-mhe/ is first person plural.

It is to be noted that in the tense forms only person and number is expressed and gender is not marked for the present tense as in (verb+tense.person.number). But Tolkappiyam differs in this as it has separate suffix to express genders as in (verb+tense+gender.person.number). Tholkappiyar base his description of tense on the gender suffixes and states the morphemes for first person singular, first person plural, second person singular, second person plural, third person singular and person plural. But he did not discuss the tense suffix directly. Tolkappiyam states that the following morphemes are used for tense in this order: first person plural as /-am, -aam, -em -eem, -ku, -tum, and -rum/; first person singular as /-ku, -tu, -thu, -ru, -een, -en, and -al/; third person singular; /-an, -aan, -aL, and -aaL/; and third person plural /-ar, -aar, -pa, and -maar/. However the absence of the gender marking in the Pali grammar is the most important distinction in between Tolkappiyam and Moggallana. While the sanskrit tradition clearly marks the number as singular, dual and plural, Moggallana differs from this. Moggallana and Tolkappiyam marks only Singular and Plural. Thus in this chapter a detailed comparison of the treatment of Verbs, its morphology of Tense, Person, Number and Gender in Tolkappiyam, Veerachozhiyam, and Moggallana will be presented.

6.6 Chapter 5: Compared Concepts and their Possible Explanations.

In the above mentioned discussion on certain grammatical features like, the form and treatment of the 7th case, Praising, and Suffixes it was found that the treatment of grammatical features between Tholkappiyam, and Moggallana was similar, this similarity could be postulated as a borrowing in Pali grammar from the Tamil traditional grammars. To conclude this as a borrowing from Tholkappiyam, we need to first compare Moggallana with Veerachozhiyam, Kaccayanam, Ashtadhyayi, and Katantram. Only through this comparison we can appraise the uniqueness of Moggallana grammar and the Tholkappiyam's features that were borrowed in Moggallana. Thus this chapter details the compared concepts and presents arguments explaining their origins in favour of a influence from Tamil's Tholkappiyam.

Bibliography

Primary Source

Tamil Books

Govindaraja Mudaliar, K. R. (Ed). (2011). *Veerachozhiyam*. Chennai: New Century Book House

Jeyaprakhasam, N. (Trans). (...). *Pali Kaccayana Vyakaranam Tamil translation*. unpublished

Chenavaraiyar (Urai), (1956), *Tholkappiyam – Collathikaram*. Chennai: Thirunelveli Saiva Siddhantha Noorpathippuk kazhakam.

Balasubramaniam, H. (Trans). (...). *Pali Moggallana Vyakaranam Tamil translation*. un Published.

Secondary Sources

(Reference Books)

Agesthiyalinkam, S. (1982), *Cholliyal 1*, Annamalai Nagar: All India Tamil Linguistics Association.

Aravendan, R. (1999). *Tamil Sinhala Ilakkana Uravu*. Villupuram: Thiruvarasu Publication.

... (1997). *Sinhalavar (Arasiyal Samayam Ilakkiyam)*. Villupuram: Thiruvarasu Publication.

Rasaram, S. (1992). *Veerachozhiya Ilakkana kotpadu*. Nagercoil: Ragavendra. .

Rasanayakam. S. (1986). *Yazhpana Charithram*. New Delhi: H. Sivam Educational Services.

Rathinam, E. Kodininran, H. Y. (Trs). (1960). *Ilankaiyin Churukka Varalaru*. Srilanka:

Srilankan Government Karumamozhi Publication Branch.

Isreal, M. (1976). *Ilakkana Aaivu - Peyarchol*. Madurai: Chindamani Publication.

... (1976). *Ilakkana Aaivu - Vinaichol*. Madurai: Chindamani Publication.

Rasamanikkanar, M. (2015). *Chozhar Varalaru*. Chennai: Poompukar Pathippagam.

- Ilampuranam, (Urai.). (1969). *Tholkappiyam – Ezhuthathikaram*. Tirunelveli: Kazhaga Veliyeedu.
- Kandasamy, S. N. Sanjeevi, N. (Ed.). (1975). *Pautha Samaya Noolkal*. Dheivatamil. Chennai: Madras University.
- Kailasapathy, K. (2009). *Oppiyal Ilakkiyam*. Chennai: Kumaran Pathippagam.
- Krishana Raja, S. (2005). *Ilankai Varalaru Part 2*. Tirunelveli: Yazhappana University.
- Pillai, K. K. (2015). *Thamizhaga Varalaru Makkalum Panpadum*. Chennai: International Institute of Tamil Studies.
- Shanmugam, S. V. (1980). *Ezhuthilakkana kotpadu*. Annamalai Nagar: All India Tamil Linguistics Association.
- ... (1989). *Mozhi Valarchiyum Mozhi Unarvum*. Chennai: Manivasagar Pathippagam.
- ... (1992). *Malaiyala Mozhiyin Muthal Ilakkanam*. Chennai: Manivasagar Pathippagam.
- ... (1992). *Chollilakkana Kotpadu Part 1, 2, 3*. Chennai: Manivasagar Pathippagam.
- Sankarshwari, P. (2015). *Tamil Samaskiruta Ilakkana Marapugal*. Chennai: Pavai Publication.
- Sivathampi, K. (1982). *Ilakkanamum Samuga Uravugalum*. Chennai: New Century Book House.
- Srinivasan, R. (2000). *Ilakkana Marapugal*. Chennai: Paarkar.
- Subramania Sastri, P. S. (1950). *Vadamozi Varalaru*. Annamalai Nagar: Annamalai University.
- ... (1930). *Tholkappiya chollathikara kurippu*. Trichy: P. S. Ganesha Shastri.
- Thiruganasampantham, S. (2008). *Nannool Ezhuthathikaram*. Thiruvaiyaru: Kathir Pathippagam.
- Neelakanda Sastri, K. A. (2012). *Chozhar – Book 1, 2*. Chennai: New Century Book House.
- ... (1966). *Thenninthiya Varalaru. Varalattukku Murpatta Kalam Thodakkam Vijayanagarin Veezhchi Varai*. Srilanka: Srilankan Government (Oxford University Press).
- Porko, (2011). *Ilakkana ulakil Puthiya Parvai (1, 2, 3)*. Chennai: New Century Book House.
- Meenakshi, K. (1998). *Paniniyin Astathyaayi (Part 1, 2, 3)*. Chennai: International Institute of Tamil Studies.

... (1994). *Panini Arimugam*. Chennai: Manivasagar Pathippagam.

Rathnam, K. Kovindan, K. (Trs). (1992). *Dravida Mozhigalin Oppilakkanam*. Chennai: Thirumagal Nilayam.

Veluppillai, A. (1966). *Tamil Varalattu Ilakkanam*. Chennai: Paari Nilayam.

Vaiyapuri Pillai, S. (2009). *Ilakkana chinthanaigal*. Chennai: Paari Nilaiyam.

Thesis

Jeya Shankar, M. (2011). *Tholkappiyam – Kaccayanam Oliyaniyiyal Oppittayvu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

Jeya Prakash, A. (2011). *Tholkappiyam – Pragirutha Prakasam Oliyaniyiyal Oppittayvu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

Parvathiyammal, M. (1977). *Tholkappiyam – Veerachozhiyam: Or Oppayvu* (Not Published M.A. Dissertation). Trivandrum: Kerala University.

... (1979). *Nannool – Veerachozhiyam: Or Oppayvu* (Not Published M.Phil. Dissertation). Trivandrum: Kerala University.

Ramachandran, R. (2017). *Tamil, Pali Marapilakkanangalil Ezhuthukkal Arimugam Or Oppedu* (M. Phil Dissertation). New Delhi: Jawaharlal Nehru University.

Research Articles

Aravendan, R. (1997). “Ezhuthu varaiyaraiyum Ezhuthu Panpadum”. Gnala Tamil Culthure Centre. Madurai: Gnala Tamil Culthure Centre.

... (1996), “Veerachozhiyam Siththa Sankarva Vinaichol Oppayvu”. All India Linguistics Association Seminar. Coimbatore: Bharathiar University.

Aathiththan, A. (1985). “Tamil Ilakkana Noorgalil Thokai Kotpadau Valarchi”. Development of Tamil Grammatical Theories Seminar. Tanjavore: Tamil University.

Ilaiyaperumal. M. (1978). “Tamil Ilakkanaththin Thani Chirappugalil Ontru – Thokai Vinaigal”. Ayvukkuvai – 2. Chennai: All India University Tamil Teachers Association.

Ramanjachhari, P (B). C. (1978). “Vettumai ayavu - Tolkappiyamum Paniniyum”. Tholkappiya Chinthanaigal. Chidambaram: Annamalai University.

Kanaga Rathnam, T. (1974). “Pali Sinhala Ilakkiyankaludan Tamil Ilakkiya Uravu” 4th International Tamil Research Conference. Srilanka:

Karthikeyan, A. (1985). “Prakirutha Mozhikalum Avattin Ilakkana Marapukalum”. Tamilkkalai – 3. Tanjavore: Tamil University.

Meenakshi, K. (1980). “Astathyayilum Tholkappiyathilum Ulla Ilakkana Kotpadukal”. Linguistics Part 3 No 4. Annamalai Nagar: All India Tamil Linguistics Association.

Dhandapani Desigar, S. (1982). “Tholkappiyamum Paniniyamum”. Tolkappiya Seminar. Tanjavore: Tamil University.

Vijaya Venugopal, K. (1985). “Buddhamiththiranarin Ilakkana Kotpadu”. Ilakkana Karuvoolam 1. Annamalai Nagar: Annamalai University.

English (Reference Books)

Basnayake uda hettige, h. t. (2007). *Polonnaruva civilization*. Colombo: s. godage international book publishers.

Bimala, c.w. (2009). *History of Pali literature*. Varanasi: indica books.

Buddhadatta Mahadhera, A.P. (2009). *Concise paali - english dictionary*. New Delhi: Motilal panarsidass publishers.

Burnel, A.C. (1975). *On the aindra school of sanskrit grammarians*. Madars: poiner book services.

Perera, h. r. (2008). *Buddhism in sri lanka a short history*. Srilanka : Buddhist publication society.

Mabel rickmers, c. (trans). (1988). *Culavamsa being the more part of the mahavamsa*. New delhi: asian educational services.

Thesis

Deokar, Makesh Ashok. (2002). *A Comparative Study of The Paninian Grammatical Tradition and Three Grammars of Pali*. Pune: Savithribai Phule Pune University.

Articles

Deegalie, mahinda. (1999). "A search for Mahayana in srilanka". (...). Journal of the international association of Buddhist studies volume 22. Number 2.

Pathmanathan, S. (1976). "Historical writings in medieval srilanka: regin of parakrama bahu –I". srilanka: new series vol. 20. Jstor.

